

Giới thiệu Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước

Truyện ngôn tình cổ đại mang tên Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước nói về xuyên không đến cổ đại, phương Bắc hạn hán, toàn gia chạy nạn, phụ thân chết đi, nương xem như người quyết đoán, đi tới phía nam sau đó gả cho một người không có vợ. Thể tử của kẻ phụ, khó sinh mà chết, bỏ lại con gái năm tuổi, em trai một tuổi. Mẫu thân Tôn Huệ, cũng xem như là vợ kế, lúc đầu đối xử với hai đứa bé không tốt, tiền bạc giữ chặt không buông. Bởi vậy, bị rất nhiều người chỉ trích, Tôn Huệ chính là lớn lên trong hoàn cảnh như vậy. Giống với Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ, truyện cũng được nhiều bạn đọc quan tâm và gửi gắm nhiều ý kiến tốt đẹp. Còn bạn thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôn Huệ rất là mê mẩn, không hiểu sao lại xuyên qua, nhìn chung quanh âm ỉ, nghe không hiểu ngôn ngữ. Mấy ngày sau nàng rất là vui mừng, bản thân nàng là thai nhi mới tới, nàng nghĩ, bằng không bỗng dưng không biết nói chuyện hoặc là chuyện khiến người ta nghe không hiểu, e rằng sẽ dọa sợ người trong nhà, bị mồi bà cô* đến thiếu chết.

*神婆 ◇

✦ [shénpó] bà cô; bà đồng; mụ phù thủy

Ngày tháng của trẻ con rất tẻ nhạt, nếu như không phải mỗi ngày đều là ngủ, một ngày ngủ mất nửa buổi, Tôn Huệ e rằng sẽ cảm thấy tẻ nhạt chết mất. Có điều rất nhanh nàng tìm ra một chuyện để làm, chính là ý vào tuổi nhỏ, thừa dịp người khác không chú ý, trong lúc không ngủ, Tôn Huệ sẽ cẩn thận quan sát cái nhà này.

Phát hiện sau một tháng quan sát, nàng rất hài lòng. Bởi vì theo nàng thấy, điều kiện trong nhà cũng tạm được, từ lúc lớn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bột mì, cùng với quần áo tuy cũ, nhưng không có miếng vá.

Càng thêm đáng mừng chính là, người cha đời này của nàng, đối xử với nha đầu lỗ vốn là nàng cũng không tệ lắm, có thời gian còn có thể chơi đùa với nàng.

Tôn Huệ cho rằng, đời này sẽ an ổn trôi qua, nhưng rất hiển nhiên ông trời không an bài như thế. Đời người sao có thể sống trôi chảy, năm nàng sáu tuổi, phương Bắc khô hạn, đất đai Đan châu nứt nẻ, không thu hoạch được một hạt thóc nào, hơn nữa lương thực triều đình cứu tế chậm chạp chưa phát.

Một tháng, hai tháng, còn có thể dựa vào lương thực tồn trữ mà sống qua ngày, một mùa, hai mùa, khí trời không có chuyển biến tốt, lương thực cũng dần dần cạn sạch. Chỉ có những nhà giàu là còn có thể chống cự, người nào trong nhà có mười mấy mẫu ruộng lúc này cũng sớm đói meo, càng khỏi nói những tá điền thuê ruộng kia.

Dân chúng bắt đầu gặm vỏ cây, đào rễ cái ăn, tuyệt vọng nhìn dòng sông khô cạn, giếng cũ không còn bao nhiêu nước. Toàn bộ mấy châu phương Bắc đều âm ỉ kêu thiếu lương thực, nhưng triều đình lúc này bởi vì có chuyện trị loạn —— hoàng đế ngự giá thân chinh bị địch bắt, quân giặc vây kinh đô, cả triều văn võ tất cả đều rối loạn, nào còn có hơi sức để ý chuyện này.

Triều đình thật lâu không có bố cáo, càng ngày càng nhiều người chạy nạn, rời khỏi miền bắc.

Lại đợi, e rằng sẽ... Không, nhất định sẽ chết! Tôn phụ cùng người trong thôn thương nghị, đi về phía nam chạy hạn, nơi đó là kho lúa giàu có nhất thiên hạ, đến chỗ ấy mới có khả năng được cứu.

.....

Hai nơi cách nhau ngàn dặm, dọc theo đường đi đều là đau thương, càng đi càng nhiều người ngã xuống. Ngã xuống... Cũng không thể bò dậy được nữa.

Bán nhi bán nữ, đều là chuyện bình thường, chỉ vì một miếng bánh ngô, đập lên tôn nghiêm cũng có. Mà càng làm Tôn Huệ buồn nôn, sợ hãi, chính là người ta vì quá đói mà ăn cả thịt người! Thời khắc này, nàng mới thấm thía cảm nhận được, xã hội hiện đại tốt biết bao nhiêu. Không phải sản phẩm công nghệ cao, không phải tự do, mà là không cần chết đói, càng không cần ăn thịt người.

Dọc theo đường đi, tư tưởng của Tôn Huệ đã đổi mới rất nhiều, cũng làm cho nàng nhận thức càng thêm rõ ràng đối với thời đại thê thảm này. Nàng đang nghĩ, may mà nhà các nàng còn có chút ít lương thực dư, mà Tôn phụ làm người khỏi xương, cũng có quyền lên tiếng nhất định, không đến nỗi chính mình bị người ta ăn thịt.

Nhà đột còn gặp mưa, câu ngạn ngữ này là đúng. Qua ngàn dặm đường dài, đi qua bảy, tám châu ven Hồng Hà, Tôn phụ bị bệnh, lúc này lấy đầu ra đại

phu, lấy đâu ra được liệu? Mặc kệ người trong nhà gào khóc cỡ nào, bắt lực cỡ nào, một đêm mệt mỏi không có ánh sao, cha Tôn ra đi mãi mãi.

Đội ngũ không đợi người, mà càng đói bụng lại càng thúc giục nhau đi tiếp. Không thể giữ đạo hiếu, vội vã dùng chiếu quấn lấy, cũng không tìm thấy phong thủy, Tôn phụ được chôn cất một cách đơn sơ như vậy.

Ngay cả một tấm mộ bia cũng không thể lập, Tôn Huệ nhìn bốn phía xung quanh, cẩn thận nhớ kỹ, cha nàng chôn ở cửa sông, trên một gò đất. Bên trong chôn tảng đá làm dấu, Tôn Huệ nghĩ, đợi ngày sau, nếu như có thể sống sót, an ổn xuống. Nhất định mang theo đệ đệ trở lại đây, dời mộ phần của cha đến một nơi thật tốt.

Qua Hồng Hà là đã vượt qua khu vực bị lũ lụt, nơi này năm nay thu hoạch có bị ảnh hưởng, nhưng vẫn coi như không đến nỗi. Nhóm nạn dân có nơi dừng lại, tự bán thân cho gia đình giàu có, đạt được khẩu phần lương thực, yên ổn. Còn có ít người lưu lại, làm công nhật, định qua năm nay sang năm nữa lại trở về.

Ánh nắng tươi sáng, tia sáng ôn hòa kia chiếu lên người, thư thích khiến người ta muốn ngủ gật, Tôn Huệ nhìn ruộng đồng xanh mướt, an lòng, nghĩ mặc kệ cách gì, có lương thực là được.

Em trai gầy còm khiến cặp mắt nhìn đặc biệt lớn, được mẫu thân dùng một cây trâm bạc đổi tiền mua bánh bao cho ăn, nghẹn ngào nhét vào trong miệng, bánh tràn đầy miệng, tay nhỏ còn đang nắm thật chặt bánh bao có vết đen trên tay. Sợ bị người ta cướp mất.

Người từng trải qua đói khát mới biết được bị đói khổ sờ đến mức nào, cái chết có thể áp sát bất cứ lúc nào, những thứ lễ nghĩa liêm sỉ kia, ai còn quan tâm. Trong đám người chạy nạn, có mấy ai còn mang theo bạc, ngay cả hài tử của mình cũng bỏ được, còn có cái gì không dám?

Mấy đại hán lưu manh đã sớm chú ý chỗ này, thấy Tôn mẫu đổi cây trâm được bạc, vây quanh, con mắt tham lam nhìn chằm chằm Tôn mẫu: "Các đại gia đói bụng, mau đưa bạc ra đây, nếu không. . . Hắc hắc, cũng đừng trách đại gia không khách khí!"

Tôn mẫu rất muốn nhân nhượng cho yên chuyện, nhưng nàng biết rõ, một phụ nữ như nàng, một mình mang theo hai hài tử, đến sinh sống ở một nơi xa lạ, nếu như yếu thế, e rằng cả nhà đều sẽ chết oan chết uổng. Nàng không muốn tử nữ bị chết, càng không muốn trượng phu tuyệt tự, nàng phải đứng ra, so với nam nhân còn tàn nhẫn hơn, mở ra một con đường đi.

"Các người là ai, ta không có tiền cho các người, vây quanh làm gì, lần xa một chút!" Lời nói ra miệng rất lợi hại, trong lòng khó tránh khỏi không run, nàng là một phụ nữ, dù sao cũng yếu thế. Nhưng mà, ánh mắt quét qua thấy ba người này vóc dáng tuy cao, nhưng một đường tới nay, đều trở nên gầy trơ xương, hiện tại có lẽ cũng không còn khí lực.

Tôn mẫu cảm thấy, vẫn có phần thắng.

Cầm đầu, là một tên họ Đinh, trước đây ở trong thôn cũng là một kẻ ngang ngược, lúc này thấy một mụ đàn bà cũng dám phản bác, tức giận mù quáng, ác tiếng nói: "Đàn bà thôi, cho thể diện mà không cần, các anh em, tiến lên! Cướp của con mụ này, sau đó đem bán ba mẹ con nhà này, nhất định sẽ được sung sướng mấy ngày." Ngay cả thị người cũng từng ăn qua, có gì mà phải sợ, đừng nói là cùng một thôn, nếu phải ra tay thì sẽ tàn nhẫn hơn bất kỳ ai.

Tôn mẫu không ngu ngốc, biết không thể để bọn họ xuất thủ trước, nếu không tất cả đều xong.

Đói bụng một đường, ai cũng không còn khí lực, một thiếu phụ như nàng cũng không thể nào mạnh mẽ hơn ai, con mắt híp lại, bàn tay mò vào trong bao quần áo, nhìn Đinh Nhị đang nhanh chân tiến đến, trong lòng tính toán, một bước, hai bước, gần tới rồi.

Đúng, chính là lúc này, đột nhiên ra tay, một cái kéo sắc bén, đâm vào bụng Đinh Nhị.

Máu còn ấm đột nhiên bắn ra tứ tung, trên người Tôn mẫu cũng có, dính nhớp nháp, tràn đầy mùi tanh.

Đinh Nhị ôm bụng, lăn lộn trên mặt đất, mùa hè vừa đi qua, trên người không mặc nhiều quần áo, khoảng cách quá gần, Tôn mẫu lại không nương tay, thật sự đâm vào.

Không đâm vào ngực, bởi vì nơi đó có xương chống đỡ, không có sức để đâm vào, hơn nữa với chiều cao của Tôn mẫu, cũng không tiện. Chỉ có phần bụng thì khác, nơi này đều là thịt, ra tay cũng thuận tiện. Quả nhiên cũng không ra khỏi dự liệu của Tôn mẫu, chỉ một chút thì đã đắc thủ.

Hai người khác thấy Tôn mẫu ra tay tàn nhẫn như thế, lại nhìn Đinh Nhị đang nằm trên đất kêu rên, liếc nhìn nhau một chút, lùi bước. Bọn họ không muốn đánh cược, lúc này đi trêu chọc Tôn mẫu, không chừng bọn họ cũng sẽ bị thương, trong tay bọn họ không có gậy, khí lực cũng còn được không bao nhiêu, vẫn nên tránh xa thì tốt hơn. Trong lòng tính toán, đợi tìm được vũ khí, lấp đầy cái bụng, lại tới xử lý nàng. Nhưng vẫn há miệng chửi rủa: "Con mụ điên, nguoi chờ, bọn ông đi tố cáo quan, bắt con mụ điên nhà nguoi đi ngồi tù!"

Nói xong cũng mặc kệ Đinh Nhị nằm trên đất đã mất máu quá nhiều, lúc đi hai người còn đá hấn một cước, mắng một câu rác rưởi. Vốn là du côn lưu manh, nghĩa khí cũng chỉ nói cho có, sau lưng e rằng đều hận nhau đến nghiêng răng, vì đoạt được đồ vật, cũng không ít lần tranh cãi. Bảo bọn họ dẫn theo Đinh Nhị đi tìm đại phu, tốn một khoản tiền thuốc thang, căn bản là không thể.

Đinh Nhị cuống lên, ấn chặt vết thương, suy yếu hô: "Ngu Tam, Vương Giác, chờ chút, mau dẫn ta đi gặp đại phu, còn tiếp tục như vậy ta sẽ chết. Cầu xin các người, cứu ta, sau này ta làm trâu làm ngựa cho các người!" Nói đến phần sau, còn khóc nức nở, máu chảy không ngừng, hán cảm giác thân thể rét run, đầu cũng mê mụi, biết không thể kéo dài được nữa, nếu không sẽ chết mất.

Nhưng mà Nguru Tam, Vương Giác vẫn không quay đầu lại, hai người cười nói tiếp tục đi: "Thôi đi, một tên quý nghèo, ngày thường ngang ngược, chỗ tốt đều nuốt hơn một nửa, ý vào khí lực bắt nạt chúng ta không ít lần, hiện tại bị thương, còn nhờ chúng ta cứu hắn! Hừ hừ, đây quả thực chính là vọng tưởng!" "Không sai, chết rồi thì đẹp đi, tên gia hỏa làm đủ chuyện ác, lưu lại trên đời cũng sống chui sống nhủi!"

Đình Nhị tuyệt vọng, hắn cảm giác mình chết đến nơi rồi, trong lòng nghĩ, sớm biết như vậy, vừa rồi sẽ không xông lên nhanh như thế. Để hai tên khôn nạn kia lên trước, chính mình cũng không phải chịu xui xẻo. Nghĩ đến xui xẻo, Đình Nhị càng thêm hung tợn trừng mắt Tôn mẫu, nghiêng răng nói: "Mụ già thối tha, chó đực ý, lão tử chết rồi thành quỷ cũng không buông tha ngươi!" Đến lúc này, hắn cũng không có ý tứ hối cải, chẳng qua là cảm thấy xui xẻo, xông lên đầu tiên, còn có chính là, cảm thấy mụ già họ Tôn này quá mức ác độc, chứ cũng chẳng cảm thấy mình có lỗi chút nào.

Tôn mẫu cầm chặt kéo trong tay, đợi hai người kia rồi đi, mới thờ phào một cái, nghe Đình Nhị nói vậy, nàng cười lạnh: "Chết đi thật sự có thể thể biến thành quỷ, ngươi đại khái đã bị bách quỷ phệ tâm mà chết rồi. Ngươi chết rồi, cũng là vì là thể nhân trừ hại, giết ngươi, cũng coi như một việc làm công đức." Tên Đình Nhị này, làm không ít chuyện âm hiểm, hại chết không ít người, dọc theo đường đi không biết đã giết ăn không biết bao nhiêu hài tử không còn cha mẹ. Vốn là chết không hết tội!

Người trên chợ quảng tới ánh mắt mập mờ, Tôn mẫu phát hiện, thờ dài, biết nơi này không thể ở lâu, không chỉ lo hai người kia tìm vũ khí lại quay lại đây, càng thêm lo lắng, người nơi này sẽ báo quan, bắt được chính mình. Cũng mặc kệ ánh mắt khác thường của người khác, bỏ tiền mua mấy chiếc bánh, mang theo con trai, con gái tiếp tục xuôi nam.

Một đường đi không biết đã bao lâu, Tôn mẫu lại đổi đi một chiếc vòng tay, cuối cùng đến một nơi gọi là thôn Thanh Hà.

Nhìn đất đai màu mỡ, nông gia an nhàn, đám người vãng lai đều có vẻ hiền lành, so với phương bắc, quả thực giống như tiên cảnh nói đến trong hí khúc. Tôn mẫu chuẩn bị dừng lại ở đây, ở chỗ này ổn định cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Thôn Thanh Hà là vùng đất nơi có một nhánh sông rất nhỏ của sông La Giang chảy qua, gọi là Thanh Hà, thuộc về quận Thanh Nguyên, huyện Trung Nam. Nơi này thuộc vùng giàu có của Đông Nam, thôn Thanh Hà thuận tiện thủy lợi, có nhiều ruộng tốt, ở vùng này coi như là thôn xóm tốt nhất. Trong thôn có trăm gia đình, mọi nhà đều có đất đai, không nhà nào phải chịu cảnh khốn khó.

Đối với Tôn mẫu chạy nạn mà tới, lí trưởng rất là đồng tình, nhìn hai hài tử xanh xao vàng vọt, cũng động lòng trắc ẩn, Tôn mẫu hỏi thủ tục định cư, tam lão trong thôn thương lượng xong, đều đồng ý. Sau đó, Tôn mẫu liền tặng một phần lễ cho nương tử lí trưởng, chuyện hộ tịch, lí trưởng cũng đã nhận làm.

Trong tay Tôn mẫu có bạc, vẫn còn hai mươi mấy lượng có hơn, là tiền để dành nhiều năm của Tôn gia, cộng thêm một chút đồ trang sức đeo tay, sau khi xây nhà tranh đơn sơ, còn nhờ lí trưởng mua năm mẫu ruộng nước trung thượng ở nơi cạnh con sông, lại ở trên núi phía sau thôn, mở ra hai mẫu ruộng cạn. Khó khăn sinh sống qua ngày.

Một nữ tử, muốn nuôi nấng hài tử, thật sự là khó khăn khiến cho người ta không chỉ đau đầu, mà còn mệt mỏi nữa, ở một nơi thuần phác như thế này, vốn không thiếu những kẻ lưu manh, cho dù Tôn mẫu không sợ hãi, nhưng nàng còn phải trông nom hài tử, đất đai. Sau lần ruộng nước bị khô, Tôn mẫu hạ quyết tâm, nàng phải tìm người đàn ông để dựa vào, nếu không cuộc sống tuyệt đối khó có thể tốt lên!

Chọn người rất quan trọng, nàng phải suy nghĩ cho hài tử, không thể hại hài tử, nếu không nàng thật có lỗi đối với trượng phu đã chết đi. Chuyện này nhờ nương tử của lí trưởng đề lộ ra ngoài, bà ấy quen biết rộng rãi hơn nhiều so với Tôn mẫu. Nương tử lí trưởng cũng biết chuyện những tên lưu manh bắt nạt người, bởi vì Tôn mẫu thường xuyên tới đây, đưa chút ít vật nhỏ, nương tử lí trưởng khen nàng biết làm người, còn nói trượng phu cảnh cáo một trận. Nhưng những tên lưu manh này mặt ngoài lưu loát đáp ứng, nhưng vẫn lên lút gây tội, bản lãnh là mặt lá trái không nhỏ, hoàn toàn khiến cho bọn họ không có biện pháp.

Đối với ý định này của Tôn mẫu, nương tử lí trưởng gật đầu đáp ứng, quả thật, những tên lưu manh này sợ dĩ dám làm như thế, chính là vì Tôn mẫu là người bên ngoài, ở trong thôn không có tộc nhân thân thích, quan trọng hơn chút là không có trượng phu, tiểu nhi quả phụ, khi dễ cũng không có ai ra mặt.

Chuyện này không gấp được, muốn tìm một người thoả đáng, rất khó. Tôn mẫu vừa chờ tin tức, vừa liêu mạng làm việc, sống tạm qua ngày thật là một chuyện không dễ dàng.

Đại khái là qua hai tháng sau, nương tử lí trưởng nhờ người tìm chọn, ở phía bắc thôn Thanh Hà có một gia đình sống dựa vào sườn núi, vị này năm ngoài thê tử ngã bệnh qua đời, để lại một trai một gái, điều kiện trong nhà không tệ, ruộng nước cũng có hai mươi ba mẫu, ruộng cạn mười mẫu, lại càng tốt hơn chính là, bản thân hắn là một thợ mộc thủ nghệ không tệ, mặc dù lớn hơn Tôn mẫu năm tuổi, nhưng lúc này muốn tìm, điều kiện của hắn là tốt nhất.

Tôn mẫu gặp mặt một lần, nữ tử tái giá, không có nhiều so đo như vậy, có câu nói 'Một gã nhìn cha mẹ, hai gã tự thân tới', hai người cảm thấy hợp với

nhau, cũng đáp ứng. Không bao lâu sau, Tôn mẩu cùng với vị họ Chu này, dựa vào nhau mà sống.

.....

"Nhìn đi nhìn đi, đó mới là tôn nữ ruột chứ, nha đầu con phải để ta nói mấy lần mới được đây, làm ít đi một chút, con làm nhiều hơn nữa, cũng không lấy được tiền! Cả ngày không rảnh rỗi, cướp việc nọ việc kia, bọn nó thù hoa bán lấy tiền, ta nói để con đi theo học một chút, hừ, lão già kia làm như không nghe thấy, hoàn toàn không coi con là con gái, con còn làm hăng say, bị bắt nạt sì nhục về đến nhà cũng không lên tiếng!" Tôn mẩu nhìn thấy trên đầu Chu Đồng có cây trăm hoa văn bằng đồng, hỏi Chu Hải, nói là bà nội nó mua cho nó, bực bội khó nhịn, lời Tôn Huệ ra quả trách một hồi.

Chuyện này còn liên quan đến một chuyện trước đó nữa, trước kia lúc Chu nãi nãi còn trẻ đã làm tú nương, tay nghề thêu thùa rất tốt, hiện tại mỗi tháng thêu chút đồ, cũng có thể thu vào hơn một trăm đồng, đây là vì mắt bà hiện giờ đã không còn tốt, trước kia bà dựa vào bản lĩnh này, giúp nhi tử tích góp gia nghiệp từng chút một. Bà chỉ có hai đứa cháu đều là con Chu Hải, đối với nữ nhi của con trai duy nhất, lại càng không có chuyện không dạy. Tôn mẩu vốn định để cho Tôn Huệ cũng đi theo học, có thủ nghệ này, tương lai xuất giá cũng là một điều kiện tốt, nói rõ với Chu mẩu, ai biết Chu mẩu làm như không nghe thấy, căn bản là không để ý, chuyện này khiến cho Tôn mẩu ghen một trận, bây giờ suy nghĩ một chút cũng không thoải mái.

Tôn Huệ biết mẫu thân muốn tốt cho mình, nhưng nằng quả thật không thể mặt dày như vật, nằng biết rõ mình cùng Chu gia chẳng có bao nhiêu liên quan, ngay cả thân thích cũng không phải, Chu gia có thể nhận tỷ đệ hai nằng cùng nhau ở, việc ăn uống cũng cung cấp đã coi như rất tốt rồi. Nằng lao động luôn tay luôn chân, chẳng qua là vì báo đáp Chu gia thu nhận. Về phần thêu, nằng muốn học, nhưng cũng biết, tay nghề cổ đại này cũng không dễ truyền ra ngoài, sao có thể học không công được. Chu nãi nãi không muốn dạy, Tôn Huệ cũng không để ở trong lòng.

Thấy mẫu thân quả thật mất hứng, Tôn Huệ đi qua an ủi: "Mẹ, mẹ cũng biết tính con mà, vô cùng ngốc nghếch, việc quá tinh tế không học được! Huống chi, không phải mẹ còn có khung dệt ư, con cũng đi theo mẹ học, hiện tại cũng có thể dệt vải rồi, mỗi tháng cũng có chút ít thu vào." Nam canh nữ chúc, nữ tử dệt vải, coi như là một loại phương pháp bình thường để phụ giúp gia đình. Hơn nữa cần phải nói rõ, những gia đình nhỏ bình thường sẽ không đi mua vải mà là do chính mình dệt vải làm y phục, nhưng loại vải vóc này cũng không cao cấp, cho nên ở trong thôn thường gặp nhất chính là loại y phục được may bằng vải dệt thủ công có màu xám tro.

Tính tình nữ nhi, sao Tôn mẩu có thể không biết? Biết nói cũng sẽ không nghe, mấy năm nay cũng nói đủ rồi, liếc mắt, gõ lên đầu nữ nhi một cái: "Con nha, sớm muộn sẽ có lúc con hối hận, xem đến khi đó con có khóc không! Cầm đi, số tiền này để đi trong trấn mua cây trăm đeo đi, tiểu nữ hài nhi phải xinh đẹp một chút." Từ trong tay áo móc ra hà bao, móc ra một đồng tiền đưa cho nữ nhi.

Nhìn tiền trong tay mẹ, Tôn Huệ im lặng, biết đây nhất định là lấy được từ trong tay kẻ phụ keo kiệt: "Mẹ, mẹ cầm tiền của Chu thúc phụ, bị Chu nãi nãi biết rồi, khẳng định sẽ kêu la đó." Mẹ gả cho Chu thúc phụ làm vợ kế, cũng chưa từng đánh chửi hải tử mà vợ trước để lại, cũng không có dạy hư bọn họ, chỉ có điều, luôn yêu cầu rất nhiều tiền từ chỗ Chu thúc phụ, một nhà cãi vã cũng chỉ vì việc này.

"Nha đầu ngốc này, ta không cầm chút ít tiền thì làm sao bây giờ, đệ đệ con và con đều phải dựa vào ta đó! Ta cũng muốn làm mẹ kế hiền lương, nhưng không có biện pháp, ta không có bạc, không làm như vậy, chẳng lẽ muốn nhìn đệ đệ con lớn lên không cưới được vợ sao? Con đừng nghĩ Chu Sơn mất mẹ đáng thương, nó cũng không thiếu bạc, không nói đến nhà ngói này, chính là người mẹ đã chết đi của hần, cũng tích góp cho hần không ít, hơn nữa bà nội nó cũng trợ cấp cho nó, cuộc sống rất khá giả! Đừng nhìn Chu thúc phụ giống như bị ta dắt mũi, trái lại hần rõ ràng nhất, chuyện tiền bạc hần rất biết tính toán, nên là của con hần, hần tuyệt đối sẽ không lấy ra." Nhiều năm trôi qua, Tôn mẩu coi như đã nhìn thấu tính tình Chu Hải, biết bất kể như thế nào, cũng không thể lấy đi một phần tiền nào của Chu Sơn.

Tôn Huệ nhận tiền, nói: "Con biết rồi, mẹ cũng là vì chúng con, Nhị đệ còn dễ nói, nó chính là cháu ruột của Chu nãi nãi, đồ vật này nọ hần cũng không thiếu, chỉ có Đại đệ, chúng ta phải giúp đỡ nhiều chút, nói gì đi nữa cũng phải cưới vợ cho hần." Cũng rầu rĩ theo, mẫu thân nói, đất đai mua bằng tiền cha chết đi để lại là thuộc về Đại đệ, nhưng chỗ đất này cũng không coi là nhiều, trọng điểm chính là, phòng ốc vẫn còn là nhà tranh trước kia tạm thời lợp lên, đừng nói làm phòng cưới, chỉ ở thôi cũng là vấn đề. Tôn Huệ trong lòng tự tính toán, phải nghĩ biện pháp kiếm chút ít tiền mới được, không chỉ vì Đại đệ, nằng cũng phải chuẩn bị cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mỗi ngày mười lăm, ở thôn Đồng Dương sẽ có một lần chợ phiên, bán chút ít đồ dùng hàng ngày cho thôn dân phụ cận, các thôn dân cũng sẽ mang theo đồ trong nhà tới đây bán, có thể coi là cực kỳ nhộn nhịp, quan hệ chặt chẽ với bách tính ở tầng chót nhất.

Mà ngày mai sẽ là 15 tháng tư, Tôn Huệ được mẫu thân cho 37 văn tiền đồng cũng muốn đi xem thử. Nằng chuẩn bị mua một ít gà con về, nuôi lớn để cho chúng đẻ trứng, cũng có thể có lộc ăn no bụng.

Chu gia bởi vì nuôi tằm, việc chăm sóc chúng đã rất khổ cực, hơn nữa Chu nãi nãi lại muốn thêu thùa, trong nhà gà vịt đều không nuôi, cho nên nằng mới có thể mua về nuôi. Hiện tại trong đầu Tôn Huệ cũng không biết nên làm cái gì ra tiền, cũng chỉ biết nuôi mấy con gà trước đã.

Nghĩ đến bản thân không lâu sau sẽ phải làm bạn với gà, Tôn Huệ không khỏi thở dài một hơi, nằng thật sự không biết những tiền bố thí xuyên việt kia làm giàu bằng cách nào, đến lượt nằng, chỗ này chỗ kia thật không biết làm sao cho tốt. Vẫn là tại mình khá ngốc, chỉ có thể chịu được những tháng ngày

cực khổ chỉ cần không bị đói. Ban đêm, Tôn Huệ toàn suy nghĩ lung tung như thế.

Đậy sớm một chút, trời còn mờ mịt đã đi ra rửa mặt, giúp đỡ mẫu thân nấu cháo, ăn uống vội vã cho xong liền mang theo tiền, nói với Tôn mẫu một tiếng, rồi đi về phía thôn Đồng Dương thôn.

Thôn Đồng Dương này nằm ở phía tây thôn Thanh Hà, đi dọc theo sông Thanh Hà, qua một cây cầu đá, lại đi qua quãng đường khoảng chừng trăm mét là đến. Cả quãng đường cũng không xa lắm, Tôn Huệ đi chừng một khắc là tới, chợ phiên đặt tại sân phơi ngũ cốc của thôn Đồng Dương, lúc này đã có không ít người, quầy hàng cũng không ít.

"Tỷ, đệ muốn ăn bánh bao, đợi lát nữa mua đồ xong, tỷ mua cho đệ một cái đi. Đã lâu không ăn, đệ hơi thèm rồi." Hôm qua Tôn Duẩn biết tỷ tỷ muốn đi chợ phiên, trời vừa sáng liền âm ỉ muốn đi theo, Tôn mẫu không làm gì được hắn, đập cho hắn mấy phát, liền đuổi đi theo nàng. Hiện tại, không có Tôn mẫu trông nom, đối với tỷ tỷ vẫn luôn chăm sóc mình, Tôn Duẩn một chút cũng không khách khí, trực tiếp đòi nàng mua bánh bao ăn.

Đệ đệ muốn ăn bánh bao, Tôn Huệ biết thời gian dài hắn không được ăn, thèm ăn. Trong lòng lặng lẽ tính một lần, lần này đi ra mang theo năm mươi văn, hỏi thăm hàng xóm giá tiền một con gà con, hình như là năm, sáu văn một con, gà choai thì đắt hơn một chút, tầm hai mươi văn, đương nhiên Tôn Huệ sẽ không mua gà choai, chuẩn bị mua trên bảy, tám con gà con, cũng mất khoảng ba mươi, bốn mươi đồng tiền, tiền thừa, bánh bao chay có thể mua mười cái, bánh bao mặn hai văn một cái, có thể mua năm cái.

"Chờ đã, chúng ta đi mua đồ trước, nếu như còn thừa tiền, tỷ tỷ sẽ đi mua cho đệ ăn." Nếu phải mua bánh bao cho đệ đệ, đương nhiên sẽ không chỉ mua một cái, ít nhất cũng phải năm cái, trong nhà còn có ba miếng chờ ăn đấy.

Tôn Duẩn nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Tỷ, tỷ chuẩn bị mua mấy cái a?"

"A, tỷ tính, đại khái còn lại mười mấy văn, có thể mua năm cái bánh bao mặn, chúng ta mỗi người ăn một cái cho đỡ thèm, nếu như đệ muốn ăn, chờ tỷ tỷ nuôi gà lớn hơn để trứng tỷ bán đi được tiền sẽ mua nhiều hơn." Cho rằng đệ đệ muốn ăn nhiều hơn một cái.

Quả thật là định mua bánh bao cho hai tỷ đệ Chu gia, Tôn Duẩn cúi gầm mặt, không còn hứng thú ăn bánh bao, vung tay nói: "Tỷ, quên đi, thôi không ăn nữa, tỷ cũng không có bao nhiêu tiền, vẫn nên tiêu vào chuyện hữu dụng thì hơn."

Sờ sờ đầu đệ đệ một cái, trong lòng thật vui vẻ, tiểu tử này còn biết suy nghĩ cho tỷ tỷ: "Yên tâm ăn đi, chút tiền này tỷ tỷ vẫn có, chờ tỷ tỷ kiếm nhiều tiền, Tôn Duẩn nhà chúng ta muốn ăn bao nhiêu đều có, hiện tại ném thử một cái đi vậy."

Thấy tỷ tỷ không hiểu ý của chính mình, Tôn Duẩn vô cùng thẳng thắn chỉ ra: "Tại sao phải mua cho bọn họ, lúc bọn họ có ăn cũng không cho chúng ta ăn." Hắn thà không ăn, cũng không muốn tỷ tỷ mua cho tỷ đệ Chu gia, tỷ đệ Chu gia được Chu nãi nãi cho tiền mua đường ăn, xưa nay đều trốn vào đâu đó ăn một mình, gặp mình cũng làm bộ không nhìn thấy, thật đáng ghét, người như vậy, Tôn Duẩn không muốn cho bọn họ ăn một chút nào.

Nhưng tỷ tỷ không nghe, bắt kẻ là mình hay là mẹ, nói rất nhiều rồi, nhưng chỉ gạt đầu, nên cho vẫn cho, làm cho hắn tức giận chỉ muốn mắng nàng đầu óc không tốt!

Thấy đệ đệ muốn giơ chân, vội vàng đỡ dành nói: "Được được được, không mua cho bọn họ." Dừng một chút, thấy Tôn Duẩn không tức giận như vậy nữa, Tôn Huệ cười hỏi: "Vậy đệ nói xem, có muốn mua cho Nhị đệ không?" Tôn Huệ nói Nhị đệ, là Chu Thụ do Tôn mẫu và Chu Hải sinh ra, xem như là đệ đệ khác cha của bọn họ.

Chu nãi nãi đối với tiểu tôn tử Chu Thụ này, cũng vô cùng yêu thích, tuy không cưng chiều bằng Chu Sơn đã mất mẹ ruột, thế nhưng đồ nên có không thiếu thứ gì, thường thường mua đồ ăn cho hắn. Chu Đồng cũng không biết vì cái gì, đối xử đệ đệ khác mẹ này rất tốt, cũng tốt như đệ đệ cùng mẹ của mình.

Tôn Duẩn nhỏ tuổi không biết tại sao, thế nhưng sống qua một đời Tôn Huệ cũng hiểu được, điều này cũng khiến cho nàng có chút đau lòng Chu Đồng. Đây chỉ sợ cũng là lấy lòng, biết bất kể thế nào, Chu Thụ cũng là nhi tử của Chu Hải, làm con cháu Chu gia, người trong nhà đều sẽ đối xử tốt với hắn. Vì mình và đệ đệ, Chu Đồng tận lực đối tốt với Chu Thụ, sợ xa lánh Chu Thụ sẽ chọc trường bối không vui.

Nhắc tới Chu Thụ, Tôn Duẩn không nói lời nào, bất kể thế nào, Chu Thụ và tỷ đệ Chu gia đều là người một nhà, mà đệ đệ Chu Thụ này, đối với mình và tỷ tỷ, ca ca đều cực kì tốt, có món gì ăn ngon, đều sẽ lấy ra chia sẻ, cho dù chán ghét tỷ đệ Chu gia, Tôn Duẩn cũng sẽ không nói trước mặt Chu Thụ, cho nên khi tỷ tỷ nhắc tới đệ đệ, hắn cũng sẽ không kiên trì nữa. "Thôi không ăn nữa, chẳng phải tỷ tỷ muốn mua gà con sao, so với mua bánh bao, không bằng mua thêm hai con gà con đi, đến lúc đó còn có thể ăn nhiều trứng chút đấy."

Tôn Huệ lắc đầu một cái, không bàn thêm về đề tài này nữa, Đại đệ cố chấp nàng rất rõ ràng, không phải dăm ba câu là có thể thay đổi, nếu như vậy cũng không cần phải vì mấy cái bánh bao mà nói nhiều với hắn. Lúc này thời gian cũng không còn sớm, hay là đi mua trứng gà, mau mau trở về thì hơn, ngày hôm nay mẫu thân xuống ruộng, lập tức phải thu hoạch lúa mạch rồi, thời điểm ngày mùa đến, bình thường đều là Tôn Huệ và Chu Đồng phụ trách com canh trong nhà, nàng ở đây lâu, Chu Đồng dắt theo hai đứa nhóc, e rằng không còn tinh lực nấu com.

Đi một vòng, phát hiện gà con có hai nơi bán, hỏi dò một thoáng, giá cả cũng gần như nhau, là năm văn một con, nhìn gà con phía đông sáng láng hơn chút, hơn nữa cái đầu cũng lớn hơn chút, Tôn Huệ liền cầm rổ bắt đầu chọn gà con, tính toán sẽ mua bảy con, nhiều hơn nữa nàng sợ không chăm sóc được, quan trọng nhất chính là không có thức ăn gia súc cho gà con như ở hiện đại, cũng không cách nào cho ăn lương thực, mọi người ăn uống còn phải tiết kiệm, chứ đừng nói đem thóc gạo cho gà ăn. Như vậy thức ăn gia súc chính là rau cỏ, sấu hoặc côn trùng rồi.

Tôn Huệ định nuôi một ít giun, dù sao giun một năm bốn mùa đều có thể cung cấp, xem cửa hàng bán dụng cụ câu cá đó, rất nhiều giun, nuôi cũng không khó lắm. Cứ thử xem sao, được thì tốt, không được cũng chỉ mất chút thời gian dọn dẹp, chi phí hao tổn không bao nhiêu.

Chọn xong bảy con gà con khỏe mạnh, móc ba mươi lăm văn đưa cho đại nương bán gà, dùng một tấm vải rách làm nắp rổ, Tôn Huệ kéo đệ đệ đi. Lúc đi ngang qua tiệm bánh bao, hỏi đệ đệ có muốn ăn hay không, Tôn Duẩn quát cường không lên tiếng, lời nàng định đi. Tôn Huệ lắc lắc đầu, cười khổ đi theo.

Đi mấy bước, đột nhiên phát hiện sạp hàng phía trước có rất nhiều người vây xem, lú ra lú rú nói gì đó. Tôn Duẩn ngừng lại, chỉ vào quầy hàng: "Tỷ tỷ, chúng ta đi xem một chút đi, thời gian còn sớm!" Tôn Duẩn suy nghĩ một chút, bởi vì ngày mùa sắp tới, một thời gian sau tạm thời không họp chợ phiên, với lại đệ đệ muốn xem, thì xem một chút đi. "Được, đi, chúng ta đi xem xem."

Đầy đoàn người ra chui vào, phát hiện lại là bán chim trĩ, vật này ở sau núi có khá, nhưng vô cùng giảo hoạt, hiếm khi bắt được, không nghĩ tới người này lại bắt được chim trĩ còn sống, bản lĩnh này thật sự hiếm thấy. Chim trĩ chất thịt tươi mới, có lần Chu thúc phụ đặt bảy sau núi bắt được một con, nướng lên ăn suýt chút nữa nuốt cả đầu lưỡi, vô cùng mỹ vị!

Người này ngoại trừ chim trĩ, còn có thỏ rừng, con nhím, hấp dẫn người ta nhất, chính là la la, loài động vật này kiếp trước hoàn toàn chưa từng nghe nói, là động vật đặc biệt của vùng này, thân cao không tới nửa mét, dáng vẻ có chút giống con dê, nhưng mập hơn rất nhiều, không có sừng. La la sản xuất ra sữa, có người nói có vài sản phụ không có sữa, vì cho hải tử ăn, liền tìm la la đang trong thời gian sinh con về nuôi, hải tử không phải đòi bụng nữa.

Ánh mắt sáng lên, chú ý tới con la la này dường như đã hoài thai, Tôn Huệ giật mình, ở kiếp trước nàng rất thích uống sữa tươi, ở đời này không có đãi ngộ đó. Bây giờ nhìn thấy con la la này, trong lòng hơi động, muốn mua lại, sau đó sẽ có sữa uống. Hơn nữa có người nói la la bình thường mang thai đều có thể sinh ra hai, ba con, cho dù chỉ toàn con đực, nuôi lớn lên, nói không chừng còn có thể bán chút tiền kiếm lời.

Nhưng la la không nói những thứ khác, chỉ tính da lông, thịt thì đã có thể bán được rất nhiều tiền, trên người nàng không có nhiều như vậy.

Còn một điều là, chút món ăn dân dã như vậy chỉ có thể đặt ở trên trấn hoặc là mang lên trên huyện bán cho những tửu lâu kia mới có thể bán được giá tốt, bán ở cái chợ phiên này, người đến đều là bách tính nghèo khổ, có mấy ai có tiền nhân rồi mua những thứ này?

Quay sang người đứng bên cạnh, Tôn Huệ cười hỏi: "Đại nương, người kia là ai a? Sao lại mang chút món ăn dân dã đến nơi này của chúng ta bán nhỉ, sao hắn không đi trấn trên bán cho các lão gia kia chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Nói gì đi nữa, nếu Tôn Huệ đã nhìn thấy con la la này, tự nhiên không có chuyện không hỏi thử, nàng thật sự có lòng muốn mua. "Vị bá bá này, xin hỏi một chút, không biết con la la này giá bao nhiêu tiền? Thích hợp để mẫu thân cháu mua, mẹ vẫn nói muốn làm một chiếc áo gối." Nói thực là la so với con dê thì đắt hơn chút, da lông trên người không tệ, mùi vị cũng là như vậy, rất giống thịt thỏ, nhưng mà non mềm hơn chút. Con la la này khoảng chừng không tới trăm cân, giá cả trên dưới hai trăm văn mà thôi.

Tôn Duẩn rất là kỳ quái, nương từng nói muốn may áo gối bằng da la la sao, sao hắn lại hoàn toàn chưa từng nghe qua nhỉ? Nhưng mà cho dù trong lòng không rõ, Tôn Duẩn cũng thông minh không đi bóc mẽ tỷ tỷ mình. Ở một bên nhìn, chờ lát nữa kéo tỷ tỷ lên hỏi một chút.

Đỗ Đại Ngu mặc một thân quần áo vải thô, cả người tháo vát, nhìn tiểu cô nương vừa hỏi câu hỏi: "Cháu nói la la này sao, cũng phải đến năm trăm văn đây! Nhìn thử đi, cái bụng của nó to thế này, không bao lâu sẽ sinh rồi, nuôi từ giờ đến lúc đầu đông, đừng nói áo gối, thậm chí cả một cái áo cũng làm được!" Tuy thấy là tiểu cô nương tuổi tác còn nhỏ, nhưng hắn ngồi đây lâu như vậy, lần đầu tiên có người hỏi thăm, Đỗ Đại Ngu cũng đánh báo giá. Mặc kệ có được hay không, cũng bớt đi lúng túng.

Năm trăm văn, cao hơn rất nhiều so với Tôn Huệ nghĩ, nàng không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, hơn nữa cho dù cầm ra nổi, cũng không thể thuyết phục được nương chính mình. Nhưng đối với la la không dễ dàng xuất hiện, lại còn đang mang thai, nàng sẽ không bỏ qua! Cho nên, phải nghĩ cách ép giá xuống một chút.

Lông mày nhíu lại, hiếm khi thu hồi dáng vẻ hòa nhã thường ngày, Tôn Huệ quả thực là soi mói, ra sức chỉ trích khuyết điểm của con la la này: "Chú nói trong bụng nó có tiểu la la sao? Trời ạ, vậy sao nó vẫn gầy như thế, sẽ có bao nhiêu thịt chứ?"

Đi lên trước đánh giá la la một chút, chỉ vào mấy chỗ vết thương, Tôn Huệ lắc đầu liên tục, thờ dài nói: "Xem ra không được, nương cháu sẽ không mua đâu, la la này không chỉ gầy gò, thậm chí da lông cũng đều có thương tích! Quên đi, vẫn nên bảo nương mua con dê đi, nuôi một năm sau đó làm thịt, thịt bán hơn nửa, còn có thể ăn nhiều thịt chút."

Tôn Huệ vừa nói như thế, người vây xung quanh hơi gật đầu, rất là tán thành, có một đại nương còn mở miệng nói: "Không phải sao, gầy như thế cũng không sinh được mấy la la con, mua về có khi lỗ vốn chết, bán quách đi."

Đỗ Đại Ngu cuống lên, không phải sợ ít đi một người mua là Tôn Huệ, mà là Tôn Huệ vừa nói mấy câu, sẽ không có ai muốn mua con la la này nữa.

Hắn không định mang nó về nuôi đâu, hắn phải săn thú, thê từ cha mẹ cũng có vài mẫu ruộng phải lo, căn bản không ai có hơi sức chăm sóc con la la này.

"Tiểu cô nương, cũng không thể nói như vậy, cháu nhìn con la la này của ta một chút, tuy rằng như lời cháu nói, rất gầy, da lông cũng không tốt, nhưng bất kể thế nào, trong bụng nó còn có tiểu la la đấy! La la mỗi khi mang thai sinh ít nhất một con, nhiều thì ba con cũng có thể, bán năm trăm văn, một con lớn mang theo ba con nhỏ, không đắt một chút nào."

Tôn Huệ không nghĩ tới đại hán này mồm mép không tệ, đầu óc chuyển cũng không chậm, mạnh mẽ nắm lấy giá trị cao nhất của con la la này. Nhưng mà nàng cũng không phải không có chỗ để phản bác. "Ha ha, nhìn dáng vẻ con la la này giống mang thai ba con sao? Có thể an thuận sinh ra được thì đã cảm ơn trời đất rồi. Lại nói, ngày mùa đến nơi rồi, gặt lúa mạch, ngâm giống gieo mạ, bận rộn cuống lên. Ai còn có hơi sức chăm sóc hai mẹ con la la chứ !"

"Còn không phải sao, nhà ta còn có cây cải dầu muốn thu hoạch đây, cả năm một tháng này bận rộn nhất, ai hơi đâu chăm nom tổ tông này."

La la ăn cỏ, không thể quá ẩm ướt, cỏ nhiễm mấy giọt sương cũng sẽ đau bụng, là đáng ghét nhất. Hơn nữa nếu như không có kinh nghiệm, có khi sẽ không nuôi lớn được, hoặc là nuôi không có thịt, giống với la la trước mặt này, gầy trơ xương.

Đỗ Đại Ngu á khẩu không trả lời được, xác thực bởi vì gần đây ngày mùa sắp đến, không có thời gian chăm sóc, nếu không hắn đã chờ la la sinh xong mới đem đi bán rồi, có khi còn kiếm thêm được chút tiền. Đương nhiên, la la sinh nhiều con cái một chút, mới kiếm lời càng nhiều.

Lắc đầu, biết bán không được năm trăm văn, Đỗ Đại Ngu thở dài một tiếng, cười giong nói: "Nha đầu cháu quá tinh ranh rồi, nói một chút xem, la la này bao nhiêu tiền thì mẹ cháu sẽ mua?" Giá cả không tệ liền bán luôn, hắn thực sự không định mang về.

"Nuông cháu tính mua một trăm văn đi, mẹ bị thấp khớp nhẹ, mùa đông phải chú ý giữ ấm chút, cần da. Nhưng cũng không thể đắt quá, bằng không trực tiếp dùng da dê hoặc là da thỏ là được rồi, dù sao nhà như chúng cháu, nào có bao nhiêu tiền mua những thứ này?" Tôn Huệ cho cái giá này, có thể tính là cực kỳ rẻ mạt, theo như bình thường, giá này căn bản là không thể bán. Nàng trả giá thấp như thế, là vì còn muốn mặc cả, hai bên cùng nâng lên một bức, thương lượng ra một cái giá thích hợp.

Thực vậy, Đỗ Đại Ngu lắc đầu liên tục, đầu lắc như trống bỏi: "Cô nương ép giá quá mức rồi, cháu ra cái giá này, nếu ta thật sự bán không được thà mang về tự mình nuôi, chứ không thể bán rẻ như thế! Như vậy đi, ta thấy cháu cũng rất hiếu thảo, thôi thì 370 văn, la la cháu dắt đi luôn, thế nào?" Không biết tại sao, bản thân Đỗ Đại Ngu cũng không rõ ràng, một khoản tiền khá lớn như vậy, chính hắn lại không bảo cô nương kia kêu trưởng bối lại đây, trực tiếp thương lượng với nàng.

Hai người cò kè một phen, giá tiền càng thương lượng càng tiếp cận giới hạn cuối cùng của mỗi người, cuối cùng đến 170 văn, hai bên đều ngừng lại. Không nói tiếp, Đỗ Đại Ngu liếc mắt nhìn la la, la la rơi vào bẫy rập bắt được, lớp da xác thực không coi là hoàn chỉnh, có kha khá vết tích, giá cả rất khó nói tiếp. Phát tay, Đỗ Đại Ngu gật đầu đáp ứng rồi: "Được, quyết định 170 văn. Cháu kêu mẹ cháu đến đây, chúng ta trao đổi, la la cháu dắt đi!"

"Quyết định 170 văn, chúng ta chắc chắn rồi, đừng đến lúc đó chú lại đòi giá cao hơn, chúng ta ai đi đường nấy." Tôn Huệ chỉ sợ lúc nàng rời đi, hộ sản này đột nhiên thay đổi, vậy coi như xong, đại khái không có cách nào mua la la mang đi nữa.

Vỗ ngực bảo đảm, Đỗ Đại Ngu rút cuộc biết rõ nguyên nhân bản thân mình chịu ngồi mặc cả với một tiểu cô nương, đứa nhỏ này vốn là quý tinh, có khi còn có chủ kiến hơn người lớn nhiều: "Yên tâm đi, một đồng tiền cũng không nhiều hơn, đến lúc đó nếu như tăng giá, người ở chỗ này làm chứng, cháu trực tiếp dắt la la đi, Đỗ Đại Ngu ta một câu cũng không nói." Thật đúng là, đứa nhỏ này nhà ai chứ, thông minh khiến cho mình cũng có chút ước ao, con trai mình nếu như thông minh bằng một nửa nàng, cũng không phải sầu lo nữa rồi!

Đạt được bảo đảm, Tôn Huệ kéo đệ đệ nhanh chóng trở về nhà, sau đó cầm theo tiền quay lại đây, dắt la la về nhà.

Đi mấy bước, Tôn Huệ lại không yên lòng, xoay đầu lại: "Đỗ bá phụ, la la này chúng ta đã bàn xong giá cả, chú đã hứa bán cho cháu, cũng đừng vì người ta ra giá cao hơn, để cho người ta dắt đi nha!" Đột nhiên nghĩ đến điểm ấy, Tôn Huệ cười khò, nàng có thể không giao tiền đặt cọc, ngộ nhờ người khác ra giá tiền cao hơn, có khi hộ sản này liền bán cho người khác.

"Ta nói cô nương a, Đỗ Đại Ngu ta đâu phải lần đầu tiên tới chợ phiên bán đồ chứ, bàn xong giá cả rồi lại bán người khác, vậy sau này ta còn có thể làm ăn nữa sao? Ta đâu phải chỉ mua bán một lần này, bán xong là có thể phui mông một cái rồi đi, nhà ta ở ngay Ngưu gia trang trước mặt, hòa thượng chạy miếu còn có thể chạy sao? Cháu cứ yên tâm là được." Đỗ Đại Ngu lắc đầu liên tục, thật không biết nha đầu này nghĩ như thế nào, chắc là xem kịch quá nhiều rồi đi.

"Vậy thì cảm ơn Đỗ bá bá, cháu đi gọi nương cháu đến, ngài chờ một chút."

"Đi đi."

Kéo đệ đệ một đường chạy chậm về đến nhà, tiến vào trong phòng mình, lấy ra tiền tích trữ nhiều năm. Bên trong có hơn 500 văn, là những ngày lễ ngày tết, hoặc là những khi đạt được món lợi lớn, Tôn mẫu kín đáo đưa cho nàng, nàng không kịp đau lòng, cầm xâu tiền, lại đếm đủ 170 văn, giấu vào trong ngực đi ra.

Chợt va ngay vào Đại đệ của chính mình, Tôn Huệ chưa kịp mở miệng, Tôn Duẩn nhìn tiền đồng nhô lên trong người nàng, hỏi: "Tỷ, tỷ thật sự muốn đi mua con la la kia sao?" Hắn không biết tại sao tỷ tỷ muốn mua con vật kia, hơn một trăm văn, đây chính là toàn bộ tích trữ của tỷ tỷ, đáng không? Lại nói, tiêu nhiều như vậy, cũng không nói một tiếng với nương, đến lúc đó không bị đánh một trận là không thể.

Không kịp giải thích với đệ đệ, Tôn Huệ lướt qua hần, đi ra ngoài: "Đương nhiên đáng, đến lúc đó đệ sẽ biết, được rồi, lần này không dẫn đệ đi nữa, đệ ở nhà đi."

Tôn Duẩn nhìn bóng lưng tỷ tỷ dần dần đi xa, giậm chân, cau mày: Lần này không thể không bị đánh, nương mà biết, nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tôn Huệ hành động quả thật rất nhanh, không tới nửa canh giờ đã dắt la la trở về. Lúc về, vừa vịn trên tay còn có tiền dư, nhớ tới lúc trước chỉ mua có bảy con gà, thật sự cũng hơi ít, liền tốn thêm tiền mua mấy con nữa.

Về đến nhà, Tôn Huệ âm thầm bội phục vị thợ săn họ Đỗ kia, hần thật đúng là người coi trọng chữ tín, lúc nàng mới vừa đi khỏi có một vị nương tử nhìn trúng con la la này, định nâng giá mua, có điều thợ săn kia nói gì cũng không đáp ứng, vẫn dựa theo giá cũ đã thương lượng bán cho Tôn Huệ.

Vì chuyện này, Tôn Huệ vui mừng chạy chậm trở về nhà, đẩy cổng lớn khép hờ ra, nhìn về phía đông phòng hô to: "Có ai muốn xem thứ tốt không, mau ra đây!"

Nghe thấy giọng tỷ tỷ, Chu Thụ vốn nghe ca ca nói tỷ tỷ mua la la, nhất định sẽ bị đánh, còn nói rồi đến lúc mẹ động thủ nhất định phải can lại giúp. Mới này lo lắng thật lâu, dựa vào tính tình của mẹ hần, một trận đòn roi bằng cành liễu, tuyệt đối đau dữ dội.

"Ca, chúng ta đi nhìn một cái, la la kia đệ còn chưa thấy bao giờ đâu!" Lo lắng thì lo lắng, Chu Thụ vẫn cực kỳ tò mò, không khác gì những hài tử khác, đối với những vật hiếm lạ đều ưa thích.

Trượt xuống khỏi cái ghế nhỏ, nhảy xuống mặt đất, Chu Thụ lúi ca ca chạy ra ngoài. Trong đình viện, Tôn Huệ vừa mới buộc con la la quanh gốc một cây táo ta, mức nước giếng đang định rửa rấy cho nó.

"Tỷ, đây chính là la la sao, thật là. . ." Thật là như thế nào, vốn từ ngữ nghèo nàn của Chu Thụ không có cách nào hình dung ra được, nói áp ứng một chút đầu tán thưởng.

Quay đầu nhìn tiểu đệ, Tôn Huệ cười nói: "Tiểu Thụ đợi một lát, tỷ tắm cho la la thật sạch, sau đó để cho đệ sờ." Tính tình la la dịu ngoan, lá gan cũng không nhỏ, cũng khá gần gũi với con người. Hài tử nhích tới gần cũng sẽ không bị tập kích, cùng nó chọc cười, nó cũng không né tránh.

Rửa mặt bằng chậu gỗ, kéo nước giếng, pha với nước nóng đun trong nồi, dùng bột giặt rửa cẩn thận chà xát, không lâu sau lớp lông dài trên người la la khôi phục màu sắc ban đầu, bộ lông trắng gần như màu tuyết, sừng ngắn màu xám tro, cộng thêm thân thể không quá cao, thật sự rất đáng yêu.

Tay cầm miếng vải khô, lau sạch nước, la la đang mang bầu, không thể gặp lạnh. Làm xong mọi thứ, nhìn la la đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, Tôn Huệ ngạc nhiên: "Tiểu Thụ tới đây, sờ sờ một chút, rất thoải mái." Lông la la rất dài, Tôn Huệ không thể không nghĩ tới, chờ đến ngày mùa hè, cắt lông đi, còn có thể se sợi dệt vải.

Chu Thụ đi qua, cẩn thận sờ soạng lớp lông mềm mại, thấy la la không có dị động, lá gan lớn hơn đi đến sờ lên chiếc sừng mềm giống như gạc nai, sừng này dài nửa tấc, chia làm hai nhánh, rất không có tính chất đe dọa. La la đực sừng sẽ lớn hơn chút, lớn lên có thể đạt nửa thước, sừng như vậy, còn có chút uy lực.

Chu Sơn vốn đang ở cùng tỷ tỷ ở trong phòng thêu, nghe thấy trong đình viện la la khê kêu lên, còn có tiếng gà con riu ra riu rít, cái miệng nhỏ không yên, kéo tỷ tỷ Chu Đồng đi ra ngoài xem.

Nhìn thấy la la, trong mắt cũng là ngạc nhiên, nhìn thấy đệ đệ ngồi một bên đang sờ soạng, rất là hâm mộ. Hần cũng rất muốn sờ, nhưng la la này không phải cha mua, nhìn Tôn gia tỷ tỷ đang đứng ở đó dỗ đệ đệ, biết là nàng mua, mới này đệ đệ có nói nhưng hần không tin, hiện tại đúng thật rồi.

Chu Thụ nhìn thấy ca ca của mình, ngạc nhiên: "Ca, mau tới, người cũng sờ thử đi, rất vui vẻ!" ? Có thứ tốt, Chu Thụ liền rủ ca ca cùng nhau xem.

Chu Sơn rất động tâm, nhưng hần không tiến lên, mà là quay đầu xem ý tứ của tỷ tỷ. Lúc còn rất nhỏ, hần đã bị giáo dục rồi, Tôn gia tỷ tỷ, ca ca là khác nhau, bọn họ không thể cảm đồ thuộc về Chu gia, cho nên, có thứ tốt, tỷ tỷ có, hần có, đệ đệ cũng có, nhưng chưa chắc tỷ đệ Tôn gia đã có.

Nhưng ngược lại, đồ của tỷ đệ Tôn gia, hần cũng không thể có. Nhưng mà tỷ tỷ Tôn gia là người tốt, có đồ gì cũng sẽ chia cho mình và tỷ tỷ, hần cũng có mang đồ cô cô, cậu hần cho tặng tỷ tỷ Tôn gia. Nhưng mà, ca ca Tôn gia hình như không thích mình, nải nải và cậu cũng bảo mình tận lực chớ cảm đồ của tỷ đệ Tôn gia, cũng đừng nên đưa đồ cho bọn họ.

Về phần tại sao trường bối làm như vậy, chính là muốn phân rõ mọi thứ, chờ nữ nhi Tôn gia lập gia đình hay phân ra sống một mình, sẽ không dính dấp tới Chu gia nữa. Người không tệ còn có thể qua lại, nếu như không phải là người tốt, hai nhà ai đi đường nấy, không liên quan gì đến nhau.

Chu Đồng năm nay mười hai, lớn hơn Tôn Huệ một tuổi, bởi vì mẹ chết sớm, hiểu chuyện sớm hơn những hài tử nhà khác, hiện tại cũng có thể thấy rõ tính cách của mẹ kể cùng với hai tỷ đệ Tôn gia. Mẹ kể dĩ nhiên sẽ không đối xử tốt với các nàng giống như mẹ ruột, nhưng ít nhất không có động tay động chân đánh các nàng, cũng không cố gắng dạy hư bọn họ, càng không nói xấu tỷ đệ các nàng trước mặt phụ thân, ly gián tình phụ tử.

Chu Đồng có một không tề bằng hữu, gọi là Lý Tiểu Hồng, mẹ kế nàng ý vào sinh nhi tử, đối với nàng động chút liền đánh, buộc nàng làm việc rất nhiều, còn không cho nàng thứ gì tốt.

So với mẹ kế Lý gia trong thôn, quả thực đã tốt lắm rồi rồi. Nhưng bọn họ cũng có mâu thuẫn, mà mâu thuẫn lớn nhất, đại khái chính là vấn đề tiền bạc.

Tiền, đây là thứ mẹ kế quan tâm nhất.

Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của đệ đệ, Chu Đồng gật đầu, khẽ đẩy hẳn: "Ra chơi cùng đệ đệ đi, tỷ và Tôn tỷ tỷ của đệ trò chuyện chút." Cho dù có mâu thuẫn, nhưng chút chuyện này cũng không ngại, cũng không cấm đệ đệ chơi cùng tỷ đệ Tôn gia. Chu Sơn chỉ chờ câu này, vèo một cái chạy tới chỗ đệ đệ, dè dặt trêu chọc la la.

"Ca, la la này quá thú vị, nghe tỷ tỷ nói, trong bụng la la còn có tiểu La la, không bao lâu nữa sẽ sinh." Chu Thụ mở to mắt nhìn la la, nói. Chu Sơn nghe rất hiếu kỳ, ngo cái bụng phồng lên của la la: "Có thật không? Còn bao lâu nữa?"

Tôn Duẩn bĩu môi, cũng không phản đối Chu Sơn sờ la la, chỉ làm như không nhìn thấy.

Chu Đồng kéo Tôn Huệ sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "La la này muội tự mình mua sao, mẹ không biết sao?" Mẹ kế nàng nhất định sẽ không mua vật này, quá phí tiền. Tôn Huệ gật đầu, chuyện này muốn giấu cũng giấu không được: "Đúng vậy, ta thấy không tề, giá tiền cũng rất thấp, liền mua." Dù sao cũng phải giải thích, không bằng trước tiên luyện tập trên người Chu Đồng, đợi đến lúc mẹ trách cứ cũng có thể thuận thực chút ít.

"Lá gan muội thật là lớn, vật này tốn không ít tiền đi? Mẹ về mà biết được, e rằng sẽ đánh cho muội một trận! Không bằng thừa dịp mẹ còn chưa trở về, dắt đến chợ phiên bán lại đi." Mẹ kế chưa từng đánh tỷ đệ bọn họ, nhưng đối với ba đứa con do bà sinh, cũng không ít lần động thủ, ngay cả Tôn Huệ luôn luôn hiểu chuyện, cũng bị đánh vài lần rồi.

Tôn Huệ mắt bao nhiêu công mới mua được La la, dĩ nhiên sẽ không buông bỏ, cười lắc đầu cự tuyệt: "Cảm ơn tỷ, nhưng mà ta có nắm chắc, sẽ cẩn thận thuyết phục mẹ một hồi."

Chu Đồng gật đầu, các nàng dù sao cũng không phải là tỷ muội ruột, nói một chút rồi là được rồi, về phần có nghe hay không, nàng cũng không có biện pháp.

"Tùy muội, tự mình rõ ràng là tốt rồi, nhớ, nếu như mẹ đánh đau, thì mau mau nhận sai xin tha thứ, đừng cứng rắn chống đối."

"Biết rồi, tỷ. Tính mẹ ta biết mà, sẽ không cãi lại để chịu khổ đâu."

Chờ tới lúc ăn cơm, cả nhà từ ngoài đồng trở về, liếc mắt liền nhìn thấy la la buộc dưới gốc cây.

Đến khi Tôn mẫu biết la la này là do nữ nhi của mình lên lút đi mua, phát khí một trận, nha đầu này muốn chết, tiêu nhiều tiền như vậy cũng không thêm nói tiếng nào với mình, quả thực là ăn tim gấu gan báo! Bà vợ ngay lấy cây chổi đuổi đánh, đuổi nàng chạy vòng quanh đình viện. Bất kể Tôn Huệ xin tha kiểu gì, nói rõ lí lẽ thế nào, bà vẫn không nghe.

Chờ đánh mệt mỏi, Tôn mẫu chỉ vào nữ nhi đã lẫn mất rất xa: "Nha đầu chết tiệt kia, lá gan không nhỏ, hừ, hôm nay nhịn cơm đi, cho nhớ lâu một chút. Còn có, mày chăm chỉ dệt vải cho mẹ, lúc nào kiếm được tiền về, lúc đó mới tha." Liếc nhìn la la đang cúi đầu ăn cỏ, nhắm mắt lại, nghĩ một chút lại thấy đau lòng. Nhìn la la gây trở ngại càng thêm khó chịu, nghĩ chờ hết năm, nuôi mập rồi giết bán, dù thế nào cũng phải kiếm lại tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Từ khi Tôn Huệ mua la la, nàng không những bị một trận đòn, còn bị ép buộc dệt vải, quan trọng hơn là, liên tiếp mấy tuần nương nàng vẫn không phản ứng năng. Mặc kệ là chọc cười, hay là ân cần làm việc, Tôn mẫu vẫn không cho nàng sắc mặt tốt.

Đến lúc thu gặt lúa mạch, hạt thóc ù thành mạ gieo xuống, không dễ dàng mới được nhàn hạ. La la được chăm sóc cẩn thận trong thời gian dài, cỏ khô kèm với chút quả mọng trong núi, đáng về đã mập hơn nhiều. Hai ngày trước, Chu nãi nãi thấy còn nói la la này mua tốt lắm, cái bụng lớn như vậy, nhất định có thể sinh nhiều hơn mấy con, đến ngày tết giết, nhất định có thể bán nhiều tiền.

Nhìn cái bụng căng tròn của la la, Tôn mẫu quay đầu nhìn Tôn Huệ đang cho ăn, nói: "Xem cái bụng la la này, chắc là mấy ngày nay sẽ sinh đấy, cẩn thận một chút." La la được chăm sóc không tề, mắt thấy sẽ không bị lỗ vốn, khả năng còn kiếm lời không ít, Tôn mẫu cũng bớt giận nhiều rồi. Bà chỉ sợ lỗ

vốn, chờ con gái lớn lên của hồi môn sẽ không có nhiều.

Đột nhiên quay đầu, nhìn Tôn mẫu nói: "Nương không giận con nữa? Rốt cuộc chịu nói chuyện với con gái?" Không dám tin tưởng, thời gian dài như vậy, Tôn mẫu không phản ứng nằng, nằng khổ sở vô cùng, đời này nằng cũng chỉ có nương cùng bọn đệ đệ là người thân. Cực kỳ quan tâm bọn họ.

"Không giận? Làm sao có khả năng! Nha đầu nguoi đi hỏi thăm một chút, con cái nhà ai có lá gan lớn như nguoi không, đây chính là gần hai trăm văn tiền, nếu là nhà khác không đánh gãy chân nguoi là không thể." Ngẫm lại Tôn mẫu liền giận không chỗ phát tiết, nha đầu này luôn rất hiểu chuyện, sao có gan dám làm như thế?

Rút cổ lại chịu đựng nương quát tháo, Tôn Huệ cười lấy lòng nói: "Nương, con gái biết sai rồi, mẹ tạm tha con lúc này đi. Nếu như mẹ còn giận, lại quát con một trận đi, tuyệt đối đừng giận hồng thân thể."

Trừng một chút, Tôn mẫu tức giận: "Mẹ quát nguoi làm gì, nguoi mà còn chọc mẹ, mẹ liền đuổi nguoi đi luôn, mặc cho nguoi lớn mặt."

Tôn Huệ gật đầu: "Nương, mẹ yên tâm đi, chắc chắn sẽ không có lần sau. Con có ý định gì, nhất định sẽ báo cho mẹ biết, sẽ không tiền trạm hậu tẩu." Có lần giáo huấn này, Tôn Huệ nào còn dám tự ý làm chủ.

Kỳ quái nhìn con gái, không biết nó nghe ở đâu mấy từ văn vẻ như vậy! Lần trước hỏi, nó nói là nghe được từ trong hí văn, hí văn bà cũng nghe không ít, sao bà vẫn không biết từ nào?

"Không thêm phí lời với nguoi, mẹ phải xuống ruộng xem chút đây, nhớ kỹ chút, đối với la la này để bụng chút."

"Biết rồi nương."

Đóng hàng rào, Tôn Huệ lại đến xem gà, xác định gà đã ăn no, rửa sạch tay đi vào nhà dệt vải.

Chu Đồng đi ra rót nước, thấy Tôn Huệ đang dệt, cười nói: "Mẫu thân không giận?" Vừa nãy có nghe thấy tiếng mẹ con các nằng nói chuyện, biết đã ổn rồi.

Tôn Huệ lắc đầu, cười khổ nhún vai: "Nào có nhanh như vậy, vừa rồi nương còn mắng ta một trận đây." Chu Đồng gật đầu: "Cũng đúng thôi, lần này muối quá lớn mặt, mẫu thân cũng khó tránh khỏi tức giận thời gian dài. Nhưng mà nếu đã mở miệng nói chuyện, muối đổ dành nhiều chút, mẫu thân cũng sẽ tha thứ thôi."

"Ừm, biết rồi tỷ, ta sẽ dỗ nương nhiều chút."

Đại khái qua một tuần nữa, mùa hè đến thôn Thanh Hà đặc biệt nóng bức, vào một buổi trưa nắng chói chang, la la sinh ra ba tiểu la la. Nhìn tiểu từ vừa ra đời không bao lâu đã có thể đứng dậy, Tôn Huệ không kìm nén được nở nụ cười, lần này có thể yên tâm, bất kể thế nào, cũng sẽ không lỗ vốn, nói không chắc còn có thể kiếm lời không ít. Bốn tên gia hỏa này, đều béo tròn khỏe mạnh, mỗi con đều có thể bán được một xâu, bốn con chính là bốn xâu, chỉ cần cẩn thận chăm sóc, đến cuối năm sẽ có thể kiếm được một món tiền.

Chu nãi nãi nhìn, cũng có chút ít tán thưởng nhãn lực Tôn Huệ, trong lòng bà nghĩ, mấy con này bán đi, tiền kiếm được, có thể cho nha đầu Tôn Huệ này đặt mua lên đồ cưới, chờ nằng xuất giá, trong nhà có thể giảm bớt được một khoản. Nghĩ tới đây, Chu nãi nãi mỉm cười đưa tay vỗ vai Tôn Huệ: "Cố gắng trông nom, có ba nhóc con bú sữa, các cháu nên cắt thêm nhiều cỏ chút, quả mọng cũng tìm chút, lúc này la la mẹ cần phải ăn nhiều nhất, nếu không sẽ không đủ sữa cho con bú." Sinh ra ba con xác thực đủ vui mừng, nhưng cũng không thể lơ là đồ ăn của la la mẹ, nếu không dám nhóc con không có sữa, e sẽ không đứng lên được.

Tôn mẫu cũng rất vui mừng, trong miệng lại nói: "Cẩn thận chút, đừng để cho la la bị đói." Đột nhiên nghĩ đến một điểm, lo lắng hải tử vì cắt cỏ sẽ đi sâu vào trong núi, dặn dò: "Cắt cỏ ở ngay gần, phía sau núi ngàn vạn lần không thể thâm nhập, lơ mơ ở bên trong là không được." Nơi này có truyền thuyết, không được đi vào chỗ sâu phía sau núi, nếu không nhất định không ra được. Trong mấy chục năm, cũng không ai dám đi thử qua, nhưng mà người phụ cận đều không dám tiến vào, chỉ sợ đồn đại là thật.

P phía sau núi không lang không hổ, động vật to lớn nhất chính là lợn rừng, Tôn Huệ rất khó hiểu tại sao không ai đi vào trong, hỏi rất nhiều người, tuy mỗi người đều có thuyết pháp riêng, nhưng kết quả đều là ngàn vạn lần không thể vào. Có vài lần lên núi, đứng trên một gò đất, phía sau ngọn núi cao trăm mét kia chính là vùng cấm, mặc dù xa xa nhìn thấy bên trong không ít cây cối, nấm, nhưng nằng cũng tuân thủ không dám đi vào, nằng xuyên qua đến, bất tri bất giác sẽ tin những thứ này, nếu là đời trước, nhất định sẽ bị nói thành phần tử mê tín!

Có ba nhóc con, lại còn cả la la mẹ, Tôn Huệ bắt đầu bận túi bụi, mỗi ngày thức dậy đều phải đem cỏ khô ngày hôm trước thu thập đủ cho la la ăn, sau đó chính là thả con gà con ra ngoài, rắc chút hạt cỏ phơi khô, làm xong tất cả những chuyện này, còn phải ngoạn ngoạn đi dệt vải, đối với Tôn Huệ mà nói, dệt vải cũng đã rất quen tay, tốc độ mỗi ngày đều lấy Tôn mẫu làm chuẩn, thế nhưng bởi vì dệt vải thực sự khó có thể kiếm tiền, nằng cực khổ một tháng nay rồi, cũng chỉ dệt được một cuộn vải bố, bán không tới năm trăm văn, trừ tiền vốn sợi bông, cũng chỉ có ba mươi, năm mươi văn lợi nhuận, mà đây là do nằng rất dễ tâm dệt, nếu không thật sự không biết có thể kiếm được mấy văn tiền.

Thời kỳ động vật cho con bú không dài như con người, khoảng chừng hơn hai tháng sau, la la đã sắp dứt sữa, đã có thể bắt đầu ăn chút cỏ khô, trộn thêm một ít gạo mềm, tiểu la la cũng có biến hóa lớn, so với nhúm lông bé xíu vừa ra đời lớn hơn gấp đôi. Vì việc này, không chỉ tốn rất nhiều quả mọng, Tôn Huệ còn trộn thêm không ít lương thực phụ. Thời kỳ cho con bú xác thực cần rất nhiều dinh dưỡng, toàn ăn cỏ khô căn bản là không đủ, sữa không đủ, không thể làm gì khác hơn là cầu Tôn mẫu, dùng hạt thóc đôi chút cao lương, kê mễ, bằm nhỏ cỏ khô cho ăn.

La la thoát ly thời kỳ cho con bú, thế nhưng sữa vẫn rất nhiều, ngày này Tôn Huệ thức dậy rất sớm, cầm cái chậu, nước ấm cùng vải bố đến chuồng la la,

mở hàng rào ra, đặt tiểu la la cách xa la la mẹ một chút. Nàng muốn vắt một ít sữa, đã sớm thêm, nếu lúc trước không phải sợ tiểu la la chưa trưởng thành, e rằng đã động thủ đến mấy lần.

Vắt sữa cũng là một việc rất tốn sức, may mà đòi trước từng đến Mông Cổ du lịch, theo dân du mục đi vắt sữa dê, một vài trình tự vẫn còn nhớ. Đối phó với loài vật không khác dê nhiều lắm này, bước một, hai ba rập khuôn, sản lượng sữa của la la xác thực kinh người, Tôn Huệ mất một lúc lâu, vắt được đầy một chậu sữa, ước lượng phải có năm cân không hết!

Sữa này rất ấm áp, nàng bung vào nhà bếp, một nửa đổ vào trong nồi, kèm chút lá trà cùng với quả hạch năm ngoái hái ở sau núi, nghiền nát lược chung với nhau. Còn có một nửa, nàng cũng có dự tính, cầm bột gạo cùng trứng gà ra, trứng gà có pha sữa tươi, lại tăng thêm chút đường, quấy rót vào làm bột bánh, nhào kỹ, tạo thành từng khối từng khối, làm thành bánh màn thầu. Tổng cộng làm mười hai cái, bỏ vào lồng hấp.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, mùi sữa thơm lừng bay khắp nơi, khiến người ta ngửi thấy mà chảy cả nước miếng. Chu Đồng vừa ra sông giặt giũ trở về, quần áo cũng không thay, tiến vào nhà bếp, nhìn hướng về phía Tôn Huệ đang thêm củi vào lò, con mắt ngó vào trong lồng hấp: "Huệ tử muối đang làm gì, sao lại thơm như vậy? Ta từ xa đã ngửi thấy, trong lòng còn buồn bực là nhà ai làm đồ ăn ngon như vậy, tiến vào cổng mới biết mùi thơm phát ra từ nhà mình." Ngửi hương vị thơm nồng, rất là quen thuộc, nhưng không nói ra được là cái gì.

Tôn Huệ phui bụi bặm trên người, đứng lên, nhìn lửa cháy trong lò, ước chừng hấp thêm chút nữa là được rồi. Đối mặt Chu Đồng, cười thần bí nói: "Thứ này ăn rất ngon, ta vẫn luôn muốn ăn, ngày hôm nay mới làm được. Lát nữa tỷ cũng ăn nhiều chút, ta làm lớn, tuy rằng chỉ có mười hai cái, nhưng tuyệt đối đủ no."

Chu Đồng rất là hiếu kỳ, hỏi: "Nhanh nói cho ta biết, rốt cuộc là cái gì, ta lớn như vậy, còn chưa ngửi qua đồ ăn thơm như vậy đâu."

"Ngày hôm nay không phải mọi người đều vội vàng đi nhỏ cò sao, không trở về ăn cơm, bảo chúng ta làm chút bánh màn thầu mang ra ruộng sao? Ta suy nghĩ, tiểu la la hiện tại không bú sữa nữa, sữa kia cũng không thể lãng phí, ta liền vắt sữa trộn với bột, bỏ thêm hai quả trứng gà, thả vào lồng hấp." Tuy rằng không ngon bằng nướng, nhưng điều kiện có hạn, như vậy đã rất tốt.

Chu Đồng thật sự không thể tin được, đầu óc Tôn Huệ là nghĩ như thế nào, đại khái cũng chỉ có nàng sẽ nghĩ ra cách vắt sữa la la dùng! Nếu là người khác, cho dù là la la con không bú sữa, cũng sẽ không đi vắt sữa la la. Trừ phi trong nhà sinh đứa nhỏ, sữa không đủ, lại không thể xin sữa người khác, mới đến lấy sữa dùng.

Thấy Chu Đồng kinh ngạc tròn to mắt, dường như chuyện khó mà tin nổi, Tôn Huệ vội vàng giải thích: "Ta đây cũng chỉ là nghe nói, chẳng phải mấy gia đình giàu có sáng sớm thỉnh thoảng uống chút sữa trâu hoặc sữa dê sao, có người nói là rất tốt. Ta nghĩ là la nếu ra nhiều sữa như vậy, không bằng cũng vắt chút để dùng." Nhớ tới sữa đang lược, bận rộn mở vung một cái nồi khác, bên trong là sữa màu trắng đục lẫn chút ít lá trà, cầm muôi múc nửa bát đưa cho Chu Đồng: "Tỷ nếm thử, xem uống được hay không."

Nhấn nhím cổ quai, cúi đầu nhấp một hớp, đầu tiên là miệng đầy mùi ngai ngái, sau đó là mùi thơm ngọt của lá trà cùng với vị đậm đà của quả hạch, lại còn vị ngọt ngào của đường, ngon thật. Chu Đồng gật đầu: "Không tệ, ngon hơn sữa đậu nành nhiều."

Có Chu Đồng ca ngợi, Tôn Huệ thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không làm hư hại là được, vừa này nàng còn sợ có người không chịu được mùi ngai ngái này, hiện tại Chu Đồng thoải mái, cũng an tâm không ít.

"Phiền tỷ đi gọi bọn đệ đệ lên, ta vắt bánh màn thầu ra."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bánh màn thầu vớt ra năm chiếc, vừa vớt mỗi người một chiếc, sữa cũng múc vào một bát lớn, bung lên trên bàn. Mới vừa đặt lên, Chu Thụ hít hít cái mũi, ngửi thấy hương vị, ánh mắt sáng lên, cũng không đi rửa mặt, chạy như bay đến trước bàn, nhìn thấy bánh màn thầu, thò tay định chộp.

Chát, Tôn Huệ đánh nhẹ tay tiểu đệ, ngăn cản hấn chộp lấy bánh màn thầu, thấy hấn oan ức chảy nước mắt, vẫn không thỏa hiệp, dạy dỗ: "Nhất định phải rửa mặt mũi chân tay xong xuôi mới có thể ăn cơm! Nếu như đệ không rửa mặt, không thể ăn." Nhất định phải tuân thủ quy củ, chuyện này rất quan trọng đối với sự trưởng thành của hấn.

Tôn Duẩn rửa mặt đi vào, vội vàng kéo tiểu đệ, tỷ tỷ coi trọng nhất những tập tính này, nhất định không cho phép làm trái. Nói là rửa sạch sẽ không dễ dàng sinh bệnh, điều này Tôn Duẩn không biết có thật hay không. Nhưng rửa ráy xong xác thực sạch sẽ, thoải mái.

Chu Đồng đưa cho mỗi người một bát sữa la la, nhìn đệ đệ không tình nguyện rời đi, cười nói: "Nhìn hấn mắt húng kìa, mặt chảy dài xuống tận rốn rồi."

"Mắt húng cũng phải nói, không thể quá nuông chiều hấn." Dừng một chút, ngắm lại tiểu đệ dù sao mới có năm tuổi, Tôn Huệ lại nói: "Ăn xong ta sẽ dỗ dành hấn, tuy nhiên quy củ không thể thay đổi." Nếu như một mực để hấn tùy hứng, vậy thì xong rồi, còn không biết sẽ thành hình dáng gì.

Chu Đồng cười cười, lắc đầu nói: "Thật không biết muội tìm đâu ra mấy phương pháp đó, nói khiến người ta tin tưởng, được rồi, nếu là vì tốt cho tiểu đệ, kiên trì thì kiên trì đi. Nếu như bà nội biết được, ta sẽ phân trần giúp muội."

Vì sự trưởng thành của đệ đệ, Tôn Huệ lời ra rất nhiều lý niệm giáo dục của đời trước, cho dù có người cản trở, cũng không thoái nhượng, có lần hàn huyên với Chu Đồng, Chu Đồng kết hợp lấy người xung quanh làm ví dụ, cảm thấy xác thực có lý, liền đứng về phía Tôn Huệ, đối với đệ đệ đồng bào cũng giáo dục như thế, một năm qua, xác thực biến hóa rất nhiều, điều bộ cách ăn nói không thô tục như trước nữa.

Ăn không nói, ngủ không nói. Lần trước vừa ăn vừa nói chuyện bị sặc thức ăn, nghẹn trong cổ họng, Chu Thụ mặt tái mét, Tôn Huệ ở bên cạnh cũng sợ gần chết, liền kiên quyết không cho phép cười đùa trong lúc ăn cơm! Người lớn trong nhà cũng rất sợ hãi, quy củ này liền lập xuống. Chấp hành đặc biệt nghiêm ngặt.

Bữa sáng trôi qua trong yên tĩnh, thu dọn bát đĩa xong, Chu Thụ lập tức lớn tiếng nói: "Tỷ, đệ còn muốn, ăn thật ngon. Tỷ cho đệ thêm một cái bánh bao nữa đi." Tiểu hải tử năm tuổi nói chuyện, luôn có chút trước sau không ăn khớp, vừa nghĩ ra liền nói.

Xoa xoa cái bụng căng tròn của Chu Thụ, tiểu tử này vừa ăn một cái bánh bao lớn, sữa la la cũng uống không ít, tất nhiên đã rất no rồi. Đồ ăn tuy ngon, nhưng cũng không thể ăn nhiều, lâu ngày sẽ không tốt.

"Đệ nhìn thử bụng nhỏ của đệ xem, còn có thể ăn nữa sao? Nếu như còn muốn ăn, lần sau lại ăn tiếp, cũng không phải không bao giờ làm nữa." Tôn Huệ nói.

Chu Sơn cùng đệ đệ cũng vậy, cái bụng no căng rồi, nhưng bánh màn thầu vị sữa này mềm mại thơm ngọt, uống trà sữa la la, ăn rất ngon! Một chiếc cắn bán không thể đỡ thèm. Tuy nhiên dù sao hân cũng không còn quá nhỏ nữa, làm nũng với Tôn Huệ cũng không tốt, liền nuốt nước bọt nghĩ dù sao còn có lần sau.

Lúc này, Chu Đồng cảm rõ, xếp vào bảy chiếc bánh bao còn lại, trà sữa cũng mang theo một bình, đưa rổ về phía Tôn Huệ nói: "Ta mang đồ ăn ra ruộng, muội ở nhà trông chừng mấy tên nhóc này nhé, đừng để cho bọn chúng chạy lung tung." Mấy tên nhóc này, nếu không có ai trông coi, chỉ chốc lát sau sẽ lang thang khắp thôn, không còn bóng dáng.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối không để mấy tiểu tử này chạy loạn."

Lúc Tôn mẩu về, gọi con gái lại, khen bánh màn thầu không dứt miệng: "Không tệ, ăn thật ngon. Người không thấy, bảy chiếc bánh bao ta liền ăn hai cái, ban ngày nóng nực, ăn mấy thứ đồ tươi ngon như vậy, rất tốt. Lần sau đến ngày lễ lại làm tiếp, nghe nói một năm la la sinh sữa hơn 200 ngày, có thể ăn rất lâu."

Thấy mẫu thân yêu thích, Tôn Huệ thật cao hứng, mở miệng nói: "Mẹ yêu thích, ngày mai con lại làm, không cần chờ đến ngày lễ." Chỉ cần người trong nhà yêu thích là tốt rồi, nàng còn sợ có người ăn không quen đây.

"Nha đầu người thật mạnh miệng! Bánh màn thầu trắng tinh sao có thể ăn liên tục, làm bánh tốn rất nhiều đường, hơn nữa làm gì có nhà nào thường xuyên ăn bột mì trắng chứ, trải qua mấy ngày không bị đói, liền quên thống khổ trước, thực sự là phá sản!" Tôn mẩu tức giận chỉ vào trán con gái, quở trách nàng.

Le lưỡi một cái, Tôn Huệ nhức đầu: "Cái này con biết, chẳng qua thấy bọn đệ đệ thích ăn, hơn nữa mỗi ngày đều có sữa la la, mới nghĩ ngày mai cũng làm chút. Nếu nương lên tiếng, con không làm nữa, đợi đến Trung thu, chúng ta hấp một lồng như thế." Nhất thời nàng cũng không nghĩ rõ ràng, chỉ thấy vừa vặn có sữa la la liền định làm bánh màn thầu vị sữa mấy ngày, căn bản đã quên, bột mì không phải thứ có thể ăn thường xuyên.

Thôn Thanh Hà tuy rằng đất ruộng tốt tươi, khá là giàu có, nhưng nhà bình thường, cũng rất ít khi làm bánh màn thầu, sáng sớm đa phần là cháo, một ngày cũng chỉ có buổi trưa ăn cơm khô, ban đêm cũng là húp cháo. Hơn nữa làm bánh màn thầu vị sữa còn phải cho đường, mà đường so với muối còn quý hơn nhiều, một chút xiu cũng cần rất nhiều tiền mới mua được, nấu ăn không nỡ bỏ vào, chỉ có thân thích đến chơi, mới hào phóng một lần.

Căn dặn con gái xong, Tôn mẩu liền đuổi nàng đi: "Được rồi, đừng ngốc ở chỗ này nữa, người đi chơi đi." Nếu như là ở Tôn gia, lúc phụ thân các nàng còn sống, nếu như con gái muốn ăn, thì cũng thôi. Nhưng bây giờ dù sao cũng ở Chu gia, liên tục hai ngày đều làm bánh màn thầu, nhất định sẽ bị nói ra nói vào, thật ra bà cũng không quá để ý, dù sao tuổi đã một xấp đầy, náo thì náo, bà cũng không sợ.

Người khác nói chuyện phiếm, bà cũng không để ý. Thế nhưng, con gái năm nay mới bao lớn? Tương lai còn muốn kết thân, là thời điểm cần danh tiếng nhất, cái chữ 'ham ăn' này, dính vào là không được. Lần trước mua la la, lúc người khác hỏi, bà cũng nói là lúc trước có nhắc con gái chú ý, nhìn thấy nhớ mua lại. Vì việc này, còn đặc biệt căn dặn người trong nhà đừng nói đó là con gái tự làm chủ. Đây cũng là vì thanh danh, chỉ sợ bị người ta biết, cho rằng tay chân con gái quá dài. (ý là quản nhiều chuyện)

Vào phòng, Đại đệ liền chạy tới, nháy mắt: "Như thế nào, nương nói cái gì?" Tôn Huệ ngồi ở bên giường, quay sang đệ đệ nói: "Không gì cả, chỉ nói bánh màn thầu kia ăn không tệ, lần sau có dịp lại làm ăn."

Chu gia có bốn gian phòng, Chu gia gia, Chu nãi nãi ở tại đông phòng, phần đầu đông phòng nối với hai gian phòng khác, cửa hướng về phía nam, là nơi đám nhóc ở, mà Tôn mẩu cùng Chu Hải thì lại ở tây phòng. Hải tử phân ra hai nơi, trong đó ba người Chu gia ở một gian, mà Tôn Huệ dẫn theo đệ đệ ở một gian.

Gật đầu, Tôn Duẩn tỏ vẻ ta đã sớm biết: "Quả nhiên, đệ đã nói rồi, bánh màn thầu sao có thể ăn hàng ngày chứ." Sờ sờ cái bụng, hiển nhiên vẫn còn thèm.

Tôn Huệ: "Không sao, không lâu nữa sẽ là Trung thu rồi, đến lúc đó ta làm thêm một chút, để cho đệ ăn đủ."

Đề tài này đến đây là kết thúc, Tôn Duẩn hỏi cái một vấn đề then chốt: "Tỷ, đám gà tỷ nuôi ấy, cũng coi như lớn rồi, lúc nào mới đẻ trứng vậy?"

Mua gà, có vài con không sống được, chỉ có mười một con lớn lên. Trong đó gà trống ba con, gà mái có tám con, vận may cũng không tệ lắm, bình thường người ta mua gà con, có thể có một nửa gà mái liền cảm ơn trời đất. Tám con gà mái, nếu như đẻ trứng, mỗi ngày ít nhất có bốn, năm quả trứng, đến lúc đó bắt kê bán đi hay để lại trong nhà ăn cũng đều không tệ.

Tôn Huệ quên khuấy đi mất, từ lúc nàng mua gà con đến giờ, đã qua ba, bốn tháng, hơn nửa gà con lúc mới mua cũng khoảng 1 tháng tuổi, gần 5 tháng rồi, dù không đến 5 tháng cũng không sai biệt lắm. Mà gà, từ khi sinh ra đến khi đẻ trứng, cũng mất khoảng năm tháng, chỉ cần săn sóc tốt là có thể đẻ trứng.

"Ta ước chừng chính là mấy ngày nay, chúng ta cần để ý nhiều một chút, đừng để cho gà đi nơi khác đẻ trứng."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Được tỷ tỷ nhắc nhở, Tôn Duẩn quả thật đã bắt đầu để ý, không đến mấy ngày liền phát hiện một con gà mái đẻ trứng ở dưới giá đậu đũa phía sau phòng. Chờ gà mái rời đi, nhặt lấy trứng gà còn nóng hổi hấp, hưng phấn chạy đi tìm tỷ tỷ đang giặt giũ.

Giờ cao trứng gà còn dính một chút bẩn, Tôn Duẩn nhượng mảy, rất là hưng phấn, khiến cho khuôn mặt khô ngô nhìn càng thêm đểu : "Tỷ, mau nhìn! Gà của chúng ta đẻ trứng rồi, mới vừa nở ở sau nhà đó, đệ nhanh tay nhặt được." Ý vị tranh công mười phần, chờ mong tỷ tỷ có thể nhớ công lao này, khen ngợi hân một phen.

Ném luôn giấy trong tay, Tôn Huệ cũng bị này tin vui này làm cho cao hứng hồng mặt, vội vàng đứng dậy đi tới, nhìn quả trứng gà không lớn lắm trong tay đệ đệ, cũng không ngại bẩn nhận lấy, mở miệng vui mừng nói: "May mà có đệ, nếu không trứng gà này có khi bị giẫm vỡ mất rồi."

Phải biết rằng trứng gà này ở sau nhà, không có ý tìm kiếm sẽ không thấy được, hoặc cũng có thể ai đó đi hái rau không cẩn thận đạp vỡ.

Thò tay gãi đầu, Tôn Duẩn rất là kiêu ngạo nói: "Đúng thế, may mà đệ tinh mắt, liếc một cái liền nhìn thấy."

Chờ Tôn Huệ khen hân thêm mấy câu, Tôn Duẩn đắc ý vỗ ngực, học theo người lớn trong hát kịch, bảo đảm: "Tỷ, tỷ yên tâm đi, sau này trứng gà để đệ lo, tuyệt đối sẽ không thiếu quả nào. Mỗi một quả đệ cũng sẽ tìm khắp nơi để nhặt."

Bị động tác của đệ đệ chọc cười, rất vui mừng đối với quyết tâm của hân, nhưng không cần hân làm như vậy, bởi vì không nhất thiết phải mất công như thế. Tôn Huệ lắc đầu: "Tam ý của đệ tỷ tỷ biết, có điều tỷ chuẩn bị làm ổ rom, đặc biệt để cho gà đẻ trứng, như vậy không cần phải khổ sở tìm kiếm như vậy nữa."

Trong nhà có 8 con gà mái, mặc dù không biết hiện tại có mấy con đã bắt đầu đẻ trứng, nhưng ổ gà không thể chỉ có một. Tôn Huệ thẩm tính toán, hai ba ổ cũng đủ rồi, vị trí thì đặt ở góc sân.

Ổ rom cho gà đẻ trứng làm xong rất nhanh, chẳng qua là học theo cách làm tổ chim, không bao lâu sau đã xong xuôi, từng cái một được đặt ở góc đông bắc, nhìn ổ gà rải rác, Tôn Huệ rất là hài lòng.

Mặt trời chiều ngả về tây, Tôn mẫu trở về sau một ngày mệt nhọc, nhìn ba chiếc ổ gà, ngó vào trong nhà hô lên: "Huệ tử, đi ra ngoài một lát, mẹ có lời muốn hỏi ngươi." Tôn Huệ ngừng tay dệt, lau tay, đi ra ngoài.

Tôn mẫu chỉ vào ổ gà hỏi: "Sao đã làm ổ rồi, có phải gà mái đẻ trứng rồi hay không?" Lúc trước nghe nữ nhi đề cập tới, nói là nếu như gà đẻ trứng, thì phải làm một chiếc ổ đặc biệt cho gà đẻ, không nên để gà mái tùy tiện đẻ trứng, sẽ tìm không ra. Hiện tại nếu đã đặt ổ, chẳng lẽ có gà mái bắt đầu đẻ trứng rồi sao?

Quả nhiên, Tôn Huệ gật đầu với bà, dĩ nhiên cũng không quên tranh công giúp đệ đệ: "Là Đại đệ tìm được, hân nhặt được trứng gà ở sau nhà, nhìn thấy gà mái đẻ trứng, con liền làm ba cái ổ rom."

Nghe lời này, khuôn mặt hơi có vẻ cương nghị của Tôn mẫu chợt nhu hòa xuống tới: "Đẻ trứng là tốt rồi, nhìn đáng về đám gà mái, chắc là mấy ngày nay cũng sẽ đẻ. Chăm sóc thật tốt, chờ đến lúc vào đông, cũng có thể bán trứng gà rồi."

Khuôn mặt Tôn mẫu hơi có chút nam tính, người cũng khá cao, ở vùng này, so với một vài nam nhân còn cao hơn, hai đứa trẻ lớn lên giống bà, cũng rất dễ coi.

Nhưng Tôn Huệ thì khổ rồi, trong đám nữ tử vùng sông nước này, nàng cao hơn hân một bậc, bộ xương cũng lớn, tổng thể cũng không khó coi, sửa

soạn một chút coi như cũng ổn, bộ dáng kia đừng nhắc tới hại nước hại dân, còn không được tính là xinh đẹp mỹ lệ, cũng lắm được coi là rất có duyên(1) mà thôi.

"Mẹ, cái gì mà bán hay không, trước giữ lại để trong nhà ăn đi." Tôn Huệ mở miệng.

Về phần sau khi vào đông, thực vật thiếu thốn có giết gà hay không, nàng còn không có quyết định, nghĩ tới có nên thử nuôi giun đất hay không, nếu như thành công, cùng với chút ít lá cây củ cải thóc lép các thứ, mùa đông vẫn có thể trải qua. Nếu như vậy, không cần giết gà nữa rồi, đến năm sau còn có thể ấp trứng nở ra gà con nữa.

Thấy nữ nhi có ý tứ muốn giữ trứng gà lại để trong nhà ăn, Tôn mẫu lại lần nữa biến sắc mặt: "Nha đầu nguoi chính là muốn tức chết mẹ mới cam tâm! Trứng gà đang tốt đẹp không muốn bán lấy tiền, nguoi cho bọn họ ăn bọn họ có thể cho nguoi đồ cưới? Hay là cho tiền Doãn nhi lấy vợ? Đầu óc thật là một chút cũng không dài!"

Tôn Huệ không muốn tranh chấp với mẹ, lùi một bước nói: "Con biết rồi mẹ, trứng gà sẽ đem bán lấy tiền. Mẹ đừng cần nhần nữa, mau mau rửa tay rồi vào trong nhà nghỉ ngơi."

Bán lấy tiền thì bán lấy tiền, nhưng Tôn Huệ đang chuẩn bị giữ lại một phần trong nhà ăn. Về phần nói có thể thu tiền hay không, Tôn Huệ không thêm để ý, cho dù thật sự lấy tiền ra, nàng cũng sẽ không thu. (ý là mấy người nhà kia ăn trứng có trả tiền ko, TH ko quan tâm)

Tám con gà mái, trong một tuần đều lần lượt đẻ trứng, Tôn Huệ mang theo Đại đệ ra ruộng bắt châu chấu, ốc sên, có khi còn đến bờ sông bắt ốc bùn, đập nát rồi cho gà ăn. Tỷ đệ Chu gia, bởi vì hàng ngày đều được uống sữa la la, chỉ đứng ngoài nhìn thì rất xấu hổ, cũng giúp đỡ bắt.

Có cái ăn, nhóm gà mái cũng tận tình đẻ trứng, mỗi ngày đều có thể nhặt được bốn năm quả trứng. Thu được nhiều trứng, cách ba bốn ngày Tôn Huệ lại lấy ra rán ăn. Tôn mẫu trừng nàng, nàng mượn cớ tỷ đệ Chu gia cũng giúp đỡ bắt côn trùng tới đồ bà.

Cũng là gà mái chịu đẻ trứng, hai lần chợ phiên mang trứng đi bán được một trăm văn, bà suy nghĩ một chút thấy gà nhà mình đúng là đẻ nhiều hơn gà nhà khác, cũng không nói gì thêm.

Khí trời chuyển lạnh, cậu của Chu Đồng tới đón tỷ đệ nàng đi qua chơi, nói là đài sen trong nhà có thể hái được rồi, đúng dịp cùng với biểu tỷ muội, huynh đệ cùng nhau đi hái.

Đón tỷ đệ Chu gia, dĩ nhiên không có chuyện của mấy người Tôn Huệ, hơn nữa đó là nhà ông bà ngoại Chu Đồng, không liên quan gì đến các nàng. Chu Thụ thỉnh thoảng còn được dẫn theo, nhưng chẳng qua là vì nề mặt mũi nhà nội, lần này cũng lấy lý do Chu Thụ còn nhỏ, đi theo không an toàn, không dẫn đi.

Chuyến đi này, ước chừng đến non nửa tháng, tỷ đệ Chu gia mới trở về, trong bọc mang về chính là hạt sen nhà cậu cho, nho khô các thứ.

Chu Đồng mang những thứ này trở lại, dùng gói giấy dầu bọc một ít nho khô, cầm tới đưa cho Tôn Huệ, nói với nàng: "Cầm ăn thử một chút đi, cũng không tệ lắm." Nhà cậu nàng có bảy tám gốc nho, hàng năm chăm sóc cũng rất tốt, cây nho cũng rất sai quả, một nhà ăn không hết, hàng năm cũng phơi rất nhiều nho khô. Cây nho ăn ngon, nho khô cũng rất ngon, làm đồ ăn vặt cũng tốt, hoặc là nấu ăn, cũng rất mỹ vị.

Nhận bọc giấy được đưa tới, Tôn Huệ nói cảm ơn: "Thật cảm ơn tỷ, ta đang thèm ăn vặt đây, còn chuẩn bị đi lên trấn mua ít mứt về ăn chơi đây!" "Bệnh" thích ăn vặt do đòi trước để lại, trước kia trong tay không có tiền thì thôi, hiện nay trong tay có tiền, nàng cũng mua mứt về ăn mấy lần rồi. Thật ra thì mứt cũng vậy, ăn nhiều rồi cũng ngán, nhưng vấn đề là, đồ ăn vặt trong trấn ít đến thương cảm, không ăn mứt, còn có thể ăn cái gì? Lúc này cũng không có khoai tây chiên, bánh bích quy... các thứ.

"Xùy", Chu Đồng lấy tay che miệng, cười nói: "Muội muội thật là thẳng thắn." Có rất ít cô nương tự thừa nhận chính mình thích ăn vặt. Ngừng một lát, Chu Đồng lại nói: "Lần này ta còn mang hạt sen về, đã phơi khô rồi, nhưng vẫn còn hơi mềm, lát nữa lấy thêm cho muội một ít. Chè hạt sen táo đỏ không tệ, táo đỏ năm ngoái còn một ít, ngày mai chúng ta nấu chút ăn đi." Đình viện nhà nàng có ba cây táo ta, hàng năm kết quả rất nhiều, cho dù bán chút ít, cũng rất đủ ăn, đến bây giờ cũng vẫn còn.

Tôn Huệ nghe Chu Đồng nói, liền thêm rồi: "Nhất định a, ngày mai ta chờ được ăn a." Vỗ tay một cái, sắc mặt ủ rũ: "Ai, trong nhà hết đường rồi, sợ rằng ngày mai không có ăn!" Thật ra thì Tôn Huệ cũng không thèm ăn đến loại tình trạng này, chẳng qua đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm nay Chu Đồng mang đồ tới, biểu hiện vô cùng hữu hảo, Tôn Huệ liền nắm lấy cơ hội, cố ý làm tốt quan hệ với nàng.

"Hết đường rồi hả? Không sao, hôm nay chắc hẳn người bán hàng rong sẽ gánh hàng qua đi? Chúng ta đi ra ngoài nghe ngóng, thấy hẳn đi qua liền mua một ít." Chu Đồng vốn muốn tới lấy lòng, đương nhiên sẽ thuận thế tiếp lời.

"Mua đường chỗ người bán hàng rong? Hay là thôi đi, chờ thêm một ngày nữa, chúng ta đi vào trong trấn một chuyến, đến tiệm tạp hóa mua, giá tiền rẻ hơn ba bốn văn một cân đấy! Vừa lúc ta muốn mua một cái dây buộc tóc, tỷ muốn đi không, không bằng cùng nhau đi. Thích đồ gì thì cứ nói với ta, ta vừa mới bán một đợt trứng gà, trong tay có chút tiền."

Khoát tay, Chu Đồng kéo nàng không tán thành nói: "Nếu là đi cùng tỷ tỷ đi, sao có thể để muội tốn tiền, ngày mai nhìn trứng dây buộc tóc gì, cứ nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ mua cho nguoi." Trong tay Chu Đồng có tiền, mỗi ngày nàng đều thuê thừa, giữa tháng bán cho cửa hàng có được.

Tôn Huệ cười, gật đầu. Trong lòng cũng đang nói thầm, rốt cuộc là có ý gì, chuyển biến này cũng quá lớn đi? Rốt cuộc bán thuốc gì đây, trong lòng có chút hồi hộp.

Quên đi, bất kể năng có ý định gì, chỉ cần không giương cung bạt kiếm giống như năm đó khi mẹ mới vừa gả tới là được, không đối địch trực tiếp, hận không thể liều mạng như lúc ấy là được.

Chu Đồng lại nói mấy câu quan tâm em út, không nghe thấy tin xấu, ngồi một lát rồi mới rời đi.

1. nguyên văn : 耐(nại khản), chỉ người nào đó mọi mặt đều tốt, làm cho người ta nhìn mãi không chán, như mặt mũi vóc người khí chất vân vân. Bọn họ ở mọi phương diện đều biểu hiện vừa đủ, mà người như vậy dùng các từ xinh đẹp, xinh xắn, xuất sắc, ưa nhìn ko đủ để hình dung, chỉ có từ ‘nại khản’ này mà thôi. (nại - nhìn, chịu đựng)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Dù sao bất kể là có chủ ý gì, Tôn Huệ cũng tiếp nhận, chỉ cần có thể an ổn trôi qua mấy năm, năng tính toán rồi, đến lúc đó trong tay có chút tiền, đi qua nhà tranh mẹ dựng lên trước đây, tiêu tốn chút ít tiền sửa sang lại một phen, dần theo Đại đệ rời đi. Khi đó bọn họ cũng lớn, không cần thiết phải ở lại Chu gia nữa, rốt cuộc vẫn phải có một ngôi nhà của riêng mình, như vậy sống mới thoải mái.

Thu hoạch thóc lúa xong lại là một phen bận rộn, có điều so với niềm vui được mùa, bận rộn thì tính là gì? Nhìn từng bó lúa chất chồng lên nhau tựa như ngọn núi nhỏ, ở sân đập lúa luôn chân luôn tay suốt một ngày đêm, nhưng mọi người cũng rất vui vẻ. Ước chừng mấy ngày nay thời tiết tốt, tranh thủ phơi thóc cho thật khô, quét dọn sạch sẽ phòng trữ lương, dùng cỏ lau bên thật chắc chắn thành nơi đựng thóc, mang lương thực vào trong đó cất trữ. Nộp thuế xong, lại bán đi một ít lương thực, không mấy ngày nữa chính là Trung thu rồi.

Một ngày trước Trung thu, Tôn Huệ lại lấy một rô trứng gà mang đi bán, hai ngày nay nàng đang suy nghĩ việc nuôi giun, địa phương đã chọn xong rồi, cũng bảo Đại đệ bắt sâu, nếu như có thể, gà mái không nhất định phải bán đi, giữ lại đẻ trứng. Nhưng mà nếu như không thành công, vậy thì không có biện pháp, chỉ có thể miễn cưỡng lưu lại ba con gà, dùng ngũ cốc cùng với lá rau cho ăn.

Đến chợ phiên, vừa mới đặt rô xuống, Tôn Huệ đã nghe thấy có người gọi, quay đầu nhìn sang, cười, là Ngô Thái Diệp cùng thôn với các nàng, vẫy tay: "Người đến đây lúc nào thế, cũng không nói một tiếng, chúng ta cũng có thể kết bạn cùng đi." Ngô Thái Diệp và Tôn Huệ cùng tuổi, tính cách khá tùy tiện, hai người rất hợp nhau. Hơn nữa Ngô Thái Diệp là người đầu tiên chơi đùa với Tôn Huệ, quan hệ vô cùng không tệ, hơn ba năm, hai người coi như không có gì giấu nhau.

"Mấy ngày trước ta sang nhà ngoại chơi, hôm nay là từ nơi đó tới đây đi chợ phiên, nếu không nhất định sẽ đi tìm ngoại." Ngô Thái Diệp bước nhanh tới, lúc dừng lại lại nhìn không được thờ dốc một hơi, giải thích. Nghe nói nhà ngoại nàng đón nàng qua chơi, Tôn Huệ không nhịn được nói: "Lại đi? Không phải là mới đi không bao lâu sao? Nhà ngoại ngoại thật là thương ngoại." Vài ba bữa lại đón tới chơi, nếu không phải thật sự thương yêu thì sẽ không nỡ tốn tiền lương thực đâu.

Không nỡ tốn tiền lương thực, lời này không hề phóng đại, ở các nhà trong thôn, ai nấy đều vô cùng coi trọng khẩu phần lương thực của mỗi người, cho dù vùng ven nhánh sông Thanh Hà này, thủy thổ tương đối phì nhiêu, lương thực tương đối đầy đủ, nhưng cũng không đến trình độ ăn uống không lo. Thường xuyên đón thân thích tới chơi, cho dù không nhất định mỗi ngày đều phải ăn thịt cá, nhưng cũng là một khoản chi. Mà đối với nông hộ mà nói, mỗi một đồng cũng là đáng giá trân quý, sao có thể phung phí.

Ngô Thái Diệp nhún vai tỏ vẻ ngoại hiểu mà, trên mặt bất đắc dĩ, nhưng có thể thấy được nàng rất thích: "Hết cách rồi, nhà ngoại ta ba cậu cũng đều sinh nam hài, không có một nữ hài nào, hiếm lạ ta. Mỗi lần đều dẫn theo ta qua chơi, nhà ngoại ta có lòng, ta lại không thể cự tuyệt, cho nên ba, năm ngày thỉnh thoảng lại đi qua chơi. Tính thử một chút, ta e rằng hàng năm đến một nửa thời gian là ở nhà ngoại rồi, cũng khó trách trong thôn trừ ngoại ra, rất ít khi chơi đùa với ai." Một nhà bên ngoại đối với nàng hết sức tốt, có thứ tốt đều nghĩ đến nàng, ở nhà gia gia nải nải quan tâm nhất vẫn là các ca ca đệ đệ, cho nên nàng rất yêu thích nhà ngoại.

Có chuyện nhớ ra muốn hỏi Ngô Thái Diệp, Tôn Huệ kéo nàng qua một bên, ghé tai nhỏ giọng hỏi: "Hỏi ngoại một chuyện nha, cha ngoại ở trên thị trường thấy con lừa tốt hơn hay con la tốt hơn." Nàng đang tính mua gia súc, chăm sóc một phen, lớn lên cũng có thể cho người khác mượn để cày ruộng. Chu gia thì có con bò, hàng năm cũng có thể kiếm mấy trăm văn tiền, không sợ nó một nhọc thì còn có thể kiếm nhiều tiền hơn một chút. Tôn Huệ không muốn tiền trong tay là tiền chết, tuy nói ở cổ đại chỉ cần không gặp phải năm tai họa, rất ít gặp phải lạm phát, nhưng có phương pháp có thể kiếm ra tiền, một chút năng cũng không định bỏ qua.

Cha Ngô Thái Diệp là một lái buôn chuyên môn giúp đỡ mặc cả, bởi vì có ánh mắt rất tốt, buôn bán cũng thành thực, không hãm hại người, thành thực là tốt rồi, nếu không sẽ không ổn, nói thẳng là, ở trên thị trường có chút danh tiếng. Nếu Tôn Huệ muốn mua gia súc, tìm hán tương đối yên tâm. Nhưng lúc này tiền trong tay nàng còn chưa đủ, vốn là muốn mua con la vừa có thể kéo xe vừa có thể cày ruộng, nhưng cho dù mua con la con cũng phải mất tầm năm sáu, trâu thì rẻ hơn, trâu trưởng thành cũng chỉ khoảng ba sáu, ghé con nhiều lắm cũng chỉ một sáu là cùng.

Nếu như mẹ không đồng ý mua con ghé, vậy thì mua con lừa đi, giá tiền một con lừa hán là có thể chấp nhận, tiền trong tay nàng lúc này cũng có thể cầm ra ngoài.

"Ngoại muốn mua trâu? Hiện tại cũng không có ghé con, phần lớn là trâu trưởng thành, cũng có choai choai, giá tiền từ 2 sáu đến 3 sáu năm trăm văn,

không rẻ lắm đâu!" Ngô Thái Diệp trừng mắt, thật lòng mà nói nàng không muốn Tôn Huệ mua vào lúc này, nếu như đến mùa xuân, ghé con nhiều, giá tiền cũng dễ nói, nàng nghĩ cho Tôn Huệ mà khuyên như: "Ta nghĩ vẫn nên chờ một thời gian, chờ đến mùa xuân sang năm, ta nhờ cha ta để ý cho người, có ghé con tốt nhất định báo cho người trước tiên." Nàng đi nói một tiếng với cha, cha nhất định sẽ để tâm, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, so với Tôn Huệ tự mình để ý thì tốt hơn rất nhiều.

Tôn Huệ cũng không vội dùng, Ngô Thái Diệp khuyên như vậy, nàng cũng không kiên trì nữa, chỉ nói: "Người nhờ cha người chú ý một chút là được, chủ yếu là không tệ, giá tiền nếu như có thể rẻ chút ít thì càng tốt." Dù sao lúc này tiền trong tay nàng còn thiếu một ít, sang năm thì sang năm đi, đến lúc đó bán mấy con gà, la la trưởng thành rồi cũng bán đi một hai con, mua trâu còn dư tiền, có lẽ còn có thể mua một con la.

Ngô Thái Diệp cười nói nhất định, chẳng qua nàng có nghi vấn, bởi vì quan hệ giữa hai người vô cùng tốt, cũng không có kỵ, hỏi thẳng: "Chu gia không phải cũng có trâu sao, người mua trâu nữa làm gì?" Trong hiểu biết của nàng, mặc dù trâu của Chu gia cho người khác mượn để cày ruộng, nhưng mấy mẫu ruộng của Tôn gia cũng ưu tiên cho dùng trước, hơn nữa còn không lấy tiền, nàng không biết tại sao Tôn Huệ lại phải mua trâu nữa, phải biết rằng giá trâu cũng không rẻ.

Cũng không giấu diếm, Tôn Huệ nói: "Người cũng biết ta và Đại đệ đều họ Tôn, rốt cuộc không thể ở Chu gia lâu dài, mấy mẫu kia danh nghĩa cũng là của Đại đệ ta, phòng ốc cũng phải sửa sang lại tốt hơn chút, nếu vẫn là nhà tranh, tương lai có cô nương nào muốn gả cho hân? Ta đây làm tỷ tỷ dù sao cũng phải suy nghĩ cho hân một phen, mua một đầu trâu, hàng năm cho người ta mượn cày ruộng, rốt cuộc cũng có thể kiếm thêm tiền, lại gom góp chung quanh một chút, xây một gian nhà tử tế mới được."

Ngô Thái Diệp thoáng cái liền rom róm nước mắt, rất là đau lòng nói: "Ài, cuộc sống của người thật là khổ, nếu như cha người không có chết, tuyệt đối sẽ không như vậy." Thử nghĩ đến chính mình, lại nhìn Tôn Huệ, Ngô Thái Diệp hết sức buồn cho nàng, nếu như cha Tôn Huệ không chết, sẽ không phải khổ cực như vậy. Mẹ nàng nói, bất kể là Chu Đồng hay là Tôn Huệ, cũng là hải tử đáng thương, nhưng vậy thì có gì hữu dụng đâu, trời cao đã định trước rồi.

Tôn Huệ lắc đầu, nàng mặc dù khổ, nhưng cuối cùng vẫn còn sống, so với những kẻ không có thức ăn phải bán thân thì tốt hơn rất nhiều. Người không thể không biết đủ, nàng tin tưởng, chỉ cần cố gắng mấy năm nữa, trong nhà sẽ khác, người không thể sống nghẹn khuất mãi được đúng không? "Không có gì là khổ cả, ta cảm thấy như bây giờ đã là rất tốt rồi, còn ghét bỏ nữa sợ rằng trời cao cũng không nhìn được." Đời trước chết đi vốn đã là kết thúc, hiện nay được sống nhiều hơn một đời thì đã phải cười trộm rồi, còn ghét bỏ nữa, chẳng phải trời cao cũng không dung tha?

"À đúng rồi, hàn huyền lâu như vậy cũng không hỏi người, người đi theo ai tới đây vậy, mau mau tìm xem, nếu không đột nhiên không thấy người, người thân của người sẽ lo lắng." Vô trách một cái, Tôn Huệ nghĩ tới điều này, Ngô Thái Diệp cũng không tới một mình, nàng bỏ thân thích sang một bên tới đây nói chuyện phiếm với mình, đến lúc về thân thích tìm nàng mãi không được, lo lắng không dứt!

Ngô Thái Diệp phát tay, tỏ vẻ dùng lo lắng, nàng nói: "Ta nói với mẹ cả rồi, tự mình đi dạo một chút, khỏi phải tìm ta."

Mặc dù Ngô Thái Diệp nói đã xin phép, nhưng Tôn Huệ vẫn bảo nàng đi tìm mẹ của nàng: "Thái Diệp, chúng ta có lời gì lần sau lại tán gẫu, người mau đi tìm mẹ cả của người đi, người không ở trong tâm mắt của mẹ ấy, rốt cuộc mẹ ấy sẽ không yên tâm. Lúc đi mua đồ có khi cũng rất thấp thỏm."

Ngô Thái Diệp năm nay mười một, cùng tuổi với Tôn Huệ, nha đầu lớn như vậy, tuy nói không đến nỗi bị người xấu bắt cóc, nhưng cũng khó có thể để cho người ta yên tâm. Nhất là mẹ của Ngô Thái Diệp dẫn nàng đi ra ngoài chơi, càng phải cẩn thận, chút lỗi nhỏ cũng không thể mắc phải, nếu không nước bọt mắng chửi có thể đim chết người.

Bị Tôn Huệ nói như thế, Ngô Thái Diệp cũng có chút không yên lòng, cũng không đợi được nữa: "Vậy cũng tốt, ta đây phải đi tìm mẹ cả của ta, lần sau đến nhà ta chúng ta lại tán gẫu đi." Suy nghĩ một chút, nói cho Tôn Huệ bao lâu nữa nàng sẽ trở về: "À, ta ở nhà ngoại cũng hai ngày rồi, ta cũng sắp phải trở về, đến lúc đó sẽ đi tìm người."

"Được, người từ từ tìm đi, mấy ngày nữa ta cũng ở nhà, người đi tìm ta nhất định sẽ đến!" Tôn Huệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau là Trung thu, bởi vì buổi tối phải tế bái Nguyệt thần, buổi trưa Ngô Thái Diệp từ nhà ngoại trở về, sau đó còn đặc biệt tới Chu gia, báo tin cho Tôn Huệ, hẹn ngày mai đến tìm nàng chơi.

Trung thu, Chu Hải đặc biệt đến cửa hàng Lưu gia trên trấn mua bánh Nguyệt thần. Bánh Nguyệt thần nhà bọn họ ăn ngon, trong bánh có năm loại nhân, ăn ngon vô cùng, không chỉ đám trẻ nhỏ thích ăn, mà người lớn cũng rất ưa chuộng.

Năm nay không bị mất hứng giống như năm ngoái, năm ngoái, Trung thu mọi người vui mừng mà trời lại đầy mây, năm nay thì khác, năm nay ánh trăng cực kỳ mỹ lệ, bầu trời một chút mây cũng không thấy, gió thu thoang thoang, mọi người đều rất vui vẻ.

Trăng treo ngon cây, chiếu sáng khắp cả đình viện, đám nhóc ngồi không yên, không chỉ có Chu Sơn, Chu Thụ và Tôn Duẩn cũng thỉnh thoảng lảng lảng

chuồn đi, ồn ào quay lại: "Mau, mặt trăng lên rồi, chúng ta mau mau tế bái Nguyệt thần đi."

Trẻ nhỏ nào đâu biết uy nghiêm của Nguyệt thần, vội vã như vậy chính là vì sau khi tế bái Nguyệt thần, sẽ được ăn bánh Nguyệt thần. So với điều đó, những chuyện thần thoại cổ xưa năm nào cũng kể, đã không còn hấp dẫn bọn chúng như trước nữa.

Giờ tế bái ở nông thôn không cần phải cẩn thận quá mức, mỗi nhà đều làm không giống nhau! Và lại, cho dù muốn quy định thời gian, thì ở nông thôn cũng không có đồng hồ, những kẻ gõ mõ cầm canh cũng không đến nông thôn, bình thường chỉ tính toán một cách rất ước lệ. Cho nên, Chu Thụ liên tục lạch bạch chân nhỏ, đi tìm Chu Hải, hồi khi nào thì tế bái Nguyệt thần.

Chu Hải ngửa đầu ngắm vàng trăng trên cao, vuốt chòm râu gật đầu nói: "Ồ... , canh giờ đến, đi, tế bái Nguyệt thần thôi." Bạch, Chu Thụ lập tức giương lên khuôn mặt tươi cười, hưng phấn nhảy về phía trước: "Oa ha ha, tế bái Nguyệt thần rồi, tế bái Nguyệt thần rồi!" Một đường nhảy vào trong viện.

Chu Sơn vốn đang nói chuyện với tỷ tỷ, nghe đệ đệ nói tế bái Nguyệt thần rồi, vội vàng ra khỏi phòng, chạy về phía nải nải đang chuyển bàn nói: "Đến lúc rồi? Nải nải cháu tới giúp bà!" vén tay áo lên, giúp bà dùng miếng gỗ lót kê dưới chân bàn, cố gắng không để chiếc bàn bị cập kênh.

Chu nải nải vỗ lưng tôn tử, cười mắng: "Con khi nhỏ này thông minh ghê ha, còn tưởng nải nải nhìn không ra tính toán của cháu sao? Trước nói cho cháu biết, bánh Nguyệt thần chỉ có thể ăn một chiếc, còn dư lại phải cất đi để dành." Bánh Nguyệt thần đồ tinh quý, sao có thể để cho bọn nhỏ ăn một lần hết luôn? Còn phải giữ lại, để còn ăn trong nhiều ngày nữa chứ.

Tính toán nhỏ nhặt bị nhìn ra, Chu Sơn đầu tiên là ù rũ xuống, nhưng thử nghĩ có thể được ăn bánh Nguyệt thần trong một tháng cũng không tệ rồi, năm ngoài cha hẳn không đi ra ngoài làm nghề mộc, hẳn và tỷ tỷ hai người mà chỉ được ăn một cái. Năm nay cha thường xuyên nhận việc, trong tay rộng rãi, mua bánh Nguyệt thần cũng nhiều hơn năm trước, có thể ăn nhiều lần rồi! Nghĩ tới đây, Chu Sơn cũng khôi phục nụ cười, tiếp tục giúp mang tế phẩm.

Ba cây nhang cháy hơn phân nửa, mọi người trong nhà đều dập đầu, đợi nhang cháy hết, cất lư hương đi, tế phẩm trừ cầm chút ít củ ấu, những thứ khác cũng cất hết. Cái bàn cũng đem vào phòng.

Bánh Nguyệt thần, tất cả mọi người đều thêm ăn, vừa dọn dẹp xong xuôi, Chu Thụ nhỏ nhất đã thò tay cầm lấy chiếc bánh thoát nhìn lớn nhất, vội vàng cắn một miếng, miệng đầy mùi thơm, ăn ngon hết sức, ăn đến híp cả mắt lại, vẫn không quên ồn ào nói với các ca ca tỷ tỷ: "Ăn thật ngon, ca ca, tỷ tỷ, mọi người cũng mau cầm lấy ăn đi." Điểm này thật sự rất đáng khen, Chu Thụ có thứ tốt, sẽ không độc chiếm một mình, cũng sẽ cùng chia sẻ với các huynh đệ tỷ muội.

Chu Sơn gật đầu đầu tiên, hẳn cũng thêm ăn, có điều hẳn lớn tuổi hơn chút ít, sẽ không đi chọn, tùy ý cầm một chiếc, thuận tay lấy một chiếc khác đưa cho tỷ tỷ Chu Đồng. Chu Hải thấy Tôn Huệ không động tới, lên tiếng nói: "Huệ tử cũng cầm ăn đi, lần này mua nhiều, con và đệ đệ con cũng cầm lấy ăn đi." Trong quá khứ, ngày Tết trung thu đầu tiên, hai người Tôn Huệ đều không được ăn, cũng phải chờ qua Trung thu, mới được Tôn mẫu mang cho ăn, nếu không bánh Nguyệt thần kia cũng không tới phiên bọn họ.

Chu nải nải miệng hơi há ra, đang định ngăn cản, nhưng chợt nhớ tới tôn tử mình ngày thường đều ăn trứng gà của nha đầu Tôn Huệ kia, trứng gà nhiều ngày dồn lại, cũng đáng chút ít tiền, ăn nhiều trứng gà như vậy lúc này bà cũng không còn lập trường ngăn cản mấy người Tôn Huệ nữa, miệng cũng khép lại.

Về phần lúc trước tại sao không để cho hai tỷ đệ Tôn Huệ ăn bánh Nguyệt thần trong Tết trung thu, là vì có một phong tục, đồ ăn đã tế bái Nguyệt thần, trừ phi là cả nhà dùng ăn, nếu như bị một nhà khác ăn qua, cho dù là huynh đệ ruột, phúc vận cũng sẽ bị chia đi. Mà thức ăn, chỉ có qua ngày Trung thu, mới có thể phân chia. Hai tỷ đệ Tôn Huệ, mặc dù hộ tịch là ở Chu gia, đó là bởi vì tuổi bọn chúng còn quá nhỏ, không thể trở thành chủ nhà, nếu không, Chu gia cũng sẽ không đón bọn chúng tới ở. Nhưng dù cùng ở một chỗ, cái gì cũng phải nói rõ ràng, phân biệt rõ giữa Chu gia và tỷ đệ Tôn Huệ, những tập tục như thế này đều hết lòng tuân thủ.

Cho nên đối với lời kẻ phụ..., hai người Tôn Huệ và đệ đệ nhất thời không có phản ứng, ngại ngần cả người. Chu Hải trực tiếp động thủ, cầm hai chiếc bánh Nguyệt thần đã tế bái qua đưa cho hai người: "Cầm lấy ăn đi, nhìn tỷ tỷ đệ đệ hai người cũng chưa ăn đâu." Nhìn bánh Nguyệt thần trước mặt, Tôn Huệ trong lòng khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn nhận lấy một cách rất tự nhiên, còn nói cảm ơn: "Cảm ơn thúc phụ, ngài cũng ăn đi." Nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại đối đãi với tỷ đệ mình như vậy?

Bọn họ cũng không có gì đáng giá để mà tính kế đúng không? Nàng chỉ có mấy con gà và la là kia, nhưng chỉ nhờ vào công việc thợ mộc của Chu thúc phụ, vùng này gia cụ phần lớn là do hắn làm, đồ đệ cũng dẫn theo ba người, hàng năm cho dù ít việc nhất, cũng có thể kiếm bảy tám xâu hơn. Nếu năm nào mà bận rộn như năm nay, tới cuối năm, ít nhất cũng phải kiếm được hơn mười xâu. Trừ nghề mộc của Chu thúc phụ, đất đai Chu gia cũng không ít, chỉ thu địa tô cũng đủ chi phí sinh hoạt còn có dư, vì thế, ở trong thôn cũng được coi là nhà giàu có, nếu không cũng sẽ không xây được nhà ngói. Nói như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Điều Tôn Huệ nghi ngờ này, cuối cùng Tôn mẫu giải thích, lúc ấy sắc mặt bà cũng không dễ coi, lạnh lùng nói: "Năm đó tìm hắn thật là mắt bị mù, tính toán lợi hại hơn so với bất kỳ ai, người ngoài nhìn còn nói đang hoảng, đem danh tiếng của ta ra mà mất thật khó chịu!" Nói ta chỉ toàn giữ tiền khư khư, để dành cho hài tử của chính mình.' nhưng sự thật thì sao? Ta thu vào trong tay được bao nhiêu tiền, nhiều năm thế rồi cũng chỉ mới giúp đệ đệ con mua thêm năm mẫu ruộng nước, quanh năm suốt tháng làm việc cho nhà bọn hắn, mấy năm đầu lúc chưa sinh tiểu đệ con, đã ăn bao nhiêu khổ? Người khác biết cái gì, chỉ biết há mồm bản thủ, hừ!"

Tôn Huệ cúi đầu thật thấp, cũng không nói chen vào, nếu như đứng ở lập trường của một bên, rất dễ dàng thiên vị, đây vốn là chuyện rất khó nói, hơi chút lướt qua ranh giới kia, sẽ chọc người oán. Cho dù lúc nào đó Tôn Huệ cảm giác mẹ mình quả thật có chút quá đáng, nàng cũng sẽ không đi nói mẹ mình không tốt, bởi vì mẹ nàng làm như vậy cũng là vì nàng và đệ đệ, hơn nữa mẹ quả thật bỏ ra rất nhiều. Nhưng Tôn Huệ cũng không có lập trường đi nói Chu gia không tốt, bọn họ có lý lẽ riêng của chính mình, hơn nữa có thể thu nhận hai tỷ đệ nàng, đã coi như là hiền hậu.

Nhìn nữ nhi như vậy, Tôn mẩu âm thầm thở dài, bà có chút bận tâm nữ nhi thiện lương như vậy, ôn hoà tốt bụng, tương lai đến nhà chồng có bị khi phụ sĩ nhục. Cho nên nữ là chỉ điểm, nữ là giải thích nói: "Con cho rằng Chu thúc phụ muốn đón nhận con và đệ đệ con?" Thấy Tôn Huệ chần chờ lắc đầu, trong lòng bà hơi chút thở phào nhẹ nhõm, còn không đến mức hoàn toàn không thể cứu: "Chẳng qua là thấy con năm nay hết mùa gà lại mua la la, sang năm sẽ kiếm được không ít tiền, như vậy cũng sẽ giảm đi rất nhiều chi phí, hẳn mới có về đón nhận các con, nếu không chắc chắn giống y như năm trước." Trương phu bà hiện tại nhất định đoán chắc nữ nhi lần này có thể kiếm được ít nhất năm xâu tiền, nói không chừng còn nhiều hơn, mới có thể ám chỉ đón nhận mấy đứa.

Đã biết là vì nguyên nhân này, Tôn Huệ gật đầu, được một lời gợi ý như vậy, nàng cũng nhìn ra. Thật ra thì chậm chạp như vậy cũng không thể nói nàng không đủ thông minh, chẳng qua là ở đời trước, nàng còn chưa trải qua chuyện này, thậm chí tình huống tương tự cũng không, nhất thời không có nghĩ ra, giờ mẹ vừa nói như thế, nàng cũng đã hoàn toàn hiểu được. Nhưng nàng cũng không mất hứng, cảm thấy Chu thúc phụ không tốt, chẳng qua là từ phụ của người khác không quan tâm nàng mà thôi, không hại đến nàng, lại càng không chiếm mất đồ đạc của nàng, đã rất tốt.

"Hiện tại biết rồi sao, sau này thông minh chút, con có một nửa lanh lẹ của đệ đệ con là tốt lắm rồi." Nói đến đây, Tôn mẩu lại một lần chút dí trán nữ nhi giáo dục.

Tôn Huệ trốn qua một bên, tránh khỏi tay của mẫu thân, cười nói: "Vâng ạ, mẹ. Con đi đây." Biết nguyên nhân rồi, nàng cũng không muốn ngốc ở đây bị cằn nhằn, vội vàng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Thái Diệp đúng hẹn tới Chu gia. Nhìn Tôn Huệ đang cho gà ăn, chỉ vào một con gà trống có cái đầu khá lớn, nàng hỏi: "Huệ tử, gà này người nuôi thế nào vậy, vóc dáng lớn như thế? Mấy con gà nhà ta còn nuôi trước cả người, vậy mà không có mấy con lớn lên tốt như gà nhà người." Đây cũng không phải mấy lời tán dương khách khí, Tôn Huệ thấy mấy lời này còn nặng hơn chút ít.

Bị nói cho cao hứng, đối mặt với bạn tốt, Tôn Huệ tất nhiên không có đạo lý dối gạt: "Là cường tráng hơn chút ít sao? Ta nói người nghe, những con gà này nha, ta chăm sóc rất tỉ mỉ đó! Mỗi ngày cho ăn, cũng phải cho ăn đến no, trong nhà còn đặc biệt bắt sâu cho chúng nó, như vậy mà còn không lớn lên tốt, mới có vấn đề đó."

Ngô Thái Diệp đặc biệt nhìn xuống thức ăn cho gà, bên trong phần lớn là hạt cỏ, cùng với con giun châu chấu, gà ăn vô cùng hăng hái. Thử nghĩ tới nhà mình, lâu lâu gà mới được ăn hoa màu một lần, phần lớn là cỏ khô băm nhỏ, so sánh, hẳn là Tôn Huệ nói không sai.

Nhìn con giun bị gà tranh đoạt, Ngô Thái Diệp khó hiểu nói: "Không nghĩ tới gà lại thích địa long* như vậy, nhưng địa long này phải đi đào lên sao? Cũng quá mức khó khăn đi." Nhìn địa long trên mặt đất nhiều như vậy, cũng có chút tê dại, vậy phải đào bao nhiêu chỗ đây!

*địa long : (người nơi này gọi con giun là địa long - con rồng đất)

"Không phải là đào, ta chọn một chỗ chuyên môn nuôi chúng, đây có thể coi như là nhóm đầu tiên, nửa là đào, nửa là nuôi. Qua mấy tuần, chờ nuôi dưỡng thành thực, cũng không cần phải tự đi đào." Tôn Huệ cũng không định giấu diếm việc nuôi giun này, có thể nói cho người thân cận hoặc người nhà biết.

Nghe Tôn Huệ nói nuôi dưỡng địa long, Ngô Thái Diệp vô cùng ngạc nhiên, nàng chưa từng nghe nói có người đi nuôi địa long đâu, hơn nữa lại còn thành công. Trong lòng giống như có một móng vuốt mềm mại gãi gãi, tuyệt không chú ý tới sự chán ghét đối với địa long, cần nói: "Người thật sự nuôi địa long? Nhanh dẫn ta đi nhìn một cái, xem nuôi làm sao."

Một tiểu hài tử như nàng, một chút cũng không hề kiêng kỵ, căn bản là không suy nghĩ việc này có gì không được. Có lẽ ở trong đầu nàng, địa long không đáng giá gì, khắp nơi đều có, cũng không biết liên tưởng tầm quan trọng của thức ăn gia súc, chẳng qua là cảm thấy thú vị.

Tôn Huệ dọn dẹp chậu, nhìn tay vô cùng bẩn, tùy tiện phui mấy cái, liền dẫn Ngô Thái Diệp đi ra sau phòng. Một chỗ hơi trũng, chẳng qua chỉ có ba thước vuông, phía trên lớp bùn đất ẩm ướt được phủ rom rạ, chính là nơi nuôi dưỡng con giun.

Mới bắt đầu được không bao lâu, tốc độ sinh sôi nảy nở của giun đất không chậm, sau khi kiến tạo hoàn cảnh thích hợp xong, sẽ sinh ra rất nhiều giun nhỏ, tin tưởng không lâu nữa, diện tích mở rộng hơn chút, phía trên phủ nhiều rom rạ hơn chút, đến khi vào đông cũng không phải lo cái ăn cho gà nữa rồi.

Nhìn đám địa long đỏ ngòm bên dưới cái xẻng vẫn còn đang ngo ngoe, một đống như vậy, Ngô Thái Diệp nhìn rất buồn nôn, ghét bỏ chào Tôn Huệ rồi vội vàng rời đi. Còn ở chỗ này nữa, Ngô Thái Diệp cảm thấy có khi nàng sẽ ói mất.

Rửa tay xong, Tôn Huệ dẫn theo Ngô Thái Diệp sắc mặt không tốt đi vào trong nhà mình, ngại ngần nói xin lỗi: "Thật là xin lỗi, hại người nhìn rồi không thoải mái, sớm biết mới vừa này đã ngăn cản rồi." Nàng đã quên mất, không phải ai cũng giống như nàng, nhất là cô bé, thấy một đống giun đất ngo ngoe như vậy sao có thể không sợ. Lại khuyên cũng không khuyên, trực tiếp dắt đi xem, thật là quá sơ sót.

Cũng may Ngô Thái Diệp không bị dọa đến mức phát khóc giống như những đứa trẻ khác, cũng không chỉ trích, Ngô Thái Diệp cười lắc đầu, sắc mặt vẫn còn hơi tái, lại nói: "Tính tình của ta tự ta biết, cho dù nguoi ngăn, ta cũng nhất định phải nhìn, nếu không phải do ta tự mình hù dọa mình, có khi còn đi trách tội nguoi."

Tôn Huệ cười chỉ ngón tay về phía nàng: "Nguoi cũng biết nguoi có tính tình đó? Còn không nhanh sửa đổi, nếu không sau này có khi nguoi sẽ hối hận." Hiếu kỳ quá mức, luôn luôn không tốt, câu nói 'Lòng hiếu kỳ hại chết mèo' là có đạo lý riêng của nó.

Ngô Thái Diệp lắc đầu, thờ dài nói: "Ta nghĩ ta sẽ không sửa đổi được, vừa nghe thấy đồ mới lạ ta liền dừng cảm, làm sao cũng không ngăn cản được sự hưng phấn, dù sao cũng phải tự mình đụng chạm tham gia náo nhiệt mới được."

Tính tình của nàng chính là thẳng thắn sáng khoái, than thở một tiếng liền vút ra sau ót rồi, nàng tiếp tục cảm thấy vấn đề này rất hứng thú: "Huệ tử, nói cho ta biết, địa long kia thật sự có thể nuôi gà sao? Nếu như có thể, thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều ngũ cốc rồi, lúc vào đông cũng không cần phải bán nhiều gà vì không có thức ăn nữa." Nhà nàng cũng nuôi gà bằng ngũ cốc, đến mùa đông rất nhiều cò khô khô héo, chỉ cho gà ăn ngũ cốc thì quá tốn kém, cho nên mới phải mang gà trống cùng phần lớn gà mái ra chợ bán, gà mái còn lại không nhiều lắm tiếp tục nuôi để đẻ trứng.

Tôn Huệ gật đầu với Ngô Thái Diệp: "Có thể nuôi gà, hơn nữa gà đặc biệt thích ăn, địa long có lợi đối với quá trình sinh trưởng của gà hơn ngũ cốc, gà đẻ trứng ăn cũng rất tốt. Lúc trở về nhất định phải thử một chút, qua một thời gian ngắn nguoi sẽ biết."

Nàng vui lòng giảng giải, một chút cũng không giấu diếm là có hai nguyên nhân. Một là Ngô Thái Diệp quả thật là bạn thân của nàng, cũng thường xuyên tặng đồ cho nàng; nguyên nhân thứ hai chính là, bất kể thế nào Tôn gia ở thôn Thanh Hà này cũng là độc hộ, ở cổ đại không có gia tộc lớn để dựa vào, nếu như có vật gì tốt mà còn che giấu, rất dễ gặp chuyện không may. Giống như lúc trước Tôn mẫu một mình mang theo hài tử ở lại thôn Thanh Hà, cũng phải chào hỏi tạo dựng mối quan hệ với nhà lý trưởng, vậy mà vẫn có không ít kẻ có ý đồ xấu. Cho nên, việc nuôi giun cho gà ăn này, cả quá trình cũng không có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật, hơn nữa nuôi giun cho gà ăn chẳng qua là tiết kiệm ngũ cốc, lại không thể đề cao sản lượng trứng. Nói cho nguoi ta, sẽ không làm chần chừ thị trường, khiến cho giá trứng gà xuống thấp quá nhiều.

Ngô Thái Diệp nghe, trong lòng cũng muốn, thử một chút cũng chỉ phí chút ít thời gian đào con giun, đối với gà cũng không có gì tổn hại, nếu như gà nhà mình không thích ăn, lại khôi phục việc cho ăn bằng ngũ cốc. "Cảm ơn nguoi nói cho ta biết ý kiến hay này, sáng mai ta sẽ thử một chút, nếu như có thể, nguoi dạy ta làm sao nuôi địa long, sau này có thể có địa long cho gà ăn rồi." Vừa nghĩ biện pháp này là do Tôn Huệ nghĩ ra được, tự mình chiếm không thật sự khó nói, nàng ngược lại nói: "Thiệt là, ta lại cũng không thêm hỏi ý tứ của nguoi, tự tiện làm chủ muốn dùng. Như vậy đi, ta trở về nói với cha mẹ ta, để cho bọn họ thương nghị làm sao để tạ ơn nguoi." Nếu quả thật có thể được, cho dù đưa tiền không thu, cũng phải đưa đồ vật gì đó cho Tôn Huệ.

"Nguoi muốn dùng thì cứ dùng thôi, biện pháp này cũng không có gì kỳ lạ, ta cũng chỉ nghĩ có thể tiết kiệm chút ít ngũ cốc thôi, không đáng giá gì. Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cảm ơn ta, nếu không ta sẽ ngại lắm." Liên tục khoát tay, Tôn Huệ tuyệt đối không muốn được tạ ơn. Mặc dù theo tính tình của cha mẹ Ngô Thái Diệp, đồ vật lấy ra sẽ không tệ, nhưng nàng không cần thiết cái tạ lễ kia, sau này còn cần nhiều nguoi nói chuyện giúp.

Ngô Thái Diệp không tranh cãi với Tôn Huệ, dù sao lúc này nói gì Tôn Huệ cũng sẽ cự tuyệt, đến lúc đó trực tiếp mang tạ lễ sang tặng, sẽ không thể cự tuyệt được nữa. Lại chuyện trò thêm một hồi lâu thì đã tới trưa, Ngô Thái Diệp xem thời gian, vội vàng cáo từ: "Ta phải đi rồi, còn không về nài nài sẽ mắng." Tôn Huệ giữ nàng: "Lúc này rồi, không bằng ở nhà ta ăn cơm đi, ta đây phải đi nấu cơm rồi."

"Không được, nài ta mà biết sẽ không vui, ta cũng phải trở về nấu cơm." Ngô Thái Diệp vội vàng cự tuyệt, nài nài nàng dù sao cũng tương đối trọng nam khinh nữ, nếu như biết nàng ở bên ngoài chơi đùa đến giờ cơm cũng không trở về ăn, trong nhà còn bắt ca ca nấu cơm, sau khi trở về nàng nhất định sẽ bị chửi. Cho nên đừng đụng vào rủi ro này thì hơn, nàng vẫn nên nhanh chóng về thôi.

Biết Ngô Thái Diệp không phóng đại, nài nài Tôn Huệ nàng cũng đã gặp, mặc dù đối xử với cháu gái tốt hơn so với đại đa số nguoi khác, nhưng ở trước mặt cháu trai, cháu gái vẫn là không đủ nhìn, Ngô Thái Diệp lưu lại ăn cơm, sau khi trở về nhất định sẽ bị chửi mắng một trận, nghĩ vậy Tôn Huệ cũng không ngăn nữa: "Vậy nguoi đi thông thả, lần sau lại đến chơi!"

"Được, mấy ngày nữa ta sẽ tới." Đến lúc đó sẽ biết địa long có thể cho gà ăn hay không.

Ra khỏi phòng, Chu Đồng đang lấy gạo, nhìn thấy Ngô Thái Diệp định đi, vội vàng giữ lại nói: "Thái Diệp đừng đi, ở lại ăn cơm, buổi sáng hôm nay cha ta câu được mấy con cá, ở lại ăn cá đi." Chu Hải thích câu cá, sáng sớm thường xuyên đi ra bờ sông câu, đa số có thể câu lên được mấy con, không phải nấu canh thì là nấu nước tương. Hôm nay câu được mấy con cá trích, cá hồng lớn, nấu lên ăn sẽ rất ngon.

"Không được, ta phải nhanh đi về đây, trong nhà đang chờ ta trở về nấu cơm. Gia gia nài nài ta đều ra đồng, cha mẹ ta cũng không ở nhà, ta mà không trở về, mọi người sẽ không có cơm ăn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Việc nuôi dưỡng địa long càng ngày càng hoàn thiện, trải qua một tuần thí nghiệm, địa long bây giờ đã đủ cung cấp cho 11 con gà ăn, hơn nữa còn có thể dư thừa. Dần dần đã không cần phải ra ngoài đi tìm sâu côn trùng các loại nữa. Tôn Duẫn bớt đi được rất nhiều thời gian đi tìm sâu, vì vậy có thể dành nhiều thời giờ đến sau núi đón củi, buộc thành một bó trói phủ lấy xe trâu kéo trên trán bán. Kiếm được thêm mấy đồng tiền khổ cực, tích góp lại.

Tôn Huệ nhìn đệ đệ như vậy, trong lòng e ẩm, đệ đệ mới bao lớn mà đã phải làm lụng vất vả, nhưng nàng không có cách nào khác, nàng chỉ có bán lãnh lớn mức này, không thể giúp đệ đệ khỏi phải làm việc nặng, đệ đệ của nàng kiếm tiền là để chuẩn bị cho con đường sau này. Nàng chỉ có thể ở một bên, cố gắng hết sức trợ giúp hắn.

Tôn Duẫn mỗi ngày đi sớm về tối, gánh củi bán, một ngày cũng thu vào được bảy tám văn, mười mấy văn, ở vào độ tuổi như hắn, hết sức hiếm thấy. Thấy hắn kiếm tiền như vậy không phải là không có ai đồ mất, nhưng Tôn Duẫn làm người chân thật, mỗi bó củi được bó chặt chẽ, củi cũng khô ráo, còn thường xuyên giúp những người đến mua củi một tay. Có mấy gia đình rất ưa thích người thành thực như hắn, đều mua củi của hắn.

"Huệ tử có ở đây không?" Ngoài cửa, Chu Đồng ngó vào hỏi. Chỗ khung dột trong đình viện không có người, cửa viện lại đóng, Chu Đồng đoán Tôn Huệ hẳn là ở trong phòng nàng, nên tới đây tìm.

Tôn Huệ đang ngủ trong phòng lơ mơ mở mắt ra, nàng luôn luôn ngủ không sâu giấc, vừa có động tĩnh sẽ tỉnh dậy, nghe thấy có người gọi, chầm chậm ngồi dậy, đầu trống rỗng một lát, giặt mình một cái, mặc quần áo vào đi xuống giường: "Chu Đồng tỷ, ở đây, vào đi." Hôm qua ban đêm ngủ không ngon, mới này mệt quá, thu khung dột trở về phòng ngủ một hồi.

Đẩy cửa ra đi vào, Chu Đồng nhìn thấy Tôn Huệ đang xếp chăn, biết mình vừa mới đánh thức nàng, hơi ngượng ngùng nói: "Thật đúng là ta không phải. Lại đi khuấy rầy giấc mộng của người, sớm biết sẽ không nên tới."

Cắt kỹ chăn, Tôn Huệ quay đầu nhìn Chu Đồng cười nói: "Chu Đồng tỷ nói đùa, ta còn chưa tạ ơn tỷ đây, nếu không ban đêm lại khó ngủ."

Ngừng lại một chút, bởi vì chưa rửa mặt, Tôn Huệ cảm thấy cả người không thoải mái. Thật sự chịu không được, nàng nhìn đối phương tỏ vẻ xin lỗi, Tôn Huệ nói: "Chu Đồng tỷ ngồi trước đi, ta đi một chút sẽ trở lại." Vừa nói liền ra khỏi phòng chạy đến miệng giếng ngoài đình viện, múc nước súc miệng, lại rửa mặt.

Trở lại trong nhà mới hỏi: "Chu Đồng tỷ, tỷ tới tìm ta có chuyện gì vậy?" Không có chuyện gì, Chu Đồng bình thường sẽ không có ý tới đây.

"À, là như vậy, buổi sáng hôm nay nghe Lư Tam muội nói, phía sau núi nở rất nhiều cúc đại, trước đây không phải muội nói muốn làm gối hoa cúc sao, ta nghĩ không bằng hôm nay đi hái về phơi, mấy ngày nữa là có thể làm gối rồi." Chu Đồng nói.

"Vậy sao? Ta sớm đã chuẩn bị làm gối hoa cúc rồi! Như vậy, ta đi kêu Đại đệ, để cho hắn trông nhà và hai đứa nhỏ, chúng ta lên núi đi." Tôn Huệ đã đợi không kịp, nghe thấy đi hái hoa cúc, liền vội vàng kêu Đại đệ giữ nhà, cùng Chu Đồng xách giỏ đi ra sau núi.

Lúc này mùa thu đã đi hơn nửa, trong đất ngoại trừ lúa mạch đang nhú mầm, ngay cả cây cỏ cũng đã sắp héo tàn, lá vàng theo gió thu rơi xuống. Phía sau, ngọn núi nhỏ diện tích chưa được trăm mét vuông này là một trong hơn 300 ngọn núi của dãy Cáp Nhĩ chạy dài quanh quận Thanh Nguyên, cây rừng tương đối tươi tốt, bên phía gần thôn là vùng đồi núi đã được khai phá, xuyên qua khe sâu đi vào bên trong là một chỗ đất trũng, bởi vì đá tảng rải rác khắp nơi không thích hợp để khai phá, nơi này phần lớn là hoa dại, cỏ dại.

Mà mùa này chính là mùa hoa cúc đại đua nhau nở rộ, nơi đất trũng này, hoa cúc đại màu vàng óng chỉ to bằng ngón tay cái tràn ngập khắp các góc ngách, mùi thơm nồng nàn tỏa ra bốn phía, nơi này thoát nhìn ra đầu vết của mùa thu. Tôn Huệ say mê trước cảnh đẹp của thiên nhiên, chỉ hận mình không biết vẽ, nếu không có thể vẽ cảnh này lên tranh, treo trên tường, vậy thì thực là hoàn mỹ biết bao!

Thấy Tôn Huệ ngẩn người, Chu Đồng khẽ đẩy nàng ngồi xuống, thúc giục: "Mau mau hái đi, chúng ta còn phải nhanh trở về nữa! Trong nhà có mấy con khỉ nghịch ngợm, không ai trông coi, ta thật sợ bọn họ sẽ lật tung nóc nhà lên mất." Tôn Duẫn cũng tốt, hay là Chu Sơn cũng tốt, cũng đều là hài tử tương đối nghe lời, cũng rất là hiểu chuyện, nhưng bọn chúng là nam hài, hơn nữa đang vào độ tuổi bướng bỉnh nhất, gom lại một chỗ không ai trông coi, quả thật không biết có gây chuyện không. Chu Đồng quá lo lắng cũng có thể lý giải.

Thử nghĩ đến tính tình đệ đệ mình, Tôn Huệ trong lòng cũng bồn chồn, căn bản không thể đảm bảo bọn họ sẽ ngoan ngoãn đợi ở nhà, tỏ vẻ tiếp thu, nói: "Được, chúng ta nhanh lên đi, sớm hái xong rồi trở về." Ai, làm một tỷ tỷ có hai nhóc đệ đệ nghịch ngợm thật sự không dễ dàng! Tôn Huệ thở dài trầm nghĩ.

Ngắt hoa cúc đại, Tôn Huệ đều lựa chọn những bông hoa đã nở bung, một giỏ hoa cúc đại chẳng mấy chốc đã đầy, thấy Chu Đồng vẫn còn đang hái, bèn tùy tiện chọn một chỗ trống thả khăn xuống ngồi lên. Mới này ngồi xồm lâu như vậy cũng mệt mỏi, Tôn Huệ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Gió thu thổi qua hơi lạnh lẽo, Tôn Huệ mới phát hiện thời gian không còn sớm, đứng dậy nhìn Chu Đồng cách đó không xa, hô lên: "Chu Đồng tỷ, ta đây hái đủ rồi, còn tỷ, muốn ta giúp tỷ hái không?" Trong lòng suy nghĩ, hái như thế nào mà lại lâu như vậy, mình cũng hái xong được một lúc rồi mà?

Xách giỏ hoa, Tôn Huệ đi đến chỗ Chu Đồng. Đi xem một chút xem rốt cuộc là thế nào.

Chu Đồng nghe Tôn Huệ nói, tay hơi ngừng lại, ngẩng đầu, nhìn Tôn Huệ đang đi về phía nàng, vội vàng phát tay: "Ta cũng sắp xong rồi, không cần tới đâu, xong ngay giờ đây." Vội mở miệng từ chối, tránh cho Tôn Huệ phải đi một chuyến.

Nhìn hoa cúc chất đầy trong giỏ, ước chừng cũng đủ rồi, Chu Đồng vội vàng trở về.

Thấy Chu Đồng đứng dậy đi về, Tôn Huệ cũng đứng lại, chờ Chu Đồng đến trước mặt, nhìn giỏ của nàng hỏi: "Hái được bao nhiêu, làm sao lại lâu như vậy?" Nhìn một giỏ đầy chất hoa, Tôn Huệ tròn mắt, kinh sợ nói: "Sao tỷ lại hái nhiều như vậy! Quá dọa người đi, nhiều hoa thế này làm ba gối cũng dư dả rồi." Phải biết rằng chiếc giỏ mà các nàng mang theo, cũng không phải chiếc giỏ nhỏ mà các tiểu thư hay dùng để hái hoa tươi trong lúc đi du ngoạn, giỏ mà các nàng mang, là thường dùng khi lao động, kích thước rất lớn! Khó trách Chu Đồng hái lâu như vậy, đây là tốc độ của nàng cũng không chậm, nếu không còn phải một lúc lâu nữa mới xong.

Liếc nhìn một giỏ hoa cúc ít ỏi của Tôn Huệ, quả thật không nhiều bằng của mình, Chu Đồng mở miệng giải thích: "Ta chuẩn bị làm hơn mấy gối, cho gia gia nãi nãi mỗi người một chiếc, nhiều hoa cúc thế này, nhưng ta còn lo lắng đến lúc đó không đủ dùng." Nàng, cộng thêm đệ đệ, còn có gia gia nãi nãi, tổng cộng bốn, một giỏ hoa cúc này quả thật không quá đủ. Đây là bởi vì phụ thân và Tôn mẫu đã có gối hoa cúc gối rồi, nếu không còn phải nhiều hơn nữa.

"Không sao đâu, hoa trong giỏ của ta làm hai chiếc gối cũng hơi nhiều, đến lúc đó san ra chút ít cho tỷ là được." Tôn Huệ hái được một giỏ như vậy, làm hai gối quả thực hơi dày, san ra bớt một chút cũng có thể chấp nhận được.

Chu Đồng thấy hoa trong giỏ quả thật hơi thiếu, nàng cũng không định đi hái lần nữa, nghe Tôn Huệ nói muốn san ra chút ít cho nàng, vội nói cảm ơn: "Thế thì thực cảm ơn muội, nếu không ta lại phải khó khăn rồi." Bánh đi đi, bánh quy lại, Chu Đồng nói với nàng: "Muội làm áo gối xong lát nữa đưa cho ta, thừa dịp nhàn nhã, ta thêu cho muội vài thứ."

Tôn Huệ cũng không khách khí, cười nói: "Được, vậy làm phiền tỷ." Chu Đồng thêu đồ quả thực rất đẹp mắt, trong lòng Tôn Huệ ngửa ngáy đã lâu rồi. Hiện tại nàng chủ động nói tới, bèn biết thời biết thế mà đáp ứng.

Hái hoa cúc đại xong, thừa dịp trời còn chưa tối, hai người vội vàng trở về, còn phải nhanh nhanh nấu cơm tối nữa.

Đến nhà, cửa viện vẫn khóa chặt, hai người thở phào một hơi, chỉ sợ lúc trở lại, ba con khi trong nhà đã chạy ra ngoài chơi.

Chẳng qua các nàng không ngờ rằng, thật ra thì ba nhóc cũng lén chạy ra ngoài chơi, nhưng biết ước chừng thời gian mà trở lại, và lại các nàng ra sau núi cũng hơi lâu, không bắt được quả tang, thế là ba nhóc tránh thoát một kiếp. Mãi đến một tháng sau, Chu Sơn nói lỡ miệng, mới biết bọn họ lại đi bờ sông, mò củ ấu ăn. Ba người, ngay cả Chu Thụ nhỏ nhất cũng không thoát, bị một trận đòn ra trò. Phải thật nghiêm khắc, bởi con sông nuôi người một phương này, cách mấy năm sẽ cần nuốt vài người, người lớn sợ nhất là trẻ nhỏ ngã xuống sông chết đuối. Thế mà mấy nhóc này lại lớn gan dám ra bờ sông chơi đùa, đương nhiên phải dùng gây gộc để cho bọn chúng biết hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhìn chuỗi hạt châu sấp thom cha Ngô Thái Diệp vừa đưa tới, trên hạt châu có chạm khắc hoa văn hình đám mây, màu đỏ sậm nhìn hết sức vui mừng, một bộ chuỗi hạt như vậy, đối với nhiều nhà đã coi như vô cùng tốt, đại khái trị giá mấy trăm văn. Mà càng thêm hiếm có chính là, chất lượng chuỗi hạt rất tốt, nếu không dụng tâm, rất khó thu thập đủ những hạt có màu sắc giống nhau như vậy.

Đây thật sự rất quý trọng, Tôn Huệ vốn không có ý định đổi phương pháp nuôi giun lấy tiền, đương nhiên là từ chối. Sắc mặt nghiêm túc, Tôn Huệ lắc đầu: "Tâm ý của Ngô bá phụ cháu xin nhận, nhưng chuỗi hạt châu này xin ngài thu trở về đi thôi, cháu sẽ không lấy đâu. Phương pháp nuôi dưỡng địa long vốn rất đơn giản, cháu nói mấy điểm chính, ngài trở về thử một lần là được, chỉ đơn giản như vậy, sao cháu còn dám thu đồ của ngài? Vậy sau này cháu còn có thể làm bằng hữu với Thái Diệp nữa sao?"

Ngô Thanh Hà tò mò nhìn Tôn Huệ, hiếm khi nhìn thấy một nha đầu mười một mười hai tuổi nói chuyện có lý có cứ như vậy, hơn nữa làm người cũng thật rộng rãi, nhìn thấy đồ đáng giá cũng không động tâm, mấy điểm gộp lại, khiến cho Ngô Thanh Hà nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, thờ dài khen nha đầu này nhanh nhẹn, nghĩ tới nếu không phải tuổi nhi tử nhà mình không thích hợp, bằng không cưới về làm con dâu, là có thể quản gia rồi.

"Khụ." Ngô Thanh Hà mỉm cười, khuôn mặt ông vốn hiền hòa, càng trở nên thân thiết dễ gần: "Khuê nữ nói đùa, phương pháp dưỡng địa long này, cháu nói nghe đơn giản, nhưng nếu cháu không nói, không biết ta phải phí bao nhiêu sức lực mới có thể hiểu rõ, chuỗi hạt tạ lễ này, ta chỉ lo nó hơi quá mỏng nữa đó." Thủ nghệ trên đời, phần lớn dễ dàng chỉ dạy, nhưng mấy câu chân truyền, có người sư phụ nào lại dễ dàng nói ra? Đều là che giấu, không làm mấy năm không công, cũng đừng mơ có thể nghe được!

Như vậy mà nói, lấy phương pháp nuôi địa long ra so sánh, chuỗi hạt châu kia quả thật không coi vào đâu.

Tôn Huệ không thể không nói, Ngô Thanh Hà không hổ là thuyết khách giỏi, nếu nàng không nghĩ tới việc nàng không có gia tộc để dựa vào, hẳn đã đáp ứng luôn rồi.

Nhìn Tôn Huệ vẫn còn có ý định từ chối, Ngô Thanh Hà tiếp tục mở miệng: "Trước không vội từ chối, nghe bá phụ nói mấy câu."

Bởi vậy, Tôn Huệ không thể không để cho hắn nói, cười nói: "Mời bá phụ." Nếu không cũng có vẻ quá bất lịch sự.

Ngô Thanh Hà sửa sang suy nghĩ, chậm rãi nói: "Nha đầu à, cháu cũng biết bá phụ ở trên thị trường hay đi làm thuyết khách cho người ta, quan trọng nhất chính là danh dự, nếu như bị người ta biết ta tham thủ nghệ của cháu, lại không trả giá, vậy sau này ở trong thị trường, ta còn làm ăn thế nào? Hơn nữa, chuyện này bị Thái Diệp biết được, sao có thể không oán giận ta? Chuối hạt châu này cũng không khó tìm, giá tiền cũng không đắt, chỉ là tâm ý thôi."

Nói xong một tràng dài, Ngô Thanh Hà mới hòa ái nhìn Tôn Huệ, ánh mắt híp lại hỏi: "Cháu thử nói xem?" Đã đến mức này rồi, nếu như Tôn Huệ không đáp ứng nữa, có vẻ thật sự không xong.

Huống chi lúc này Tôn mẫu cũng đã nhìn không được rồi, bà vừa mới nháy mắt với nữ nhi, vật này mặc dù không biết giá bao nhiêu tiền, nhưng nhìn qua cũng biết không tệ, giữ lại sau này nữ nhi kết hôn đeo vào, tuyệt đối đẹp mắt. "Không nghe Ngô bá phụ nói hà, còn không mau nhận lấy."

Tôn Huệ trầm suy nghĩ, sợ rằng không thu không được, xem ra kế hoạch có biến rồi.

"Nếu bá phụ nói như vậy, cháu đây đành mặt dày nhận lấy vậy." Tôn Huệ đưa tay nhận lấy chuối hạt châu kia, bỏ vào hộp gỗ màu vàng, ngẩng đầu nhìn Ngô Thanh Hà: "Bá phụ chuẩn bị lúc nào đi xem cháu nuôi dưỡng địa long? Không gì bây giờ ra xem một chút vậy, chi tiết cụ thể sẽ thương lượng." Đồ đã nhận, Tôn Huệ càng thêm dốc lòng.

Thấy Tôn Huệ đã nhận đồ, lúc này Ngô Thanh Hà cũng có hứng thú, liền đứng lên nói: "Được, chúng ta đi xem nha đầu cháu rút cuộc nuôi dưỡng địa long như thế nào."

"Vâng, bá phụ đi theo cháu." Tôn Huệ đứng dậy, cầm hộp gỗ kín đáo đưa cho Tôn mẫu: "Mẹ cất giúp con, con dẫn bá phụ đi xem một lát."

Tôn mẫu gật đầu, đưa tay nhận: "Hai người đi đi, ta giúp con cất tạm, buổi tối sẽ đưa lại cho con." Đối với tiền mà con trai con gái mình kiếm được, Tôn mẫu một xu cũng không lấy, vẫn luôn mặc kệ bọn họ cất giữ, chỉ thỉnh thoảng vài ba ngày hỏi qua một chút, phòng ngừa bọn họ tiêu xài phung phí.

"Nơi này hơi bẩn, lại trơn nữa, ngại đi chậm chút, ngay ở phía trước không xa."

Đi vòng qua sau nhà, đi thẳng đến chỗ bãi cỏ, vòng vo uốn khúc, nhìn thấy một mảnh đất dưới bóng râm, chỗ này ẩm ướt và khá trơn trượt, mùi lá mục xông vào trong mũi.

"Bá phụ, chính là chỗ này rồi. Địa Long thích râm mát, trơn trượt, cho nên cháu mới chọn chỗ này, phải được tưới nước thường xuyên, hơn nữa thức ăn của địa long là lá rau mục nát." Tôn Huệ vừa giải thích, vừa lật lớp rom rạ được phủ lên trên, cầm cái xẻng mang theo, đào lên, chẳng mấy chốc đã đào được không ít địa long.

Ngô Thanh Hà nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tôn Huệ, không khỏi càng thêm than thở, mặc dù cô bé nhà nông đối với sâu côn trùng các loại cũng không quá sợ hãi, nhưng nhìn một đồng địa long ngo ngoáy như vậy, ngay cả một người lớn như hắn cũng có chút khó chịu, Tôn Huệ có thể hờ hững thế này, vô cùng có định lực rồi.

Nhìn trong chốc lát, Ngô Thanh Hà hỏi: "Địa long sống trong đất này, cháu cứ trực tiếp nuôi nó trong đó sao, chẳng lẽ chúng nó sẽ không chạy đi?" Không thể nào đâu, vật này chẳng lẽ còn có thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ?

Tôn Huệ quay đầu lại nhìn hắn, giải thích: "Tất nhiên sẽ không chạy, trước tiên cháu đào một cái hố, rắc một lớp vôi sống, lại lót một lớp gạch vỡ, để giữ cho chúng không chạy đi. Lại nói, thả vào những chỗ khác, chúng sẽ không ngoan ngoãn như vậy nữa."

Ngô Thanh Hà gật đầu, hóa ra là dùng biện pháp như vậy, nhìn vị trí, hỏi mấy vấn đề, tự mình ngồi xổm xuống lật lên nhìn một chút, chỗ này quả thật nuôi được rất nhiều giun, hơn nữa theo như lời Tôn Huệ, con giun sinh sôi nảy nở rất nhanh, đủ cho gà ăn. Trong lòng suy nghĩ nhà mình cũng nên bắt đầu sớm một chút, một nhóm thành thực rồi, là có thể tiết kiệm được không ít ngũ cốc.

"Ta quyết định nhà ta cũng nuôi một nhóm trước thử xem, ngày mai sẽ để Ngô nhị ca tới đây nhìn, học tập một chút." Ngô Thanh Hà nhìn mấy lần xong bèn chuẩn bị đi về, hắn ở đây cũng không thể học xong trong chốc lát, suy nghĩ để ngày mai bảo con thứ hai tới đây đi theo học, con thứ hai thông minh, học cái gì cũng nhanh, con lớn nhất thì hắn dẫn theo đi học tập chuyện làm ăn.

Vốn mấy chuyện học tập này, giao cho Ngô Thái Diệp là thích hợp nhất, cũng là nữ nhi, không có nhiều bất tiện, nhưng chính bởi vì là nữ nhi, cho nên nàng nhìn thấy địa long thì rất buồn nôn, không muốn đi.

Tôn Huệ đầu tiên là ngăn người, mặc dù nàng không quá so đo, nhưng ở cô đại, ánh mắt người khác luôn luôn soi mói, nói không chừng sẽ có mấy lời rảnh rỗi. Nhưng mà, hình như Ngô Thái Diệp đã từng nói nhị ca nàng đã mười sáu tuổi, đã định hôn sự rồi. Nghĩ vậy nàng cũng thoải mái hơn nhiều, tuổi tác hai người chênh lệch không nhỏ, hơn nữa lại ở nông thôn, không có nhiều chú ý như vậy.

"Được à, vậy thì mời Ngô nhị ca lúc xế chiều đến đây đi, buổi sáng cháu tương đối bận bịu, sợ rằng không có thời gian để ý tới huynh ấy." Thật ra thì Tôn Huệ nghĩ lúc xế chiều đê đê cũng đã bán củi trở về, đê đê tiếp hắn, người khác sẽ không thể nói nhảm được nữa.

"Tốt, quyết định như vậy, ta bảo Ngô nhị ca xế chiều ngày mai đi tới đây. Dĩ nhiên, còn có Thái Diệp, một mình nó ở nhà cũng không có người trò chuyện, tới đây theo các cháu nói chuyện cũng rất tốt." Ngô Thanh Hà rất biết quan tâm, nói, hắn cũng nghĩ đến chuyện giữa nam nữ vẫn nên đề phòng một chút, mặc dù tuổi tác chênh lệch tương đối lớn, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn. Nữ nhi mặc dù sợ địa long, nhưng nhìn xa xa, không phải tiếp xúc gần, cũng không có chuyện gì.

Buổi tối, Tôn mẫu cầm hộp gỗ ra đưa cho nữ nhi, nhìn nữ nhi lấy ra chuỗi hạt châu, khen: "Ngô gia này thật là hào phóng, vật này trị giá không ít tiền, tương lai con lấy làm của hồi môn, nhà chồng con hẳn sẽ cao hứng chết mất." Vật này là thứ tốt, bà cũng đã nhìn ra.

Tôn Huệ cũng hơi thích, ước lên tay, chuỗi hạt hơi rộng, nhưng quả thật không tệ: "Nếu không phải cổ tay con còn nhỏ, thật muốn đeo lên luôn."

Tôn mẫu lại phùng má tròn mắt, dí trán Tôn Huệ: "Nha đầu con nói cái gì đó, đồ tốt như vậy sao có thể đeo thường xuyên, chờ con lớn, đến năm mới lúc đi thăm người thân đeo lên mới có thể diện. Bình thường phải cất cẩn thận." Nha đầu này chính là nghèo mà vẫn rộng rãi, dạy mãi không được.

"Biết rồi mẹ, yên tâm đi, trong lòng con hiểu rõ mà."

"Vậy được, tỷ đệ các con đi ngủ đi, ta cũng phải về ngủ đây." Ngáp một cái, Tôn mẫu xỏ giày đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nhị ca của Ngô Thái Diệp rất là sáng dạ, nói phát hiểu liền, dạy đồ đệ như vậy, nói chung vị sư phụ nào cũng thấy thoải mái. Tôn Huệ cảm khái không chỉ một lần: "Nếu như muội được cơ trí như Ngô nhị ca hẳn là mẹ muội sẽ không mắng muội là nha đầu ngốc nữa. Năm đó muội học dệt vải mất không biết bao nhiêu thời gian và công sức đâu." Nàng học thứ này thứ kia cũng không nhanh như vậy, cũng phải vấp vấp vài lần, học tập hết sức trắc trở, đến nỗi Tôn mẫu thường bảo rằng: nha đầu ngốc này mà đi làm học đồ, ba năm cũng không học được.

Đối với việc Ngô nhị ca thông minh, Ngô Thái Diệp cũng rất thán phục, thấu hiểu rất rõ, ở một bên gật đầu lia lịa: "Nhà ta nhị ca chính là người thông minh nhất, đã sớm đi theo cha làm ăn rồi, hiện tại cũng có thể giúp đỡ chuyện này chuyện kia đó." Nhị ca thông minh khiến cho cha rất yêu thích, đại ca thì không được, khó có thể đảm nhận nhiệm vụ cha giao phó, chỉ có thể ở nhà làm nghề nông.

Được hai tiểu muội muội khen nức nở, Ngô Chi dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói: "Hai nha đầu muội, lại thổi phồng ca ca lên tận mây xanh rồi, mấy thứ này sao có thể nói là thông minh hay không thông minh, các muội đâu có hiểu? Chấm chỉ cần cù chút thì học cái gì cũng nhanh, nếu như không chuyên tâm, vậy thì lãng phí công sức rồi." Tiện thể thuyết giáo một phen.

Ngô Thái Diệp dù sao cũng không tin, nàng cảm thấy nhị ca nói như vậy tất nhiên là khiêm nhường, không khoe khoang, nhị ca nàng thật sự thông minh lắm lắm.

Tôn Huệ nghe, cảm thấy quả thật cũng có lý, nhưng cho dù chăm chỉ, mỗi người vẫn có khác nhau, tư chất nhất định mang đến ảnh hưởng rất lớn.

Hai cô nương nghe xong mỗi người nghĩ một ý, còn thiếu niên Tôn Dẫn đứng bên cạnh, nghe lời này, đầu óc giống như khai khiếu, mở ra một cánh cửa sổ rộng rãi mà thoáng đãng! Không ngừng suy nghĩ: chỉ cần chăm chỉ, chuyên tâm, là có thể học nhanh hơn một chút. Ánh mắt sáng lên, cố gắng nắm giữ tinh túy trong đó, mấy câu nói này về sau có ảnh hưởng mang tính quyết định trong cuộc đời Tôn Dẫn sau này.

Tôn Huệ không phát hiện ra đệ đệ khác thường, nhưng Ngô Chi vẫn đang đứng bên cạnh thì lại chú ý tới, trong lòng than thở: cậu nhóc này hẳn đã nghe hiểu những gì mình nói, bình thường mình cũng nói mấy lời này cho đại ca và mấy người thân thích, nhưng trừ cha, hầu hết bọn họ đều làm bộ phụ họa, sau đó lập tức vứt ra sau đầu.

Nhờ lúc trước muội muội từng đề cập tới, Tôn Dẫn còn rất nhỏ đã đi nhặt củi bó lại đem bán, mùa đông lạnh giá mùa hạ nóng nực ngày nào cũng như ngày nào, mỗi ngày đều không ngại cực khổ. Còn nhỏ tuổi mà đã có nghị lực như thế, chịu khó chịu khổ, hơn nữa hôm nay xem ra còn rất thông minh, tương lai nhất định sẽ không khó sống. Cho dù vừa bắt đầu còn khó khăn, tin tưởng càng về sau sẽ càng tốt.

Ngô Chi ở chỗ Tôn Huệ không được mấy ngày, nhưng phương pháp cách làm cũng đã nắm giữ khá khá, cho nên hắn nói rõ với Tôn Huệ, hôm sau sẽ không đến nữa, về nhà tự mình mày mò. Làm theo đúng các bước, đầu tiên là đào đất, rắc vôi, lát gạch, sau đó tìm tới vài trăm con địa long thoát nhin khỏe mạnh, lẫn với bùn đất ẩm ướt bỏ vào nuôi. Hắn làm đâu vào đấy, cho dù có chỗ nào không nhớ, cũng không cần đi hỏi Tôn Huệ, suy nghĩ cẩn thận lại từ đầu, cũng sẽ biết nên làm thế nào.

Quả thật thông minh, đến cuối mùa thu, tất cả lá cây cũng đã rụng hết, Ngô gia cũng nuôi thành công một nhóm địa long, bước đầu có thể cung ứng thức ăn cho bầy gà trong nhà, lúc Ngô Thái Diệp tới đây chơi, còn mừng rỡ nói với Tôn Huệ: "Biện pháp này của ngươi thật là tốt, có địa long rồi, cộng thêm chút ít rau dại cây cải củ, trong nhà có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực, hiện tại mùa đông đã đến, cũng không cần phải bán gà đi nữa, suốt mùa đông đều có thể ăn trứng gà, nãi nãi và mẹ ta cứ khen ngươi thông minh mãi thôi, lại có thể nghĩ ra biện pháp này!" Quả thật thông minh, người bình thường tuyệt đối sẽ không thể nghĩ ra được.

Lúc ấy Tôn Huệ cũng chỉ cười cười, nói: "Ta cũng chỉ muốn nghĩ cách tiết kiệm chút thời gian, địa long trốn trong đất cũng không dễ gì đào được, vì để cho tất cả gà đều có cái ăn, mỗi ngày mấy người chúng ta cũng phải mất một canh giờ tìm kiếm, còn không chắc đã đủ, đào đất lên còn phải lấp lại nữa,

quá khó khăn! Cho nên ta cũng chỉ nghĩ chơi một chút, có lẽ nên nuôi địa long giống như nuôi gà ấy, như vậy là có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thử rất nhiều ngày mới thành công đó."

Cũng không biết mọi người nghe ai nói, một ngày đầu mùa đông nương tử lý chính tìm đến nhà, trong tay cũng mang theo quà tặng, kéo Tôn mẫu sang một bên cao giọng chào hỏi, nửa oán giận nói: "Tôi và bà quan hệ tốt như vậy, có phương pháp hay cũng không báo cho tôi một tiếng, thiệt là, chẳng lẽ còn sợ tôi mạnh mẽ chiếm đoạt sao?" Bà nghe người ta nói, Ngô gia từ chỗ người họ Tôn thì lấy được phương pháp nuôi dưỡng địa, lấy địa long nuôi gà, mỗi ngày có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực. Khi xác định xong tin tức là thật, bà liền ngồi không yên, bà cũng động tâm rồi. Trong nhà nương tử lý chính cũng nuôi bảy tám con gà, mỗi ngày tốn không ít lương thực, đồ ăn cũng đủ nuôi một đứa bé rồi. Nếu như có thể lấy được biện pháp nuôi dưỡng địa long, hàng năm, lương thực tiết kiệm được mang đi đổi lấy tiền, ban đầu chỉ có một vài trăm văn, năm này qua năm khác, cũng không phải là số lượng nhỏ, có thể không động tâm sao?

Nghe nói Ngô Thanh Hà cảm lễ vật tới cửa thỉnh giáo, vừa vặn Tôn Huệ nể Ngô Thái Điện là bạn tốt, mới nói ra phương pháp. Nương tử lý chính cho rằng mình đối xử với Tôn gia rất tốt, lúc ba mẹ con bọn họ gặp rủi ro mình cũng giúp đỡ không ít, sau này cũng thường xuyên lui tới, quan hệ còn tốt hơn một số họ hàng xa. Có tầng quan hệ này, đối phương nhất định sẽ không cự tuyệt, hơn nữa mình cũng tặng lễ, mà lễ của mình so với lễ của Ngô gia còn tốt hơn một chút.

Tôn mẫu không hiểu được suy nghĩ của người này(1), bà không biết vừa rồi nương tử lý chính đề cập tới vấn đề gì, tỏ vẻ có lỗi, nói: "Nương tử nói gì, kính xin nói rõ. Phương pháp gì, cái gì mà sợ mạnh mẽ chiếm đoạt? Ân tình của nương tử đối với ba mẹ con tôi, tôi vẫn luôn ghi nhớ, ngài có thứ gì cần, cứ trực tiếp phân phó là được, có thể làm nhất định sẽ làm tốt!" Tương lai nhi tử của bà còn phải sống một mình, người họ Tôn không có thân tộc, rất cần dựa vào lý chính, nào dám đắc tội bà ấy! Chỉ muốn bà ấy nói rõ ràng, cho dù khó làm, cũng nhất định dốc hết sức hoàn thành.

Thấy Tôn mẫu không giống có ý giả bộ hồ đồ, quả thật không biết mình nói đến chuyện kia, nương tử lý chính ho khan mấy tiếng, giọng điệu hòa hoãn, nói: "Là như vậy, tôi nghe nói nhà bà có biện pháp nuôi dưỡng địa long, dùng làm thức ăn cho gà để giảm bớt ngũ cốc. Tôi rất là vừa ý, muốn học hỏi, cũng có thể giảm bớt chút ít chi phí." Ngờng một hơi, lấy quà tặng chuẩn bị lúc trước đưa tới: "Dĩ nhiên, sẽ không để cho mọi người dạy không công, ở đây có một chút lễ vật tôi mang đến tặng."

Tôn mẫu chợt hiểu ra, hóa ra là vì cái này, cũng đúng, chỉ có cái này thôi! Thấy lễ vật được đưa tới, nhìn cũng không nhìn liền trả lại cho nương tử lý chính, Tôn mẫu nghiêm mặt nói: "Nương tử đây là đánh mặt tôi rồi, lúc trước bà che chở ba mẹ con tôi như vậy, hiện tại chẳng qua chỉ là một biện pháp nuôi dưỡng vật vãnh, hoàn toàn không đáng giá cái gì, sao có thể thu lễ của ngài? Nếu ngài muốn biết, tôi bảo con gái tôi tới cửa hướng dẫn một vài ngày là được. Về phần lễ này, ngài vẫn nên thu lại đi thôi." Biện pháp sẽ dạy, lễ lại không thể thu.

Nương tử lý chính nhìn Tôn mẫu, xác định bà ấy không nói dối, ha ha cười: "Được, bà đã nói dựa vào giao tình của chúng ta, lễ vật này không thu, tôi đây sẽ không đưa cho bà." Lại chuyển đề tài, nói tiếp: "Nhưng cháu gái tôi chỗ tôi dạy, mà mùa đông thì lại lạnh lẽo, tôi đây làm bà mẫu cũng đau lòng, bèn đem chiếc thoa này tặng cho cháu, để cho cháu cũng vui về."

Bất kể Tôn mẫu từ chối như thế nào, nương tử lý chính cũng nhất định phải đưa, vừa mới ngồi trong chốc lát, bèn mượn cớ phải về lo cơm nước mà rời đi.

Lúc rời đi, bảo Tôn Huệ ngày mai qua chỗ bà, dạy bà làm thế nào để nuôi dưỡng địa long.

Chờ nương tử lý chính tặng đồ xong đi về, Tôn mẫu đi vào nhà trong mở hộp ra, bên trong là một cây thoa ở đầu có bông hoa nhỏ bằng vàng ròng, sáng long lanh, nhìn vô cùng rực rỡ. Tôn mẫu tấm tắc khen, không nghĩ tới một biện pháp của nữ nhi lại đáng giá như vậy, không chỉ chuỗi hạt châu, hiện tại ngay cả cây thoa bằng vàng ròng cũng có người đưa tới! Cảm lấy đưa cho nữ nhi cất giữ, còn nói ngày mai nàng đến dạy nương tử lý chính biện pháp kia.

Đối với chiếc thoa, Tôn Huệ cũng không kịp chuẩn bị, đây hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Buổi trưa ngày hôm sau, Tôn Huệ đào lấy một ít địa long đã thành thực, mang đến nhà nương tử lý chính, nàng sợ đang ngày mùa đông, địa long chui xuống đất quá sâu, khó đào, e rằng nương tử lý chính không có địa long làm giống.

Chẳng qua đến đó mới phát hiện nàng suy nghĩ nhiều, nhà lý chính đã sớm có chuẩn bị, đã đào rất nhiều địa long, hơn nữa toàn là địa long thành thực khỏe mạnh.

Dạy suốt hai tuần, khí trời đã rét lạnh, đợt địa long mới trong nhà đã gần thành thực. Có một ngày đang trên đường về nhà, Tôn Huệ tình cờ gặp Ngô Chi, mới biết được nương tử lý chính có được tin tức từ nơi nào.

"Là ta nói cho nương tử lý chính. Muội muốn miễn phí nói cho chúng ta biết biện pháp nuôi dưỡng địa long, đại khái là nhìn trúng việc Ngô gia nhà chúng ta là đại tộc ở vùng này, mà cha ta còn có mấy phần mặt mũi, cũng có tiếng nói. Cho nên ta liền giúp muội tiết lộ cho nương tử lý chính, bà ấy tương đối chính trực, hơn nữa nhà họ bà đòi đều làm lý chính, ở trong trấn cũng có thể diện, có sự ưu ái của bà ấy, tất nhiên có thể che chở chu toàn."

Đến lúc này Tôn Huệ mới biết có người hiểu rõ quyết định của mình, mà người ta còn thuận thế giới thiệu cho nàng mấy người có lực lượng hơn, còn giúp nàng kiếm được không ít thứ.

Giờ nên cảm ơn hấn sao?

(1) Sở không được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng:

- Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói “Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt thành câu là “sờ không được suy nghĩ” với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

- Bổ sung thêm từ baidu : Thời cổ người ta chỉ cao cùng lắm là 8 thước, giờ tay lên cũng chỉ cao khoảng 1 trượng, mà hòa thượng thân cao 1 trượng hai thước, nên mới nói sờ không tới đầu óc của hắn. Chỉ chuyện nào đó chính mình không sao làm được, cũng không sao hiểu được

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đến mùa đông, bông tuyết tóe điểm thôn Thanh Hà, gà trong nhà gà có địa long đẻ ẵn, vẫn còn đang đẻ trứng. Cả mùa đông không chỉ thường xuyên chung trứng ẵn, còn bán hai lượt trứng gà, được hơn năm mươi văn tiền. Khi trời quá lạnh, đồ ăn thức uống không phong phú bằng mùa hè, nhóm gà mái cũng không chăm chỉ đẻ trứng lắm, thu vào cũng ít đi.

Ngày hai mươi bảy tháng Chạp, năm hết tết đến, bất kể giàu nghèo, nhà nào cũng đặt mua hàng tết, Tôn Huệ không nhân rồi, sáng sớm nàng sẽ bảo đệ cầm dây thừng bên bằng cò, hiệp trợ mình bắt gà, trong nhà có ba con gà trống, chuẩn bị giữ lại một con cho lễ mừng năm mới, một con làm giống, còn dư lại một con, thêm một con gà mái, bỏ vào cái sọt mang ra chợ bán.

Chợ trên trấn nằm ở phía trước bãi bồi ven sông, ở gần con đập chắn nước, chỗ này khô ráo và rộng rãi nên được dựng thành chợ. Gần tới cuối năm, các sạp hàng kỳ lạ mọc lên nhiều lắm, đông người náo nhiệt, Tôn Huệ mới chỉ là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, Tôn mẫu dĩ nhiên không an tâm để nàng ra ngoài một mình, bị bắt cóc thì làm sao bây giờ? Cho nên sửa soạn các thứ rồi đi theo.

Trên đường cứ nói mãi đến những chuyện đã quyết định xong xuôi, Tôn mẫu thật sự không hài lòng với nữ nhi, cảm thấy nàng quá ngốc, hoàn toàn không khôn khéo một chút nào. "Người muốn chợ gần chết mẹ mới cam tâm, người muốn bán gà, thì mang gà trống đi mà bán, gà mái này đang lúc đẻ trứng! Người lại bắt đi bán là sao."

Tôn Huệ nhìn mẹ mình, cười nói: "Thì cũng đến tết rồi, gà trống kia con chuẩn bị giữ lại đến lễ mừng năm mới thì giết, gà kia rất mập, bỏ công nấu nướng một phen, com tắt niên tuyệt đối mỹ vị!" Thử nghĩ đã thấy hơi thêm rồi, Chu gia cũng được coi là khá giả, nhưng mỗi tháng cũng khó có được một lần ăn thịt cá. Điều này làm cho Tôn Huệ vốn thích ăn thịt từ đời trước, rất là thòm thèm.

Lúc đó sắc mặt Tôn mẫu cực kỳ khó coi, mở miệng trách mắng: "Người ngại nhiều tiền quá có phải hay không, người giữ lại gà để lễ mừng năm mới giết, Chu gia có nghĩ tốt cho người hay không? Hay là sẽ cho người tiền? Mau thu lại cái tâm tư này đi thôi, người không nghĩ cho chính mình, thì cũng phải nghĩ cho Đại đệ người chứ, hắn còn không có nơi nào để dựa vào đâu!" Nghĩ tới con lớn nhất lập gia đình liền phiền lòng, Tôn Duẩn cần một số tiền lớn, nếu không sẽ không thể lấy được vợ tốt. Mà Tôn mẫu hàng năm keo kiệt bỏn rút tiền, chẳng qua cũng chỉ có năm sáu trăm văn, nhiều năm rồi mới mua thêm được ba mẫu ruộng nước, nếu còn muốn xây nhà, thiếu rất nhiều tiền!

Nhắc tới Đại đệ, Tôn Huệ nghiêm mặt nói: "Mẹ yên tâm, con rất rõ ràng, trong nhà có bốn con la la, chờ sang năm lớn lên để lại con cái nuôi, bán hai con lớn, cuối năm lại bán tiếp, tất nhiên sẽ có mấy xâu tiền, cùng với trứng gà, gà, cố gắng là có thể mua được một lượng lớn gạch xanh, năm sau nếu như đủ tiền, sẽ bắt đầu xây dựng phòng ốc." Nàng đã sớm có dự tính, năm nay gặp may mấy bận, cũng có thể thực hiện được.

Tôn mẫu lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới nữ nhi không lên tiếng thì ra là đã tính toán trước. Sau lại là cảm động, vì đệ đệ của nàng, nữ nhi thật sự bỏ ra rất nhiều. Ánh mắt ướt át: "Con thật là hài tử ngoan, ta làm nương không có bản lãnh, lại để con phải lo liệu cho đệ đệ." Đây vốn là chuyện mình và người cha đã chết của bọn chúng nên làm.

Tôn Huệ có phần không biết làm sao, tính tình mẹ nàng rất cứng cỏi, lúc khổ nhất cũng không khóc, hiện tại nước mắt vòng quanh, nàng thật sự quen, bèn há miệng an ủi: "Mẹ, cuộc sống về sau sẽ rất tốt, mẹ nên thoải mái, buông lỏng tinh thần đi thôi. Đệ đệ và con, nhất định sẽ sống thật nở mày nở mặt." Đại đệ Tôn Duẩn của nàng, có nghị lực có cơ trí, lại có thể chịu khổ, cuộc sống tất nhiên sẽ khá giả.

Tôn mẫu lau nước mắt, ừm một tiếng: "Lời của nha đầu ta tin, sau này con nhất định sẽ sống thật tốt!"

Thấy mẫu thân cười, Tôn Huệ thở phào nhẹ nhõm, đối với gà trống để tết giết, hơi nhủ lòng mảy nói: "Con cũng tính cả rồi, trước bỏ ra chút ít, tương lai đến lúc xây nhà, cửa sổ, cửa lớn kia, còn không phải dựa vào Chu thúc thúc? Hiện tại con cho bọn họ ăn gà, ăn trứng gà, tương lai chẳng lẽ còn có thể đòi tiền công?" Giao ra sẽ có hồi báo, tuy nói không cho ăn gà, trứng gà, mẹ náo một trận, cũng có thể giành được. Nhưng chuyện này vừa mất thể diện, mà người ta làm chưa chắc đã tận tâm. Sao phải khổ vậy?

Tôn mẩu cười ha ha, vỗ vai nữ nhi: "Nha đầu con thật biết tính toán lâu dài, không giống ta chỉ lo trước mắt, được, theo ý con!" Chỉ cần trong lòng nữ nhi có tính trước, không làm chuyện hào phóng ngu ngốc, Tôn mẩu cũng không so đo nữa.

Hai con gà, mập vô cùng, lại khỏe mạnh, nhìn tốt hơn nhiều so với gà nhà khác. Cho nên bán vô cùng nhanh, được người ta mua đi hết, hai con gà đều nặng tương đương nhau, gần 2 cân 3! Bán được 135 văn, trứng gà cũng bán đi một ít, được năm mươi ba văn, cộng lại ra một số rất may mắn, 188!

Thu được tiền rồi, Tôn Huệ không vội vã trở về, đi dạo chợ một lúc.

Lúc này, một ít đồ ăn ngày thường không có cũng được mang ra bán, bánh xốp vùng, đậu phộng đường, bánh rán phồng, nhìn rất ngon mắt. Những thứ này trong nhà cũng đã mua về một ít, mới vừa mang về liền bị nẩy nhóc lên lên lấy ra ăn, vì thế còn bị mắng một trận. Đi một vòng, nhìn thấy có một gian hàng bán thịt, vừa lúc có nội tạng heo, Tôn Huệ nhìn một cái liền vừa ý dạ dày heo, vật này bất kể là xào ăn hay là nấu canh, nằng đều rất thích. Hơn nữa ở chỗ này, lòng heo được bán rất rẻ, so với thịt vụn còn rẻ hơn. Tôn Huệ có tiền trong tay tất nhiên sẽ không bỏ qua.

"Bá bá, dạ dày heo này bán thế nào ạ?" Nhìn thấy phía trước trống trải, người trước mặt trả tiền xong vừa rời đi, Tôn Huệ vội vàng tiến lên, tốc độ kia rất nhanh, giống như sợ bị người ta cướp đi vậy. Dạ dày heo thật ra bán không chạy, bởi vì trừ những phụ nữ vừa sanh con đang trong tháng tới mua, bình thường có rất ít người hỏi thăm, nguyên nhân chủ yếu có hai cái, một là không dễ chế biến, hai là không có mỡ. Không được như miếng thịt mỡ lớn, quay béo ngậy lên khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Người bán thịt thấy có người hỏi nội tạng heo, vội trả lời: "Giá rất rẻ, tám văn tiền một cân! Như thế nào, lấy một bộ không?" Heo mập trên dưới mười hai văn một cân thịt, heo gầy mười văn một cân, trừ xương ra, rẻ nhất đúng là nội tạng heo rồi, căn bản là bán không có lãi, bởi vì cho dù giá tiền rất rẻ, cũng ít có người mua. Hiện tại mở hàng một lúc lâu cũng không ai hỏi thăm (nội tạng heo), rốt cuộc có người hỏi giá tiền, người bán thịt tất nhiên sẽ tỏ ra ân cần.

Ngắm nghía một hồi, cái dạ dày này xem ra rất lớn, đại khái khoảng ba năm cân, mua hết mất khoảng bốn mươi năm mươi văn, còn trong phạm vi có thể tiếp nhận. Tôn Huệ ngẩng đầu nhìn người bán thịt nói: "Vậy bá bá thử cân lên giúp cháu, xem thử mất bao nhiêu tiền, quá nhiều mẹ cháu chỉ sợ sẽ không đáp ứng." Tôn mẩu nói chung lại đau lòng một hồi, nhưng mà mình quả thật muốn ăn, quanh năm suốt tháng thôi thì xa xỉ một lần đi.

"Được rồi, cháu chờ một chút! Ta đây cân thử cho cháu." Đại bá bán thịt cầm lấy cái cân bóng nhẫy, lấy cái móc sắt xỏ qua dạ dày heo, treo lên cân. Từ từ đẩy quả cân, giờ cao cao lên phía trước nhìn, mở miệng nói: "Xem, bốn cân sáu lạng, ta cân rất tui đó, cháu nhìn này, cân cân không đuối một chút nào!" Cho Tôn Huệ nhìn, xác định là bốn cân sáu lạng, liền thu cái cân lại, tính tiền: "Bốn cân sáu lạng, tính là bốn cân rưỡi đi. Một cân tám văn, đừng nóng vội, ta xem nào ta xem nào!" Yên lặng thăm tính toán, dĩ nhiên không dùng bảng cửu chương, là bọn họ tính từng cái một, một lúc lâu sau mới nói: "A, là ba mươi sáu văn, giảm cho cháu một ít, coi như ba mươi lăm văn đi."

Vốn đang đứng ở hàng cá bên cạnh, nghe thấy nữ nhi hỏi mua dạ dày heo, Tôn mẩu biết nữ nhi mình thêm ăn, một năm cực khổ qua đi, cũng nên tiêu chút tiền mua đồ ngon về nếm thử. Có điều nghe thấy giá cả, bà hết sức bất mãn, cau mày nhìn từ trên xuống dưới đánh giá miếng dạ dày heo một lát, xì một tiếng, vô cùng khinh thường nói: "Dạ dày heo như này ông còn bán ba mươi lăm văn thì ai thêm mua? Mang về cực kỳ khó làm, chẳng phải sẽ phiền chết sao, hơn nữa tám văn một cân cũng quá đắt, ta thấy thà mua cá về ăn còn hơn! Cá trắm đen một cân mới chỉ có năm văn, ba mươi văn đủ ăn được mấy bữa rồi, kho mặn một chút đủ ăn bao nhiêu là cơm."

Bị một trận quở trách như thế, người bán thịt đương nhiên sẽ không chịu: "Đại tỷ, bà nhìn dạ dày heo của tôi đây, rất tui ngon, dạ dày lớn như vậy bán tám văn quá rẻ. Hơn nữa tôi còn cân tui, giá tiền cũng bớt chút ít, rất tốt rồi."

"Thôi đi! Tốt thì ông bán cho người khác đi, dù sao cả chợ cũng không phải chỉ có một mình nhà ông bán thịt, tôi đi nhà khác, tôi không tin không mua được dạ dày heo rẻ hơn!" Nói xong lời này, Tôn mẩu làm bộ kéo nữ nhi rời đi.

Người bán thịt nhìn thấu ý đồ của Tôn mẩu, nhưng hán cũng không thể để bà rời đi, bởi vì dạ dày heo quả thật không dễ bán, hơn nữa Tôn mẩu nói cũng đúng, bất kỳ quầy hàng nào cũng có thể hạ giá bán dạ dày heo, bởi vì thật sự là không dễ bán. "Đại tỷ, đừng đừng đừng! Bà không hài lòng ba mươi lăm văn, không bằng bà nói giá đi, giá thích hợp tôi liền bán cho bà."

Ngừng lại, Tôn mẩu quay đầu lại nói: "Thế thì ba mươi văn đi."

Người bán thịt mở to hai mắt nhìn: "Đại tỷ, thật sự không được, không thể bán rẻ như vậy, trở về bà nhà tôi sẽ nổi giận. Bà thêm một chút nữa đi, như thế nào?"

"Ba mươi văn là ba mươi văn, đã rất nhiều rồi!"

"Đại tỷ, chị ruột của tôi ơi! Thật sự bán không được. Lại thêm chút nữa đi!"

Cò kè mặc cả một phen, giá tiền dừng lại ba mươi hai văn tiền. Trên đường trở về Tôn mẩu còn dạy dỗ nữ nhi: "Nha đầu con thực sự quá thành thật, lại không thêm mặc cả, người khác nói bao nhiêu liền đưa bấy nhiêu, vô công kiếm lời cho người ta. Nhớ, sau này bất kể mua cái gì, đều phải mặc cả, nếu không cũng đừng mua, quá thiệt thòi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Năm nay mưa thuận gió hòa, hai vụ thóc lúa đều được mùa, lúa mạch, hạt thóc thu được hơn hai ba đấu, nộp thuế xong, lại bán được ít tiền. Hơn nữa trong năm Chu Hải nhận không ít việc, kiếm được kha khá tiền, vì vậy tết năm nay hết sức náo nhiệt, đồ ăn cũng nhiều hơn năm ngoái mấy thứ, ngay cả thịt bò cũng mua hai cân!

Chiều 30 Tết, Chu Hải treo câu đối mới thay cho câu đối cũ, từ sáng sớm trong nhà phòng bếp liên tục bận rộn, đem lạp xường, thịt muối lấy ra chưng lên, hun khói các thứ, đây gần toàn là mùi thịt, khiến cho con sâu thèm ăn trong bụng đám trẻ con phải chui ra ngoài, chốc lát lại chạy vào trong bếp, vụng trộm bốc một miếng nhét vội vào trong miệng, hết lên khen ngon.

Chu nãi nãi thấy mấy nhóc liên tục chạy ra chạy vào, cũng không thể mặc kệ không hỏi, nếu không đến bữa tối, sợ rằng không còn thức ăn. Hù dọa nghiêm mặt xua đuổi vài bận, dí ngón tay lên trán không cho bọn chúng đến nữa. Vẫn sợ uy nghiêm, nhưng chủ yếu vẫn là bọn chúng đã ăn không ít cộng thêm bị bạn bè gọi, nên mới chạy ra ngoài đi chơi.

Hải từ đi, Chu nãi nãi liền quay lại phòng bếp, nhiệm vụ hôm nay rất nặng nề, phải đem tất cả thức ăn mặn xào nấu cho tốt, còn phải thái tất cả đồ ăn thành miếng, bởi vì từ mỏng một đến mỏng năm là không thể động dao kéo, không chuẩn bị đầy đủ, sẽ không có mà ăn.

Bốn nữ nhân ở trong phòng bếp luôn tay luôn chân, thái rau rồi lại thái rau, nhóm lửa sau đó lại nhóm lửa, còn phải rửa rau và xào rau. Đầu bếp là Tôn mẫu, thủ nghệ của bà không tệ, nấu nướng đâu ra đấy, người thái rau chính là Chu nãi nãi, mà Tôn Huệ và Chu Đồng thì thay phiên nhau rửa rau, nhóm lửa.

Bận rộn đến tận khi trời tối, lúc này công việc trong phòng đã thư thả hơn, ba con khi con đã trở lại, rửa tay, chuẩn bị ăn cơm tối. Một bàn bát tiên có ba nam ngồi, năm nay quả thật khác trước, năm nay Tôn Duẫn cũng được ngồi cùng bàn, coi như đã thật sự thừa nhận, sau này cũng là chỗ thân thích.

Các nữ nhân khác trải một cái chiếu, đồ ăn cũng không được coi trọng cho lắm, có mấy món ăn không có ở mâm này. Chẳng qua việc này cũng không có gì, ở thời đại này rất bình thường. Tôn Huệ ăn rất ngon lành, cũng nếm thử các món ăn mặn, một năm cũng chỉ có mấy ngày này mới được ăn ngon.

Tiếng pháo trúc đầu tiên chọt vang lên, đám hải tử mất hết cả tâm tư ăn cơm, vội chạy ra bên ngoài xem. Mấy người lớn còn đang uống rượu lâu năm, tâm tình rất tốt bởi vì năm vừa qua gặp nhiều may mắn, hải tử đã sớm chạy hết đi chơi, cũng không sợ lạnh, âm ỉ huyền náo khắp thôn xóm.

Giúp đỡ thu dọn bát đĩa xong, Tôn Huệ cùng với mẫu thân và đệ đệ đi về phía nhà tranh của các nàng, năm nào cũng vậy, ăn cơm tất niên, giỗ tổ và đón giao thừa, đều đi tới chỗ này, ở Chu gia cũng khá lâu rồi, nhưng cũng chỉ là sống nhờ, không có đạo lý giỗ tổ ở nhà người khác.

Nhà tranh cũ rách, hàng năm đều tu sửa một phen, cũng không đến nỗi gió lùa mưa dột. Ngày 26 vừa rồi có tới quét tước dọn dẹp, cũng coi như có thể ở được.

Trên bàn bày đồ cúng, bó hương, bỗng nhiên đùng một tiếng, Tôn Duẫn ở bên ngoài vừa đốt pháo, hai tỷ đệ cùng cúng bái, lạy Bỏ Tất xong, lại bắt đầu đón giao thừa, Tôn mẫu nhắc nhở từ nữ một phen, sau đó cũng rời đi.

Lại là một năm mới đến, mỗi người đều lớn một tuổi, có người vẫn điên điên khùng khùng như cũ, mà có người lại đột nhiên trưởng thành, Tôn Duẫn chính là đột nhiên lớn lên, năm ngoái thấy tỷ tỷ mấy lần mua gia súc, vì vậy mà thu lợi, khiến cho hắn rất là động tâm, hắn cũng hiểu rõ tình huống trong nhà, hơn nữa Tôn mẫu lại nói với hắn chuyện Tôn Huệ tích tiền xây nhà, bảo hắn sau này nhất định phải đối tốt với Tôn Huệ.

Tôn Duẫn cũng rất xúc động, hắn nghĩ mình là nam tử, đáng lẽ phải gánh vác trách nhiệm trong nhà, tuy rằng hắn còn nhỏ, cũng không thể khiến tỷ tỷ giao ra nhiều như vậy! Điều đó thúc giục hắn chuyển biến tư tưởng, để cho hắn càng thêm kiên quyết thay đổi bản thân.

Nhưng mà, phải thay đổi như thế nào, Tôn Duẫn còn không có trình tự cách thức gì, hắn nghĩ vẫn nên gánh vác bán tích góp tiền bạc trước đã, rồi lại từ từ tìm kiếm, dù sao chỉ cần chăm chỉ, thì rồi sẽ tìm được. Về phần hành động thao tác như thế nào thì để nói sau, tạm thời không đề cập tới, tỷ đệ Tôn Huệ ở nhà tranh một đêm, buổi sáng lại trở về Chu gia, trước khi vào cửa đầu tiên là chúc tết Tôn mẫu: "Mẹ, chúc mừng mẹ, chúc mẹ thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý!" Tôn mẫu hé ra khuôn mặt vui mừng, cũng mở miệng nói những lời tốt lành: "Các con cũng vậy, mọi chuyện bình an, mau vào, ta đây phải đi thả bánh trôi rồi."

Ở phương Bắc, ngày Tết sẽ được ăn bánh sủi cảo, Tôn Huệ khi còn bé buổi sáng đầu năm thức dậy sẽ được ăn, nhưng bây giờ đang ở vùng sông nước quận Thanh Nguyên này, đầu năm mới mọi người đều ăn bánh trôi, biểu thị quây quần đoàn viên.

Thả bánh trôi còn phải mất một lúc, lúc này Tôn Huệ phải đi tìm đệ đệ.

Tết năm nay, khí trời cũng coi như là thoáng đảng trong trẻo, mặt trời tuy có nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, hai nhóc nhà Chu gia vẫn còn đang trốn ở trong chăn, chỉ có Chu Đồng đã rời khỏi giường, lúc này đang rửa mặt, nhìn thấy Tôn Huệ, cũng nói: "Sớm ha, chúc mừng mọi người, chúc mọi người tâm tưởng sự thành!" Tôn Huệ cũng nói: "Chu Đồng tỷ cũng vậy nha, chúc tỷ cả đời hòa hòa mỹ mỹ."

Biết Tôn Huệ tới tìm Chu Thu, Chu Đồng chỉ vào phòng: "Đợi chút đi, còn đang nằm trong chăn ăn vạ đấy, sợ rằng mặt trời lên tới đỉnh mới chịu dậy. Ngày hôm qua lúc gác đêm, hai đứa bọn chúng cũng thức rất muộn." Giải thích nguyên nhân hai đệ đệ lúc này còn chưa chịu dậy.

"Còn chưa dậy sao? Lúc này mẹ ta đã thả bánh trôi rồi, nếu không ta đi phòng bếp nói một tiếng, để mẹ chờ một lát?" Tôn Huệ nghĩ dù sao lúc này bánh trôi còn chưa cho vào nồi, đi nói một tiếng để mẹ chờ một lát cũng tốt, cũng không thể không dặt theo hai đứa nhóc. Vừa nói liền định đứng dậy, nhưng bị Chu Đồng kéo lại, cười lắc đầu nói: "Đừng đi, để cha mẹ chúng ta ăn trước đi, bằng không lát nữa khách khứa tới nhà, khi đó sẽ phải tiếp khách, sẽ

không kịp ăn." Liếc nhìn gian phòng, nói: "Về phần hai bọn chúng, chúng ta cứ để phần ở trong nồi, lúc nào tỉnh, bung cho bọn hán ăn cũng được vậy."

Thử nghĩ thấy cũng phải, khi họ hàng bạn bè tới nhà, sẽ không có cơ hội ăn, về phần hai nhóc, cũng rất dễ giải quyết.

Bánh trôi chín rất nhanh, nặn xong thả vào nồi nước sôi, chẳng mấy chốc đã nổi lên, bánh trôi được nặn rất tròn, to bằng ngón cái, bánh trôi "lớn" như vậy, Tôn Huệ phải múc mười cái, nhúng vào nước vùng pha đường ăn.

Hạt vừng đã rang thơm nức, dùng một cây chày cán bột nghiền nát, trộn lẫn với đường trắng, lần đầu tiên nhìn thấy đường trắng, Tôn Huệ cũng phải bội phục trí thông minh của cổ nhân, đường trắng được chế luyện không khác mấy so với đường được sản xuất trong nhà máy đời trước, nằng vô cùng thần phục! Hai thứ này kết hợp lại, cũng không phải một cộng một, đó là mỹ vị thêm gấp mấy lần, ăn với bánh trôi bằng bột trắng căng mịn, hương vị thuần túy nguyên chất này, ăn rất là ngon.

Mùng một vô cùng náo nhiệt, thân thích bằng hữu lần lượt lui tới, ba nhóc Chu gia cũng đi theo Chu phụ ra ngoài chúc tết. Lúc này tỷ đệ Tôn Huệ cũng không có chuyện gì, ở nơi đây không có ai là thân thích, người quen cũng chỉ có vài người người, nhưng vừa mới sáng sớm người khác cũng phải đi chúc tết, các nàng chuẩn bị đến xế chiều, lại đi thăm bằng hữu, họp mặt gặp gỡ một hồi.

Từ sáng tới trưa rất là nhàm chán, mùng một đầu năm cũng không cần làm việc, bầy gà và la đã sớm được cho ăn, Tôn Huệ bận rộn cả năm lúc này rảnh rỗi lại có chút không quen. Cho nên phần lớn thời gian, nàng chỉ ngồi ở nhà chính, cũng chính là nơi người nông thôn tiếp khách kiêm ăn cơm. Châm trà rót nước cho bạn bè người thân của Chu gia tới đây chúc tết, nghe bọn họ chuyện trò tán gẫu.

Ăn cơm xong chính là lúc bọn nhỏ xả hơi, Tôn Huệ cũng chọn lúc này đi tìm Ngô Thái Diệp, tới trưa Ngô Thái Diệp đã đi thăm hết tất cả thân thích bằng hữu trong thôn, cũng nhận được không ít tiền mừng tuổi, thấy Tôn Huệ, nửa vui vẻ nửa mệt mỏi nói: "Huệ tử, ngươi đã tới, ta đợi rất lâu rồi, ngươi còn không tới, ta sẽ phải đi tìm ngươi!" Đột nhiên nhớ ra mình còn chưa chúc mừng, vội nói: "Huệ tử, chúc ngươi mỗi ngày đều vui vẻ! Sống lâu thật là lâu." Thời cổ đại ở nông thôn, không có đọc qua sách gì, mấy lời thoại cát tường ít đến thương cảm, có thể nói ra mấy từ ngữ thanh nhã, đã là vô cùng hiếm có.

"Cũng chúc mừng ngươi, chúc ngươi có một cuộc sống mỹ mãn." Tôn Huệ cười chúc mừng, giải thích mình tại sao đến giờ mình mới tới: "Buổi sáng nghĩ là ngươi phải tới nhà thân thích chúc tết, có tới cũng không gặp được, còn định xế chiều mới đến cơ, thấy không, ta ăn cơm trưa xong liền tới đây rồi."

Trong mắt Ngô Thái Diệp lấp lánh ánh cười, hài lòng nói: "Ừ, ngươi có lòng rồi." Vẫn hy vọng nàng có thể tới buổi sáng: "Nhưng mà ta vẫn hi vọng buổi sáng ngươi đến tìm ta cơ, cả buổi sáng ta đều ở bên ngoài, cũng đủ mệt rồi. Nếu như ngươi tới tìm ta, là có thể bớt đi mấy nhà thân thích rồi!"

"Buổi sáng ấy à, ta sẽ không tới để cản trở ngươi thu tiền mừng tuổi, bằng không đến lúc đó ngươi có thể sẽ oán ta!" Tôn Huệ nói đùa.

Ngô Thái Diệp lắc đầu: "Nào có, dù sao thân thích trong nhà cho tiền mừng tuổi cũng chỉ cho có lệ, cho năm sáu văn, căn bản là không có nhiều." Tặng tiền mừng tuổi, cũng chỉ có ở những gia đình khá giả, chứ ở một số vùng nghèo khổ, còn không có tiền mừng tuổi đâu!

"Ngươi chê ít thì cho ta đi! Ta không chê ít đâu."

"Ngươi thật sự muốn? Không cho được đâu, nhưng mà đến chợ phiên hôm mười lăm, chúng ta cùng đi, ta sẽ tặng lễ vật cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tôn Huệ và Ngô Thái Diệp cười đùa, ríu ra ríu rít nói chuyện, đột nhiên Ngô mẫu mở cửa đi vào, mặt đầy ý cười: "Thái Diệp mau ra đây, cô cô con đến rồi, mang theo biểu muội con, con dắt bé ra chơi đi!" Quay sang Tôn Huệ cũng nói: "Huệ tử, biểu muội Thái Diệp còn nhỏ, cháu giúp đỡ trông coi một chút, nha đầu này ta biết, bản thân nó vẫn còn là một đứa nhỏ đấy!"

Tôn Huệ đứng lên, cười nói: "Bá mẫu yên tâm đi, có cháu và Thái Diệp đây rồi, sẽ chơi chung với muội muội thật tốt." "Ngoan lắm, ta còn có việc bận rồi, vậy nhờ cháu nhé." Nhìn thấy hạt dưa trên bàn đã bị ăn không ít, kẹo mạch nha cũng hết, Tôn mẫu vẫy tay: "Đến đây với bá mẫu, lại bóc thêm một ít cho mấy đứa ăn." Lát nữa cháu gái tới đây, đồ ăn trên bàn này sẽ không đủ, đến lấy thêm một ít.

Tôn Huệ cũng không khách khí, chủ yếu cũng là vì chiều đãi cháu gái bên nhà ngoại của Ngô gia, nàng cũng thom lây theo: "Cảm ơn bá mẫu chiều đãi." Ngô mẫu cười xua tay: "Đừng khách khí, cứ tự nhiên giống như ở nhà ấy, ăn hết rồi thì nói với bá mẫu, trong nhà mua không ít đâu!" Nha đầu Huệ từ này rất tốt, không giống những nha đầu khác đều gặt đồ của nữ nhi mình, Huệ tử có đồ chơi vui, ăn ngon, sẽ không quên Thái Diệp. Như sữa la la, biết nữ nhi thích uống, mỗi ngày nếu không đưa tới, thì cũng nấu sẵn rồi gọi đến uống. Cho nên Ngô mẫu rất thích Tôn Huệ, rất tốt với nàng, coi như thân thích trong nhà vậy.

Ra khỏi phòng, trong nhà chính lúc này có cô và dượng(chú) của Ngô Thái Diệp, đang nói chuyện với Ngô gia gia, Ngô nãi nãi, bên cạnh có một tiểu cô

nương xinh xắn đang cầm bánh ăn, nhìn thấy Ngô Thái Diệp, lập tức nhảy phốc xuống đất, chạy tới oán giận: "Tỷ, các ca ca đi ra ngoài cũng không chịu dẫn theo em, chúng ta đi tìm bọn họ đi!" Ca ca của nàng tới đây, rồi đi ra ngoài với biểu ca, cậu nhóc mười mấy tuổi là có thể cưới vợ được rồi, đương nhiên sẽ không dẫn theo một tiểu cô nương đi theo đuôi.

"Hà Hoa ngoan, chúng ta đừng để ý đến bọn họ, muội đi chơi với tỷ tỷ và Huệ tử tỷ nha." Ngô Thái Diệp kéo biểu muội, cười dỗ bé, tính tình nàng luôn tùy tiện, hiếm khi nói chuyện nhẹ nhàng đến thế.

‘Xùy~’, Ngô cô cô nghe xong bật cười, nói với chị dâu mình: “Thái Diệp nhà chúng ta lớn hơn một tuổi, thay đổi không ít nha, dịu dàng hơn nhiều. Nhìn Hà Hoa nhà ta được dỗ, cười rồi kia.” Ngô Thái Diệp nói chuyện làm việc sáng khoái cực kỳ giống với vị Ngô cô cô này, cho nên nàng rất yêu thích, vẫn luôn nói đùa với Ngô mẫu bảo gả nàng cho mình làm con dâu. Mỗi đến khi hai bên đều có đối tượng thích hợp mới thôi.

Ở chỗ này cần phải nói một chuyện, Ngô Thái Diệp đã đính hôn, lúc nàng 8 tuổi hai nhà đã trao đổi canh thiếp, đối phương là con một gia đình giàu có ở thông bên nhà ngoại của nàng, biết gốc biết rễ lẫn nhau, Ngô Thái Diệp và nam tử kia cũng coi như thanh mai trúc mã.

"Nha đầu này ở trước mặt chúng ta còn tỏ vẻ một chút, cách khôi tâm mắt chúng ta một cái, liền giống như nha đầu điên vậy, năm nay cũng mười ba, ta nhọc lòng lo nghĩ không ít, thật sợ nhà chồng tương lai sẽ không khoan dung được!" Ngô mẫu lắc đầu chỉ vào Tôn Huệ đang cười lễ phép bên cạnh con gái nói: "Có thể có một nửa ôn trọng của Huệ tử, ta liền A Di Đà Phật."

"Cô cô, cô xem mẹ cháu đó, cuối năm mà vẫn còn quở trách cháu. Với cả, cháu không ôn trọng chỗ nào chứ, người khác liếc nhìn đều nói cháu rất tốt đó!" Ngô Thái Diệp chạy đến bên cạnh cô cô, kéo tay của nàng làm nũng nói.

"Được được được, Thái Diệp nhà ta tốt nhất rồi!" Ngô cô cô đưa tay kéo nàng vào trong lòng, cười nói: "Em thấy Thái Diệp nhà ta ôn trọng mà, có chút hoạt bát coi mở thôi. Tính khí này giống em, nếu mọi người thấy nó không được, chính là đang bói móc em đây." Cũng cười nói đùa với chị dâu mình.

"Mẹ cháu còn nói cháu quá im lặng, vẫn luôn hi vọng cháu có thể hoạt bát như Thái Diệp tỷ vậy đó, nhưng mà cháu học không có được, còn lâu mới biết nói đùa dỗ cho cả nhà vui mừng như Thái Diệp tỷ." Tôn Huệ biết Ngô mẫu oán giận Thái Diệp cũng chỉ là khoa trương, không thật sự chỉ trích. Cũng theo Ngô cô cô, tiếp tục khen nàng.

Ánh mắt Ngô cô cô sáng lên, nhìn Tôn Huệ nghĩ thầm, quả thật là một đứa tinh tế, còn nhỏ tuổi đã biết làm sao để khen ngoại người một cách đúng mực, mà lại không hạ thấp chính mình. "Hai nha đầu này, nhất động nhất tĩnh, một đứa như lửa, một đứa như nước, chơi chung với nhau, ngược lại cũng bổ sung cho nhau."

"Được rồi, đừng nói nhảm với bọn nhỏ nữa, để mặc bọn chúng tự đi chơi đi." Lúc này Ngô nãi nãi mới mở miệng, quay sang Ngô mẫu nói: "Con dâu, con bốc hạt dưa và bánh xốp cho bọn nhỏ ăn đi, bảo bọn chúng tự đi chơi." Mừng một đầu năm, con gái con rể lại đây, không phải là mừng hai như tục lệ, hơn nữa còn dẫn theo đứa bé kia, khẳng định là có chuyện gì muốn nói, hải tử không thể ở đây, ngộ nhớ nghe được, nói lọt ra ngoài.

Ngô mẫu vào phòng, bung chiếc khay chất đầy đồ ăn, đi ra ngoài đưa cho Ngô Thái Diệp: "Nhớ kỹ, dẫn muội muội đi chơi, ngày hôm nay chơi làm chủ nhân, cũng phải chăm sóc kỹ lưỡng vị khách nhỏ của con, đừng để cho Huệ tử muội muội của con tới làm khách còn phải coi chừng giúp con." Cười ha ha, nói đùa với con gái. Bà nghĩ hiện tại để cho con gái bắt đầu học cách chiêu đãi khách khứa, tương lai gả tới nhà chồng, cũng khiến cho người ta phải ngược mắt nhìn.

"Vâng, con biết rồi! Sẽ chiêu đãi hai vị khách của con thật tốt." Ngô Thái Diệp nhận khay, cũng không dẫn theo hai người trở về phòng, đề nghị: "Ngày hôm nay ánh mặt trời không tệ, cũng không lạnh lắm, chúng ta đi ra ngoài một chút đi. Hiện tại đội mùa rùng chắc là sắp đi qua, chúng ta đi theo sau bọn họ, thế nào?" Cách thôn Thanh Hà không xa lắm là thôn Tam Hà, nơi đó có một ngôi miếu Long vương, nhiều năm rồi, ngoại trừ tượng Long vương, còn có cả hình rồng được chế tác, chiều ngày Tết năm mới hoặc là lúc Nguyên Tiêu, sẽ đội hình rồng lên, vui mừng mà lại náo nhiệt. Tiểu hải tử vô cùng yêu thích, đều chạy theo sau, gân cổ kêu to. Nếu như có người lớn ôm, đứa nhỏ có thể nhìn thấy rồng, vậy thì là hạnh phúc vô bờ.

Cho nên là, đối với đề nghị của Ngô Thái Diệp, biểu muội Hà Hoa của nàng, vô cùng tán thành. Ôn ào muốn đi luôn, rồng sắp đến ngay bây giờ!

Đưa tay kéo lại cháu gái Hà Hoa, Ngô mẫu trừng mắt với con gái, cười mắng: "Ai, nói con cái gì mới tốt đây, mới được cô cô con khen ngợi vài câu, con liền không thêm suy nghĩ. Đang lúc mùa rùng, người đến người đi, ba tiểu nha đầu các con bị người ta bắt cóc, cũng không ai nhìn thấy, đến lúc đó ta xem con làm sao bây giờ!"

Ngô Thái Diệp sững sờ, đã nghĩ ra, xác thực không thể cứ thế mà đi, hiện vào lúc này ông ba bị nhiều nhất, chen lẫn ở trong đám người, thích nhất chính là ra tay với hải tử không có người lớn trông chừng, ba tiểu cô nương các nàng, là đối tượng bọn họ thích nhất, mình thực sự là bị văng đầu, lại còn nói ra lời như vậy. Trong lòng mẹ chắc hẳn lại đang nói mình không biết động nào đi. "Biết rồi nương, vậy bọn con lập tức đi vào phòng ngồi một lát, mùa rùng đi qua mới chạy ra xem."

"O, tỷ tỷ, lần này chúng ta không đi ra ngoài xem mùa rùng sao? Muội muốn xem cơ....." Hà Hoa tỏ rõ vẻ thất vọng, cặp mắt chớp chớp, rất là chờ mong năn nỉ mẹ mình: "Mẹ, con muốn xem mùa rùng, mẹ bảo tỷ tỷ dẫn con đi xem đi! !" Phải nói động mẹ, như vậy mới có thể xem mùa rùng. Mùa rùng hàng năm đều là chờ mong của bọn họ, trong một năm cũng chỉ có mấy ngày lễ náo nhiệt, bình thường sao có thể chơi vui như thế! Nếu như năm nay thiếu đi một lần, không chỉ không thể khoe khoang với bạn bè, hơn nữa còn hết sức tiếc nuối.

Ngô mẫu ngồi xổm người xuống xoa đầu nhỏ của cháu gái, cười nói: "Tiểu Hà Hoa muốn xem mùa rùng sao? Vậy thì chờ một lát, chờ các ca ca trở về, bảo bọn họ dẫn các cháu đi, đi riêng như tỷ tỷ nói thì không được, ngộ nhớ làm mất tiểu Hà hoa nhà chúng ta, mẹ sẽ đau lòng." Hải tử còn nhỏ, phải dụ dỗ. Kỳ thực nếu như con trai mình ở đây, thiếu niên mười bốn đã choai choai, dẫn theo muội muội đi xem mùa rùng, cũng không có gì không yên lòng, chỉ cần xem chừng, ông ba bị cũng sẽ không chăm chăm ra tay. Nhưng mấy đứa nhóc đã sớm rời nhà, lúc này còn không biết đang chơi ở chỗ nào!

Mợ không đáp ứng, Hà Hoa bịu môi, lẩm bẩm: "Nhưng mà ca ca căn bản không muốn dẫn con đi chơi, bọn họ đều thích đi một mình không chịu dẫn con ra ngoài." Có cơ hội, không quên cáo trạng với mợ! Tiểu hài tử chính là như vậy, thích nhất tố giác với người lớn rằng ca ca đối với mình không tốt.

Ngô mẩu đáp ứng bé, nói: "Chờ đám ca ca của cháu trở về, ta đi nói với bọn chúng, để bọn chúng nhất định phải dắt tiểu Hà Hoa đi xem múa rồng, nếu không sẽ bắt bọn chúng nhin com, được không?"

Gật đầu, Hà Hoa nói: "Mợ nói phải giữ lời đó nha, nhất định phải bảo ca ca dắt con đi xem múa rồng!"

"Được, nhất định." Ngô mẩu bảo đảm, sau đó chỉ vào Ngô Thái Diệp nói: "Vậy Tiểu Hà Hoa vào phòng chơi với tỷ tỷ trước đã, ta đi xem chừng đám ca ca của cháu."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mới vừa nhắc tới mấy người Ngô Chi, bọn họ liền xuất hiện ở trước mắt, Ngô Chi nói với mẩu thân mình: "Nương tìm bọn con có chuyện gì?" Lúc ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng nương tìm bọn họ, cho rằng có chuyện gì, chạy vội lại đây.

Thấy nhi tử, Ngô mẩu lườm hần một cái, trách cứ: "Các con đi đâu thế, biết chơi một mình, cũng không dẫn theo muội muội! Nhìn xem, muội muội con tủi thân kia." Hà Hoa nép trong lòng mẩu thân, quay sang các ca ca le lưỡi, làm ngoáo ộp, trong lòng nói: Hừ, để cho các ca không mang theo muội đi chơi, bị mắng đi.

Nhìn bộ dáng đắc ý của muội muội, Khương Phong biết ngay là muội muội cáo trạng, trong lòng không cao hứng, hần mà mang theo muội muội thì mới không vui đấy, hần và các ca ca đều là nam, bình thường cùng nhau chơi đùa ai lại dẫn theo tỷ muội trong nhà, khi không dắt theo một cái đuôi nhỏ, chơi không tận hứng.

Đang nghĩ cách từ chối, Ngô mẩu mở miệng dặn dò: "Được rồi, chuyện trước đó ta không tính đến, hiện tại các muội muội con muốn đi xem múa rồng, mấy người các con mang theo bọn chúng đi, nhớ kỹ phải coi chừng, đừng chỉ lo chơi đùa một mình, bằng không để ta biết rồi, qua mừng năm, cứ thử xem." Nhìn mấy tiểu tử này đảo mắt một vòng, Ngô mẩu biết ngay bọn chúng đang suy nghĩ gì, đương nhiên sẽ không để cho bọn chúng mở miệng từ chối.

Ngô mẩu lại căn dặn vài câu, nhìn ba cậu nhóc choai choai, trong lòng vẫn không yên tâm lắm, vẫn đều hơi quá nhỏ, e rằng thả ra ngoài cũng chỉ lo chơi một mình. Xoay người hướng về phía nhà chính hô: "Ngô Hợp." Ngô Hợp là con lớn nhất của bà, năm nay mười tám tuổi, đã kết hôn hai năm, vợ hần đang mang thai, tầm tháng ba năm nay sẽ sinh, vào lúc này đang ở nhà chính tiếp chuyện.

"Nương tìm con?" Nghe thấy nương gọi, chào hỏi cô và dựng một câu, Ngô Hợp bèn đi ra. Nhìn trong sân một vòng đệ đệ muội muội vây quanh, bọn đệ đệ đều không cao hứng, mà các muội muội tâm tình không tệ, lúc đang nghi hoặc, lời của Ngô mẩu để cho hần thoải mái, biết rõ nguyên nhân.

Vẫy tay, Ngô mẩu căn dặn con lớn nhất: "Muội muội con muốn xem múa rồng, chỉ để mấy người Ngô Chi trông nom ta không yên lòng, con cũng đi đi. Đừng để cho bọn chúng làm loạn, coi chừng bọn chúng."

Ngô Hợp nhìn ánh mắt khát cầu của muội muội, hào phóng đáp lại: "Nương yên tâm, con sẽ chú ý." Nếu các muội muội muốn đi, chút yêu cầu ấy hần đương nhiên sẽ không từ chối.

Cứ như vậy, Ngô mẩu mới xem như là yên lòng, phát tay thả bọn họ đi chơi.

Ra sân, Khương Phong liền quay sang muội muội không vui nói: "Một cô nương như muội, theo làm gì, múa rồng thì bảo nương dẫn muội đi xem là được." Nam hài mười tuổi được cưng chiều nhất cho nên bá đạo lắm! Vừa nãy ở trước mặt trưởng bối nổi nóng sẽ không tốt, bây giờ cách khỏi tầm mắt họ rồi, bèn mặc kệ nhiều như vậy.

Hà Hoa cũng không phải ngoan ngoãn biết điều gì, trong nhà chỉ có hai hài tử, mặc dù là con gái, nhưng ý vào tuổi còn nhỏ, luôn tranh chấp với ca ca, ai bảo hần không dắt mình đi chơi. Tỷ như vào lúc này, Hà Hoa bèn nhìn chăm chăm ca ca mình: "Hừ, muội cứ đi theo đó, ca mà không dẫn theo bọn muội, bọn muội đây lập tức đi tìm mợ và mẹ, xem các ca có thể chơi thế nào!" Chỉ cần không mang theo chính mình, bé lập tức đi cáo trạng, sẽ làm cho bọn họ cũng không được chơi.

Ngô Hợp biết cô cô đang có chuyện muốn thương lượng với cha mẹ, đương nhiên không thể để Hà Hoa trở lại nghe thấy, hơn nữa nơi này hần lớn tuổi nhất, nói chuyện hữu hiệu nhất, vì thế hần mở miệng nói: "Khương Phong, đệ làm ca ca, nhường muội muội một chút. Vừa nãy các đệ cũng ở ngoài chơi lâu như vậy rồi, hiện tại cha mẹ bọn họ đang có chuyện cần làm, ngày hôm nay chúng ta hãy dẫn theo các muội muội đi xem múa rồng, ngày mai các đệ muốn chơi thế nào thì chơi thế đó."

Khương Phong đương nhiên không có cách nào phản bác Ngô Hợp, Ngô Hợp lớn hơn hần cả tám tuổi, vóc dáng cũng cao hơn hần hai cái đầu, bởi vậy, chỉ đành không tình nguyện gật đầu, tuy nhiên lúc không có ai chú ý bèn lên lút tròng muội muội một chút, định cho bé một trận giáo huấn mới được. Có

điều Hà Hoa cũng không sợ, còn trừng lại hần thị uy. Nghĩ thử, dựa vào lá gan của ca ca, cũng đừng nghĩ đến chuyện làm gì mình, trái lại chỉ cần ca ca bắt nạt bé, bé liền lớn tiếng khóc, để cha giáo huấn hần!

Hà Hoa vênh mặt không nhìn ca ca của chính mình, ngược lại quay sang giới thiệu với Tôn Huệ tỷ mới quen: "Vừa nãy cái người không lẽ phép hò hét muối chính là ca ca muối, Ngô Chi biểu ca tỷ biết rồi, còn có một người là biểu huynh nhà cậu muối, chính là người gầy gò cao cao đứng ở bên trái Ngô Chi biểu ca, tên là Phùng Hiên. Phùng Hiên biểu ca rất tốt, hiểu lễ phép, không giống ca ca muối, tỷ không biết có thể hỏi hần, hần từng vào Tư Thục đọc sách, biết rất nhiều thứ, mẹ muối nói hần có tiền đồ nhất." Tiền đồ hay không tiền đồ bé không có hiểu, nhưng mà ở Tư Thục đọc sách bé biết rất lợi hại, ở thôn các bé, cũng không có mấy người.

Giới thiệu cho tỷ tỷ xong, tiếp theo Hà Hoa quay sang biểu ca, ca ca giới thiệu Tôn Huệ: "Thái Diệp tỷ Phùng biểu ca từng gặp rồi, bên cạnh muối chính là bạn thân của Thái Diệp tỷ, tên là Tôn Huệ." Con nết hơi chộp, vô cùng thần phục nói: "Đừng nhìn vóc người Huệ tỷ rất cao mà nhảm, năm nay tỷ ấy mới mười hai tuổi đấy!"

Tên của Tôn Huệ bé cũng vừa mới biết không lâu, tuy vậy cũng không gây trở ngại đến việc Hà Hoa giới thiệu. Đặc biệt là thân cao, nói ra càng cường điệu, lúc bé mới nhìn thấy Tôn Huệ, còn tưởng rằng đã mười bốn, mười lăm, không nghĩ tới mới mười hai.

Nghe tên Phùng Hiên, Tôn Huệ liền ngược mắt nhìn, ở nơi thôn quê này, mọi người đặt tên cho nhi tử phần nhiều là Nhị Trụ, Thiết Ngưu, những cái tên nhả trí như Khôi, Hiên các thứ, nếu không phải trong nhà từng đọc sách, chính là dùng tiền mời tiên sinh đặt giúp. Nhưng mà bất kể thế nào, điều kiện trong nhà sẽ không kém. Sau đó nghe nói Phùng Hiên học ở Tư Thục, vậy thì càng thêm khẳng định, trong nhà không có bao nhiêu tiền, ai sẽ đưa hài tử đi đọc sách, không nói đến việc không thể giúp đỡ việc nhà, liền nói hàng năm buộc tu, liền không phải con số nhỏ!

Kỳ thực Tôn Huệ cũng muốn vào Tư Thục học hai ngày, không nói đọc sách được bao nhiêu, tối thiểu không bị làm người mù chữ, hơn nữa còn có thể có đánh giá đại khái đối với thời đại này. Qua nhiều năm như thế, ở địa phương thôn dã này, cũng không có cơ hội biết giờ đang là triều đại gì, có lúc ngẫm lại, Tôn Huệ cũng tự thấy xấu hổ cho chính mình, năng xuyên qua lâu như thế rồi, không nói được gả vào nhà giàu hiển quý, năng bây giờ ngay cả một chữ lớn cũng không được nhìn một lần, hơn nữa cứ theo đà này, năng còn phải cố gắng thêm nữa mới không bị rơi vào tình cảnh chính mình bị bán đi! Thực sự là mất mặt.

Phùng Hiên rất là biết lễ, quay sang Tôn Huệ chấp tay: "Xin chào tiểu thư." Vị gọi Tôn Huệ này, thật sự không lùn, so với mình còn nhỉnh hơn một chút, chính mình còn lớn hơn nàng một tuổi đấy!

Tôn Huệ sùng sốt, nàng đâu có được học lễ tiết cổ đại, đối với việc đáp lễ thế nào nàng không hề biết một chút nào, chỉ có thể lúng túng hé môi, cười nói: "Ra mắt công tử."

Phùng Hiên phát hiện Tôn Huệ không dễ chịu, vội vàng đứng thẳng người lên, nói xin lỗi: "Xin lỗi, mấy ngày nay ta bị gia nẫu ép buộc làm những lễ tiết này, hiện tại gấp mặt không tự kìm hãm được liền làm." Tổ tiên Phùng gia từng có người đồ cử nhân, được làm Huyện lệnh, tuy rằng cách nhiều đời rồi, mấy đời gần đây cũng chỉ có gia gia trúng tú tài, nhưng mà chút lễ tiết này không coi trọng không được, vẫn cứ cố gắng hướng về thư hương thế gia. Trái lại mặc kệ đọc sách như thế nào, lễ tiết không thể sai sót chút nào.

Xua tay, Tôn Huệ cười nói: "Việc này đâu có gì phải xin lỗi, ta thấy vẫn là ta không phải." Nói ra, cũng đành bỏ qua, chỉ cần trong lòng hai người đều không xấu hổ, tiếp tục chơi vẫn có thể vui vẻ.

Lúc này Ngô Hợp mới nói: "Chúng ta đến đầu thôn Đông nhìn thử, năm ngoái mùa rông hần là đến chỗ ấy." Hần muốn nhanh dẫn các muối muối đi xem mùa rông, chờ bọn chúng xem cho đã nghiền xong sẽ trở về, trong nhà thê tử còn đang mang thai, lúc này cũng không ai cố đến năng, về được chăm nom.

Hà Hoa gật đầu liên tục, cười hi hi nói: "Đi, chúng ta chạy đi, tuyệt đối đừng bị người ta đoạt mất vị trí tốt." Liền dẫn đầu đi về phía trước. Ngô Chi tiến lên kéo Hà Hoa, không yên lòng bé đi một mình, hơi không chú ý sẽ bị lạc mất.

Phùng Hiên thấy, cũng kéo tiểu biểu đệ, đi ngay đằng sau, mà Thái Diệp và Tôn Huệ đi thứ ba, cuối cùng chính là Ngô Hợp, hần lớn tuổi nhất, đi sau cùng để trông coi, như vậy sẽ không lạc mất ai.

Thái Diệp ghé tai Tôn Huệ, nhỏ giọng nói: "Phùng Hiên này, ta cũng chỉ gặp qua một hai lần, đều là theo cô cô đến. Phụ thân hần cũng đã sớm qua đời, là mẫu thân hần nuôi hần lớn, nhà Phùng Hiên cùng với nhà đại bá hần không hòa thuận cho lắm, cho nên trong thời gian dài đều là mẫu thân hần dẫn theo hần về nhà mẹ đẻ ở. Lúc này theo cô cô đến, e rằng tết năm nay cũng ở Khương gia, cũng không biết là vì chuyện gì."

Tôn Huệ âm thầm kinh ngạc, liếc nhìn Phùng Hiên đi phía trước, thật không biết hần lại có thân thế như vậy, cũng là một kẻ đáng thương.

Phùng Hiên như là cảm giác thấy ánh mắt Tôn Huệ, quay đầu liếc nhìn, Tôn Huệ vội vàng dời tầm mắt, cặp mắt Phùng Hiên hơi lóc lên, cười cúi đầu nói với Khương Phong cái gì.

Tôn Huệ hơi chột dạ, sau đó cũng không dám nhìn sang phía Phùng Hiên nữa, mấy người xem mùa rông rất lâu, mãi cho đến gần xế chiều, Tôn Huệ mới tạm biệt mọi người, trở về Chu gia, vừa vận đến giờ ăn cơm, trở về là được ăn ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tháng giêng qua nhanh trong chớp mắt, ngày mười lăm là Tết Nguyên tiêu, ban đêm đèn đuốc tung bừng, hoặc là lấy giấy xếp đèn hoa sen, hoặc là mượn thợ khéo làm giúp đèn hình động vật cỡ trung, chen chúc trong thôn trấn, ngày ấy là một ngày đẹp nhất trong năm, đẹp đến mức khiến người ta mê say. Tuy rằng không phải xa xỉ lộng lẫy kinh người như trong kinh thành, thế nhưng nhìn dải sông lấp lánh cùng với vàng trắng sáng ngời trên cao, Tôn Huệ đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Ngày này, lại một lần nhìn thấy Phùng Hiến, vẫn đi theo cô cô của Ngô Thái Diệp, dường như mãi đến tận bây giờ, Phùng gia vẫn còn chưa có ý định đón hai mẹ con hắn về. Phong thái vẫn như cũ, chào hỏi Tôn Huệ rất hữu lễ, nói qua loa mấy câu, mới theo nương hắn rời đi. Mà Tôn Huệ, tuy rằng làm phần tử bát quái trời sinh, nhưng vẫn cực lực ức chế lòng hiếu kỳ mãnh liệt, để không khỏi vạch trúng vết sẹo của người khác.

Xem múa rồng, đủ loại ca hát tạp kỹ, thôn trấn không lớn, nhưng thứ nên có vẫn có, càng bởi vì nằm ở khu vực trù phú nhất của Giang Nam, nơi đây còn giàu có hơn so với một vài thị trấn phương bắc, người giàu cũng nhiều hơn gấp đôi. Ngày lễ nơi đây, bách tính không có tiền cũng có thể dính chút náo nhiệt, biết thêm nhiều kiến thức. Tôn Huệ và đệ đệ được xem thỏa thích, Tôn mẫu cũng hiếm khi đi theo, nghỉ ngơi thư giãn một phen.

Ngày mười sáu, mùi vị náo nhiệt đã không còn, xem như là ngày cuối cùng sau Tết Nguyên tiêu, tầng lớp nông dân lao động phổ thông cũng nên bắt đầu làm việc rồi, ngày này Chu phụ nhận được danh sách của tửu lâu Lý gia trên trấn, nhà bọn họ mua không ít vật liệu gỗ, chuẩn bị cho cô nương trong nhà đóng giường cưới, bàn tủ, rương và giá gỗ, lại còn không ít đồ vật linh tinh cách loại. Mà một học đồ của hắn trong nhà có việc không đi được, chỉ dựa vào Chu phụ cùng một học đồ khác, làm vừa chậm vừa không trôi chảy.

Nhân cơ hội này, Tôn mẫu bèn đề cử con lớn nhất của mình: "Chu Hải, ông và hai học đồ kia không phải không làm kịp sao? Không bằng mang Duẩn nhi theo, ngược lại tiểu tử kia mỗi ngày cứ ở trong nhà cũng không có việc gì, đi qua chỗ ông giúp đưa bữa đưa đồ, bảo gối các thứ cũng đỡ bận bịu. Một ít việc nặng, cũng có thể làm giúp, ông chỉ cần động miệng là được, thế nào?"

Nhũu này, khuôn mặt chữ điền vẫn nghiêm túc trước sau như một nghiêm túc, Chu Hải không thích cười, thoạt nhìn trông có vẻ già, đây cũng là do vợ trước mất đi, không tìm được nữ nhân khác. Rất là không dễ gần, hơn nữa tính khí cũng cứng, cho nên mặc dù hắn đối với hai hài tử không tệ, nhưng ở trong mắt hài tử và người trong thôn khác, hắn giống như ví dụ điển hình của câu "có mẹ kẻ thì có cha dượng". Ho khan một tiếng, nói bằng giọng đều đều: "Không phải Duẩn nhi phải gánh củi lên trấn sao, mỗi tháng cũng kiếm được chút ít tiền, sao lại nói không có việc gì?" Nói như vậy, rõ ràng là không muốn, hắn không muốn nhận Tôn Duẩn làm học đồ, bởi vì nhận hắn rồi, căn bản không thể giấu giấu diếm diếm hắn cái gì, đến lúc đó Tôn mẫu nhất định sẽ âm ỉ với hắn, nhưng ngoại trừ nhi tử, hắn không muốn truyền thù nghệ của hắn ra ngoài.

Tay nghề thợ mộc của hắn là do đi theo một hảo thủ nơi khác học, suốt bảy năm, bản thân lại làm nhiều năm như vậy rồi, khắp thôn trấn cũng rất có tên tuổi, những gia đình trong nhà có tiền và bằng lòng chi tiền đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế mời hắn đi, bảo hắn làm giúp một bộ gia cụ không tệ. Bởi vậy giá tiền công cũng rất khá, cứ như vậy, có rất nhiều người muốn xin làm học đồ, bởi vì việc bận bịu, hai nhi tử lại nhỏ, liền thu nhận hai học đồ thành thật chịu khó, hai, ba năm qua, cũng dạy chút, nhưng một ít bí quyết thì hoàn toàn không thể dạy dỗ, những thứ này đều là tay nghề áp đáy hòm, ngoại trừ nhi tử, ai cũng không thể dạy.

Tôn mẫu biết tâm tư Chu phụ, nhưng mà bà sẽ không thoái nhượng, bà nhất định phải lót đường cho con trai, học tay nghề tốt, tương lai dù có thế nào cũng không bị chết đói, lại thêm trong nhà có đất có ruộng, qua mấy năm sẽ dựng một ngôi nhà khang trang, cũng có thể nói chuyện hôn nhân. "Chu Hải, Duẩn nhi không thể gánh củi bán cả đời, tiền bạc mà trượng phu lúc trước lưu lại cũng không có nhiều, chỉ bằng những thứ này, chỉ có thể cả đời ăn cháo qua ngày, thậm chí thế tử cũng không cưới nổi. Tôi cũng nói thật với ông, tôi không thể bỏ mặc tình huống như thế xảy ra mà không can thiệp, nếu như nó không có hảo thủ nghệ nuôi sống chính mình, vậy tôi cũng chỉ biết lấy thêm chút tiền cho nó, đến lúc đó ông đừng có không nỡ bỏ." Ngay cả lời khó nghe cũng nói ra, mặc kệ Chu Hải lựa chọn thế nào, Tôn mẫu vẫn không thêm đến xia.

Mặt tối sầm lại, Chu Hải biết Tôn mẫu không phải đùa giỡn, bà làm được chuyện như vậy. Xiết chặt nắm đấm, Chu Hải hít sâu một hơi, nỗ lực kiềm chế cơn giận: "Tiền kia là tôi giữ lại cho con trai của tôi mua đất, chẳng phải Tôn Huệ nuôi mấy con la ỉa sao, bán những thứ kia đi, cũng có thể mua trên hai mẫu ruộng cạn." Hắn có thể khoan dung Tôn mẫu hàng năm giúp hai người Tôn Duẩn, Tôn Huệ bòn rút một ít, nhưng con số tuyệt đối không thể lớn, lớn hơn, hắn kiên quyết không đáp ứng!

Nhiều năm nhẫn nại như vậy, lúc này Tôn mẫu rốt cuộc không kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: "Tôi cho ông biết, việc này không có thương lượng, tôi gả cho ông chính là muốn chăm sóc cho hai hài tử của tôi, bằng không một mình tôi cũng có thể sống qua ngày, hà tất phải gả cho ông, lao tâm lao phổi giúp gia đình ông? Ngày hôm nay chúng ta nói ra hết đi, ông muốn giữ tiền mua đất, hay là thu nhận Duẩn nhi làm học đồ!" Dù có khóc lóc om sòm, Tôn mẫu cũng nhất định phải đạt được kết quả, bà chỉ vì suy nghĩ cho nhi tử.

Chu Hải hơi há miệng, nhìn Tôn mẫu không giống như đang đùa, do dự, hắn không muốn ồn ào lên, như vậy sẽ không biết lại có tin đồn gì, nhưng lại không thể đáp ứng, mặc kệ là điều kiện nào cũng đều là đang lóc thịt của hắn. Cuối cùng chỉ biết thực thi kế sách hoãn binh: "Bà đề tôi suy nghĩ thật kỹ, qua một thời gian ngắn sẽ cho bà một câu trả lời chắc chắn." Nghĩ thử, việc này tránh đi trước đã, chờ thêm một quãng thời gian, có khi Tôn mẫu sẽ tự động từ bỏ.

"Hừ, ít qua loa lấy lệ đi, ông thấy mấy ngày nay tính khí tôi không nói gì, lại định gạt tôi nữa sao. Họ Chu, tôi cho ông biết, tôi tự hỏi chưa từng ngược đãi hai hài tử vợ trước của ông để lại, nhiều năm như vậy đều là gian lao vất vả, nhìn vợ kẻ nhà người ta kia, lại nhìn tôi một chút xem, ông ép buộc tôi học tập theo bà ta sao? Ngày hôm nay ông lập tức cho tôi câu trả lời chắc chắn đi, bằng không tôi không nhẫn được đến ngày mai đâu, khuya khoắt ta cũng đi bái sư học nghệ, học cách làm mẹ kẻ ác độc!"

Trái tim Tôn mẫu dần dần cứng rắn lên, không thể sắp xếp thỏa đáng cho nhi tử, sao bà có thể an tâm, nếu không được tốt như bà mong muốn, vậy thì

đừng nghĩ có thể ngủ yên!

Chu Hải nheo một hơi trong ngực, mấy câu nói này của Tôn mẫu trực tiếp đâm vào tim hần, trong thôn vị kia có kẻ thù, người đàn ông kia liền ném con mình sang một bên, thể diện giấu kỹ trong áo lót cũng không còn, không chỉ bị người lớn cười nhạo, ngay cả hài tử cũng biết mỉa mai hơn mấy câu. Mặt mũi hần tốt xấu còn có thể bảo vệ, nếu như Tôn mẫu thật sự dám làm như vậy, hần cũng sẽ không còn chỗ đứng trong mười dặm tám thôn quanh đây nữa.

Trợn mắt lên, Chu Hải cá giận nói: "Bà dám! Tôi lập tức bỏ bà, bà mang theo một đôi nhi tử của bà sống một mình đi, cách xa một chút." Bị bức ép tàn nhẫn, Chu Hải nói không biết lựa lời, cái gì không nên nói cũng nói ra ngoài hết rồi. Hần quan tâm đến thể diện nhất, không thể khiến người ta đâm cột sống mỉa mai hần.

Chẳng qua nói bỏ Tôn mẫu, cũng chỉ là lời vô ích, thuận tiện uy hiếp một phen, để cho bà biết sợ, không cưỡng bức hần nữa. Nhưng hiển nhiên hần đã quên tính tình Tôn mẫu, bị mỉa mai như vậy, Tôn mẫu nói thẳng: "Được được được, nếu như vậy, tôi lập tức đi, chẳng lẽ lại sợ ông, tuy nhiên, tôi mà đi sẽ không chỉ mang theo hai nhi nữ, Thụ nhi tôi cũng phải dẫn đi, ba mẹ con tôi, vẫn có thể sống sót như thường."

Chu Hải nói: "Không được, Thụ nhi họ Chu, là dòng dõi Chu gia tôi, làm sao có thể theo bà đi?" Tôn mẫu cười gằn: "Tôi mang thai nó trong bụng, không đi theo tôi, còn có thể lưu lại cho ông hay sao? Ngày mai chúng ta sẽ rời lý chính, Tam lão lại đây, dù tôi từ nơi khác đến, cũng không thể mặc cho ông bắt nạt, nếu không thể đồng ý, chúng ta liền chia tay, ông đi đường ông, tôi đi đường tôi*, không dính dấp gì đến nhau!"

*nguyên văn : lộ quy lộ, kiêu quy kiêu (đường trả về đường, cầu trả về cầu). Câu này tương tự câu “Người đi đường Dương Quan của người, ta đi cầu Độc Mộc của ta”, nói chung là ai đi đường nấy.

Trầm mặc một hồi, Tôn mẫu lại nói: "Còn có, nhiều năm như vậy, tôi ở Chu gia của ông, công sức lao động vất vả cũng phải tính toán ra, đổi thành bạc, tôi cũng phải có thêm chút." Đây đã không còn là nói nhảm nữa rồi, nếu thật sự không thể để cho Duẩn nhi học tay nghề, hoặc là thêm tiền, dựa vào thân phận người nơi khác của hần, rất khó cưới được thê tử, như vậy nhi tử cũng sẽ không có, sau trăm tuổi bà còn mặt mũi nào đi gặp trượng phu lúc trước. Không bằng tự mình sống một mình, cho dù khổ nữa, cũng không thể để cho nhi tử không cưới được thê tử!

"Bà điên rồi, nên thật sự âm ỉ lên, bà và hai hài tử của bà cũng không có chỗ tốt! Có một số việc có thể thương lượng một chút, không cần thiết phải quyết tuyệt như thế." Thấy không dọa được Tôn mẫu, trái lại làm cho bà quyết định cứng cách, Chu Hải có chút sợ.

"Thương lượng, thương lượng sao đây? Tôi chỉ có hai điều kiện kia, chính ông tự chọn đi, nếu như không muốn, như vậy thì theo như ông nói vậy, chúng ta chia ra sống một mình." Trong lòng vẫn còn giận dữ, Tôn mẫu hết lòng suy nghĩ cho hài tử, lúc trước nhường nhịn nếu không có kết quả tốt, như vậy thì tách ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Sống một mình đương nhiên không thể, đó là lựa chọn khi bị bức ép đến đường cùng, hơn nữa, bất kể thế nào, Chu Thụ cũng không thể đi theo Tôn mẫu. Chu gia ở nơi này tộc nhân đông đảo, cũng coi như thế lực một phương, thậm chí một trong Tam lão cũng là người Chu gia, mà Tôn mẫu là người từ nơi khác tới định cư, hoàn toàn không có thân tộc, tuy rằng cũng có giao hảo với một hai vị, nhưng căn bản không thể đoạt Chu Thụ, lễ pháp cũng không cho. Huống hồ, mấy mẹ con bà, không bị khi phụ sĩ nhục chết mới là lạ, năm đó cũng bởi vì bị quấy rối mới phải chọn gả cho Chu Hải, hiện tại nếu như đắc tội Chu gia, sẽ càng không dễ chịu.

Cũng không cách nào quay về phương Bắc, nơi đó mặc dù là quê cũ, thế nhưng bà cũng chỉ là một người dân bình thường, định cư một chỗ, chỉ cần không phát sinh tai họa lớn, sao có thể nói đi là đi, bị quan phủ bắt đi lao dịch, chết như thế nào cũng không biết! Mà ở chỗ này, chỉ có mỗi mảnh đất cắm dùi như vậy, căn bản rất khó nuôi sống cả nhà, càng khỏi nói đến việc làm cho nhi nữ mình sống tốt. Cho nên, sống một mình, là lựa chọn bất đắc dĩ, không tới bước cuối cùng, kiên quyết không thể thực thi.

Tôn mẫu có lo lắng, mà Chu Hải cũng đồng dạng hại lớn hơn lợi, không nói đến việc mất thể diện, còn liên lụy đến tiểu nhi tử, mình và Tôn mẫu tách ra, tương lai tiểu nhi tử sẽ bị người ta chỉ trích sau lưng, cũng khó có thể có cuộc sống vẻ vang, thậm chí càng khó cưới được thê tử tốt. Ngay cả hần cũng thế, tướng mạo bản thân có vấn đề, nhìn rầu rĩ lại quá mức nghiêm túc, lúc trước khi thê tử chết đi, bây giờ lại bỏ một người, còn có ai đồng ý tới nữa? Hơn nữa cho dù có, cũng không nhất định có thể được như Tôn mẫu như vậy, nếu như giống với vị trong thôn kia, vậy thì đúng là xong rồi.

Nếu như không tìm, mẫu thân trong nhà đã càng ngày càng lớn tuổi, con gái Chu Đồng cũng phải lập gia đình, trong mấy năm sẽ không có ai làm việc nhà, nếu cứ để cho mẫu thân vất vả, quá mệt mỏi, hơn nữa cũng không sạch sẽ. Hài tử cũng không có ai dẫn dắt, tương lai học cái xấu, sẽ không được. Nhưng, bảo Chu Hải đáp ứng điều kiện của Tôn mẫu, hần lại bài xích, hần không dự định, cũng không thể dạy hết thủ nghệ cho Tôn Duẩn, vì thứ đó thuộc về con trai của hần, cũng chỉ có con trai của hần mới có thể kế thừa!

Đã như thế, không thể tách ra hay bỏ Tôn mẫu, như vậy cũng chỉ đành hi sinh chút tiền bạc. Nhưng mà, về phần bao nhiêu thì cần phải bàn bạc kỹ hơn, năm mẫu cũng là một chút, hai mẫu cũng là một chút, hơn nữa còn phân ra ruộng cạn, ruộng nước, giá cả rất không giống nhau, cũng không phải không thể lấy ra chút tiền bạc này. Chỉ cần tìm tòi suy nghĩ kỹ lưỡng, là có thể lựa chọn điều kiện.

Tôn mẫu xem như đã nhìn thấu cách làm người của Chu Hải, cũng rõ ràng ý định của người nhà họ Chu từ trên xuống dưới, bà cũng biết, hóa ra những người được gọi là mẹ kế kia hoàn toàn có thể lý giải. Không phải hẳn tiến một bước, chính là người tiến một bước, tổng số lợi ích cũng chỉ có như vậy, trong tay ai kéo được nhiều hơn, thì con cái người đó sẽ sống được tốt hơn. Giờ khắc này, bà cũng đang thay đổi, mặt mũi dứt bỏ, lương tri trong lòng cũng bắt đầu có vết rạn nứt, trong đầu toàn nghĩ làm sao để bòn tiền.

Nói chung đến khi Tôn Huệ và Tôn Duẫn có cuộc sống khá giả, Tôn mẫu cũng trải qua giai đoạn cực đoan và sống thoải mái hơn. Nhưng mà khi đó đã chậm, danh tiếng Tôn mẫu đã bị tổn thương, cuối cùng chuốc lấy tiếng nhor, gập ghềnh trắc trở trôi qua một đời này. Chu Hải cũng là như thế, lúc tiền lúc lùi, thủ vững điểm mấu chốt, nhưng cả đời hùng hùng hổ hổ, cùng Tôn mẫu bạc đầu, danh tiếng cũng mất hết, đến khi chết, cho dù trong lòng đã sớm buông xuôi, nhưng mà trước sau vẫn coi như không thuận hòa.

Đương nhiên, tất cả những thứ này nói sau đi, hiện tại việc cần phải bàn chính là mua đất, vừa vặn ở ven sông Thanh Hà có người định bán ra, vị trí hơi xa, tương đối vắng vẻ, tổng cộng là năm mẫu. Nơi này vốn là bãi lau sậy, bị một mối lửa đốt sạch, diện tích toàn bộ là mười tám mẫu chia cho ba gia đình, trong đó năm mẫu này là của nhà Chu Phúc trong thôn, bởi vì Chu Phúc bị bệnh cần dùng tiền gấp, nếu không sẽ không bán ra chỗ ruộng có vị trí gần sông như thế này. Đầu là ruộng nước màu mỡ không tệ, hàng năm chỉ cần không xảy ra lũ lụt, ước chừng có thể thu về không ít lương thực.

Nhưng bởi vì dựa vào Thanh Hà, nếu xảy ra lũ lụt nhất định sẽ mất trắng, rất nhiều người vẫn còn đang quan sát, cũng không thể bỏ ra một khoản tiền lớn mà chỉ có thể trông được một vụ lúa, như vậy cũng quá lỗ vốn. Cho nên mọi người đều muốn ép giá tiền xuống, năm mẫu này giá hai mươi lượng bạc, quá cao rồi! Trước tiên Chu Hải đi tìm Chu Phúc, đầu là người cùng tộc, giá cả cũng dễ bàn hơn, đây cũng là cơ hội, thôn Thanh Hà mưa thuận gió hòa, người cũng giàu có, hiếm khi có người bán ruộng, Chu Hải chuẩn bị mua lại toàn bộ, sau đó lấy ra hai mẫu đặt dưới danh nghĩa Tôn Duẫn, đổi lấy việc Tôn mẫu không làm âm ỉ lên nữa.

Cùng tộc, cộng thêm bản thân gần như không công lấy được đất này, Chu Phúc lại bị bệnh cần tiền, các loại nguyên nhân dồn vào, bàn bạc cũng coi như thuận lợi, cuối cùng mua năm mẫu này với giá ba lượng bạc một mẫu.

Nhiều năm nay Chu Hải làm nghề mộc kiếm được khá nhiều tiền, lần lượt mua thêm thổ địa, ruộng lần này mua cộng với ruộng tổ tiên để lại, tất cả có hơn ba mươi mẫu. Điều này rất đáng giá để kiêu ngạo, cho nên Chu gia xem như khá giàu có, mà lần này mua thêm năm mẫu, giá cả lại khá thấp, vốn nên chuyện cao hứng, thế nhưng bầu không khí Chu gia lúc này rất là vi diệu, sắc mặt Chu gia trở nên khó coi, mà Chu nãi nãi càng không ngừng mở miệng chửi bới.

Đối tượng đương nhiên là Tôn mẫu, bởi vì Chu Hải đem khế đất phân ra làm hai, một phần có ba mẫu chính là của Chu gia, một phần có hai mẫu chính là của Tôn gia. Nhìn hai chữ Tôn Duẫn kia, Chu gia gia hận không thể xé nát khế đất, mà Chu nãi nãi chửi mắng nhi tử tới tấp. Đàn ông phá sản, bị con vợ không che, đồ mềm yếu! Nếu Chu gia gia không gằm nhẹ một tiếng, quát Chu nãi nãi ngưng lại, trận mắng chửi tung bừng này không thể dừng lại nhanh như thế. Tuy nhiên, Chu nãi nãi vẫn còn lăm bằm trong miệng, nghiêng răng tức giận mắng.

Đây đều là tiền của Chu gia, dựa vào cái gì phải nuôi không hai đứa nhãi con kia, đã vậy hiện tại còn phải tăng thêm đất ruộng cho người họ khác! Càng nhìn nhi tử càng tức giận, Chu nãi nãi thật sự muốn hỏi thử xem hẳn nghĩ như thế nào, nếu Chu gia gia không ngăn cản, bà thật sự muốn xông vào phòng tiện nhân kia để cho cô ta biết tay.

Tôn mẫu biết chuyện khế đất, trong lòng cũng có lửa, chỉ có chút xíu bạc như vậy, bao nhiêu năm nay bà vất vả nhiều như thế, không biết phí mất bao tâm tư vì giá trị của cả cái nhà này, cuối cùng cũng chỉ đạt được một chút bạc còn con, hơn nữa chút đình này cũng cho một cách bắt đắ dĩ như thế. Nhưng, bà nhìn xuống, có thể có thêm một chút cũng tốt, dù sao cũng còn hơn không có. Hơn nữa cơ hội không phải đã hết, sau này bà cũng không ngốc, bòn rút được bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Thấy Chu Đồng không nói chuyện với mình nữa, ngay cả tiểu đệ cũng sinh ra chứng sợ người lạ, mà Đại đệ thì đứng về phía nương, không phải vì đất đai, mà là vì nương khổ sở, Tôn Huệ rất là mê man, không biết nên làm thế nào mới tốt. Đây là vấn đề chia phần, từ đầu tới cuối đều là sai lầm, lúc trước Chu Hải quá đáng, mà hiện nay, Tôn mẫu giờ công phu sư tử ngoạn cũng là có vấn đề. Không có biện pháp nào cả, tư duy của nàng và người cô đại chung quy vẫn khác, hai thời đại suy nghĩ không giống nhau, đạo lý cũng không giống nhau, nàng cho rằng chính xác, trong mắt người khác lại chính là nhiễu loạn*.

* nguyên văn : Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý lẽ thường, nói chung là nhiễu loạn, không thêm đề ý giáo huấn chính thống cổ hủ các loại. Ngoài ra sau còn được dùng như một lập luận để giải thích, nói về những người từ bỏ danh lợi địa vị...

Những chuyện khác không biết, thế nhưng Tôn Huệ lại biết rằng, chuyện như thế này chỉ là bắt đầu, sau này lễ tiết bề ngoài cũng mất hết. Còn ở đây nữa sẽ rất lúng túng, cũng rất không dễ chịu, nàng muốn xây nhà, xây một ngôi nhà thuộc về Tôn gia, không cần phụ thuộc, cuộc sống tự do tự tại. Như vậy, nàng sẽ rất dễ dàng, hơn nữa cũng rất có lợi đối với suy nghĩ tư tưởng của Đại đệ.

Thế nhưng, vẫn có chút không nỡ, không nỡ bỏ Tôn mẫu và tiểu đệ. Nàng có thể cùng với Đại đệ rời khỏi Chu gia, nhưng hai người mẫu thân lại không có cách nào, nơi này là nhà của bọn họ, mười năm sau, mấy chục năm sau cũng không thay đổi. Nhưng mà cho dù không nỡ, Tôn Huệ vẫn quyết định mau chóng xây nhà. Bởi vì, như vậy có thể tách khỏi tầm mắt Chu gia, không khiến cho người ta chú ý, Chu gia cũng sẽ đón nhận mẫu thân hơn một chút, mà tiểu đệ cũng không cần chen giữa tình thế khó xử.

Tiền xây nhà cần rất nhiều, Tôn Huệ không định dựng một gian nhà tranh, nàng thà tiêu hết tiền cũng phải xây phòng gạch ngói, đẹp đẽ một chút. Còn về tiền xây nhà, Tôn Huệ dời ánh mắt về phía mấy con la đang quanh quẩn bên kia. Bán chúng nó đi cũng có thể kiếm được chút bạc, đủ mua hơn một nhóm gạch.

Nàng không định bán la vào đầu năm, bởi vì la nhỏ lúc này đã nhìn ra con đực con cái, rất may mắn là chỉ có một con đực, hơn một năm la mới thành thực, nghĩ đến cuối năm sẽ lại có tiểu La sinh ra. Đến lúc đó có thể kiếm một món tiền chắc chắn, ngoài ra sẽ mua thêm một con nghé con, khổ cực một chút chăm sóc nó lớn lên, bắt kẻ bán đi hay là cho thuê, đều có thể kiếm được tiền.

Đây đều là Tôn Huệ tính toán trước, chuẩn bị thực hiện kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ngô Thái Diệp đến cũng cảm giác rõ rệt bầu không khí ngưng trọng của Chu gia, không còn hài hòa giống như nửa cuối năm ngoái. Không chỉ có Chu Đồng Chu Sơn, ngay cả các trưởng bối cũng trương lên khuôn mặt không cao hứng, đối xử với Tôn Huệ, Tôn Dẫn rất là khó chịu, lại nhìn Tôn mẫu mặt mũi cau có, tâm tình cực kỳ không tốt, không còn tươi cười như mọi ngày. Ngô Thái Diệp chỉ ngồi một thoáng, chưa nói được mấy câu thì đã cáo từ, bảo Tôn Huệ mấy ngày nữa đến nhà nàng ngồi một chút.

Thực sự là không ngồi tiếp được nữa, Ngô Thái Diệp ở chỗ này rất không thoải mái, có mấy lời, nghĩ vẫn nên đợi Tôn Huệ đến nhà nàng rồi lại tán gẫu sau. Tôn Huệ cười cười, rất mất tự nhiên, biết tình huống trong nhà, cũng không giữ Ngô Thái Diệp, đứng dậy tiễn nàng: "Được, lần sau ta đến nhà của người chúng ta lại nói chuyện, người đi thông thả." Ngô Thái Diệp phát tay, nói: "Được, người không cần tiễn." Ra khỏi cửa lớn, Ngô Thái Diệp cuối cùng không nhìn được, liếc trái liếc phải mấy cái, thấy không có ai, đến gần thấp giọng nói: "Huệ tử, người biết không, hiện tại trong thôn lời gì cũng có, có một ít lời thật không dễ nghe. Đầu là nói xấu bá mẫu, đặc biệt là bà già thói miệng ở đầu thôn, suốt ngày chỉ chỉ trỏ trỏ phun đầy một xô." Cần thận đánh giá sắc mặt Tôn Huệ, thấy không khó coi: "Người đừng tức giận, đầu là nói lung tung, ta biết rõ con người bá mẫu, lần sau lại có thêm người nói lung tung, ta sẽ quát lại."

Dù sao trong một tuần này, khi chuyện Chu Hải mua hai mẫu đất cho Tôn Dẫn bị người ta truyền ra ngoài, danh tiếng Tôn mẫu hoàn toàn hỏng mất, trước đây người ta còn so sánh, nói bà là kẻ mẫu không tệ, nhưng hiện tại, đã bị cho rằng chỉ có hơn chứ không kém. Ở nơi này Tôn mẫu lại không có thân tộc chỗ dựa, càng bị lời đồn đãi nói thành kẻ mẫu vạn ác, càng nói càng khó nghe. Đừng nói ba mẹ con Tôn thị, ngay cả Ngô Thái Diệp cũng cực kỳ phẫn nộ, nàng mở miệng như thế, là muốn khuyên nhủ một phen, miễn cho Tôn Huệ suy nghĩ lung tung.

Nếu như nói Tôn Huệ không để ý một chút nào, đó là không có khả năng, nàng coi như thành thực, trong lòng cũng không phải đại Phật, không làm được việc bị người ta chỉ vào mặt mắng chửi còn có thể ôn hòa nhã nhặn, một chút cũng không thêm để ý. Thế nhưng, đời trước thêm vào đời này, sống hơn ba mươi năm, cũng coi như là có thể nhìn thấu không ít chuyện, đối với những chỉ trích này, cũng có thể cười đối mặt, còn có thể an ủi đệ đệ và mẫu thân. Cho nên, nàng nói với bạn tốt Ngô Thái Diệp: "Không sao đâu, ta không thêm để ý, người không cần để ý nhiều như vậy."

Ngô Thái Diệp xác định Tôn Huệ không giả bộ, xác thực trong lòng nàng ấy không quá xoắn xuýt, thờ dãi, quả nhiên như nương nói, Tôn Huệ đã là người lớn, đã biết cách bỏ qua những lời nói nhảm, không giống như nàng, rất coi trọng ánh mắt của người khác. "Được, người không thêm để ý là tốt rồi. Ừm, nếu như người có cái gì nghĩ không ra, cứ đến nhà ta tìm ta, chúng ta tâm sự, thêm một người chia sẻ, đừng để chính mình mệt mỏi quá mức." Dẫn dò Tôn Huệ, chỉ sợ trong lòng nàng khó chịu, cũng không muốn kể ra với người khác, ghen không thoải mái.

Tôn Huệ nở nụ cười, gật đầu nói: "Biết rồi, ta sẽ đi tìm người mà. Đừng quá lo lắng, ta đều không thêm để ý, nhớ kỹ, nếu như nghe thấy người khác nói xấu ta và nương, cứ tránh sang bên cạnh mà đi, tuyệt đối đừng tranh chấp với bọn họ, nếu không ta sẽ rất áy náy." Những người kia thích nói xấu, luôn có mấy kẻ không ra gì, nếu như Ngô Thái Diệp đi tranh chấp, còn không biết bị nói thành cái gì nữa. Đến lúc đó có khi còn khiến cho Tôn Huệ xấu hổ hơn, hiện tại nàng chỉ cần xem như gió thoảng bên tai, nói cái gì cũng giả vờ không nghe thấy, trên người cũng không thiếu mất miếng thịt nào!

Ngô Thái Diệp trừng hai mắt, tỏ rõ vẻ không cao hứng, sắc giọng: "Người nha, chính là quá hiền hoà, sẽ bị người bắt nạt. Ta phải nói, quát cho những bà già chanh chua kia một trận, đừng ở phía sau nói bóng nói gió." Vô ngục bảo đảm nói: "Người hãy chờ xem, ta sẽ mắng cho những kẻ dám nói xấu người tốt như người và bá mẫu một hồi, để cho bọn họ không dám như vậy nữa." Tôn Huệ không hề lo Ngô Thái Diệp sẽ sợ hãi, bởi vì tính khí nàng vốn sang sảng, không giống những cô nương khác luôn nhỏ nhẹ dễ bị bôi xấu. Hiện tại nàng bệnh vực lẽ phải vì bằng hữu, nếu như bị đổ oan bôi xấu, nàng hoàn toàn không sợ!

Tôn Huệ kéo nàng một cái, hơi cuống lên, không khỏi năn nỉ: "Tuyệt đối đừng, cô nãi nãi của ta! Hà tất phải tranh giành miệng lưỡi? Người mới bao lớn, những bà già kia coi như bị người chỉ trích một trận, cũng không đến nơi đến chốn, những lời khó nghe các bà cũng không phải chưa từng nghe qua! Còn người thì khác, cô nương mười hai mười ba tuổi, danh tiếng cần coi trọng nhất, tuy rằng người đã định thân, nhà chồng biết cách làm người của người, thế nhưng lời đồn đãi nhiều lên, không những cha mẹ người lo lắng, mà công công bà bà tương lai của người nghe xong cũng không thoải mái. Nhất định phải nghe ta, chính ta thân thẳng không sợ bóng nghiêng*, mặc kệ bọn họ nói đi, người tuyệt đối đừng có ngốc mà ra mặt!"

*tương tự câu cây ngay không sợ chết đứng.

"Biết rồi, ta sẽ nhớ kỹ." Ngô Thái Diệp bị Tôn Huệ nói như thế, cả người rũ xuống, rất giống quả bóng bay đầy hơi bị xẹp, một chút tinh thần cũng không còn. Nàng không thêm để ý, thế nhưng nghĩ đến công công bà bà tương lai của nàng, nàng không thể không cân nhắc, âm ỉ đến mức độ không thể giải quyết được, hai nhà đều mất mặt. Cho nên nàng nghĩ, tuy ngoài mặt không thể nói giúp, mắng những bà già thói miệng kia vài câu, nhưng sau lưng vẫn có thể lan truyền những điểm tốt của Tôn mẫu và Tôn Huệ, để mọi người rõ ràng, Tôn mẫu không phải kẻ mẫu xa như vậy.

Trở về phòng thì đã nhìn thấy Đại đệ đang ngồi ở trên giường, nhưng hồn lại để trên mây, Tôn Huệ đau lòng vô cùng, vốn là Đại đệ có mấy người bạn chơi cùng, chỉ vì những lời đồn đãi nhảm nhí gần đây, người nhà của những người bạn kia đều cấm họ tiếp tục chơi với Đại đệ, rất nhiều lúc gặp mặt cũng trực tiếp tránh đi, cho dù Đại đệ chủ động chào hỏi, cũng giả vờ không nghe thấy. Thậm chí, có khi còn mắng thẳng vào mặt những lời như thế này 'Người là dã tiểu tử do bà mẹ xấu xa sinh ra, cha người chết cũng đáng đời!'.

Tôn Duẩn đương nhiên sẽ không tốt tính, vung nắm đấm xông lên trên, hai người đánh nhau, ban đầu Tôn Duẩn thường xuyên làm việc còn chiếm thượng phong, thế nhưng mấy đứa đứng bên cạnh cũng không trơ mắt đứng nhìn, có kẻ cầm bùn đất ném lên người Tôn Duẩn, còn có kẻ trực tiếp tham gia vào. Cuối cùng, Tôn Duẩn sưng mặt sưng mũi trở về, trên người cũng đỏ đốm tím tím, đau đến mức nhe răng trợn mắt. Lúc đó Tôn mẩu liền nổi giận, ép hỏi đánh nhau với ai, muốn tìm tới cửa. Tuy nhiên, mặc kệ bà hỏi thế nào, Tôn Duẩn cũng chẳng nói lời nào, miệng giống ý như con trai dưới sông vậy, cạy mồi cũng không ra, cuối cùng Tôn mẩu không có cách nào, hung hăng nằng vãi câu, lau nước mắt rồi xoa rượu thuốc cho hấn.

Ban đêm, Tôn Huệ không hỏi Tôn Duẩn đã đánh nhau với ai, chỉ biết an ủi hấn: "Xoa rượu thuốc rất đau đi, ngày mai đừng đi gánh củi nữa, đổi ta đi cho. Đệ ở nhà nghỉ ngơi một chút." Không nghe thấy tiếng Đại đệ, thế nhưng có thể biết, hấn còn chưa ngủ, Tôn Huệ trầm trọng nói: "Một ít giận dữ trước hết giấu ở trong lòng, không cần phát hết ra ngoài, phải biết 'Quần từ báo thù, mười năm chưa muộn.' sống lưng con người, lúc nên cong thì phải cong, đừng có cố chống đỡ." Bốn chữ 'xem xét thời thế' nhất định phải nắm giữ, chỉ có như vậy, mới có thể an ổn sống tiếp. Nhưng cũng không phải là không có tôn nghiêm, mà là trong lòng phải biết cân nhắc, biết nên làm thế nào thì hợp lý, chớ bị người ta xúi giục vài câu, đã nóng đầu mà xông lên.

Tôn Duẩn vẫn không lên tiếng như trước, qua một hồi lâu, lúc Tôn Huệ cho rằng Đại đệ đã ngủ, trong chăn truyền đến tiếng nước nở. Âm thanh kia hết sức nghẹn ngào, chỉ là tiếng gào khóc nơi cổ họng, cắn chặt răng cổ không phát ra tiếng, lập tức, Tôn Huệ cũng chảy lệ. Nàng sống hai đời, có thể không thêm đề ý, nhưng lòng tự tôn của Đại đệ quá mạnh mẽ, sao hấn có thể chịu được chỉ trích như vậy? Bị bạn tốt phản bội, người trong thôn chỉ chi trò trò, hấn sao có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra?

Cổ đại này đáng ghét vô tận, bao nhiêu người sống với tư tưởng dị dạng trong đầu, không ai có thể tránh thoát. Vì một chút khẩu phần lương thực, vì có thể sống sót, hi sinh tất cả, nhưng những chuyện này có ai sẽ đề ý? Ai cũng đang giãy dụa, nếu một khi người buông tay ra, chế độ khốn khổ này, sẽ nuốt chửng tất cả con người người, ngay cả sống vất vưởng qua ngày cũng là xa xỉ.

"Đại đệ à, người sống chính là uất ức như vậy, ai cũng không thể thuận lợi mà làm, một số kẻ ngoài mặt phong quang vô hạn, sau lưng còn không biết đã nuốt bao nhiêu vị đắng vào trong đầu. Chúng ta còn nhỏ, chỉ cần làm việc đường đường chính chính, dựa vào đôi tay của chính mình để lao động kiếm cơm, sống sót. Những chuyện phiếm trong miệng người khác, cuối cùng rồi sẽ tàn đi." Tôn Huệ không đành lòng nhìn thấy đệ đệ ngọt ngào, sợ trong lòng hấn không thoải mái, biến thành tính tình kỳ quái, liền lấy ra chút đạo lý to lớn giảng cho hấn nghe.

"Tỷ, chúng ta dọn ra ngoài đi, đừng ở đây nữa, ta không cần bất cứ thứ gì của nhà bọn họ. Ta, hức, ta có thể sống sót, thật sự! Hức, tỷ tỷ! Chúng ta đi đi!" Rốt cuộc, Tôn Duẩn mở miệng, nước nở, tràn đầy oan ức cầu xin. Hấn không muốn gì hết, hấn có thể sống sót, dù cho ăn trâu uống nước bùn.

Thờ dài, Tôn Huệ bắt đầu nói: "Còn phải chờ mấy năm, chúng ta còn phải ở đây mấy năm, hiện tại chúng ta đi, đệ bảo nương phải làm sao bây giờ? Yên tâm, chúng ta sẽ đi, mặt mày rạng rỡ rồi đi." Nói năng rất có khí phách. Tôn Huệ đây là hạ quyết tâm thật lớn, thế tất yếu phải thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tôn Huệ tận lực thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình, nàng cũng không mọi chuyện sẽ phát triển thành bộ dáng này, nhưng nếu chuyện này đã xảy ra rồi thì tất cả mọi chuyện đều phải thay đổi, nàng sẽ nắm thật chặt kế hoạch của mình. Phải trưởng thành nhanh lên một chút, để cho mình và Đại đệ có được một chỗ ở yên ổn, cũng có thể tự nuôi sống chính mình, không để cho nương phải lo lắng.

Ở trong mắt người khác, Tôn mẩu làm như thế là cực kỳ quá đáng, vơ vét của cải của Chu gia để đưa cho Tôn gia, thế nhưng, năm đó sờ đi phải gả đến đây, bản thân cũng không phải đơn thuần, chỉ là kết đôi để sinh sống mà thôi. Hiện tại Tôn Huệ không lo lắng những chuyện khác, nàng lo nhất là tiểu đệ, Chu Thụ còn nhỏ như vậy, sống trong một ngôi nhà có quan hệ phức tạp như vậy, bản thân hấn đã nhạy cảm rồi, hiện tại còn phải chen giữa hai bên có lập trường không giống nhau, chẳng biết đã hoang mang đến mức độ nào.

Nhưng hiện tại Tôn Huệ căn bản không được tiếp xúc với Chu Thụ, hấn bị Chu nãi nãi mang theo bên cạnh, một chút cũng không để cho Tôn Huệ hoặc là Tôn Duẩn nói chuyện. Triệt để cách ly, sau lưng Tôn Huệ biết, khẳng định sẽ nói xấu các nàng rất nhiều, Tôn Huệ rất phẫn nộ, nàng không muốn tiểu đệ liên lụy một chút nào, không muốn cho tiểu đệ nhận thức rõ ràng lần và chạm trán này một chút nào.

Thế nhưng, cho dù lửa giận thiêu đốt, Tôn Huệ vẫn cố gắng kiềm chế, nàng biết lúc này mặc kệ nói cái gì, tranh cãi ồn ào cái gì, tình huống cũng sẽ không thay đổi, ngược lại sẽ chỉ khiến cho Chu gia bôi bẩn nhiều hơn trước mặt tiểu đệ, cuối cùng, tiểu đệ sẽ trở nên càng thêm thống khổ.

Hoàn cảnh sinh sống vất vả vốn rất bất lợi cho quá trình hình thành nhân cách, Chu gia không hiểu, cho nên bọn họ làm như thế, cũng không phải không quan tâm đến tiểu tôn tử Chu Thụ này, chỉ là dưới cái nhìn của bọn họ, đây là giáo dục, làm sao để phòng ngừa "gần mực thì đen".

Tuy Chu gia không hiểu, nhưng Tôn Huệ rõ ràng, tiểu đệ đối với nàng tốt như vậy, bản thân hai người lại cùng chung một mẹ, nàng sẽ không để cho hấn chịu thêm nhiều tổn thương hơn nữa, cho nên nàng ngăn cản Tôn mẩu chuẩn bị đánh nhau một phen, động viên bà. Hiện tại bất kể nói thế nào, cũng

không thể lại tiếp tục xung đột, nếu không người ngoại địa* các nàng, sẽ rất khó sinh tồn.

*người ngoại địa : người từ nơi khác đến sinh sống

Cổ đại có tính bài ngoại, quyền lợi đều ở trong tay các tầng lớp bên trên của các thế gia vọng tộc và các dòng họ, mà bản thân Chu gia cũng là đại tộc, không chỉ ở thôn Thanh Hà, khắp cả vùng này đều có nhân số đông đảo.

Nếu không thể cứng đối cứng với Chu gia, như vậy cũng đừng tự chuốc nhục nhã mà xông vào, Tôn Huệ suy nghĩ rất rõ ràng, làm thế nào là tốt nhất, khó bị tổn thương nhất. Mà hiện tại nàng có chút bận tâm Đại đệ, từ sau lần hấn đánh nhau khi đó, cũng không giao tiếp với người khác, thương thế tốt lên rồi, lại chạy vào trong núi không ngừng đồn cũi, xe trâu của Chu gia cũng không cần, làm xe đẩy kéo hết bó này đến bó khác tiến vào trong trấn. Mỗi ngày đều rất khổ cực, kiếm chút tiền tích góp lại, nói là tiền để tương lai mua gạch xây nhà.

Đại đệ như vậy, Tôn Huệ càng muốn mua trâu hơn, hơn nữa phải là trâu đã thành niên, nếu thực sự không được thì đành phải mua một con lừa. Mỗi ngày Đại đệ đều kéo xe, mặc dù mình cũng giúp đỡ, thế nhưng dù là thay phiên nhau thì vẫn quá mệt mỏi, đặc biệt là đến mùa hè, nóng bức không sao chịu được. Trong nhà có thêm đất ruộng, Chu gia hiển nhiên sẽ không giúp đỡ, đều cần Tôn mẫu và Tôn Duẩn đi làm, đến mùa hè cũng cần trâu cày ruộng, không muốn thuê ở bên ngoài, tiêu tốn hai mươi, ba mươi văn, như vậy vẫn phải mua gia súc có thể cày ruộng. Vì vậy, Tôn Huệ đi tìm Ngô Thái Diệp, bảo nàng hỏi Ngô thúc phụ một chút, xem trên thị trường có con nào thích hợp hay không.

Hôm đó đến nhà, Ngô Thái Diệp vừa vắng không ở nhà, lại đi tới nhà ông ngoại nàng thì Ngô Chi nhìn thấy nàng. Khi biết Tôn Huệ muốn mua một con gia súc vừa có thể kéo xe vừa có thể cày ruộng, không nhất định phải là trâu hay lừa, hần bèn đáp ứng một câu.

"Được, ta nhớ kỹ, chờ sau khi cha ta về, ta sẽ nói với cha. Bảo cha nhất định để ý giúp muội, có con nào thích hợp sẽ nói ngay với muội. Muội yên tâm, cha ta làm việc luôn luôn không tệ, giá cả sẽ không cao, hơn nữa cha ta rất có mắt nhìn, chỉ cần cha ta vừa ý, cơ bản đều tốt, ở vùng này cha ta cũng có chút danh khí." Ngô Chi cười nói với Tôn Huệ.

Làm lái buôn trên thị trường, không những phải đàm phán giá cả, quan trọng nhất vẫn là phải có mắt nhìn, nếu không người mua về một thứ kém cỏi, mua về nuôi không được bao lâu đã chết, hoặc là nuôi được nhưng không dùng được, thân thể yếu ớt không đủ khỏe mạnh để cày ruộng, như vậy danh tiếng sẽ không xong rồi, lần sau không ai thêm tới tìm người nữa. Cho nên, mắt nhìn có tốt hay không là hết sức quan trọng, bằng không người sẽ không thích hợp ăn bát cơm này. Cha Ngô Chi chính là người có con mắt độc đáo, cho nên mới có chút danh vọng, người khác cũng bằng lòng nhờ vả.

"Ngô thúc phụ chịu nhìn giúp, sao muội lại không yên lòng chứ, chờ Ngô thúc phụ trở về, nói với ông một chút, nếu mua thì mua trâu thành niên, muội không muốn mua nghé, hiện tại đang cần dùng gấp. Giá tiền cao một chút cũng không sao, tiền thì muội vẫn có thể lấy ra chút ít, chỉ cần không phải thứ quý giá như con la là được." Về mặt giá tiền, nếu mình còn thiếu một chút thì nói với Tôn mẫu một tiếng, tiền mua gia súc để cày ruộng, nương sẽ đáp ứng thôi.

"Được, muội yên tâm đi, ta nhớ kỹ rồi." Ngô Chi gật đầu đáp ứng rồi, không chỉ bởi vì nàng dạy mình cách nuôi địa long để nhà mình tiết kiệm được không ít. Quan trọng hơn chính là, cách làm người của Tôn Huệ, Ngô Chi hiểu rõ, không phải là con bé tính quái như những bà già lắm mồm thói miệng kia nói, nàng đã từng trải nhiều chuyện, khi còn bé chịu khổ nhiều như vậy, đến hiện tại đã biết rõ bản thân muốn cái gì, cần trả giá cái gì, theo lời cha nói, chính là hiểu rõ vị trí của chính mình. Không đánh giá cao chính mình, cũng không tự hạ thấp, đối nhân xử thế một cách đường đường chính chính.

Nhìn Tôn Huệ, Ngô Chi hiểu rõ trong lòng, không cần lo lắng cho nàng, thế nhưng vẫn mở miệng nói: "Muội đừng để ý ánh mắt của người ngoài, bọn họ đều là những kẻ thiên cận lại thích buôn chuyện không đâu. Người tinh mắt đều biết muội là hạng người gì, còn Tôn bá mẫu, chúng ta cũng có thể lý giải. Đợi thời gian qua đi, mọi người cũng sẽ hiểu rõ, muội đừng nên quá khó chịu. Có cái gì cần giúp đỡ thì cứ tới đây, nhà chúng ta sẽ giúp."

"Cảm tạ Ngô Nhị ca." Lễ phép gật đầu, sau đó Tôn Huệ giả bộ ngại ngùng nói: "Không nói chuyện phiếm nữa, nhà muội còn có việc, muội đi trước đã. Nhớ hỏi giúp muội một chút nha."

Tôn Huệ không muốn tán gẫu thêm nữa, ở trong mắt người cổ đại, Tôn mẫu đòi ruộng đất là hành vi cực kỳ quá đáng, đặc biệt ở nơi thôn quê này, đất đai là trọng yếu nhất, có thể tưởng tượng được, Tôn mẫu sẽ bị nói thành nữ nhân ác độc cỡ nào. Tôn Huệ thông cảm cho mẫu thân, cũng có thể lĩnh hội sự bất đắc dĩ của mẫu thân, nhưng người khác không thể, thứ mà bọn họ có thể nhìn thấy chỉ là : Tôn mẫu đòi ruộng đất, chuyện ác liệt như vậy, những thứ khác không cần biết. Vô cùng thô bạo, cũng hết sức bất công, nhưng bất công chính là một loại sản phẩm đặc biệt ở cổ đại này, quán triệt từ trên xuống dưới.

Ngô Chi lập tức bưng tỉnh, thầm mắng mình một tiếng, xác thực không nên mở ra đề tài này, nhắc tới Tôn mẫu, Tôn Huệ đại khái vô cùng không dễ chịu, đáng đánh! Thấy Tôn Huệ chối từ nói có việc cần phải đi về, Ngô Chi cũng không giữ lại, phát tay nói: "Đi làm đi, ta sẽ nói với cha, muội cứ yên tâm là được." Nhìn bóng lưng Tôn Huệ đã đi xa, Ngô Chi thờ dài, lắc đầu một cái đi vào phòng. Lúc Ngô phụ trở về, Ngô Chi nói với hần chuyện của Tôn Huệ, cũng nói ra một vài yêu cầu.

Ngô phụ không cần suy nghĩ mà nhận lời luôn: "Ta sẽ lưu ý, ngày mai con đi qua nói với đứa bé kia một câu đi." Ban đêm, Ngô phụ nằm ở trên giường nói với thê từ bên cạnh: "Ai, thực sự là hài tử đáng thương, làm sao lại âm ỉ thành ra như vậy? Lần này Tôn Huệ cùng đệ đệ của nó cũng không biết sẽ khổ sở thế nào." Ngô mẫu nói: "Chẳng phải thế sao, cũng may mà bọn chúng đều lớn rồi, chờ thêm mấy năm dọn dẹp nhà tranh bên kia một chút rồi dời ra ngoài, sẽ dễ chịu hơn thôi." Ngô phụ vỗ vỗ thê từ: "Được rồi, không nói nữa, ngủ đi." "Ừm, ngủ đi."

Chuyện đã đáp ứng Tôn Huệ, Ngô phụ đều ghi vào trong lòng, cho nên mấy ngày kế tiếp, hần đều cẩn thận tìm kiếm trên thị trường. Hần nhất định phải chọn một con gia súc thật tốt, giá cả cũng thích hợp, gia súc như vậy rất ít, rất hiếm có, phải dựa vào vận may, cho nên mất khá nhiều thời gian. Tuy nhiên Ngô phụ không ngại, hần không cần nhanh chóng tìm được, hần cần nhất là chất lượng.

Cho nên một tuần rồi lại một tuần trôi qua, những con trâu qua tay Ngô phụ không hề ít, nhưng cũng chưa giới thiệu cho Tôn Huệ được một con nào,

hắn vẫn chưa tìm ra con thích hợp.

Mãi đến tận một ngày, khi đóa hoa đào đầu tiên đã nở, Ngô phụ vừa ý một đầu, không, cũng có khả năng là hai đầu. Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn biết, đây tuyệt đối là đầu trâu cày ruộng tuyệt hảo, mua lại chúng nó tuyệt đối có lời. Bảo nhi từ mau mau chạy về kêu Tôn Huệ lại đây. Trâu này nhất định phải mua lại, bằng không qua thôn này sẽ không có khách điểm* nào nữa. Lại muốn tìm ra con khác, hoàn toàn là mơ hồ.

*đại khái câu này nói người ta nên biết nắm bắt cơ hội, nếu bỏ qua rồi sẽ rất khó có nữa, khuyên người ta không nên do dự không quyết, nếu không sau này sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Được tin, Tôn Huệ lập tức cầm hết tiền tích góp, ngoài ra còn hỏi thêm 1 xâu từ chỗ Tôn mẫu, nằng chỉ sợ tiền này không đủ. Đối với việc con gái mua gia súc cỡ lớn, Tôn mẫu suy nghĩ một chút cũng đáp ứng, hiện tại Duẩn nhi ngày nào cũng kéo xe bán củi quá cực khổ, tuổi còn nhỏ thân thể không được phát triển nảy nở, rất là vất vả, có gia súc thì có thể ung dung hơn rất nhiều, hơn nữa còn có thể cày ruộng, cũng có thể cho thuê. Bèn đưa tiền cho con gái, căn dặn nằng nghe lời cha Ngô Thái Điệp.

Dọc theo đường đi, Ngô Chi nói ra tình huống gia súc cha hắn nhìn trúng, để Tôn Huệ có thể hình dung: "Cha ta nhìn trúng một con lừa, thân cao và dài, sức chịu đựng không tệ, bắt kể cày ruộng hay kéo xe đều rất tốt. Tuy nhiên vị kia lại không chịu bán lẻ, nhất định phải bán kèm theo một con bò sữa." Chau mày, Ngô Chi lắc đầu nói: "Con bò sữa kia không tốt lắm, mới vừa đầy tháng, đại khái lúc sinh ra cũng có chút bệnh, tiêu chảy lợi hại, nhìn qua không có tinh thần lắm, khó có thể nuôi lớn. Nhưng cũng may giá cả hai con đều có lợi, cha ta nói mua lại cũng không thiệt thòi, nếu như con kia bò sữa có thể nuôi cho tốt, vậy thì chắc chắn sẽ kiếm lời."

Nghe người cùng thôn với người bán kia nói rằng, bò cái trong nhà người đó mang thai đôi, thai đầu khỏe mạnh mà thai thứ hai lại suy yếu nữa không sống nổi, cần thận chăm sóc hơn một tháng, tiêu tốn rất nhiều hạt đậu và hoa quả khô, vốn định nuôi khỏe mạnh lại bán, ai biết hiện tại càng ngày càng không xong, người kia sợ chết trên tay mình, vừa vặn muốn bán lừa trong nhà để mua thêm đồ, liền đặt chung lại một chỗ lại mà bán, như vậy còn có thể kiếm lại chút tiền.

Tôn Huệ nghe xong im lặng không lên tiếng, trong lòng nghĩ một hồi mở miệng hỏi: "Giá cả thì sao, là bao nhiêu?" Giá cả quá đắt, vậy cũng chỉ có thể bỏ qua, nằng cũng không hiểu thú y, mua bò sữa kia về chưa chắc đã có thể nuôi lớn, đến lúc đó chết rồi cũng chỉ được ăn chút thịt, ở thời đại này, giá cả thịt bò cũng không cao, chết đi càng khó bán, đắt quá cũng quá lỗ vốn, còn không bằng lại tiếp tục tìm kiếm, dù cho chỉ mua được mỗi một con lừa cũng rất tốt.

"A, đại khái từ năm xâu đến bảy xâu. Trong đó con lừa kia giá tầm hơn bốn xâu, bán cao chút cũng chỉ đến gần năm xâu, dù sao con lừa kia xác thực rất tốt, mà con bò sữa kia, giá cả thật sự không dễ nói, đừng xem có vẻ bệnh, nhưng xét về giá bò, coi như cũng rẻ, hai xâu, ba xâu, rất khó nói. Nhưng mà muối yên tâm, cha ta chắc chắn bàn bạc giá cả giúp muối thật tốt, nếu như không thích hợp, lần sau còn có cơ hội mà." Ngô Chi cười nói, mua gia súc chính là chuyện làm ăn lớn, tới tới lui lui xem mấy lần cũng bình thường, ít người nhìn một phát lập tức thấy thích hợp, như vậy quá hiếm thấy.

Sợ Tôn Huệ cần dùng gấp, Ngô Chi cũng biết Tôn Duẩn mỗi ngày đều đẩy xe lên trấn bán củi, liền đề nghị: "Ta cũng biết vì sao muối lại vội vã muốn mua gia súc như thế, đại khái là muốn mắc lên xe, để đệ đệ muối ung dung chút. Như vậy đi, nếu như hôm nay không mua được con thích hợp, ta nói với cha một tiếng, để đệ đệ muối chặt củi xong kéo đến nhà ta, thừa dịp xe bò nhà ta đi lên trấn, tại vì cha ta và ta cũng phải lên trấn, tiện đường mang theo một người, không có nhiều vấn đề lắm."

Tôn Huệ nghe vậy, cảm kích nói: "Cảm ơn, nhưng mà vẫn không nên, củi rất nhiều, cũng bản thủ, để vào trong xe nhà huynh sẽ bẩn mất. Bọn muối dùng xe đẩy đây, cũng không quá vất vả. Lại nói, biết đâu gặp được con thích hợp, muối cũng có thể mua lại." Xe kéo trong nhà Ngô Chi là xe có mái che, không giống nhà khác chỉ lắp thêm hai cái bánh xe, mái che làm bằng vải vóc và giấy dầu, bên trong cũng có ghế. Sao có thể bỏ củi vào trong đó được?

Ngô Chi không khuyên nữa, ngược lại nếu như không mua được con thích hợp, đến lúc đó đánh xe đến tận nhà nằng, không tin nằng còn có thể từ chối. "Đi thôi, chúng ta mau mau đi thôi, nếu không sẽ bị người ta mua trước mất." Tiếp theo hai người vội vàng chạy đi, không nói thêm lời nào. Thôn Thanh Hà cách thôn trấn cũng không xa lắm, hai người đi khoảng nửa canh giờ, cũng đã đến chợ gia súc. Rất xa đã nghe tiếng động vật kêu, đợi đến gần rồi, mùi thối mùi khai gay mũi, cùng với cả mùi chất thải.

Theo bản năng liền bịt mũi, Tôn Huệ thật sự không quá quen thuộc với cái mùi này, chỗ nuôi la là trong nhà mỗi ngày đều quét tước, hơn nữa la là ưa thích sạch sẽ, căn bản là không hỏi thối đến mức này. Ngô Chi quay đầu nhìn tiểu nha đầu Tôn Huệ đang cau mày, một tay bịt chặt mũi, miệng há ra để thở, nở nụ cười, nói: "Trong chợ gia súc đều là như vậy, gia súc quá nhiều, mùi cũng không dễ ngửi, chẳng qua ta đã đến nhiều lần, cũng khá quen thuộc."

Buồng tay đang bịt mũi ra, một mùi tanh tươi liền xông vào, Tôn Huệ buồn nôn một trận, mạnh mẽ nhịn xuống, cực kỳ không thoải mái, hỏi: "Ngô thúc phụ ở đâu, chúng ta mau mau đi tìm ông đi." Tôn Huệ nghĩ đi xem nhanh một chút, nếu như thích hợp sẽ dắt đi luôn, giá cả không được thì rời đi, nằng không muốn ở đây lâu một chút nào, mùi thực sự là quá khó ngửi rồi!

Biết Tôn Huệ không chịu được mùi này, muốn sớm xem xong rồi về, Ngô Chi gật đầu chỉ về một nơi phía đông: "Cha ta ở nơi đó, đi, đi theo ta." Nói

xong liền dẫn theo Tôn Huệ đi về phía cha hán. Lúc về thôn tìm Tôn Huệ, cha hán có nói còn ở chỗ kia chờ hán, để hán dẫn theo Tôn Huệ đi qua đó.

Ngô phụ đứng thẳng lưng, cười tiếp chuyện với mấy người, thấy Tôn Huệ đến rồi, quay sang phía một người đang nói chuyện gât gât đầu tỏ vẻ xin lỗi, xoay người đi về phía Tôn Huệ, sải bước, đến trước mặt Tôn Huệ mới dừng lại hỏi: "Đến rồi? Đi xem hai con gia súc kia với thúc phụ coi sao nhé? Thấy thích hợp bàn lại giá cả sau." Tôn Huệ chào hỏi, cười nói: "Đều nghe Ngô thúc phụ." "Được, vậy chúng ta liền đi xem."

Người bán gia súc họ La, tên chỉ có một chữ Trụ, mập mạp ục ịch, da dẻ ngăm đen, là hán tử thực sự. Nhìn thấy Ngô phụ thì rất nhiệt tình, ở trên thị trường, Ngô phụ không chỉ được người mua yêu thích, mà người bán cũng yêu thích, đó là vì một chữ tín, xưa nay đều rất thành thực, không liều mạng ép giá, cũng không tăng giá ào ào.

Nhìn tiểu cô nương phía sau Ngô phụ, La Trụ rất là nghi hoặc, nhưng vẫn nói: "Ngô lão nhi xem cho nhà ai, có nhìn trúng hai con gia súc nhà ta không? Nếu như là lão gia ngài, tính ngài rẻ chút, lần sau còn phải nhờ ngài giúp đỡ." Đối với Ngô phụ, vẫn còn có chút nịnh bợ, vẫn hi vọng hán có thể dẫn theo nhiều người đến, hàng năm hán đều đến chợ gia súc, không phải bán trâu nghé thì chính là bán lừa, trong nhà cũng có vài con gia súc, Ngô phụ rất có chữ tín, buôn bán cũng thành thật, cho nên nếu như là Ngô phụ muốn mua, có thể bán rẻ một chút.

Ngô phụ kéo Tôn Huệ đến trước người mình, vỗ bả vai của nàng cười nói: "Đây là cháu gái ta, nhà nó muốn mua một đầu gia súc để cày ruộng, cũng dặn dò ta lâu rồi. Ngày hôm nay ngươi dẫn theo con lừa này đến, nói thật, ta liếc một cái liền nhìn trúng. Bền bảo tiểu tử nhà ta trở về báo cho nhà nàng biết, tuy nhiên lúc này nương nàng có việc bận rộn, liền giao cho ta, để ta xem một chút."

La Trụ nghe Ngô phụ chọn trúng lừa nhà mình, có chút ít kiêu ngạo nói: "Ta cũng không nói mạnh miệng, những ai từng dùng qua lừa nhà ta để cày ruộng đều biết rõ, nếu không phải tiền trong tay hơi eo hẹp, Nhị tiểu tử trong nhà đính hôn cần mua sính lễ, ta còn không nỡ bán đây!" Nhị tiểu tử năm nay bàn chuyện hôn nhân, nửa năm sau sẽ kết hôn, nhưng sính lễ còn thiếu một chút, trong nhà cũng không có bao nhiêu tiền dư, lão mới nghĩ đến việc bán lừa trong nhà, dù sao vẫn còn một con trâu để cày ruộng.

Ngô phụ lắc đầu, nhìn chằm chằm đầu bò sữa kia, dáng dấp có vẻ bệnh, nói: "Lừa không tệ, nhưng lại bán kèm bò sữa, thực sự là không được! Cũng không biết có thể nuôi lớn hay không, chứ không may nó chết đi, vậy thì quá không đáng giá." Nhìn La Trụ nói: "Làm như ngươi thật có chút không chân chính. Bán kèm như vậy, cũng khiến cho người ta rất không thoải mái."

"Lão ca người nói gì thế! Ta cũng biết bò sữa có chút không ổn, cho nên giá cả cũng có thể thương lượng mà." Hán không phải không bao giờ đến đây bán gia súc nữa, đương nhiên sẽ không phá hỏng danh tiếng của chính mình. Hán chỉ muốn kiếm lại chút tiền lời, cũng không định giờ công phu từ ngoạn.

"Lão ca người nhìn rồi cho giá đi, thích hợp ta liền bán cho người, đến hôn lễ Nhị tiểu tử ta mời người tới uống ly rượu, thế nào?"

Lừa quả thật không tệ, trong lòng Ngô phụ đang suy nghĩ, chậm rãi tính toán, giá này phải thích hợp, không thể quá cao, cũng không thể quá thấp, nếu không sẽ không dễ nói chuyện, việc buôn bán có khi hỏng mất.

"Như vậy đi, ta ra sáu xâu ba trăm văn, người cảm thấy thế nào? Có thể bán không?" Giá lừa khoảng bốn xâu tám trăm văn, mà con bò sữa bị bệnh kia, cho một xâu năm trăm văn, về mặt giá cả hán là gần đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Giá cả vô cùng đúng trọng tâm, không cao, nhưng chắc chắn cũng không thấp, để cho người khác đến mua, cũng rất khó cao hơn cái giá này. La Trụ nói thầm trong lòng, con người chuyển động, hán hơi phân vân khó quyết, kỳ thực sáu xâu ba trăm văn còn cao hơn một chút so với cái giá hán dự tính, chẳng qua nguyên nhân hán do dự chính là, biết đâu còn có thể kiếm nhiều một chút, có ai lại đi ghét bỏ tiền quá nhiều chứ, không phải sao.

Ngô phụ làm nghề này nhiều năm như vậy, đối với tâm tư người bán người mua hán chỉ liếc một cái là có thể biết được đại khái, cho nên thấy La Trụ chần chờ, hán cười cười, ngồi xổm người xuống vỗ vỗ bò sữa nằm trên mặt đất không có tinh thần, hỏi: "Trụ tử, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp, người nói cho ta, bò sữa như vậy người chuẩn bị bán bao nhiêu, lại có ai đồng ý tốn ngần ấy tiền đến mua con bò này? Ta biết lừa rất tốt, nhưng lại bán kèm theo con bò bệnh này, thật sự không dễ bán đâu." Giá cả nhiều như vậy, người nào cũng không tính thiệt thòi, nếu như La Trụ muốn tăng giá, như vậy cũng không cần phải mua nữa.

Nhìn bò sữa, La Trụ nhất thời ghen hờn, dáng vẻ bệnh tật kia, xác thực bán không được giá, hán cũng rõ ràng, nếu như không phải lừa này cày ruộng năng nổ, lại được Ngô phụ có nhãn lực tốt nhìn thấy được, đúng là không biết bán làm sao. Mấy ngày nay hán đều ở chỗ này, cũng có người đến hỏi thăm, nhưng vừa nghe hai con gia súc bán kèm nhau, nếu không quay đầu đi thì chính là ra giá quá thấp. Hiện tại Ngô phụ mở miệng, về mặt giá cả hán cũng không quá thất vọng, hơn nữa hiện tại rất rõ ràng là bò bệnh này không đáng giá, nếu như không muốn, đối phương rất có khả năng sẽ không bỏ tiền mua.

Hôn lễ của con thứ hai có thể hủy được không, đã gọi bà mối, ngày tháng cũng định ra rồi, chỉ còn chờ tiền bán gia súc này. La Trụ xoa xoa tay, nặng nề gât đầu nói: "Được rồi, vậy xem mặt mũi Ngô đại ca, sáu xâu ba trăm văn thì sáu xâu ba trăm văn đi! Còn đâu phải thiệt thòi ngài bỏ công chăm sóc sau

này.”, Giá này thì giá này đi, cũng không thể đợi thêm nữa, không chỉ con thứ hai cần tiền, bò sữa này ở trên tay, mỗi ngày lại gầy hơn, càng ngày càng xuống tinh thần, còn không biết có ai nguyện ý tiếp nhận không đây!

Ngô phụ thấy giá cả thương lượng xong rồi, cúi đầu quay về phía Tôn Huệ nói: “Huệ tử, tiền mang đủ chưa? Không đủ thì cứ nói ra, ở đây ta còn có chút tiền, lại đưa thêm cho hần.” Sự trong nhà Tôn Huệ không có bao nhiêu tiền, sáu xâu này cũng không phải là món tiền nhỏ, năm ngoái lại mua la, gà, nhất thời thiếu cũng không có gì lạ. Cho nên Ngô phụ lại nói: “Nhất thời không trả nổi cũng không sao, chờ trong tay nương cháu dư dả lại đưa cho ta.” Ai, rất không dễ dàng, có thể giúp một chút cũng tốt.

Ngô phụ rất có hảo ý, có thể cho vay tiền, vậy tuyệt đối là đủ quan tâm, có vài nhà thân thích còn ra sức khước từ nữa kia, Tôn Huệ cảm kích nói: “Cảm tạ ngài, nhưng mà tiền cháu có mang đủ đây rồi.” Vừa dứt lời, từ trong lòng móc ra hầu bao, một cái túi cũ, một xâu 1000 văn, có bảy xâu. Ngô Chi đứng một bên nhìn thấy, trợn mắt ngoác mồm, một đồng tiền như thế bỏ vào trong người, cũng không chê nặng sao, mắt công lúc trước nhìn lướt qua, còn hết sức sững sờ, nam nữ khác nhau, không tiện đặt câu hỏi, hiện tại thật sự là sợ hãi than!

Tôn Huệ cầm sáu xâu đưa cho La Trữ, tự mình cời một xâu ra, đếm xong ba trăm văn lấy ra dùng dây thừng buộc lại đưa cho La Trữ, ngẩng đầu nhìn hần nói: “Bá phụ, bác đếm xem. Nếu như có sai lệch, chúng ta ở ngay đây cũng dễ giải quyết, nếu như đi khỏi nơi này, bác lại tìm cháu, cháu sẽ không nhận đâu.” Số tiền này đã chuẩn bị kỹ càng từ rất sớm, đếm đi đếm lại mấy lần, tự mình làm sẽ không có sai lầm, nhưng giao cho người khác, vẫn nên để cho người ta đếm một chút đi. Người khác không đếm một lần, sao có thể yên tâm?

Nhìn một chồng tiền nặng chình chịch trong tay, La Trữ nhất thời không phản ứng, 6,300 văn tiền, để hần đếm từng đồng một, hần biết đếm đến bao giờ! Hần cũng từng bán gia súc vài lần rồi, lần nào cũng tính bằng bạc, đây là lần đầu tiên có người ôm tiền đồng đến mua. Cười khổ nói: “Sao cháu lại không đổi thành hào bạc? Lần này để ta đếm, chắc phải mất nửa ngày đó.” Trong lòng lăm lăm, còn chưa chắc đã đếm chuẩn. Mấy chục hơn trăm còn có thể đếm, mấy nghìn đồng này, đâu thể đếm thuần thục được chứ!

Lúc này Ngô phụ mới phản ứng lại, cười nói: “Việc này phải trách ta, trước đó ta quên không nói, đứa nhỏ này còn tưởng giống như mua muối bình thường, cầm tiền đồng lại đây giao dịch. Như vậy đi, chỗ tiền đồng này người đưa cho ta, ở đây ta có mấy hào bạc, vừa vặn đủ để đưa người.” Đến chợ gia súc mua sắm, đều sẽ đổi tiền đồng thành hào bạc trước, bằng không số lượng tiền khổng lồ như vậy, vừa quá nặng không tiện mang theo, thứ hai cũng không dễ đếm, quá dễ làm lỡ chuyện.

“Vậy thì tốt quá rồi, số tiền này đưa cho người luôn.” La Trữ vừa nghe, vội vàng cầm tiền đồng giao cho Ngô phụ, hần cảm thấy thật nhẹ nhõm, hơn nữa một đồng tiền đồng này làm sao tốt bằng hào bạc được. Ngô phụ thu nhận tiền đồng, bảo nhi tử đi ra xe cầm chiếc hộp xuống, bỏ vào đóng lại, lại vỗ vai nhi tử nói: “Đi tìm Ngu thúc của con lại đây, để hần mang cân đến.” Hào bạc cũng như bạc vụn, cũng phải cân một thoáng, mà Ngu thúc trong miệng Ngô phụ, chính là người giúp cân bạc trong chợ, người quen thuộc đều yên tâm hần. Hơn nữa hần cũng luôn khiến cho người ta yên lòng, cái cân kia tuyệt đối chuẩn, sẽ không sai biệt, cho nên hơn mười năm nay hần vẫn lẫn lộn ở chỗ này rất tốt, không có một ai đi đập báng hiệu của hần.

Ngô Chi chạy chậm tới kéo theo một lão đầu nhỏ bé hơn 40 tuổi, người gầy gò, cặp mắt rất trong trẻo, lấy ra một chiếc cân nhỏ, Ngô phụ móc hào bạc từ trong lòng ra đặt lên khay, chậm rãi đẩy quả cân. Ba miếng hào bạc, to to nhỏ nhỏ, cuối cùng dừng ở năm lạng tám. Hai vị đều nhìn một cái, xem có sai không.” Cân thật không chế lực đạo, để Ngô phụ và La Trữ cùng nhìn.

Ngô phụ quét mắt, liền gật gật đầu, mà La Trữ, cẩn thận nhìn chằm chằm một hồi lâu, đòn cân quả thực không hạ, xác thực rất cân bằng, cười nói: “Không sai. Lão Ngu đầu tay ổn thật, để cho ta tới, sẽ không thể chuẩn như thế.” Chén cơm này, cũng không phải dễ ăn như vậy, nếu không cân bằng, tất nhiên có một bên không nghe theo.

Thấy hai người đều xem qua, đồng thời không ý kiến, Ngu Hữu Căn thu cân lại, ngay trước mặt giao bạc cho Ngô phụ, sau đó Ngô phụ đưa cho La Trữ, Ngu Hữu Căn nhìn La Trữ đã nhận tiền xong, nói: “Ta ở chỗ này nhiều năm như vậy, chỉ có thể dựa vào cái này để kiếm bát cơm, nếu dễ dàng như vậy, ta đã sớm hít gió tây bắc (=ăn không khí) mà sống rồi.” La Trữ nhận năm trăm đồng tiền Ngô phụ đưa cho, đếm từng văn một, xác nhận con số không sai, mới cười ha ha nói: “Chẳng phải thế sao, người bán người mua chúng ta, có ai không nhận cái cân này của ông chứ? Nếu để người khác làm, trong lòng ta sẽ bồn chồn lắm.” “Lão tiểu tử này lăm chuyện quá! Được rồi, các người đã xong việc, ta liền cáo từ.” Ngô phụ nói: “Không quấy rầy người, người có việc thì cứ đi làm đi.”

Vừa nói vừa đếm năm văn tiền, đưa cho Ngu Hữu Căn. Cân bạc cho người ta, hiển nhiên không phải miễn phí, mà Ngu Hữu Căn có một quy củ là, mặc kệ cân nhiều hay cân ít, mỗi lần đều thu năm văn tiền, nói đất cũng không đắt, nhưng cũng không thể coi là rẻ. Có người đồ mắt thấy có thể kiếm lời rất nhiều tiền, nhưng tay chân luống cuống liên tục, không thể làm cho người tin phục như Ngu Hữu Căn, chỉ biết tro mắt nhìn Ngu Hữu Căn kiếm tiền.

“Tiền cho người, như vậy lừa và bò sữa này ta để hai từ kéo đi?” Nếu đã đưa tiền, như vậy đã có thể kéo gia súc đi, nhưng Ngô phụ theo lễ phép, vẫn mở miệng hỏi một câu. La Trữ đương nhiên không phản đối, tiền hần đã thu rồi, phát tay nói: “Hai con này ta đã bán cho các người, các người cao hứng lúc nào dắt cũng không có vấn đề gì.” Còn nói hai câu khách sáo, sau đó xoay người trở về, hần phải mau mau mang bạc về, để vợ hần và bà mồi đi đặt mua mấy thứ.

“Huệ tử, ta để Ngô Chi đi về cùng cháu, sau khi về đến nhà cần phải cho hai con gia súc này ăn thật tốt, mấy ngày đầu cho ăn ngon một chút, đặc biệt là bò này cần chăm sóc cẩn thận, nói không chừng có thể khỏe mạnh lên. Đã hơn một tháng, đừng thấy nó gầy lại không có tinh thần, thế nhưng chưa chắc sẽ chết. Tin tưởng thúc, thúc sẽ không để cho cháu bị lỗ vốn.” Ngô phụ trịnh trọng nói một trận. Đặc biệt là con bò kia, hần nhìn rõ ràng, chưa chắc sẽ bị chết, còn có hi vọng nuôi lớn lên. Nhưng việc nuôi dưỡng sẽ mất nhiều thời gian và công sức.

Hiện tại không có người ngoài, Tôn Huệ ngại ngùng nói: “Thúc, vừa nãy cho thúc thêm phiền phức, cũng không biết tiền đồng đổi sang tiền bạc có tỉ lệ bao nhiêu, ngài nói cháu nghe một chút, cháu bù lại cho ngài.” Tuy rằng tỉ lệ chung là một xâu tiền đồng đổi được một lạng bạc, thế nhưng thời điểm hối đoái thực tế phải mất nhiều tiền đồng hơn mới có thể đổi tiền bạc, bởi vậy, năng đưa sáu xâu ba trăm văn, trên thực tế là Ngô thúc phụ lỗ vốn.

Ngô phụ lắc đầu, trừng mắt nhìn nàng nói: “Chỉ có một chút tiền như vậy, sao ta có thể lấy của cháu? Mau trở về đi thôi.”

“Coi như ngài không cần tiền hối đoái, vậy dù sao cũng phải đưa cho ngài tiền xem gia súc chứ?”

“Không cần, mau trở về, muốn đưa tiền cho thúc phụ, chờ cuộc sống của cháu ổn định một chút rồi lại đưa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc này Tôn Huệ quả thật cũng thiếu tiền, âm ỉ với Chu gia thành ra như vậy, thứ này thứ kia đều phải tự mình mang tới, nàng không muốn bị nói thành kẻ ham muốn lợi ích nhà người ta. Trong quá khứ còn muốn sống chung nên mới phải tận lực hòa nhã chút, bây giờ nhìn lại, quan niệm hai bên khác nhau quá nhiều, cách xa ra thì tốt hơn. "Vậy cháu đây xin cảm ơn Ngô thúc phụ."

Lúc đất lửa và bò sữa trở về, Chu nãi nãi còn đang hái lá dâu trong sân, hàng năm người quận Thanh Nguyên đều bắt đầu nuôi tằm vào mùa xuân, cho nên nhà nhà đều gieo dâu tằm khắp trong viện ngoài sân, làm vậy để trợ giúp chút chi phí trong nhà. Chu gia cũng nuôi không ít tằm, đến mùa xuân luôn vô cùng bận rộn. Tay xách một giỏ đầy lá dâu, nhìn thấy Tôn Huệ đi vào Chu nãi nãi hơi sầm mặt xuống, lại thấy nàng tay đất lửa tay đất bò sữa, trong nháy mắt mặt mũi trở nên khó coi, ánh mắt cũng lạnh xuống, ra sức giật mạnh (cái giỏ) một cái, hừ một tiếng đi vào phòng, đóng cửa cái rầm. Cũng mặc kệ Tôn Huệ đứng trong sân.

Tôn Huệ lắc đầu, tháng này nàng nhìn nhiều đã quen, cũng mặc kệ, buộc hai con gia súc dưới bóng cây, đi vào trong nhà, cầm cái gàu xúc xúc đầy đậu vào rồi mang ra đổ cho lửa và bò sữa ăn, lại xoay người qua chỗ nuôi la la, chỗ ấy có cỏ xanh mới cắt, trộn chung với nhau, như vậy cũng không tốn nhiều lương thực.

Mới kéo được một bó cỏ xanh đi qua, vào trong sân đã nghe thấy Chu nãi nãi trong nhà chính đang mắng to: "Đồ phá sản, hạt đậu tình quý như thế lại đem dứt cho súc sinh, người còn không nỡ ăn đấy! Quả thật không phải đồ của mình thì không tiếc, sớm muộn sẽ có báo ứng." Nói bóng nói gió, một lúc lâu cũng không dừng lại, thanh âm vừa dai dẳng vừa vang dội.

Tôn Huệ đứng thật lâu trong viện, ánh mắt bốc lên lửa giận, chợt nghĩ đến cái gì, buông bàn tay đang nắm chặt ra, hít sâu một hơi không để ý tới nữa, tiếp tục cho gia súc ăn. Tôn Duẩn vừa cúi trở về đã nghe thấy đây một lỗ tai, tức giận quăng bó củi, đang định đi vào lý luận, bị Tôn Huệ kéo lại, ngăn cản: "Kệ bà ta đi, làm chuyện của chúng ta." Xong vào thì như thế nào, cuối cùng còn không biết bị bôi bác thành cái dạng gì nữa!

"Tỷ, chúng ta ra ngoài ở đi, chúng ta có nhà, không nhất định phải ở chung với Chu gia, miễn cho bọn họ nói chúng ta nợ bọn họ." Ban đêm, Tôn Duẩn thần thờ nói, hần nhớ đến chuyện ban ngày kia, từ đầu đến cuối không có cách nào quên được, hạt đậu kia tỷ tỷ cũng gieo trồng, vừa mới thu hoạch xong, tại sao lại không thể dùng?

Thấy đệ đệ nhắc lại chuyện chuyển ra ngoài, Tôn Huệ không từ chối lập tức giống như lần trước, nàng có chút dao động, tiếp tục ở đối với bất kỳ ai cũng không tốt, có lẽ chuyển ra ngoài mới là thoải mái nhất, nàng nghĩ như vậy đấy. Nhưng nghĩ đến mẹ và tiểu đệ, nàng có chút băn khoăn, lần lửa* nói: "Xem lại đã." Có lẽ sẽ có chuyện cơ** cũng không chừng.

*lần lửa = tri hoãn, kéo dài, dây dưa

**chuyển cơ : khả năng, cơ hội chuyển biến tốt

"Tỷ!" Tôn Duẩn không cam lòng hô, hần hy vọng có thể lập tức chuyển đi. Tôn Huệ nghĩ vẫn nên chờ một chút, nàng luôn muốn rời đi một cách vẻ vang, cho nên kết thúc đề tài này: "Được rồi, ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy."

"Tỷ! Tỷ?" Tôn Duẩn lại hô hai tiếng, thấy Tôn Huệ không mở miệng, chỉ đành mắt húng hừ một tiếng. Hần biết, tỷ tỷ vẫn không định chuyển đi, nhưng nàng dao động, lần sau lại phát sinh chuyện khác thì chưa chắc đâu.

Mấy ngày kế tiếp, Tôn Huệ bận rộn suýt chết, bò sữa có vẻ bệnh, vì chiều cổ nó mất rất nhiều tâm tư, chỉ sợ nuôi không được, như vậy quá lỗ vốn rồi. Tuy nhiên may mắn chính là, mặc dù tình huống bò sữa không thấy khá lên, nhưng cũng không tệ đi. Về phần Tôn Duẩn, sau khi mua lửa, hần đã có gia súc để kéo xe, hàng ngày không khổ cực như trước nữa, mỗi ngày cũng bán được nhiều củi hơn chút ít, hần hy vọng có thể kiếm thêm tiền.

Lại là một tháng, bò sữa được chăm sóc cẩn thận đã dần dần tốt lên, chậm chậm có da có thịt, cường tráng lên. Đến lúc này, Tôn Huệ rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, không còn lo bò sữa có thể chết bất cứ lúc nào như trước nữa. Lúc này khí trời cũng ấm lên, Tôn Huệ cầm bàn chải cứng chà sạch những chỗ bẩn thỉu trên thân bò, chà xong thoạt nhìn cũng không bết bết như trước, da lông màu xanh đậm, cái sừng nhỏ nhỏ, nhìn cũng có chút uy vũ.

Lúc Ngô Thái Diệp nhìn thấy, đánh giá một hồi, bò sữa này nàng có nghe ca ca của mình nói, nhưng bây giờ nó không gầy trơ xương như lúc mới mua nữa rồi. Chỉ vào con bò cười chúc mừng: "Người thật là biết chăm sóc, bò này nuôi không tệ, người tiêu tốn chỗ tiền kia cũng rất đáng giá. Chờ trưởng thành, bán cũng tốt, thuê cũng được, về điểm này tiền mua bò rất nhanh là có thể hoàn vốn." Ngô Thái Diệp thật lòng vui mừng thay Tôn Huệ, cứ như vậy, cuộc sống của Tôn Huệ dần dần sẽ tốt lên.

Tôn Huệ cũng rất là kiêu ngạo, có thể nói một tháng nay nàng chăm sóc bò sữa suốt cả ngày đêm, không chỉ một lần phải dậy vào ban đêm, chẳng qua khổ cực như vậy vẫn có thành quả, xem đáng về bò sữa bây giờ, Tôn Huệ đã đủ vui vẻ. "Còn không phải sao, cái này còn phải cảm ơn Ngô thúc phụ, nếu không phải bác ấy có tuệ nhân cao siêu, ta cũng không mua được gia súc tốt như vậy, lại chỉ mất có ngàn ấy tiền, tương lai ta nhất định phải mời Ngô thúc phụ ăn cơm mới được, cẩn thận cảm ơn bác một phen!" Ngừng một chút, nhìn Ngô Thái Diệp lại nói: "Xem ta này, ân nhân đã ở ngay trước mặt, nếu không nhờ Thái Diệp người dẫn dắt, ta cũng không cách nào mua được gia súc."

Ngô Thái Diệp lắc đầu, khoát tay nói: "Người còn như vậy ta sẽ mất hứng! Chúng ta thân nhau như vậy, đâu cần những lời khách sáo này chứ!" Tôn Huệ hiểu tính tình Ngô Thái Diệp, cũng không tiếp tục nói những chuyện này nữa, nàng nói: "Được rồi, vậy không nói chuyện đó nữa, mau nói xem mấy ngày qua người ở nhà ngoại có chuyện gì? Sao đột nhiên lại gọi người đi vậy."

Thấy Tôn Huệ hỏi cái này, Ngô Thái Diệp dè chừng nhìn quanh, thấy không ai chú ý, mới hơi xấu hổ, nói: "Là Tổng nhị ca, hần từ huyện thành trở về, mang theo vài thứ, cũng có một phần của ta, ông ngoại ta liền nhận hộ, sau đó để hai chúng ta gặp nhau một chút." Tổng Nhị ca trong miệng Ngô Thái Diệp chính là đối tượng đính hôn của nàng, Tổng nhị ca kia được người trong nhà vận dụng quan hệ xin được một vị trí trong phòng thu chi của một cửa hàng trên huyện thành, đây còn là nhờ hồi trước hần được vào tư thực đọc sách hai năm, mặc dù không thể tham gia khoa cử, nhưng tính sổ sách thì vẫn được.

Mắt chớp chớp trên chóc, Tôn Huệ ranh mãnh nói: "Như thế nào, gặp Tổng nhị ca có nói gì không? Lâu như vậy mới được gặp lại, các người đại khái đều có chút nhớ nhung đối phương đi." Hai người là thanh mai trúc mã, có chút tình cảm trụ cột, cha mẹ hai bên cũng rất thoả, nói là gặp mặt cũng không có gì, ngược lại còn có ý khích lệ. Dù sao hôn sự này là nhất định, hai hài tử có tình cảm, cha mẹ hai bên đều rất vui mừng, cũng chỉ vì muốn tốt cho hài tử nên mới đính hôn.

Tổng nhị ca tính tình ôn hòa, bởi vì là con út được người trong nhà cưng chiều, tính tình hơi thiếu quyết đoán*, cho nên muốn tìm một người có thể bù đắp, mà Ngô Thái Diệp chính là lựa chọn tốt, tính tình nàng ngay thẳng, cũng có chủ kiến, cha mẹ hai bên cũng cảm thấy hai người này kết hợp lại sẽ không tồi, cho nên liền nhờ người làm mai trao đổi canh thiệp.

*nguyên văn: lỗ tai có chút mềm, hình dung người không có chủ kiến của riêng mình, dễ dàng bị người ngoài thuyết phục, dễ tin người khác, dễ mềm lòng

Bị lời của Tôn Huệ làm cho bất ngờ, Ngô Thái Diệp trừng mắt nhìn nàng nói: "Cô nương gia phải nói năng e lệ một chút, cẩn thận ta đi mách bá mẫu, bảo bá mẫu xé miệng của người!" Vừa nói Ngô Thái Diệp vừa làm bộ đứng dậy, muốn đi xé miệng Tôn Huệ.

Tôn Huệ vừa trốn qua một bên, vừa cười nói: "Làm sao, còn thẹn thùng hay sao? Lúc gặp mặt sao người không thẹn thùng! Hiện tại ở trước mặt ta, lại còn mắc cỡ cơ đấy."

Ngô Thái Diệp đuổi theo mấy bước, dừng lại, lắc đầu nói: "Quên đi, không thêm tranh cãi với người, dù sao ta cũng không nói cho người biết." Nàng đã nói cái gì, dĩ nhiên không thể nói cho người khác, cho dù là bằng hữu tốt nhất. Tôn Huệ cũng không thật sự muốn biết, mặc dù triều đại này không quá mức coi trọng lễ nghi giống như triều Minh ở Trung Quốc đời trước, nhưng mà da mặt hay là mỏng, vẫn tỏ ra rất kiêng kỵ đối với những lời tâm tình giữa nam và nữ, Tôn Huệ tất nhiên sẽ không có tình tìm hiểu.

Tôn Huệ cũng dừng chân, quay sang Ngô Thái Diệp nói: "Được rồi, không đùa nữa, mau nói xem, người tới tìm ta chơi đùa, hay là có chuyện gì?" Ngô Thái Diệp cũng nghiêm túc lên, nàng thật sự có việc mới tới, nhìn Tôn Huệ hỏi: "Có một chuyện người biết không? Ta nghĩ người nên tìm hiểu một chút thì tốt hơn."

Thấy Ngô Thái Diệp không đùa, Tôn Huệ cũng thu lại nụ cười: "Sao, chuyện gì? Nói nghe một chút. " " Chẳng phải đệ đệ người từng đánh nhau với người ta sao? " " Ừ, chuyện xảy ra cũng được một thời gian rồi. " " Người biết nguyên nhân không? " " Chẳng phải những người đó không ưa tỷ đệ chúng ta sao? Nhìn thấy hài tử của mẹ kế ác độc, cho nên nhìn ngứa mắt liền động thủ."

"Không phải đâu, là có người xúi giục, người nọ là thân thích của Chu gia. Hiện tại đệ đệ người có chút củi cũng không ai muốn mua, nếu như không phải đưa đến nơi khác, sợ rằng không bán được bao nhiêu. Đây cũng là vì có người vào trong trấn phát tán mấy lời nhảm nhí. Về phần là ai, dù sao cũng chỉ có mấy người đó thôi, ta thấy tỷ đệ các người không nên tiếp tục ở đây nữa." Ngô Thái Diệp thật lòng nhắc nhở: "Ta thấy, nếu như có thể, người và đệ đệ người xem xét dọn ra ngoài ở đi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Một lời của Ngô Thái Diệp khiến Tôn Huệ biến sắc, mặt mũi tối sầm lại, nàng không sao ngờ được, Chu gia lại có người dùng biện pháp bỉ ổi như vậy, đây căn bản là không còn một chút ý tốt nào nữa rồi. Chặt đứt đường tiền tài của người, bản thân lập tức biến thành thâm cừu đại hận, lại thêm những lời đồn đãi nhảm nhí vô căn cứ, dù là thánh nhân cũng không thể bình tĩnh.

Cần rằng, không ngừng nói “được lắm”, lửa giận quanh quẩn trong mắt Tôn Huệ, nàng cũng muốn xem một chút, còn có chiều gì nữa, vốn còn muốn chần chờ thêm hai năm, chờ đủ tiền rồi liền xây phòng chuyển ra ngoài, hiện tại nhà, coi như xong, vẫn nên sớm rời khỏi một chút thì hơn, miễn cho Đại đệ tiếp tục bị khi phụ si nhục. Đến lúc đó, có thể ai đi đường này, nước sông không phạm nước giếng thì tốt, còn nếu lại xảy ra những chuyện hạ lưu như thế này, thì cho dù phải vứt hết mặt mũi nàng cũng phải náo một trận.

"Cảm ơn Thái Diệp, ta nhớ kỹ, sẽ thương lượng với mẹ ta." Tôn Huệ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nói với Ngô Thái Diệp: "Có lẽ phải chuyển ra ngoài ở rồi. Đến lúc đó còn phải mượn trâu nhà người, con lừa kia một chốc một lát không chờ được bao nhiêu đồ, không có khí lực lớn như trâu." Nếu muốn chuyển, cũng đừng dây dưa thêm chút nào nữa, giải quyết gọn gàng dứt khoát, miễn cho lời ra tiếng vào.

"Yên tâm đi, đến lúc đó nói ta một tiếng, ta sẽ dắt trâu sang, cùng dẫn cả nhị ca tới giúp đỡ dọn dẹp một phen." Ngô Thái Diệp vô cùng trượng nghĩa nói. "Nhưng mà nhà người bên kia có phải nên chỉnh đốn sửa sang trước hay không, cửa sổ cũng phải dán lại, nhất là nồi và bếp, bao nhiêu năm không sử dụng, cũng nên thu dọn lại, nếu không đến lúc cần dùng lại không dùng được." Nơi đó chỉ đến lễ mừng năm mới hai tỷ đệ Tôn Huệ mới ở lại một đêm, không sửa sang lại sao có thể ở lâu dài được.

Tôn Huệ lắc đầu, tạ ơn Ngô Thái Diệp quan tâm, nói: "Nếu chỉ để ở thì không có vấn đề quá lớn, gian phòng kia mẹ ta rất coi trọng, hai năm trước mới lợp lại nóc nhà, bên trên phủ cỏ tranh dày, là cỏ ở ven biển, vô cùng chắc chắn. Vách tường cũng trát bùn kỹ lưỡng, ở không thành vấn đề."

"Có thể ở là tốt rồi, tương lai bỏ tiền mua gạch xanh của Lưu gia trên trấn, xây một cái nhà thật đẹp." Ngô Thái Diệp có nghe Tôn Huệ từng nói muốn xây nhà.

"Vây còn phải đợi mấy năm nữa." Tôn Huệ cười đáp lại một câu, không dây dưa vấn đề này nữa, nàng hỏi: "Đại tẩu từ người thế nào? Bao lâu nữa thì lâm bồn?" Nếu như nàng nhớ không nhầm, ước chừng mười ngày nữa chị dâu Thái Diệp sẽ sinh.

"Sắp rồi, mẹ ta bảo thai đầu thường như vậy, thời gian không chuẩn xác đâu, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể, cho nên mấy ngày nay mẹ ta gần như không ra khỏi cửa, cũng hẹn trước với bà đỡ rồi, động thai một cái lập tức gọi bà đỡ đến." Đây cũng là lý do lúc này Ngô Thái Diệp nói khi nào dọn nhà thì nàng và nhị ca nàng sẽ tới, bởi vì chị dâu phải có người ở bên cạnh. "Nếu không mẹ ta nhất định đi qua giúp người rồi, nhưng hiện tại chắc là không được."

"Chuyện của chị dâu người quan trọng hơn, chỗ ta thì có gì đâu, đến lúc ta chuyển nhà mà chị dâu người lại động thai, người cũng đừng qua, ở nhà hỗ trợ thôi." Tôn Huệ ngắt lại, nếu vậy có nên tạm thời hoãn chuyển nhà, tránh cho mượn xe trâu làm trễ nãi việc nhà nàng.

Ngô Thái Diệp nói: "Vây thì không cần đâu, mẹ ta toàn chê ta tay chân vụng về, ta ở trong nhà có khi còn cản trở! Vả lại, một tiểu cô nương như ta, cho dù muốn giúp đỡ, người nhà ta cũng sẽ không đáp ứng. Đừng từ chối nữa, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới." Ước định xong xuôi, Ngô Thái Diệp liền cáo từ. Lưu lại Tôn Huệ một mình suy nghĩ, làm cách nào mở miệng nói với mẹ. Tôn Huệ chỉ sợ mình vừa nói ra, mẹ liền kiên quyết phản đối, nàng biết mẹ lo lắng hai tỷ đệ các nàng ở trong nhà tranh không có người lớn bên cạnh, gặp phải người xấu thì không biết phải làm sao. Tuy vậy, Tôn Huệ vẫn muốn nói chuyện với Tôn mẫu một lần, cố gắng thuyết phục mẹ thử xem.

Ban đêm, tìm một cơ hội kéo mẹ ra sau nhà, nhân lúc cho gia súc ăn, Tôn Huệ nói thẳng: "Mẹ, hay là con và đệ đệ về nhà bên kia ở thôi, không ở chỗ này nữa đâu, rất không thoải mái." Tôn mẫu vốn đang chuẩn bị cắt cỏ bỏ vào trong chuồng, nghe nữ nhi nói vậy, dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn nàng, muốn xem thử nàng có nói đùa hay không. Nhưng nét mặt Tôn Huệ rất kiên định, Tôn mẫu nhìn xong biết nàng không đùa, cũng không cho ăn nữa, ném cỏ đi nói: "Đừng hồ đồ, nhà ngôi gạch xanh con không ở, đi qua nhà tranh rách nát làm cái gì? Hay là ai dám nói gì trước mặt con, con nói với mẹ, mẹ đi tìm hân!" Cho là có người ép buộc nữ nhi mở miệng, Tôn mẫu liền chuẩn bị đi tìm người kia đi, âm ỹ não loạn một bữa, bà cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

"Không có, chính là con và Đại đệ họ Tôn, cứ ở Chu gia mãi cũng không tốt. Không bằng đi về nhà của mình, mặc dù phòng ốc đơn sơ, nhưng tục ngữ nói 'Hang vàng hang bạc không bằng ổ cỏ nhà mình', nhà mình làm gì cũng dễ dàng hơn. Bên đó cũng đầy đủ hết rồi, chỉ cần mang chút đồ qua là có thể ở." Tôn Huệ cố gắng thuyết phục mẹ mình, để bà đồng ý nàng chuyển về nhà mình.

Nhưng mà Tôn mẫu hỏi đầu đi để ý những thứ tục ngữ, đạo lý kia của nàng, sắc mặt khó coi phản bác thẳng: "Không được, nghĩ cũng đừng nghĩ! Mấy đứa cứ đang hoàng ở đây, đừng nghĩ đến phòng ở bên kia nữa! Con làm tỷ tỷ, không thể đầu têu hư hỏng, có nghe không đó, còn để cho ta biết con có ý định như vậy nữa, cẩn thận ta đánh con!" Ở Chu gia không phải chịu gánh nặng về lương thực, thu hoạch hàng năm đều đổi thành tiền tích góp, để dành cho nhị tử xây nhà và làm đồ cưới cho nữ nhi. Bất kể nguyên nhân gì, mặc kệ bị nói thành ăn nhờ ở đậu, cũng phải cố ở thêm mấy năm, có thể tích góp càng nhiều bạc càng tốt.

Hơi lùi bước về đằng sau, ở chỗ đại cũng không có thuyết pháp không nên đánh đập trẻ nhỏ, Tôn mẫu lại là người cứng nhắc, Tôn Huệ vẫn sợ Tôn mẫu thường cho mình một cái tát, không sợ đau, nhưng cực kỳ mất mặt. Cho dù như vậy, Tôn Huệ vẫn không quên suy tính ban đầu, vẫn mở miệng khuyên như: "Mẹ, hiện tại con và Đại đệ hàng ngày đều có thu nhập, cộng thêm nhiều gia súc như thế này, chúng ta cũng không phải không có ruộng, bảy mẫu ruộng nước cộng thêm ba mẫu ruộng cạn, đủ cho chúng con chi tiêu hàng ngày, thậm chí còn có dư. Nếu cứ ở nhà này thêm nữa, thanh danh chúng con đều mất hết, đến lúc đó Đại đệ không tìm được vợ thì làm sao bây giờ? Còn không bằng chuyển đi, thanh bạch, không ai dám nói câu gì." Ban đầu Tôn mẫu định cư ở chỗ này đã mua năm mẫu ruộng nước, lại tự mình mở thêm hai mẫu ruộng cạn, cộng thêm mấy tháng trước Chu Hải cho hai mẫu ruộng nước, cùng với một mẫu ruộng cạn mới mở năm ngoái, tổng cộng mười mẫu, hai người ăn vậy là đủ rồi. Nhất định vẫn còn có chút để dành.

Hừ một tiếng, Tôn mẫu chỉ vào nữ nhi bắt nạt nói: "Nhà đầu con không biết giống ai, dễ bị bắt nạt như vậy, bị nói vài câu nhảm nhí mà con cũng không biết đáp lại!" Thấy nữ nhi không nghe lọt lời mình, rốt cuộc vẫn là con gái của mình, Tôn mẫu tận tình khuyên nhủ dạy dỗ: "Có cái gì không thể ở, ở chỗ này không phải giao nộp lương thực, chẳng phải sẽ dành dụm được nhiều tiền hơn sao? Chút lợi ích này mà cũng không chiếm được, năm đó tội gì ta phải tái giá?" Hi vọng nghe mình nói xong, nữ nhi có thể suy nghĩ rõ ràng, đừng đi nhận thức những thứ lý lẽ vớ vẩn kia nữa.

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, cuộc đời của con và Đại đệ còn rất dài, không cần thiết phải vì chút lợi này mà uốn cong đầu gối, chúng con tự mình kiếm tiền

cũng có thể sống tốt." Sau mấy năm sống yên ổn Tôn Huệ mới có thể nói ra câu này, cũng là vì đời trước nàng được dạy rằng: 'không nên ăn của ăn xin'.

Tôn mẫu trực tiếp hừ một tiếng, có khi bà thật sự không hiểu, nữ nhi luôn biết nghe lời phải, làm sao lại có nhiều suy nghĩ vớ vẩn như vậy, cũng không còn là đứa bé nữa, cô nương mười hai tuổi đã có thể đương gia rồi, bị sỉ nhục vài câu thì có thể như thế nào, năm đó hạn hán một đường xuôi nam cái gì mà chưa từng gặp qua, hiện tại mấy chuyện này thì tính là gì, tại sao lại chịu không được?

"Được rồi, đề tài này dừng lại ở đây, không cần nói nữa, ta sẽ không đáp ứng. Các con mới bao nhiêu, chờ qua mấy năm nữa, không phải nói muốn xây phòng mới sao? Chờ xây xong rồi nói sau, nhẹ nhàng mà sung sướng vào ở không phải càng tốt sao?" Tôn mẫu không kiên nhẫn, trực tiếp kết thúc ở đây.

Tôn Huệ hít sâu một hơi, chợt thốt lên: "Ngộ nhớ có người nói chúng ta lấy tiền của Chu gia để xây nhà thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó còn có danh tiếng ư, nhà cửa cũng sẽ bị người ta đập phá."

Phản ứng đầu tiên của Tôn mẫu chính là, hần dấm! Nhưng bà lập tức sững người lại, im lặng, đến lúc đó quả thật rất khó nói. Chuyện này lại không thể lấy ra chứng cứ, không lẽ đành mặc kệ mấy bà tám kia nói nhảm hay sao?

Tôn Huệ thấy Tôn mẫu sững sốt, vội nói: "Cho nên nói, con và Đại đệ vẫn nên đi ra ngoài ở thì hơn, ít dính dáng đến Chu gia một chút, đến lúc đó người khác sẽ không thể tùy tiện mở miệng, nếu có kẻ tò mò, chúng ta cũng có thể đường đường chính chính đấu võ mồm một phen." Tôn Huệ hi vọng nói như vậy thì Tôn mẫu sẽ đáp ứng cho nàng và Đại đệ chuyển ra ngoài ở.

Tôn mẫu không mở miệng, có vẻ bà đang trầm tư, mà đúng là bà đang suy nghĩ làm như thế nào mới là tốt nhất, cũng không thể chiếm được chút lợi nhưng lại làm hại nữ nhi và nhi tử của mình cả đời không thể ngừng đầu lên được, nhất là Tôn Duẫn, có lời đồn đãi như vậy, danh tiếng tử tôn cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tôn mẫu càng nghĩ càng cảm thấy chuyện như vậy có khả năng, đến lúc đó bị người ta oan uổng, thật sự không có cách nào đi nói lý, tuy bà không sợ mấy lời đồn đãi nhảm nhí, nhưng bà cũng không muốn vô duyên vô cớ bị người oán hận! Bà tức giận mắng: "Mẹ con năm đó đúng là mù mắt, tìm một người như thế tái giá, vờ thành thật cũng rất giống, khổ mấy mẹ con chúng ta rồi!" Nói giọng không dễ chịu: "Giờ đã đến nước này, xem ra không chuyển là không xong rồi. Ta tìm thời gian đi lên miếu cầu xăm*, chọn giờ lành chuyển ra ngoài thôi."

* 筮(ký) : cái thẻ, cái thăm (để bói, đánh bài)

"Việc này nương quyết định đi, lúc nào chuyển, con nghe nương." Kỳ thực đối với chuyện bói toán Tôn Huệ hoàn toàn không để ý, cho dù chuyện nàng xuyên qua có chút sắc thái thần thoại, nhưng nương cũng không cho là hòa thượng, đạo sĩ trong miếu thật sự có sức mạnh không ai biết, dưới cái nhìn của nương chính là một đám thần côn lừa người. Tuy nhiên, nếu xin được xăm có thể làm cho nương an tâm, nương cũng không ngại đợi thêm vài ngày.

"Được, ta sẽ mau chóng đi lên miếu." Chỉ vào la la đang đói bụng kêu to, Tôn mẫu nói: "Vậy con cho la la ăn đi, ta phải vào trong tính toán một chút." Nhiều năm như vậy, cũng tích góp được chút bạc, tính cả tiền mua lừa, bò vẫn còn một chút, cầm ra tính toán thử, mua thêm vài thứ.

"Không sao đâu, nương đi làm đi, chỗ này để con làm đi." Tôn Huệ gạt đầu, những việc này thường ngày đều do nàng làm, ngày hôm nay muốn thương nghị với nương, mới gọi nương lại đây giúp đỡ. Cô đều đã cắt từ sáng sớm, rom rạ lấy dây buộc chặt thành bó, cời dây ra ném cho la la ăn là xong. Rất dễ dàng.

Tôn Huệ bên này cho la la ăn sau đó đi nghỉ ngơi, Tôn mẫu ở bên kia vội vàng tính toán, hàng năm tuy chi tiêu không nhiều, nhưng chỉ dựa vào thu nhập từ mấy mẫu ruộng, cũng không còn lại bao nhiêu tiền, hiện tại lấy ra đếm, chẳng qua cũng chỉ có mười hai mười ba lượng bạc. So với người dân ở nông thôn thì cũng không ít, thế nhưng đây chính là tiền tích trữ nhiều năm, tương lai xây nhà, đồ cưới cho con gái đều cần đến tiền, bởi vậy, đây thật sự không tính là gì, còn phải phát sầu nhiều.

Chu Hải thấy hiếm khi Tôn mẫu cầm tiền ra đếm, ngồi dựa vào cạnh giường hỏi: "Sao lúc này lại lấy ra? Cứ cất đi thì tốt hơn, miễn cho bị người khác sờ soạng." Tuy rằng ngày đó náo loạn một hồi, thế nhưng nhiều năm phu thê như vậy, ngày thường lại không đụng chạm chuyện gì, cũng không còn canh cánh trong lòng.

Vốn đang không vui, muốn kiểm chuyện với Chu Hải, hần vừa hỏi như vậy, trực tiếp va phải lưỡi giáo*. Tay vỗ một cái, Tôn mẫu xoay người lại trào phúng một trận: "Tôi cũng muốn cất giữ thật kỹ, nhưng có mấy người nhìn rồi khó chịu, vẫn cứ giờ trò sau lưng, không nhìn nổi mấy mẹ con chúng tôi, không có cách nào, chỉ có thể dọn dẹp một chút rồi đi thôi."

*chàng thương khâu, hay là bị đụng vào họng súng, đại khái động chạm đến vấn đề đang canh cánh nhất, bức bối muốn phát tiết nhất.

Chu Hải vốn coi trọng sĩ diện, nghe vậy nét mặt lập tức lạnh xuống, hừ một tiếng: "Nói cái gì đó, nghe như có người đuổi hai hài tử kia đi vậy, Chu Hải ta

nếu đã nuôi tụi nó mấy năm qua, cũng không để ý nuôi thêm mấy năm nữa, bà đừng nghe gió tương mưa* rồi làm ầm ĩ lên."

*thính phong tị thị vũ : nghe gió chính là mưa. Nghĩa là : mới vừa nghe được mấy tiếng gió thổi đã tưởng sắp mưa rồi. Còn có thể dùng để diễn tả những kẻ chưa nghe rõ chuyện gì thì đã gào to lên, người không có chủ kiến, bảo sao hay vậy. Loại người này vốn không có chuyện gì đã lu loa ầm ĩ. Dùng cho nghĩa xấu.

Đứng bật dậy, Tôn mẩu lúc này coi như đã hiểu, xem ra tất cả mọi người đều cho rằng hai hài tử của bà không thể rời Chu gia, phải dựa vào hấn nuôi dưỡng! Bà trợn to hai mắt nói: "Họ Chu, ít nói những lời dát vàng lên mặt đi, chẳng qua ông chỉ cung cấp một chỗ ở, một ngày hai bữa cơm. Mấy mẹ con chúng tôi, cũng không có ăn không ngồi rồi, việc trong nhà có bao giờ bê trễ hay không! Hôm nay tôi nói cho ông biết, con trai con gái tôi mấy ngày nữa sẽ dời ra ngoài, xem cách xa Chu gia ông có sống được hay không." Tính cách Tôn mẩu cũng không hề nhu nhược.

Sắc mặt Chu Hải khó coi, giọng điệu không tốt nói: "Phát điên cái gì ! Sống cuộc sống yên ổn không tốt sao, cả ngày làm loạn cái gì vậy?" Tất nhiên hấn sẽ không để cho hai tỷ đệ Tôn Huệ thật sự rời đi, bằng không người ta nhất định nói hấn không dung được người, những lời chỉ trích Tôn mẩu lúc trước, có khả năng sẽ rơi xuống trên người hấn.

"Ông nói tôi đang làm gì? Ông là đồ không có tâm can, nếu không phải các người bức tôi đến mức này, tôi sẽ để cho một đôi hài tử của tôi phải sống đơn độc sao? Hài tử của ai người đó đau lòng, lúc trước con trai của tôi bị đánh thành như vậy, còn không phải do nhà các người phao tin đồn nhảm." Tôn mẩu ngấm lại liền giận, nếu không phải hài tử mình ra tay cũng không nhẹ, bà nhất định phải kiểm tra mẹ thằng nhóc kia ầm ĩ một hồi.

Chu Hải tức khắc ngừng lại, chuyện đó hấn cũng không ngờ, đuối lý, không còn lớn giọng được như lúc trước: "Tiểu hài tử mâu thuẫn xích mích, bà lại đem ra nói để làm gì? Hiện tại lại cãi nhau, mới qua chưa được mấy ngày, còn chưa định hòa hảo? Bà cũng đừng để trong lòng." Nếu bảo là người xấu, Chu Hải còn chưa phải, thậm chí toàn bộ Chu gia cũng không có người tâm địa ác độc, chẳng qua người nào cũng biết tính "kẻ vật". Không chịu "thiệt thòi" mà thôi.

Tôn mẩu cũng mặc kệ những chuyện này, trái lại bà tin tưởng nhi tử mình có thể giải quyết, bà vợ lấy hào bạc, tiền đồng trên bàn, thu dọn bỏ vào hộp gỗ, giấu dưới một viên gạch trong góc tường, quay người về phía Chu Hải nói: "Mai hoặc là ngày kia, tôi sẽ đi lên miếu một chuyến, cầu xin xăm, xem xem lúc nào dọn nhà thì thích hợp."

Chu Hải lập tức ngồi dậy, nhìn Tôn mẩu, nhủ mảy nói: "Làm sao, lẽ nào nhà tôi thật sự không ở lại được, hay là bị làm sao?" Đột nhiên nghĩ đến hay là hai hài tử có chuyện gì, cho nên hỏi: "Hai đứa nhỏ nghe người khác nói, mới có ý nghĩ này, bà biết nguyên nhân sao?"

Tôn Huệ ngồi thẳng lên, vẫn tức giận như trước : "Ông cũng biết có người nói láo, sao không thấy ông ngăn lại? Cứ trơ mắt nhìn người ta bôi bẩn nhi nữ của tôi, hiện tại không đi, chẳng lẽ còn phải tiếp tục ở đây bị các người chọc tức ! Nói cho ông biết, chỉ mấy ngày nữa thôi, tôi dọn dẹp gian nhà bên kia một thoáng, chọn ngày tốt lập tức chuyển sang." Liếc hấn từ trên xuống dưới, hừ một câu: "Như vậy không phải theo ý các người hay sao?"

Vốn cho rằng nói nhảm, nhưng hiện tại xem ra không phải, kể thế thật sự tính toán như vậy. Chu Hải vội hỏi: "Nhi nữ bà ở nhà tôi, có lẽ sẽ không ai đi bắt nạt bọn chúng, mỗi ngày ăn uống không thiếu thốn, hiện tại bà đừng nghe người khác nói mấy câu, liền nói tôi không tốt. Như vậy đi, gian nhà kia của bà vẫn đứng nên thu dọn, tiếp tục ở nơi này đi. Có vấn đề gì thì nói với tôi, tôi giúp đỡ giải thích vài câu." Nếu có thể thì tuyệt đối đừng làm ầm ĩ thêm nữa, ở trước mặt người ngoài rất mất thể diện.

"Ngủ đi, tôi không muốn tiếp tục bàn bạc mấy chuyện này với ông nữa. Con gái tôi nói đúng lắm, hàng vàng hàng bạc không bằng ổ củ nhà mình, bất kể nói thế nào, vẫn là nhà mình ở thoải mái hơn." Nói xong câu này, Tôn mẩu liền lên giường ngủ, không có ý định tiếp tục tán gẫu. Chu Hải đương nhiên không thể thờ ơ, đẩy bà: "Đừng ngủ, chúng ta nói rõ ràng, sao lại không bằng nhà của chính mình? Chúng ta cũng đâu có làm cái gì." Nhắm mắt, vẫn không mở miệng, chỉ tự dỗ mình ngủ thiếp đi, Tôn mẩu đã quyết định chủ ý, bà nhất định không thể để cho con trai, con gái mang tiếng xấu.

Ngày thứ hai, Tôn mẩu liền đánh xe lừa, đi về phía ngôi miếu cách đây ba dặm, Tôn Duẩn đón cưỡi trở về, thấy xe lừa không ở nhà, trải cùi ra phơi, vào phòng hỏi tỷ ty đang dệt vải: "Xe lừa đâu, ai mượn đi rồi?" Nhất thời còn chưa nghĩ ra ai đến mượn xe lừa, liền tò mò hỏi. Không dùng tay lại, Tôn Huệ đáp: "Là nương lấy đi, đi tới miếu thờ cách đây ba dặm." Vốn là nàng cũng muốn đi, phòng ngừa hòa thượng nói mấy thứ không tốt, ngăn cản chuyện này. Thế nhưng, nói cái gì nương cũng không đáp ứng, vẫn bảo nàng ở nhà chờ.

Tôn Duẩn lấy ghế nhỏ ra ngồi, hỏi: "Đi lên miếu làm gì? Sao không nghe nương nói, là đi một mình, hay là có người hẹn đi cùng." Không ngày lễ ngày tết, cũng không phải đầu tháng, tại sao phải đi lên miếu thờ nhỉ? Tôn Huệ cười nói: "Là việc tốt, hôm qua tỷ nói với nương muốn dọn qua nhà mình ở, sau một phen khua môi múa mép, khuyên động nương. Hiện tại nương đi lên miếu thờ là để xin xăm, xem ngày nào chuyển nhà thì tốt." Hôm qua đã định nói với Đại đệ, nhưng cảm thấy vẫn chưa chắc chắn, liền giấu đi.

"Có thật không! Quá tốt rồi, cứ như vậy, chúng ta ở nhà mình, muốn làm gì thì làm, không cần lúc nào cũng lo lắng ánh mắt của người khác." Tôn Duẩn rất là hài lòng, hấn đã sớm muốn rời xa nơi này, quá khó chịu, luôn cảm thấy bó tay bó chân. Tôn Huệ thăm đầu xột, nghĩ nàng có linh hồn của một người trưởng thành cũng cảm thấy không xong, huống hồ Đại đệ mới chỉ là hài tử! Vốn bởi vì cha chết, ngàn dặm lưu vong, trở nên miễn cưỡng, e rằng hấn luôn phải che giấu khổ sở.

"Không sao đâu, chúng ta chỉ phải ở đây vài ngày nữa thôi, các chờ xác định thời gian dọn nhà, chúng ta liền đi khỏi nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhận được tin tức Tôn Duẩn rất là vui vẻ, bao nhiêu ngày qua đây là lần đầu tiên có thể cười một cách thoải mái, làm việc cũng thành thạo hơn rất nhiều. Tôn Huệ nghĩ, nếu như sớm rời Chu gia hơn chút, có lẽ đệ đệ sẽ không phiền não như bây giờ, cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế này. Nhưng hiện tại cũng không muộn, lúc này mặt mũi hai bên vẫn còn chưa hoàn toàn xé rách.

Mặt trời đã ngã về phía tây, Tôn mẫu đánh xe lừa thông dong trở lại, nhìn sắc mặt không giấu nổi vui mừng, tất nhiên không phải thế xâm hạ hạ. Quả nhiên, lúc ăn tối xong, Tôn mẫu nói cho nữ nhi Tôn Huệ: "Ta lần này nha, cầu được cây xâm tốt nhất! Nói là dọn nhà càng thêm lợi cho dòng dõi về sau, có xu thế hưng vượng, ngày tốt ta cũng nhờ người bói toán, chính là giờ Thìn năm ngày sau." Những từ văn nhả trong thế xâm bà nghe không hiểu, nhưng lời của sự phụ giải xâm bà nhớ được đại khái, biết là thế xâm không tệ.

Nghe được giờ lành dọn nhà, Tôn Huệ nói: "Là năm ngày sau ă? Vậy hai ngày nữa con phải đến nhà Ngô Thái Diệp mượn trâu, cộng thêm gia súc trong nhà, chuyển qua chắc chỉ mấy vài chuyến, giảm đi không ít công sức." Nàng cũng không ngờ mẹ lại rút được cây xâm tốt nhất, đây thật đúng là trời cao giúp đỡ.

Thờ dài, Tôn mẫu xoa đầu con gái, cực kỳ không nỡ, mới bao lớn đã phải sống xa mẹ, sau này có những khi vất vả cực nhọc, mình cũng không giúp được bao nhiêu. Bà cũng muốn che chở cho con gái, nhưng Chu gia còn có đứa nhỏ không thể xa bà. "Con dẫn theo đệ đệ con, hai đứa phải biết lo lắng cho nhau, ta sẽ thường xuyên đi qua làm giúp chút ít chuyện." Giọng nói mang theo tiếng khóc: "Đều do mẹ, không có bản nuôi nấng hai đứa lớn lên."

"Mẹ nói cái gì đó, làm sao lại trách mẹ được chứ, năm đó tai họa lớn như vậy, không ít lần mẹ đều có thể bán con đi, nhưng mỗi khi đoạt được đồ ăn chẳng phải mẹ đều nhường cho chúng con ăn trước hay sao? Mẹ tái giá, cũng không phải vì bản thân, nếu không tội gì phải dẫn theo con và đệ đệ. Ngán vạn đừng tự trách nữa, cho dù sức sinh cũng nên cảm ơn, hưởng chỉ là người!" Tôn Huệ nói.

Lau khôe mắt ẩm ướt, Tôn mẫu nín khóc mỉm cười, lắc đầu nói: "Con nhóc này vừa há mồm, ai cũng nói không lại con, được rồi, ta không ở đây làm nhảm với con nữa. Mau đi ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm." Thời đại này, những người nhà nghèo làm gì có thú vui tiêu khiển ban đêm, hơn nữa còn phải tiết kiệm dầu thắp, đều đi ngủ thật sớm, ngày hôm sau thức dậy cũng rất sớm.

Trở về phòng, Tôn Huệ bị Tôn Duẩn kéo qua, hần tức tức hỏi: "Mẹ gọi tỷ làm gì thế, có phải mẹ nói với tỷ lúc nào chúng ta sẽ chuyển đi không?" Hần đợi một lúc lâu, trong lòng ngứa ngáy, chính là vì muốn biết kết quả. Vốn là lúc mẹ gọi tỷ tỷ hẳn cũng muốn đi theo, nhưng mà không được phép, vội vàng trở lại.

"Còn chưa ngủ à." Tôn Huệ đi qua giường mình, ngồi xuống, mệt mỏi một ngày, cũng chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu, hiện tại ban đêm rồi, dĩ nhiên cần nghỉ ngơi. Tuy nhiên nàng biết, nếu như mình không nói cho đệ đệ biết kết quả, hôm nay sẽ không được ngủ yên: "Nói rồi, đã định vào giờ Thìn năm ngày sau, đệ chuẩn bị một chút, cũng phải nói một tiếng với mấy nhà thường đưa cưới, ngày đó không rảnh rồi." Bất kể là một ngày trước đó đưa ít hơn, hay là đưa trễ một ngày, đều phải nói rõ ràng.

Biết thời gian dọn nhà rồi, Tôn Duẩn cũng an lòng, nghe tỷ tỷ đề nghị như vậy, cười khoát tay nói: "Cái này không cần tỷ tỷ lo lắng, tự đệ sẽ xử lý tốt. Tốt lắm, biết tin tức rồi, sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, ngủ đi." Mí mắt đã sụp xuống, hiển nhiên đã buồn ngủ lắm rồi, Tôn Huệ thấy đệ đệ như vậy, thôi tắt đèn đi ngủ.

"Ồ, người nói bá mẫu đáp ứng chuyện người chuyển ra ngoài rồi?" Sáng sớm Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ đến tìm nàng, nghe được tin tức kia cũng vui mừng thay nàng, nói: "Như vậy người có thể thoải mái hơn rất nhiều, không bị bó tay bó chân nữa. Mau nói cho ta biết, lúc nào qua mượn, ta nói với cha một tiếng, ngày đó dắt trâu qua cho người sai bảo." Ngô Thái Diệp vốn còn muốn hỏi một chút xem Tôn Huệ nói gì với bá mẫu, nhanh như vậy đã thông, sau nghĩ lại, hay là thôi đi, chỉ cần kết quả không tệ là được rồi.

"Còn có bốn ngày nữa chúng ta sẽ chuyển, lúc Ngô thúc phụ trở về người hỏi giúp ta một tiếng, nếu như ngày đó trâu nhàn rỗi thì cho ta mượn, nếu nhà người cũng cần dùng thì thôi, ta dùng xe lừa đi thêm mấy chuyến cũng xong." Có thể mượn được thì tốt hơn, nếu như Ngô thúc phụ cần dùng cũng không sao, chẳng qua chỉ phí chút thời gian, chuyển nhiều thêm mấy lần mà thôi.

Ngô Thái Diệp một lời đáp ứng, lời kéo Tôn Huệ cười nói: "Nhất định cho người mượn, nhà ta cũng không nhất thiết mỗi ngày đều phải dùng xe, đến lúc đó ta và nhị ca sáng sớm dắt trâu qua, yên tâm đi." Cha nàng đi lên trấn đi, cũng ít khi dùng đến xe trâu, phần lớn là đi bộ, dùng lời của cha nàng mà nói, cũng không phải là các lão gia quan lớn gì, nào có chuyện chỉ có mấy dặm đường cũng phải ngồi xe?

Chuyện mượn xe trâu nói xong, Tôn Huệ cũng cáo từ đi về, Ngô Thái Diệp giữ nàng ở lại chơi một lát, Tôn Huệ lắc đầu rồi đi: "Không được, nhà ta còn có chuyện phải làm, không ở lâu hơn được, chờ ta dọn nhà xong xuôi, chúng ta chơi mới thoải mái."

Ngô mẫu thấy một mình nữ nhi đi vào, ngạc nhiên hỏi: "Mới vừa rồi ca hừng phải Tôn nha đầu tìm con ư, sao lại không vào đây chơi?" Ngô Thái Diệp nói: "Huệ từ là tới mượn trâu, nói trước với con một tiếng, để con hỏi cha, sau đó nói trong nhà còn có việc cho nên về luôn rồi."

Ngô mẫu gật đầu nói: "Một lát con qua nói với Tôn nha đầu, lúc nào muốn dùng cứ tới đây dắt, nhà chúng ta mấy ngày nữa cũng không cần dùng đến trâu. " " Con cũng nói với Huệ từ rồi, đến lúc đó cứ tới đây, không có gì phải ngại. Bốn ngày sau nàng muốn dùng , con thấy trong nhà không có việc gì cần dùng đến, đã đáp ứng nàng."

Mượn trâu cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua Ngô mẫu tò mò hỏi: "Con biết Tôn nha đầu mượn trâu làm gì không?" Lúc này còn chưa tới lúc phải cày ruộng, Tôn gia đi xa cổ hương ở chỗ này cũng không có họ hàng xa, trong khoảng thời gian ngắn, Ngô mẫu thật không nghĩ ra muốn Tôn Huệ mượn trâu làm gì.

"Là dọn nhà, Huệ tử và đệ đệ nàng muốn chuyển đi, không ở Chu gia nữa. Mượn trâu chính là để vận chuyển đồ đạc, lát con sẽ đi qua nhà nàng, xem có giúp được việc gì hay không." Thấy mẹ hỏi, Ngô Thái Diệp bèn nói ra.

Lấy làm kinh hãi, Ngô mẫu đứng bật dậy thốt lên: "Thế nhưng lại náo đến nước này, Chu gia muốn đuổi tỷ đệ hai đứa đi?" Vậy phải làm sao bây giờ, hai hài tử kia mới bao lớn, sống thế nào được đây? Thấy mẹ hiểu lầm, Ngô Thái Diệp giải thích: "Không phải là bị đuổi đi, là Huệ tử và đệ đệ cảm thấy còn ở đó nữa hai bên đều không thoải mái, tự mình muốn đi."

Ngừng lại một chút, Ngô mẫu chậm rãi nói: "Cũng tốt, ở riêng giảm đi rất nhiều miệng lưỡi, nói như vậy, đám tam cô lục bà trong thôn sẽ thiếu rất nhiều chuyện thị phi để lải nhải rồi." Ngồi xuống, nói với nữ nhi: "Tôn nha đầu muốn dọn nhà, phòng nhất định phải dọn dẹp, vừa lúc con cũng nhàn rồi, con qua giúp đi." Nếu như không phải là Đại nhi tức đũa thối, trong nhà không thể không có người, bà cũng muốn đi qua hỗ trợ. "Con cũng đang định vậy mà."

Lúc xế chiều, Tôn Huệ đang thu dọn trong nhà, thấy Ngô Thái Diệp, dừng việc trong tay lại, cười hỏi: "Ta đang dở tay chút, người cẩn thận bị vấp ngã nhé." Vốn cảm thấy không có bao nhiêu đồ đạc, nhưng moi móc hết ra, quả thật thấy không ít thứ, hiện tại trong phòng chẳng còn chỗ đặt chân nữa. Bắt tay dịch chuyển mấy món đồ sang bên, để cho Ngô Thái Diệp đi vào, Tôn Huệ nói: "Mau nói xem, tôi có chuyện gì thể, xong rồi người mau tránh xa đây một chút, tro bụi rất nhiều, lần sau lại chơi tiếp." Chỗ này ngổn ngang lộn xộn, cũng không thích hợp giữ người, cũng không thể để cho người ta ăn tro bụi đi.

Khoát tay, Ngô Thái Diệp nhìn đồ đạc trong phòng đông một đồng, tây một đồng, cười nói: "Đừng để ý đến ta, ta đến cũng không có chuyện gì, biết người muốn dọn nhà, nhất định sẽ bề bộn nhiều việc, nên tới đây xem một chút, xem có cái gì cần giúp đỡ không." Cũng không đợi Tôn Huệ cự tuyệt, lườm nàng nói: "Cũng đừng nói không, người còn có coi ta là bằng hữu không đó? Trước chẳng phải người đã giúp ta rất nhiều ư, nếu như người không đáp ứng, ta sẽ không chịu đâu!"

Tôn Huệ lắc đầu, vô cùng xác định nói: "Thật không có cần giúp đỡ, đồ của ta vốn không nhiều lắm, người nhìn phòng này đi, đều lật tung hết ra rồi, ta dọn dẹp chút nữa là xong." Sở dĩ Ngô Thái Diệp không tin, chỉ mấy đồng đồ trên mặt đất: "Áy da, có mấy đồng này thôi, ta cũng chỉ có bấy nhiêu đồ, thật sự không nhiều, nếu không ta cũng không khách khí, đã sớm kêu người hỗ trợ." Đồ đạc của nàng vốn không nhiều lắm, thu thập hồi lâu cũng gần xong rồi.

"Quên đi, nếu như vậy, ta sẽ không giúp người thu dọn nữa, miễn cho đến lúc người cần dùng lại không tìm được đồ. Nhưng mà, phòng bên kia của người cũng cần phải dọn dẹp đúng không, trong nhà cũng phải quét dọn sạch sẽ một phen mới có thể ở. Còn phải dọn cỏ trong sân, không có ba năm người cũng khó mà làm xong trong mấy ngày này. Như vậy đi, người bảo đệ đệ người dẫn ta qua bên kia trước, nơi này không cần dùng đến ta, ta liền qua nhà bên kia nhỏ cõ đi vậy." Ngô Thái Diệp là tới hỗ trợ, nếu chỗ này nàng không chen chân vào được, vậy thì qua phòng bên kia thử coi.

Tôn Huệ dĩ nhiên sẽ không đáp ứng, nhỏ cõ sợ rằng Thái Diệp ở trong nhà nàng cũng chưa từng làm qua, mẹ nàng rất thương nàng, hơn nữa nhà bên thông gia cũng khá giả, không cần nàng phải xông ruộng, nàng đề nghị giúp mình chuyện khổ cực như vậy, Tôn Huệ sao có thể gật đầu. "Thật không cần, cô bên kia mẹ ta đã dọn rồi, nếu người thật sự muốn giúp, không bằng cứ như người nói lúc trước, hôm dọn nhà người tới đây, giúp ta đánh xe trâu đi?" Đến lúc đó sẽ bảo nàng ngồi trên xe trâu, tận lực bớt việc, cũng không định phiền toái nàng, nhưng theo tính tình Thái Diệp, sợ rằng không được.

Hòn trách một tiếng, Ngô Thái Diệp căn bản là không mắc mưu, nói: "Đừng có dỗ ta, đừng hòng nói dăm ba câu đã đuổi ta đi, lúc dọn nhà ta sẽ tới hỗ trợ, nhưng trước đó ta càng phải giúp đỡ, nếu không chúng ta còn làm bằng hữu kiểu gì? Không phải là giúp đỡ lẫn nhau sao! Tốt lắm đừng khước từ nữa, ta cũng tới đây rồi, chẳng lẽ lại cứ thế về không?"

Đã nói đến nước này, còn từ chối nữa sẽ làm tổn thương tình cảm, cho nên Tôn Huệ đành phải đáp ứng, bảo nàng ở đây giúp đỡ làm chút ít chuyện.

"Được rồi, nếu như vậy người giúp ta gấp y phục đi, áo bông mùa đông trước hết bỏ vào trong ngăn tủ đằng kia, tạm thời không cần mặc. Còn có y phục mùa hè cũng nhét nơi đó, hiện tại cần mặc, gấp lại để ngay bên trên."

Tận lực kiểm soát việc nhẹ để cho Ngô Thái Diệp làm, khoan hãy nói, có thêm một người đứng là khác hẳn, động tác nhanh không ít, hơn nữa vừa nói vừa cười, cũng không thấy quá mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Liên tiếp mấy ngày, Ngô Thái Diệp đều tới đây dọn dẹp giúp, Tôn Huệ cực kỳ ngại ngùng, đặc biệt là gian nhà bên kia khá bẩn thỉu, Ngô Thái Diệp cúi đầu quét dọn, rét thảng ba mà còn bị toát mồ hôi, khiến cho Tôn Huệ vô cùng áy náy. Đã nhiều lần mở miệng nói thẳng, bảo Ngô Thái Diệp nhanh đi về nghỉ ngơi, nhưng mà Ngô Thái Diệp không nghe theo, tiếp tục làm.

Không có cách nào, Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp vất vả giúp mình như thế, liền làm đồ ăn thật ngon để bồi thường cho nàng, nàng dậy từ rất sớm, luộc

trứng muối, rán bánh rán hành, cùng với chút sữa la la ít ỏi, mang đến cho Ngô Chi và Ngô Thái Diệp ăn.

Ngô Thái Diệp nhìn đồ ăn trên bàn, rất là cảm động, nhưng trong miệng vẫn trách cứ: "Làm gì khó khăn như vậy, mấy ngày nay người cũng mệt mỏi lắm rồi, làm những thứ đồ này lại phải dậy sớm, một ngày có thể ngủ bao lâu? Ngày mai đừng làm vậy nữa! Thật sự muốn cảm ơn chúng ta, chờ dọn nhà xong rồi, ổn định cuộc sống, đến lúc đó không cần người nói, ta cũng bắt người làm một bàn đồ ăn ngon an ủi chúng ta một phen."

Mấy ngày nay Tôn Huệ rất vất vả, cũng không nghỉ ngơi tốt, người gầy đi rất nhiều, cho nên Ngô Thái Diệp thấy hôm nay nàng còn dậy sớm làm đồ ăn thì hơi tức giận, thật không biết yêu quý thân thể mình.

Tôn Huệ làm cho hai người ăn, đầu thế nghe lọt tai lời Ngô Thái Diệp nói, nàng bảo: "Làm những thứ này đầu tốn công gì đâu, hai người nhiệt tình hỗ trợ như thế, lẽ nào ta không có chút gì để tỏ vẻ cảm ơn hay sao? Vậy cũng quá bạc bẽo rồi. Lại nói, hoàng đế không sai phái binh lính đối bụng, làm gì có đạo lý người ta đến giúp đỡ lại không cho ăn cơm!" Thái Diệp và ca ca của nàng, mỗi ngày đều làm rất muộn, việc làm ra không ít, thân thích cũng không bỏ công như vậy. Người khác giúp mình, dù thế nào cũng không thể coi như chuyện đương nhiên, cho dù là bạn thân thì người cũng phải biết hồi báo, đến khi bằng hữu có việc, cũng phải dừng cảm đứng ra mới được.

Ngô Thái Diệp không cho là vậy, nàng giúp đỡ làm việc, là vì Tôn Huệ là bằng hữu của nàng, hơn nữa ở nơi này Tôn Huệ không có thân thích tộc nhân, không thể không giúp đỡ nhiều chút, để cho nàng ấy có thể thoải mái chút. Thấy các nàng hỗ trợ, Tôn mẫu rất cảm kích, buổi trưa cũng mua thịt làm cho các nàng một bữa cơm trưa. Tôn Huệ đã mệt nhọc lại còn phải dậy sớm làm bữa sáng, không được nghỉ ngơi tốt, bà rất áy náy.

Há mồm đang định nói gì, tay nàng chợt bị ca ca kéo lại, cùng ngồi xuống, Ngô Thái Diệp nghi hoặc không biết ca ca của mình có ý gì, cau mày định hỏi, Ngô Chi ngồi bên cạnh nháy mắt với nàng, ý bảo việc này nói sau. Trấn an muội muội xong, Ngô Chi quay đầu, quét mắt nhìn đồ ăn trên bàn, trứng muối thơm đậm, từng miếng bánh rán hành vàng rộm, cùng với sữa la la đang tỏa ra hơi nóng, có vẻ rất ngon miệng.

Chỉ vào sữa la la, Ngô Chi tò mò hỏi: "Làm sao qua lâu như vậy mà vẫn còn có sữa?" Đã sắp hơn 200 ngày rồi, còn chưa từng thấy con gia súc nào sinh sữa trong thời gian dài như vậy.

Tôn Huệ cười nói: "Ta đoán hai người chưa từng gặp thứ này, ở quê ta lúc nhỏ, nhà hàng xóm bên cạnh có nuôi một con, la la này hàng năm sinh sữa ước chừng trên dưới 300 ngày, hơn nữa cung cấp vô cùng đầy đủ, mà sữa la la lại không có mùi tanh, không chỉ những phụ nhân mang thai thiếu sữa mới mang cho hài tử uống, nhà ai có chút tiền, cũng rất hay uống."

Đó là lần đầu tiên nàng biết tới con vật này, lúc đó thấy kì dị quái đản, liền biết không phải mình xuyên qua cổ đại, mà là xuyên đến một không gian xa lạ.

Liền bên cạnh chén nhỏ, thỉnh chút, nhấp một hớp cảm thấy mỹ vị Ngô Chi tán đến: "Huệ tử muội thật sự rất khéo tay, quả hạch bỏ trong sữa la la này, mùi vị thật không tệ, cũng khử đi vị tanh." Nói xong lại gắp một miếng bánh, cắn một miếng, thỏa mãn gật đầu: "Ăn kèm với bánh này, thật sự rất phù hợp!"

Ngô Thái Diệp thấy ca ca động đũa, hơn nữa đồ ăn cũng đã làm xong rồi, không ăn cũng không được, bóc vỏ trứng nói: "Muội thích nhất là trứng muối Huệ tử làm, ăn cực kỳ ngon, muội đã xin cách làm mang về bảo nương làm vài lần, đều không đúng vị, kém xa Huệ tử làm."

Tôn Huệ thấy bọn họ ăn uống thỏa mãn, cũng ngồi xuống, vừa cầm trứng gà bóc, vừa cười nói: "Mọi người yêu thích là tốt rồi, ăn nhiều chút, ta làm không ít đâu."

Quả hạch bỏ trong sữa la la mua từ một cửa hàng bán các loại sản vật từ nam ra bắc, nhập từ Bắc Cổ quận phía bắc La Giang chở theo đường thủy về tới đây, giá cả cũng không đắt, chỉ có năm văn một cân, đập nát rồi mài vỏ cứng thành bột mịn, có thể ăn trong thời gian rất lâu. Quả hạch hòa với sữa la la có rất nhiều chất dinh dưỡng, nếu ăn thường xuyên cũng rất tốt cho cơ thể.

Ăn thức ăn rồi lại làm việc, đến khi mặt trời chiều ngả về phía tây, bóng đêm dần lên, hai anh em Ngô Thái Diệp mới cùng nhau trở về nhà, trên đường Ngô Thái Diệp hỏi: "Ca, lúc sáng sớm tại sao lại ngăn muội lại? Nếu không muội sẽ còn khuyên Huệ tử, để cho nàng khỏi phải dậy sớm vất vả làm món ăn nữa."

"Nha đầu ngốc, chúng ta ăn dù sao cũng khiến cho Huệ tử thoải mái hơn là không ăn, chơi lâu như vậy, lẽ nào muội còn không hiểu rõ tính cách Huệ tử? Nàng ghét nhất là làm phiền người khác, luôn muốn kết giao một cách bình đẳng, người khác giúp mình nàng ấy đều nhìn ở trong mắt, tùy thời đều muốn hồi báo." Ngô Chi rất đau lòng tiểu cô nương này, tính cách nàng như vậy lại sống trong hoàn cảnh như ở Chu gia, tất nhiên rất không thoải mái.

Ngô Thái Diệp nghe xong một phen ngôn luận của ca ca, thất thần, tính tình nàng vốn tùy tiện, ít khi chú ý đến những chuyện nhỏ bé, vẫn cảm thấy tính cách nàng và Huệ tử giống nhau, hiện nay được ca ca hiểu rõ, lại nhớ lại cách xử sự, cách làm người của Huệ tử trong quá khứ, không thể không thừa nhận ca ca nói đúng.

"À? Được rồi, sau này muội sẽ chú ý, nhất định sẽ làm cho Huệ tử cảm thấy tốt hơn." Ngô Thái Diệp nặng nề gật đầu, trong lòng quyết định chú ý, nhất định sẽ.

Ngô Chi nhìn muội muội gật đầu nói: "Không sai, muội còn lớn tuổi hơn Huệ tử một chút, trước đây nhìn giống như muội mới là người ít tuổi hơn, Huệ tử phải chăm sóc cho muội nhiều lắm. Nếu như muội có thể tỉ mỉ một chút, chơi chung với Huệ tử nhiều hơn, như vậy sẽ có lợi cho cả hai." Năm tay muội muội đi về nhà: "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

Trong hai ngày sau đó, cỏ trong sân đã được dọn dẹp hết, trọng điểm là nhà bếp và hàng rào. Nhà bếp nhiều năm không sử dụng, cần phải tìm người sửa chữa một lần nữa, xoong nồi cũng phải lên trần mua về, chung quanh sân, trước đây dùng sào trúc vây quanh, nhiều năm trôi qua cũng đã mục nát, hơn nữa chỉ có hai tỷ đệ Tôn Huệ ở đây, nếu lại dùng sào trúc rào lại thì có chút không yên tâm, mà cũng không thể tốn nhiều tiền mua gạch xây hàng

rào, dù sao sau này còn phải xây nhà.

Cuối cùng Tôn mẫu cắn răng, lấy một xâu tiền ra, mời mấy người khỏe mạnh trong thôn lên núi chở ít đá tảng, dùng xe bò kéo về làm móng, ở phía trên dùng bùn đất nện thật chắc chắn*, làm thành tường vây. Sau một hồi vất vả, nhìn cũng nhẹ nhàng gần nắp hơn rất nhiều, cuối cùng sửa sang lại một lần, nhìn rất gọn gàng, đã ra dáng một ngôi nhà rồi.

Giờ hoàng đạo chính là giờ Thìn, còn mua pháo nổ, chờ xe bò chở đồ đạc cùng tỷ đệ Tôn Huệ về bên này, đến cửa, liền đốt pháo đi mừng. Dựa theo tập tục của địa phương, dọn nhà là phải đốt lò, nấu đồ ăn, mời bạn bè thân thích tới ăn cơm.

Bây hai bàn ăn, lý chính mang theo nhi tử và Ngô gia thức phụ, Chu Hải có chút lúng túng ngồi theo bàn, do Tôn Duẫn tiếp khách.

Đây chính là triệt để phân làm hai nhà, sau này đối xử với nhau như thân thích hay người cùng thôn là tùy vào bọn họ.

Cảm tưởng của Chu gia cực kỳ phức tạp, vốn chỉ coi tỷ đệ Tôn gia như gánh nặng, năm ngoái còn dần dần hòa hoãn, nhưng năm nay sau sự kiện mua ruộng, thoáng cái đã trở nên chán ghét lẫn nhau. Chu nãi nãi quái gở cần nhẫn nhịn chửi không ít, Chu Đồng còn lôi kéo hai đệ đệ, ngăn cản không cho bọn họ quan hệ với tỷ đệ Tôn Huệ. Thậm chí khi Tôn Huệ cố gắng xoa dịu cũng không đáp ứng. Nhưng khi biết tỷ đệ Tôn Huệ muốn rời khỏi, tất cả mọi người đều muốn giữ lại các nàng, cảm thấy ở lại đây cũng không có chuyện gì, đừng dời ra ngoài. Tiểu hài tử sao có thể ở riêng, đừng có tự làm khổ chính mình.

Người nhà họ Chu ác miệng, dính đến lợi ích lại càng hung ác hơn, nhưng mà dù gì cũng chỉ là người nông dân chất phác, không có ý nghĩ muốn hại người. Cho nên thấy tỷ đệ Tôn Huệ, Chu nãi nãi hiếm khi mở miệng khuyên Tôn mẫu, nói bọn họ hay là vẫn lưu lại. Đừng âm ức rời đi, hai hài tử sao có thể tự sinh tồn, nói một tràng.

Chẳng qua Tôn mẫu cũng không phản ứng, nên thu thập thì thu thập, chuyển, là nhất định phải chuyển. Bà đã lạy Bò Tát, theo Bò Tát chỉ thị, chuyển đi mới là con đường đúng đắn. Bằng không tiếp tục ở lại Chu gia, cũng không thể sống những tháng ngày dễ chịu.

Chuyển đi, thương tâm nhất chính là Chu Thụy, gào khóc, cuối cùng khóc rách cả cổ họng, khiến cho tỷ đệ Tôn Huệ vô cùng không nỡ. Nghĩ sau này thường xuyên đón hán tới chơi đùa, qua lại liên tục, tuyệt đối không thể xa lạ. Dù sao hán vẫn là huynh đệ của bọn họ.

Ăn cơm ấm bếp xong rồi, giúp đỡ thu dọn bát đĩa xong, Tôn mẫu ở lại rất muộn, vốn còn định ở lại nơi này một đêm, thế nhưng Tôn Huệ vẫn khuyên bà rời đi. Dù thế nào cũng phải thích ứng, sau này sẽ chỉ có nàng và đệ đệ ở trong ngôi nhà này mà thôi.

Tôn mẫu chậm chạp đi từng bước, bà rất lo lắng, nhưng con gái trước sau vẫn luôn trấn định, khiến cho bà hơi hơi thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Một đêm này ngủ cũng không được, hay tỷ đệ hàn huyên rất lâu, dây dưa không định ngủ. Bên cạnh đó, vì tiết kiệm chút dầu thắp nên trong phòng hoàn toàn không có một tia sáng nào, trong bóng tối chỉ có tiếng hai người tán gẫu.

Trong giọng nói của Tôn Duẫn tràn đầy hưng phấn, cảm giác hoàn toàn thoát ly ràng buộc, tin tưởng ngày mai sẽ là một ngày tươi đẹp. Tôn Huệ thì không lạc quan như thế, có lẽ là nàng quá ngốc cho nên bao nhiêu năm rồi vẫn chưa phát hiện ra con đường nào để làm giàu, một vài điểm quan trọng có thể nghĩ đến, đều bị thân sĩ hào tộc địa phương chiếm đi, nếu không thì cũng là vấn đề thiếu tiền vốn, cuối cùng chỉ có thể bán khí lực hay sao?

Trời tờ mờ sáng Tôn Huệ đã dậy rồi, Tôn Duẫn ở giường cách vách nghe thấy động tĩnh cũng lộc cộc bò dậy rửa mặt một phen, Tôn Huệ đi nấu cơm, mà Tôn Duẫn đi qua chuồng gia súc mang thức ăn cho gà và gia súc.

Lừa, bò, la la và đám gà kia đương nhiên phải chuyển qua bởi vì chúng là những thứ đáng tiền nhất của Tôn gia, cũng coi như là nguồn gốc để kiếm tiền. Chỉ có một thứ không thể mang sang đó là nơi nuôi dưỡng địa long, hiện tại đã khoanh vùng, đợi đến khi khí trời ấm áp lên lại chọn địa long chất lượng tốt bỏ vào nuôi. Hiện tại đàn gà vẫn ăn chỗ địa long lấy từ bên Chu gia.

Ở đây cần phải nói một chút, căn nhà hiện tại của Tôn Huệ này có chút xa xôi, tách khỏi nơi tụ tập dân cư trong thôn, gần sát phía sau núi. Diện tích nơi ở cũng không nhỏ, trước sau rào một khoảng sân, dựng lên mấy gian nhà, ở nông thôn cũng coi như không tệ.

Cháo trong nồi còn chưa nhừ, Tôn mẫu đã tới đây rồi, bà trần trọc suốt một đêm, vành mắt cũng thâm lại, tận mắt thấy hai đứa con mới coi như an tâm. "Đêm qua ngủ có ngon giấc không, nếu không hôm nay ta ở đây với các con?" Tôn mẫu vẫn lo lắng như trước.

Tôn Huệ rất áy náy khi thấy mẹ tiêu tụy như thế, đây đều là do mẹ nhọc lòng vì bọn họ. "Mẹ, không có gì mà không yên lòng, chẳng phải đêm trừ tịch hàng năm con và đệ đệ đều ngủ ở nơi này sao, hôm nay mẹ vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt, không cần lo nghĩ nhiều như thế. Mẹ xem mẹ kia, mấy ngày nay bận bịu lại còn ngủ không được, sắc mặt cũng khó coi rồi kia!"

Gật đầu qua quýt, Tôn mẫu chẳng cảm thấy mình có chỗ nào tiêu tụy, trái lại còn nói lời quan tâm: "Mấy ngày nay con và Duẩn nhi mới vất vả, cứ thả lỏng mấy ngày, không vội làm việc, tất cả còn có ta đây." Nghe thấy bụng con gái đang kêu ừng ực, mở to hai mắt nói: "Sao giờ còn chưa ăn cơm? Đi một chút đi, mau mau ăn xong lại nói. Tuyệt đối đừng để đói bụng đó."

Lúc này, Tôn Duẩn bụng hai bát cháo lại đây, để lên bàn: "Con thấy cháo được rồi bèn bụng lại đây. Mẹ có muốn ăn một chút hay không ạ?" Hân vừa thấy mẹ đến, vốn đang định chạy qua xem sao, sau đó lại nghĩ, đại khái mẹ lại sắp lại nhai, bèn né đi. Mãi đến tận khi cháo trong nồi đã chín, xem chừng mẹ đã nói được hơn nửa, hân mới bụng cháo đi vào.

Thấy con trai còn nhỏ tuổi đã phải khổ như thế, cái gì cũng phải làm, Tôn mẫu kéo một cái liềm ôm hân vào trong lòng, xoa nắn mấy cái, trong miệng nói ngoan, ngoan. Bảo bối khổ rồi.

Tôn Duẩn rất là không quen, lại không dám giãy giụa, chỉ biết đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía tỷ tỷ, lại bị ôm như vậy nữa, hân sẽ nghẹt thở mất.

Tôn Huệ nín lại thương cảm trong lòng, linh hồn nàng xem như là người trưởng thành, chút khổ như thế còn có thể chịu đựng được, nhưng nàng thật sự thương tiếc cho đệ đệ. Nếu dọn ra ngoài ở, nàng cũng phải có chủ ý, từng bước một tiến lên, phấn đấu cho cuộc sống càng ngày càng náo nhiệt.

Tiến lên một bước, Tôn Huệ tiếp nhận cầu cứu của đệ đệ, bèn vội kéo mẹ ra, nhìn vết đỏ trên cổ đệ đệ nói: "Được rồi, mẹ à, nhìn mẹ ôm đệ đệ chặt quá sắp không thở nổi rồi kìa. Tất cả ngồi xuống ăn bát cháo nóng ấm áp đi." Quay sang phía mẹ nói: "Hai người ăn trước đi, con vào nhà bếp múc thêm một chén nữa."

Tôn mẫu kéo con gái một cái, đẩy nàng ngồi xuống trên ghế, miệng nói: "Khi ta tới đã ăn, đừng đi múc nữa, hai tỷ đệ các con mau mau ăn đi." Bà đương nhiên sẽ không tới đây ăn của hai con, thời điểm dọn nhà lấy từ Chu gia ra chỉ có bấy nhiêu gạo, vẫn nên ăn tiết kiệm một chút thì hơn.

Tôn mẫu đang giúp muối dưa chua ở một bên, nhìn hai tỷ đệ ăn cháo, không khỏi mở miệng: "Sao không luộc trứng gà? Hai đứa các con vạn lần không nên tiết kiệm, lúc nào nên ăn thì ăn, đừng chỉ chăm chăm tích góp tiền, cuối cùng lại thiệt thòi cho thân thể." Tuy nói cần tiền xây nhà, nhưng cũng không đến nỗi phải bóp mồm bóp miệng, chỗ bà còn có chút tiền, trong nhà đất ruộng nhiều, tích góp trong mấy năm tới cũng xong thôi.

Tôn Duẩn ăn xong ngụm cháo cuối cùng, thả bát đĩa trong tay xuống, quay sang nói với mẹ: "Không phải tiết kiệm, mấy ngày nay ăn cũng nhiều mà, con cũng hơi ngấy, con nói với tỷ rồi, trước hết tích góp lên, đợi trong bụng thanh lọc hết dầu mỡ, lại luộc ăn." Nói xong, thấy tỷ tỷ cũng ăn xong rồi, bèn tiến lên thu dọn bát đĩa.

Tôn Duẩn rất hiểu chuyện, có việc liền cướp làm. Thấy vậy, Tôn Huệ rất vui mừng, nhưng vẫn sẽ không để cho hân làm, tiến lên nhận lấy: "Được rồi, việc này để tỷ tới làm đi, đứa bé trai như đệ sao có thể làm mấy việc như này? Không sợ bị người chê cười sao, nhớ kỹ sau này có rất nhiều việc tỷ muốn làm nhưng lại không thể làm, lúc ấy để cho đệ." Tuy rằng đệ đệ thành thực hơn so với những đứa trẻ bình thường, nhưng vẫn nghe theo những lời này.

Rửa vài cái bát rất nhanh, lại thêm quét tước nhà bếp, cũng không mất bao nhiêu thời gian. Trong lúc này, Tôn Duẩn cầm dao bở củi đi lên núi, hân không chịu nghe lời mẹ mà nghỉ ngơi một ngày, hân không ngồi yên một chỗ được, hơn nữa, nghỉ một hôm lại thiếu đi chút bạc, hân không nỡ.

Thấy con trai không nghe lời, Tôn mẫu ở phía sau mắng hân. Nhưng hân cũng không thèm để ý, vui vẻ đi lên núi kiếm củi.

Xoay người lại Tôn mẫu oán giận với con gái: "Thằng nhóc này, cũng không biết ta đây là vì ai, bảo nó nghỉ ngơi một ngày nó cũng không chịu." Tôn Huệ cười nhún mày: "Còn không phải học theo mẹ hay sao, lúc nào cũng liêu mạng làm việc, một mồi cũng không biết." Đồ nước, cất bát đĩa đi.

"Mẹ, con cảm thấy cứ để sân trống không cũng đáng tiếc, mẹ nghĩ xem có thể trồng ít rau dưa hoa quả gì hay không." Mấy ngày nay Tôn Huệ đều tính toán, sân lớn có thể trồng không ít thứ, cũng có thể duy trì sinh hoạt. Trước đây không ở nơi này thì thôi, bây giờ đã ở rồi thì phải suy tính một phen. Hơn nữa, sân toàn đất trông nhìn không đẹp mắt lắm.

Tôn mẫu nghĩ một hồi, nói: "Rau cải, ta tìm xem, hân là có. Những thứ rau thường ăn, năm ngoái ta đều giữ lại hạt giống, chắc là đủ cho con gieo hết chỗ này. Còn trái cây, hạt giống khổ qua còn lại không nhiều, trở về ta đến Ngõ gia hỏi một chút, thế nhưng, cây ăn quả thì thật không có. Con muốn trồng loại nào, hôm nào lên chợ dạo qua một chút, những thứ này hân là có bán."

Tôn Huệ gật đầu, đành nói: "Vậy mẹ tìm giúp con hạt giống rau cải và khổ qua nhé, cây ăn quả thì chờ hai ngày nữa con đi chợ nhìn thử, xem có thứ gì vừa ý hay không." Cây ăn quả là khó chọn nhất, nàng lại không biết phân biệt giống nào tốt, hầu hết các loại cây ăn quả đều rất bình thường, tỷ như cây quýt đi, nhiều khả năng chính là vỏ dày ruột lép, vị lại không ngọt, thà không trồng còn hơn.

Tôn mẫu cũng biết cây ăn quả không dễ chọn, nếu để cho con gái tự chọn mua, thì hoàn toàn chính là ăn may, rất khó mua được giống tốt, cho nên bà đề nghị: "Như vậy đi, con đợi một thời gian, ta sai người mời Tống Hữu Tài ở thôn bên cạnh, trước đây có người nói hân từng trông coi vườn trái cây cho quan lão gia, ánh mắt rất tốt. Để hân ra tay, chọn ra cây ăn quả nhất định sẽ không kém cỏi." Danh tiếng của Tống Hữu Tài ở vùng này truyền ra rất rộng, bình thường trong nhà cần trồng nhiều cây ăn quả đều sẽ tới xin hân chọn giúp, tiêu tốn một khoản tiền. Nhưng cũng phải nói hân quả thật có chút tài năng, chọn lựa ra cây giống, bất kể là đào hay lê, đều tốt lắm.

nguồn :chantalprym.wordpress.com

Tôn Huệ cũng từng nghe qua thanh danh của người này, có người nói hân vô cùng kiêu ngạo, ý vào việc từng làm cho quan lão gia, rất là xem thường người khác. Giá cả hân thu cũng rất tùy ý, nếu hân không vui vẻ, chào giá sẽ rất cao, đương nhiên, cho dù nịnh nọt khiến cho hân thỏa mãn, giá cả cũng sẽ ở một mức độ nhất định, dù gì hân vẫn rất yêu tiền, nói chung đến cuối cùng sẽ không thấp hơn năm mươi văn. Năm mươi văn, đây không phải một con số nhỏ, bán vỏ trứng gà tích góp chừng mấy ngày mới đủ, mà nếu như bán củi thì cũng quá khổ cực, nàng có chút không bằng lòng.

"Con chỉ muốn gieo hai, ba cây ăn quả trong sân, dùng tiền mời Tống Hữu Tài thì cũng quá không đáng đi, con thấy hay là thôi, tự mình tùy tiện chọn lựa cũng được." Nếu như là muốn trồng cả một vườn, có nguồn tiêu thụ, như vậy đừng nói là năm mươi văn, coi như năm trăm văn Tôn Huệ cũng cam lòng bỏ ra. Bởi vì tiền đó có thể kiếm về, nàng biết một đạo lý —— vĩnh viễn không nên ngại phía trước đầu tư lớn, hoàn trả đều ở phía sau, chính là trả giá càng nhiều, thu được càng nhiều.

Tôn mẫu nói: "Con cứ suy nghĩ thêm, nếu như thật sự mời hẳn, cũng không nhất thiết chỉ mua hai, ba cây, đến lúc đó mua thật nhiều cũng được. Năm mươi văn cũng không phải quá đắt." Khuyến nhủ, mua được cây ăn quả tốt, coi như vừa ăn vừa bán, năm mươi văn này vẫn có thể kiếm về, hơn nữa chính mình cũng được ăn hoa quả ngon, rất có lời.

Tôn Huệ không quyết định chắc chắn được, lần nữa nói: "Để nói sau đi ạ, hiện tại vẫn nên gieo rau cải đã, nếu không tới mùa hè sẽ chẳng có gì ăn. Lúc về mẹ tìm giúp con nhé, lát nữa con đi làm đất một chút, trộn thêm phân, chờ ngày mai mẹ cắm hạt giống sang sẽ gieo luôn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tôn Huệ mất thời gian rất lâu mới làm đất xong phần sân đủ để gieo trồng rau cải, đang lúc cảm thấy đói bụng thì lại nhìn thấy đệ đệ Tôn Duẫn dắt lừa chở hai bó củi về nhà. Lúc này nàng mới phát hiện thời giờ đã không còn sớm, vội đóng cửa rào lại, nói với đệ đệ: "Đệ chờ một lát, ta mang cháo buổi sáng ra hâm nóng, rồi luộc thêm hai quả trứng gà, hôm nay chúng ta ráng ăn tạm như vậy nhé."

Tôn Duẫn cũng không kén chọn, hắt đất lừa vào trong chuồng, phui bụi bặm trên quần áo, rửa tay xong, nói với tỷ tỷ: "Tỷ đừng làm cho mất công, cứ hâm nóng cháo lại là được rồi. Luộc trứng lại tốn thời gian, ngày mai ăn cũng được mà." Hai tỷ đệ bọn họ chỉ cần ăn cho đầy bụng là xong, mấy ngày qua thật mệt mỏi, cố gắng tiết kiệm cũng tốt, đợi sau này ổn định hơn lại tính sau.

"Không sao đâu, tỷ bỏ trứng gà vào cái nồi bên trong, đợi cháo nóng lên thì trứng cũng chín rồi, không mất thời gian. Đệ cứ ngồi chờ một chút, sẽ xong ngay thôi." Tôn Huệ vừa nói vừa đi vào bếp. Bếp kiềng ở nông thôn có một loại có bốn chỗ đặt nồi, hai đầu hai bên hình bán nguyệt, một bên để nấu cơm, bên kia để nấu thức ăn, ở giữa là hai chỗ có hình vuông hoặc hình trụ, bình thường hay để đun nước. Chỗ nấu cơm và nấu thức ăn đều có lò lửa riêng, bất kỳ bên nào được nhóm lửa, lửa đều có thể đốt nóng cái nồi đặt sát bên cạnh, trứng gà bỏ vào nồi đó là có thể chín.

Hâm nóng cháo không tốn bao nhiêu thời gian, luộc trứng cũng như vậy, rất nhanh đã xong xuôi. Tôn Duẫn vừa bóc trứng gà, vừa hỏi: "Khi nào mẹ về bên kia ạ?" Rất giống tùy tiện hỏi, nhưng từ khi bóc trứng hẳn đã dùng tay mấy lần, Tôn Huệ biết hẳn để ý. Tôn Huệ cũng biết Đại đệ của mình sợ ở xa rồi dần dần xa cách với mẹ, hoặc là lâu ngày mẹ sẽ không còn quan tâm đến bọn họ nữa.

Tiểu hài tử đặc biệt nhạy cảm, khó trách không để ý, hoặc bảo lo lắng cũng không quá đáng. Tôn Huệ nhận lấy trứng trong tay hắn, đập vỏ ngoài cho rạn đều, bởi vì trứng vừa lấy ra từ trong nước sôi lại thả ngay vào nước lạnh, tìm đúng chỗ lột vỏ sẽ rất dễ dàng, đưa lại cho đệ đệ, cười nói: "Chẳng phải sáng nay đệ mới nói thích ăn dưa chuột muối sao? Lúc đệ đi lấy củi ta đã nói với mẹ rồi, bảo mẹ về tìm một chút. Đoán chừng xé chiêu mẹ sẽ mang hạt giống sang. Trồng xuống đất xong, đến mùa hè dưa chuột ra quả sẽ ướp muối cho đệ ăn."

Thấy đệ đệ cầm lấy trứng, Tôn Huệ nói tiếp: "Có phải là không xa mẹ được đúng không, nếu không chúng ta bảo mẹ qua đây ở nhé? Hay là nói với Chu gia cho đệ qua đó ở vài ngày?"

Câu trước vẫn còn có vẻ nghiêm túc, câu sau lại hoàn toàn là đùa giỡn, cuối cùng chính mình cũng không nhịn được cười: "Mau nói cho tỷ, đệ nghĩ thế nào nào?"

Tôn Duẫn biết tâm tư của mình bị tỷ tỷ nhìn thấu, còn bị chọc ghẹo mấy câu, hơi xấu hổ nghiêng đầu, vành tai đỏ lên, nói: "Tỷ lại chọc đệ nữa, đệ đã lớn, hiểu chuyện rồi. Sau này sẽ không hỏi mấy chuyện này nữa, tỷ coi như chưa từng nghe qua không được sao." Hẳn đầu thế đi qua Chu gia ở chứ, hơn nữa Tôn mẫu cũng không thể thường xuyên qua đây với bọn họ, bên đó còn có đệ đệ nhỏ, sao có thể cách xa mẹ được.

"Hỏi, tại sao không hỏi? Mẹ là mẹ của chúng ta chứ đâu phải người ngoài. Mẹ thường xuyên qua đây với chúng ta cũng chẳng có gì là không được, và lại, xa chúng ta mẹ cũng nhớ mà." Tôn Huệ nửa nghiêm túc nói, chỉ sợ đệ đệ âm thầm nảy sinh khoảng cách với mẹ. Nàng nhìn đệ đệ: "Ban đêm mẹ không thể ở cùng chúng ta, nhưng ban ngày nếu mẹ không tới tìm chúng ta, chúng ta phải đi tìm mẹ."

Tôn Duẫn nghe xong thấy rất có lý, gật đầu: "Tốt lắm, chúng ta cứ làm như thế. Tuyệt đối không thể xa lạ." Ngừng lại trong chốc lát, lại nói: "Với đệ đệ cũng thế. Chúng ta tuy đã rời khỏi Chu gia nhưng cũng không thể đoạn tuyệt không lui tới, nếu như Chu gia không vui, chúng ta đón đệ đệ tới đây chơi."

Nhắc tới tiểu đệ, Tôn Huệ cũng cảm thấy không dễ chịu, lúc dọn nhà đi tiểu đệ khóc khàn cả giọng: "Đừng, không được đi, ta muốn tỷ tỷ, ca ca!" Lúc ấy nàng thật muốn quay lại, bởi nàng cảm thấy như vậy thật quá tàn nhẫn đối với tiểu đệ, cuối cùng vẫn là mẹ ôm tiểu đệ đi vào, còn Đại đệ đứng bên cạnh thì nắm chặt góc áo của mình, rất quyết tâm chuyển đi.

Lúc ấy nàng nghĩ, ít nhất Chu gia sẽ không bạc đãi tiểu đệ, còn Đại đệ chỉ có một mình mình.

"Chúng ta cùng một mẹ sinh ra, tất nhiên phải thân thiết rồi. Về phần Chu gia, dù gì cũng đã sống chung nhiều năm, cũng coi như ân tình, ngày sau coi như thân thích bằng hữu đi. " Tôn Huệ cười nói với đệ đệ.

Lúc ấy nàng nghĩ, ít nhất Chu gia sẽ không bạc đãi tiểu đệ, còn Đại đệ chỉ có một mình mình.

"Chúng ta cùng một mẹ sinh ra, tất nhiên phải thân thiết rồi. Về phần Chu gia, dù gì cũng đã sống chung nhiều năm, cũng coi như ân tình, ngày sau coi như thân thích bằng hữu. " Tôn Huệ cười nói với đệ đệ. Còn Chu gia có vui vẻ qua lại với mình hay không thì tùy bọn họ đi, bản thân nhớ đến một chút ân tình của bọn họ là được rồi, nếu có thể thì sẽ báo đáp một chút. Dù sao cổ ngữ từng nói, chịu ơn một giọt nước, báo đáp bằng cả suối tuôn. Ân oán đúng sai phải rõ ràng, như vậy cho dù cù đầu hay ngáng đầu cũng đều không thấy thẹn.

Đến xế chiều, Tôn Duẩn vẫn đưa cùi lên trán như mọi ngày, mấy gia đình trong đó cách mấy ngày sẽ mua một bó, cũng coi như khách quen rồi. Hắn đi chuyển này không ngờ lại có thêm một gia đình khác hỏi mua cùi của hắn.

Chuyện là như vậy, có một vị chuyên giúp người khâu vá sửa chữa giặt giũ quần áo là Chu Nhị thẩm, thím ấy thấy cùi tốt, giá lại rẻ, cho nên luôn mua cùi của Tôn Duẩn, hơn nữa Tôn Duẩn còn chịu khó, thấy Chu Nhị thẩm mức nước cũng sẽ giúp một tay, dần dần Chu Nhị thẩm cảm thấy ấm áp, vừa lúc đệ đệ ruột của thím học được thủ nghệ bán bánh bao, mì hoành thánh, mỗi ngày tốn không ít cùi.

Lúc về nhà mẹ đẻ, ở trước mặt đệ đệ, Chu Nhị thẩm liên tục khen Tôn Duẩn vừa chăm chỉ vừa hiểu chuyện, còn bảo đệ đệ đi xem bó cùi Tôn Duẩn vừa đưa tới. Nhìn thấy bó cùi vừa lớn, lại buộc rất chặt, đệ đệ của nàng đã hài lòng rồi, hỏi giá tiền xong thấy rẻ hơn giá hắn mua của một nhà kia, bèn đáp ứng ngay. Hắn nhờ tỷ tỷ liên lạc giúp, sau này hắn cũng mua cùi của Tôn Duẩn.

Chu Nhị thẩm thuyết phục đệ đệ xong, hôm nay nhân lúc Tôn Duẩn đến đưa cùi, liền giới thiệu cho Tôn Duẩn, bảo ngày mai hắn mang hai bó cùi đến cửa hàng của đệ đệ mình. Chu Nhị thẩm nói : " Hài tử ngoan, ngày mai cháu đến cửa hàng bánh bao Trịnh gia một chuyến, báo tên thím ra, , sẽ có người mua." Bà thấy hài tử còn nhỏ như vậy đã phải đi chặt cùi bán, thật sự không dễ dàng, hơn nữa còn hiểu chuyện như vậy, có thể giúp đỡ nó chút ít cũng tốt.

Tôn Duẩn làm gì có chuyện không đáp ứng, nếu như có thêm một nhà cần cung ứng cùi lâu dài, một năm trôi qua hắn có thể kiếm thêm một khoản tiền, cho nên hắn cười nói cảm ơn : " Chu Nhị thẩm, thím thật tốt, thím không chỉ mua cùi của cháu, lại còn giới thiệu người cho cháu nữa, thật không biết nên làm thế nào để cảm ơn thím." Vì có thể bán được cùi, hắn sửa lại thói quen ít nói từ khi còn bé, hiện tại cũng thường nói những lời hay. Chẳng qua, hắn quả thật rất biết ơn.

Chu Nhị thẩm nghe vậy rất cao hứng, liên tục khen Tôn Duẩn ngoan, miệng ngọt, tốt hơn tiểu tử nhà bà. " Đâu có gì chứ, nếu không phải cùi của cháu tốt, giá rẻ, thím có giới thiệu bao nhiêu cũng vô dụng." Lại cười ha ha nói : " Thím giới thiệu chỗ mua cùi tốt cho đệ đệ của thím, đệ đệ của thím cũng có lợi mà. Cháu ấy à, đâu cần phải cảm ơn thím mãi như thế." Có đôi khi bà cũng hi vọng tiểu tử nhà mình giới giang được như thế này, nhưng mà ngầm lại bà vẫn thấy không ổn.

" Tất nhiên phải cảm ơn chứ ạ ! Mùa này ở nông thôn chúng cháu còn chưa trồng được rau cải, trái cây, chờ đến mùa hè, mỗi ngày cháu sẽ mang đến cho thím chút rau dưa trái cây để cảm ơn thím." Tôn Duẩn nhớ lúc trước tỷ tỷ đã nói, muốn người khác giúp người nhiều hơn, thì cũng phải mang đến lợi ích cho người ta mới được. Nếu như vậy, không bằng mang rau quả trong nhà ăn không hết đến đưa cho Chu Nhị thẩm, một là để báo đáp, hai là biết đâu còn được thím ấy giới thiệu thêm khách đến mua cùi của mình.

Chu Nhị thẩm cũng không cho rằng hắn nói thật, chỉ nghĩ đây là lời khách sao, cho nên tùy tiện gật đầu với hắn, nói : " Được, vậy thím chờ đến lúc đó nha, nhất định phải nếm thử rau quả nhà cháu trồng mới được." Nói thêm hai câu nữa, bà tiếp tục đi giặt đồ, mà Tôn Duẩn cũng phải đi đưa cùi, cho nên không giữ hắn lại nữa, " Được rồi, cháu còn phải đưa cùi cho nhà người ta nữa đúng không, mau đi đi, hiện tại thời gian không còn sớm, nếu về muộn trời sẽ tối mất."

Tôn Duẩn cũng sợ về muộn tỷ tỷ ở nhà sẽ lo lắng, bèn cười cáo từ, đánh xe lửa vội vàng đi tới một nhà khác. Chu Nhị thẩm đưa hắn ra ngoài cổng, bèn quét mắt nhìn nhĩ tử đang đi bộ trong ngõ hẻm, thấy người hắn dính đầy tro bụi, mặt và tay cũng đen nhem, giận quá la to lên : " Cầu Oa, mày đứng lại đó cho mẹ, nhìn Duẩn nhĩ nhà người ta còn biết kiếm tiền, mày lớn hơn nó một tuổi mà lại chỉ biết chơi, quần áo còn bẩn thỉu như vậy! Có quay lại đây ngay không thì bảo!"

Đoán trước giờ này tiểu tử Tôn Duẩn sẽ mang cùi đến, Chu Cầu Oa bèn len lén chạy ra ngoài. Hắn sợ còn ở lại trong nhà sẽ bị mẹ đem ra so sánh với Tôn Duẩn, cuối cùng sẽ trở thành một thằng nhóc vô tích sự, sau đó bị dạy dỗ cho một trận. Không ngờ vừa ra ngoài chơi một lát đã bị bắt hết người, bây giờ còn bị bắt quả tang. Hắn cúi đầu than thở, trong lòng không khỏi thầm oán, mình đâu có kém như thế, có khác gì hài tử nhà hàng xóm đâu? Sao giờ lại biến thành kẻ tệ hại nhất rồi? Muốn trách thì phải trách tiểu tử Tôn Duẩn kia quá giỏi đi. Hắn nghĩ như vậy đấy

Chu Nhị thẩm vừa kéo lỗ tai con lỏi về lại vừa bực mình, thử nghĩ tới Tôn Duẩn xem, tuy nó chở cùi cả một đoạn đường dài nhưng vẫn để ý giữ gìn quần áo sạch sẽ, so sánh một hồi, thấy con trai mình đáng ghét ghê gớm. "Nhìn Duẩn nhĩ nhà người ta xem, cả người lúc nào cũng sạch sẽ nhẹ nhàng, lại còn làm việc chăm chỉ như thế. Sao mày chẳng phải làm việc gì mà quần áo lại bẩn thỉu như vậy. Lần sau còn thế nữa, mày tự đi mà giặt quần áo, mẹ không hơi đâu dọn dẹp hầu mày."

Bên này, Chu Nhị thẩm đang dạy dỗ nhĩ tử, bên kia Tôn Duẩn đã đưa cùi xong, vui mừng trở về. Lúc về đến nhà trời cũng tối rồi, tỷ tỷ đang cho gia súc ăn, chờ hắn về ăn cơm.

"Mau đi rửa tay rồi ăn cơm."

"Dạ, chờ đệ dặt lửa vào chuồng, cho ăn xong sẽ tới."

Chương 32

Ban đêm, Tôn Duẩn không nhận được đem tin tức tốt nói cho tỷ tỷ: "Tỷ, ngày hôm nay lúc đệ đưa củi, Chu Nhị thăm làm việc may vá giặt hồ giới thiệu cho đệ một nhà, bảo sau này đệ chặt thêm hai bó củi, đệ đệ của thăm ấy cần." Tiếp theo bèn giải thích: "Nhà đệ đệ của thăm ấy mở cửa hàng bánh bao, mỗi ngày đều cần mua củi, cứ như vậy, hàng năm có thể kiếm thêm không ít." Đến lúc này vẫn còn vui mừng, cũng là bởi vì có thể kiếm thêm tiền.

Tôn Huệ nghe xong, ý nghĩ đầu tiên không phải là đệ đệ có thể kiếm được bao nhiêu tiền, mà là cảm thấy như vậy không khỏi quá cực khổ. "Lại chặt thêm hai bó củi? Có phải là quá vất vả hay không, ta thấy sau này ta cũng cùng đi với đệ đi, hai người chặt củi cũng nhanh hơn, còn có thể nói chuyện một chút cho đỡ buồn chán."

Trước đây cứ ba ngày Tôn Huệ lại đi cùng một ngày, ở nhà nàng cũng phải dệt vải, bận bịu làm việc vặt trong nhà, hơn nữa đệ đệ cũng không đi chặt củi một mình, trong thôn có hai, ba thằng nhóc choai choai cũng đi chặt củi, không phải nhà dùng thì cũng là đem bán, đệ đệ thường xuyên đi cho nên dần dần hai bên cũng chơi cùng nhau. Cứ như vậy, Tôn Huệ càng không nên đi theo, nếu không những nam hài chỉ sợ cũng không dám theo đệ đệ. Từ lần trước đệ đệ đánh nhau với người ta, thằng nhóc kia cũng là một trong số những đứa hay đi chặt củi, Tôn gia dù sao cũng không phải người địa phương, bị người kia nói một tiếng, không có ai đi cùng đệ đệ nữa.

Cho nên Tôn Huệ cũng muốn đi theo, vừa có thể giúp đệ đệ, vừa miễn cho đệ đệ lẻ loi một mình buồn chán.

"Không cần đâu, ở nhà đã nhiều việc lắm rồi, lại lên núi giúp đệ chặt củi chẳng phải sẽ mệt chết?" Tôn Duẩn biết tỷ theo đi là sợ chính mình khổ cực, hấn không thêm đề ý nói: "Yên tâm đi mà, chẳng qua chỉ thêm hai bó củi, không tốn bao nhiêu sức lực! Đệ còn dắt cả lừa đi, bó được một bó liền chất lên thân lừa, rất nhẹ nhàng." Tôn Duẩn không hy vọng tỷ mình đi theo, chặt củi ở trong rừng sau núi, rất bẩn, hơn nữa luôn phải chặt củi, cầm rìu, tay sẽ thô ráp, tỷ là cô nương tay lại đầy vết chai thì coi sao được, đâu thể làm việc nặng như vậy. Chính mình khổ cực chút cũng xong.

Tôn Huệ sao có thể không biết đệ đệ nói dối, nếu như không rõ ý tứ thật sự trong lời đệ đệ nói thì nàng đã sống uống phí hai đời rồi. Cho nên nàng cười nói: "Không có chuyện gì, trong nhà có thể có bao nhiêu việc chứ, sáng sớm ta nấu bữa sáng cho gia súc ăn xong, sẽ cùng đệ lên núi chặt củi, hai người chỉ làm chốc lát là xong, đến trưa lại trở về uống chén cháo loãng, dệt vải. Đệ lên trên trấn đưa củi, sẽ không ai bị lỡ việc, còn có thể ung dung hơn chút."

Nói xong một đoạn dài, cũng không cho đệ đệ cơ hội phản bác, Tôn Huệ dứt khoát kết thúc: "Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta mau mau nghỉ ngơi đi, ngày mai có thể còn phải dậy sớm đấy." Vừa nhắm mắt lại, cũng mặc kệ đệ đệ không cam lòng gọi "tỷ ơi tỷ", chỉ im lặng dỗ giấc. Sau một lát, không nghe thấy gì nữa, Tôn Huệ nở nụ cười, ngủ luôn.

Hôm sau, ăn sáng xong lại bận rộn làm việc nhà, sau cùng lúc đang rửa bát, Tôn Huệ bắt được đệ đệ chuẩn bị chuồn êm, đứng chắn trước mặt hấn cười nói: "Ồ trước mặt tỷ còn dám ra vẻ, lá gan rất lớn nha! Lần sau lại dám không nghe lời, xem tỷ trừng trị đệ ra sao." Xoay người mang bát đĩa bỏ vào tủ bát, lau khô tay đi ra đóng cửa, quay sang đệ đệ nói: "Đi thôi."

Đến mức này thì Tôn Duẩn nào còn cách gì để phản đối nữa, chỉ biết lầm bầm đi theo sau tỷ tỷ lên núi chặt củi. Hai người cùng làm nhanh hơn rất nhiều, chặt thêm hai bó củi lại cắt cỏ cho gia súc xong xuôi, về nhà còn chưa tới buổi trưa.

Ăn cháo nóng xong, hai người an vị trên ghế nghỉ ngơi.

Chính lúc này, Tôn mẫu đẩy cổng ra bước vào, tay xách túi đồ, tiến vào nhà chính liền mở miệng: "Sáng sớm hai đứa lên sau núi chặt củi sao? Ta đến mấy lần đều không thấy ai ở nhà, cửa bên ngoài khóa chặt." Tiễn tay thả túi đồ lên trên bàn, quay sang nói với nữ nhi: "Trong này có hạt giống cà, dưa chuột, đậu đũa, còn có khổ qua các con cần, ta bỏ riêng vào từng gói nhỏ rồi đó, con chọn ra lúc nào gieo cũng dễ dàng."

"Đệ đệ ngày nào cũng phải đi đưa củi, con nghĩ sau này sẽ cùng đi với đệ đệ, miễn cho đệ đệ quá mệt." Giải thích xong, Tôn Huệ cầm lấy túi mở ra, bên trong có mấy gói hạt giống, đếm thử thấy không dưới sáu loại, bèn nở nụ cười: "Lần này cả mùa hè không lo không có thức ăn." Ướp muối lại, đến mùa đông cũng đủ ăn một quãng thời gian.

"Có thể kiếm tiền là tốt, nhưng cũng đừng để bản thân quá mệt mỏi, thế này đi, về sau lúc ta rảnh rồi không có chuyện gì làm cũng sẽ đi chặt củi, các con cũng thoải mái chút." Tôn mẫu cũng sợ hãi từ của mình liều mạng kiếm tiền, trái lại làm hại thân thể.

Tôn Huệ vội vàng lắc đầu, không chịu đáp ứng: "Tuyệt đối đừng! Mỗi ngày mẹ phải làm nhiều việc như vậy đã khổ cực lắm rồi, đừng giúp bọn con chặt củi nữa." Mẹ nàng đâu phải ở nhà chơi không, trong nhà nhiều ruộng đất như vậy, tất cả đều dựa vào sức người, đâu thể giúp chặt củi được nữa, như vậy sẽ mệt chết mất.

Tôn mẫu xua tay, thấy nữ nhi biết quan tâm mình bèn cười nói: "Con cho rằng ta ngốc hay sao, ta sẽ chọn thời gian, sẽ không nhăm lức mệt mỏi mà còn đi đốn củi, nếu như ngày mùa việc nhiều, ta sẽ không đi." Nói câu này xong, liền bỏ đề tài này sang một bên, nói với nữ nhi: "Huệ tử, con biết không?"

Đêm hôm qua, con dâu trưởng nhà Ngô gia động thai, tới sáng sớm hôm nay đã sinh ra một đứa bé trai. Sáng nay ta tới đó tìm hạt giống khổ qua cho con, vừa vận nhìn thấy, bé trai thoát trông rất bụ bẫm, tiếng khóc vang dội lắm!"

Đứa nhỏ này là đứa cháu đầu tiên của Ngô gia, cũng may lại là một bé trai khỏe mạnh, lúc này cả nhà họ đều vây quanh hải tử. Vì thế cho nên Ngô Thái Diệp mới không đến tìm Tôn Huệ, bằng không theo tính tình của nàng, sáng sớm hôm nay sẽ tới.

"Thật không ạ, Ngô gia đại tẩu đã sinh ra hải tử? Nhà đầu Thái Diệp kia nhất định là đang trông hải tử đi, nàng đã sớm nói rồi, chờ chị dâu nàng sinh em bé nhất định sẽ âm giúp, lúc đó còn hứng thú bưng bưng, hiện tại nhất định sẽ không rời xa đứa bé đâu." Tôn Huệ nghe xong ánh mắt sáng lên, cũng vui mừng cho Ngô gia, đặc biệt nghe mẫu thân nói là một đứa nhỏ khỏe mạnh, đây chính là việc vui hiếm có."Ngày mai con cũng dành chút thời gian đi qua xem"

"Chắc rồi, nha đầu Thái Diệp kia hiện tại đã được làm cô cô, ngày hôm nay sao có thể cách xa cháu mình chứ, nhất định sẽ cẩn thận trông nom bên cạnh. Thấy ta, còn nhờ ta nhấn với con một tiếng, nói là nàng phải trông cháu trai, mấy ngày nay sẽ không rảnh đến chỗ con." Tôn mẫu nói."Thái Diệp chắc hẳn sẽ cảm thấy mới mẻ được vài hôm, chờ ít lâu sau, biết được hải tử khóc nháo phiền phức thế nào rồi, đến lúc đó có khi còn buồn bực không chịu nổi, e rằng sẽ không chịu trông hải tử nữa cho coi." Điềm này Tôn mẫu thân là người từng trải cho nên hiểu rõ ràng nhất, một đứa bé sao dễ trông như vậy, mới đầu còn tốt, cảm thấy chơi rất vui, nhưng thời gian dài sẽ không chịu được, trẻ nhỏ khóc nháo suốt cả ngày đêm, người lớn cũng không ngủ được, đau đầu vô cùng. Phải chờ bọn chúng lớn hơn, đến hơn bảy, tám tuổi thì mới tốt hơn một chút.

"Đúng rồi, với tính tình như Thái Diệp đại khái sẽ không kiên nhẫn được lâu đâu, ha ha, hai ngày sau có khi nàng ấy sẽ đến tìm con tố khổ cho coi." Tôn Huệ thoáng ngẫm lại là hiểu, hải tử không thể nói lý, người nói hấn không hiểu, hấn muốn cái gì thì người phải tự đoán, rất phí đầu óc."Nhưng mà Thái Diệp chắc cũng chỉ trông giúp vào ban ngày thôi, còn có chị dâu nàng ở bên nữa, có lẽ sẽ nhẹ nhàng thôi." Nói là ban ngày để Thái Diệp trông, nhưng cũng sẽ không thật sự bỏ lại một mình nàng chăm sóc hải tử.

Lúc tiến vào thấy đất trong vườn đã sửa soạn xong hết, Tôn mẫu đứng lên nói: "Được rồi, tình hình cụ thể thì ngày mai con tới Ngô gia, nghe nha đầu Thái Diệp kia nói đi. Hiện tại chúng ta ra vườn, con nói một chút xem con định thế nào, chỗ nào gieo loại rau quả nào." Vừa vận hôm nay bà có thời gian, tính giúp con gái gieo hạt, miễn cho nàng làm một mình vất vả.

"Được. Mẹ đi theo con, con đã tính cả rồi, cũng đã chia vườn ra làm mấy khối, nơi nào gieo cái gì, đều đã có kế hoạch." Tôn Huệ dẫn mẹ đi ra vườn, cả khu đất được chia làm bốn khối lớn hình ô vuông. Đông Nam Tây Bắc mỗi hướng một khối, vị trí ở gần tường vậy, ở giữa là lối đi nhỏ hình chữ thập.

Chỉ vào một khối hơi nhỏ hơn ở phía đông, Tôn Huệ nói: "Con chuẩn bị gieo đậu đũa và dưa chuột ở khối này, không cần quá nhiều, hai loại này đều rất sai quả, trông như vậy cũng đủ ăn." Khối đất phía nam là lớn nhất: "Nơi này sẽ gieo khổ qua, đến mùa hè sẽ không lo thiếu ăn." Hai khối còn lại thì trồng mấy loại rau như rau cải hay rau muống vãn vãn.

Tôn mẫu nghe con gái nói xong, cũng thấy không cần phải sửa đổi gì, con gái tính toán không tệ, bèn gật đầu nói: "Được, cứ làm như thế đi. Đi, chúng ta bắt đầu luôn." Nói bắt đầu luôn cũng không phải trực tiếp gieo xuống, mấy thứ như rau muống rau cải còn có thể trực tiếp gieo rắc hạt giống, thế nhưng dưa chuột hay là đậu đũa thì phải cần ươm giống, chờ đến khi hạt giống nảy mầm lớn lên một mức độ nhất định mới có thể gieo xuống.

Có Tôn mẫu hỗ trợ cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, Tôn Huệ vẫn còn kịp đi cùng đệ đệ lên trên trấn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Tôn Huệ lên trấn còn có việc khác, đệ đệ dắt xe lừa đi đưa củi, mình thì xách giỏ đi tới tiệm tạp hóa. Ra ngoài có bảy chuyện, củi gạo dầu muối tương dấm trà, củi gạo dầu vẫn còn, nhưng muối cần mua một ít, tương dấm cũng cần mua để nhà dùng.

Bên trong tiệm chỉ có nướng tử chường quỹ đang ngồi, Tôn Huệ tiến vào bắt chuyện: "Phùng đại nương." Nhìn thoáng qua không thấy chường quỹ, cười hỏi: "Phùng đại bá lại đi chỗ nào hưởng phúc rồi, sao lại vớt cửa hàng cho một mình đại nương trông coi thế?" Bởi vì quen biết, cho nên trong lời nói bắt gặp mang theo ý tứ cười đùa.

Nướng tử chường quỹ vốn đang vui đầu xe sợi, nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đến chính là Tôn Huệ đã lâu không gặp, vội vã bắt chuyện: "Là Huệ nha đầu đấy à, lâu lắm rồi không thấy cháu đến chỗ bác gái, bác gái còn tưởng rằng cháu ghét bỏ đồ nhà bác, tới nhà người khác mua đấy." Bà cũng nói đùa theo, thuận miệng giải thích: "Bác trai cháu thấy muối trong tiệm không còn nhiều nên đi qua chỗ Trương lão gia gia, xem có thể nhập về chút ít hay không."

Trương lão gia, là vị cử nhân trong trấn, có quan hệ với một tiểu lại* trong diêm khóa**, hàng năm đều có chút diêm dẫn***, tuy không sánh được với các thương nhân mua muối giàu có, nhưng ở trong trấn trong huyện này cũng là một phú hào hiếm có. Bởi vì hấn nắm diêm dẫn, có thể cung cấp muối ăn cho non nửa các hộ gia đình trong huyện thành. Cũng bởi vì nguyên nhân này, những thương nhân đi khắp nơi bán muối rong hoặc là chường quỹ của các cửa hàng đều phải thông qua cửa của hấn để mua muối.

*tiểu lại : lại : một chức nhỏ dưới quyền quan

****điềm khóa : điềm - muối, khóa - phòng, ban,**

***** điềm dẫn :** Phép bán muối lấy dẫn tính nhiều ít, mỗi dẫn là hai trăm cân, nên chỗ bán muối gọi là dẫn ngân 引岸, số bán được bao nhiêu gọi là dẫn ngạch 引額. Các hàng hóa khác cũng có khi dùng chữ ấy. Như trà dẫn 茶引 chè bán được bao nhiêu, tích dẫn 錫引 thiếc bán được bao nhiêu

"Tôi nhà Trương lão gia sao? Không phải nói Trương lão gia luôn ở trong tòa nhà trên huyện thành, bình thường không ở trong trấn sao, chẳng lẽ Trương lão gia dẫn theo người nhà về đây ờ mấy ngày?" Tôn Huệ cũng nghe người ta đề cập tới vị tân khách của Huyện lệnh này, khắp trấn có ai mà không biết danh tiếng Trương lão gia. Cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ của ông ấy đều bị người ta thêu dệt thành rất nhiều cổ sự. Chỉ cần người không bị điếc, nhất định sẽ nghe thấy những tin tức thật thật giả giả đủ các loại kiểu này.

Nương tử chương quỹ buồn cười nhìn Tôn Huệ, lắc đầu nói: "Cháu nghĩ rằng chúng ta bỏ bạc ra mua muối từ chỗ Trương lão gia, là thật sự có thể gặp mặt Trương lão gia sao? Vậy coi như sai rồi, Trương lão gia đầu phải là người mà chúng ta muốn gặp là gặp! Đều là quan gia của Trương gia, hàng năm mấy lần hần về đây chuẩn bị nhà tổ, thuận tiện giải quyết việc mua hàng ở trấn chúng ta. Những việc mua muối to to nhỏ nhỏ đều phải qua tay hần."

"Cháu còn tưởng rằng có thể nhìn thấy thân sĩ, hóa ra là nghĩ sai rồi." Cười thừa nhận chính mình kiến thức nông cạn, Tôn Huệ hỏi: "Vậy trong tiệm còn muối ăn không ạ? Cho cháu lấy một ít đủ ăn trong một hai tháng, gần đây nhà cháu càng ngày càng bận rộn, có lẽ sẽ chẳng có thời gian lên trấn đâu." Chỉ sợ không có, lại phải đi một chuyến nữa.

Nương tử chương quỹ đứng dậy, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hũ, mang đến trước bàn dài, cạy nắp ra nói: "Nếu như là người khác tới, bác còn từ chối một thoáng, chứ là Huệ nha đầu cháu, không có bác cũng biến ra cho cháu." Nhìn Tôn Huệ: "Có mang theo hũ đến không, nếu không bác lấy giấy gói lại cho."

"Cháu có mang theo ạ, bác cứ cân trước cho cháu một cân, cháu lấy ra ngay đây." Nói xong lấy từ trong giỏ ra một cái hũ bằng sứ thô màu vàng, Tôn Huệ đặt ở trên bàn. Một cân muối cũng đủ ăn một khoảng thời gian, ước chừng trong hai tháng không cần mua muối nữa.

Cầm cân cân thử, cho Tôn Huệ xác định xong, chậm rãi đổ vào trong cái hũ Tôn Huệ vừa lấy ra. Cẩn thận đập nắp xong, nương tử chương quỹ mới mở miệng nói, giọng điệu hơi kiêu hãnh: "Muối này là thật đấy, không giống mấy kẻ vớt lương tâm cho chó ăn, toàn trộn lẫn đủ thứ vào. Đều là muối tinh."

Tiệm nhà này buôn bán chính trực, cho nên dù giá cả đắt hơn một chút so với những nhà khác, Tôn Huệ cũng thích đến đây mua: "Cháu rất thích mua đồ nhà bác, chứ những kẻ bán hàng rong mang đồ đến tận cửa nhà, cháu cũng không mua. Bác cân thêm cho cháu hai cân đường đỏ, ngày mai cháu muốn mang biếu nhà người ta."

"Được, cân ngay đây." Nương tử chương quỹ lưu loát cất hũ muối cẩn thận, lại lấy ra một cái hũ khác, dùng chiếc muôi gỗ xúc mấy khối lớn, cho Tôn Huệ xem: "Đây là thổ đường phía nam, dùng nhìn màu sắc nó không ra sao, ăn là biết ngay. Đến, ném thử một khối." Nói xong cầm một khối không lớn lắm đưa cho Tôn Huệ.

Đường to bằng móng tay lớn, màu sắc ngăm đen, vẻ ngoài xác thực không dễ nhìn, Tôn Huệ cầm bỏ vào trong miệng, vị ngọt tan ra khắp khoang miệng, còn có mùi thơm nồng. Là thổ đường thật, được làm tương đối tinh khiết. Tôn Huệ gật đầu cười nói: "Không tệ, vậy cân cho cháu đi, bác nhớ bọc hai lớp giấy, cháu sợ rách mất, cái này là đem tặng người ta."

Vừa cân, nương tử chương quỹ vừa tò mò hỏi: "Đây là mang tặng nhà ai thế?" Bà cũng biết Tôn Huệ ở nơi này không có thân thích, cho nên thấy nàng mua đường đỏ tặng người thì hơi ngạc nhiên. Tôn Huệ nói: "Bác biết lái buôn họ Ngô thôn chúng ta không? Cháu với con gái nhà họ rất thân thiết, lần trước nhà cháu mua gia súc bác ấy giúp đỡ rất nhiều, hơn nữa thấy cháu với con gái bác ấy là bạn bè, còn không chịu lấy tiền. Giờ con dâu nhà bác ấy sinh con trai, cháu bèn mua đường mang sang nhân tiện tạ lễ lần trước."

Nói đến Ngô lái buôn thôn Thanh Hà, nương tử chương quỹ nghe xong bèn gật đầu, cười nói: "Nói đến người khác bác còn không có ấn tượng, nhưng mà hần thì bác biết, con ngựa kia nhà bác chính là do hần chọn giúp! Nhân lực của hần, chà chà, thật không còn gì để nói." Tiến đến gần sát, đề thấp giọng nói: "Nghe nói trước đây hần được người ta tiến cử với Huyện thái gia tiền nhiệm, Huyện thái gia đã chuẩn bị thu nhận nhà hần rồi, thế mà hần không đáp ứng."

Việc này chưa từng nghe người ta nói qua, đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, Tôn Huệ là khá là kinh ngạc. Không nghĩ tới Ngô thúc phụ lại có bản lĩnh này. Tuy nhiên nàng cũng không truy hỏi thêm, dù sao cũng là chuyện đã qua, Ngô thúc phụ hần là không hy vọng có người hỏi thăm việc này đi. "Ồ, thật sao?" Cười cười, Tôn Huệ không hỏi tiếp nữa, nói: "Được rồi, bá nương lại bán cho cháu một bình dấm đi ạ."

Biết Tôn Huệ không muốn biết rõ chuyện, nương tử chương quỹ cũng không nói tiếp thêm nữa, tuy bà thích buôn chuyện, thế nhưng người khác không muốn nghe bà vẫn có thể nhịn xuống không nói, miễn cho người khác chán ghét, không muốn đến đây nữa. "Được rồi, Huệ nha đầu mang bình ra đi, bác rót vào cho." "Đây ạ, phiền bá nương rồi."

Nhận bình, rót đầy cho Tôn Huệ, lúc đưa cho nàng, nương tử chương quỹ kiêu ngạo nói: "Dấm nhà bác là bí phương tổ truyền đấy, khắp trấn ai cũng khen, không người nào dám chế dờ. Cháu mang về ăn thử, nếu thích lần sau lại đến mua." Dựa vào tay nghề ủ dấm này, trong nhà luôn không thiếu chuyện làm ăn.

"Được, trở về ăn không tệ, cháu sẽ thường xuyên tới đây mua." Tôn Huệ cười nói với nương tử chương quỹ: "Bác cũng biết mà, quê nhà cháu là ở phương bắc, mấy loại mì phở hay ăn lắm, rất thích bỏ thêm dấm, ăn hợp khẩu vị." Quơ quơ bình dấm trong tay: "Bình này ăn cũng không được mấy ngày. Như thế nào, có thể bớt chút cho cháu hay không?" Câu nói sau cùng là nửa đùa nửa thật.

"Bớt, đương nhiên sẽ bớt cho Huệ nha đầu cháu rồi! Yên tâm được rồi, bác gái nói giá cả cho cháu, tuyệt đối sẽ thấp hơn một chút so với những người

khác." Nương tử chường quỹ tỏ vẻ không cần người mở miệng, cũng sẽ bớt cho người. Đánh bàn tính lạch cạch, thêm từng món vào, cuối cùng cộng thêm giá dấm, nương tử chường quỹ ngẩng đầu lên nói: "Tổng cộng là bảy mươi chín văn."

Trong lòng tính nhẩm một lần, giá cả xác thực rẻ hơn một chút so với bình thường, quả thực như nương tử chường quỹ nói, giá bán cho nàng thật sự không đắt! Tôn Huệ móc từ trong áo ra một xâu tiền, cời dây buộc ra, đếm bảy mươi chín văn, thả ở trên bàn: "Bác gái cũng đếm xem, xem cháu có nhầm không."

"Nhầm sao được?" Vừa nói, nương tử chường quỹ nhanh chóng đếm, xác định không sai, thò tay quơ một cái, hốt tiền lại bỏ vào trong một cái hũ. "Huệ nha đầu còn có muốn mua gì nữa không?"

"Không ạ, đồ cần mua đã mua xong." Tôn Huệ cất hết mọi thứ vào trong giỏ, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào.

Chờ một lúc, thấy đệ đệ không tới, nương tử chường quỹ lại đứng bên cạnh tiếp chuyện, Tôn Huệ cảm thấy hơi ngại, bèn nói với nương tử chường quỹ: "Bác gái à, cháu đã nói với đệ đệ đưa củi xong sẽ tới đây tìm. Bây giờ chắc phải ở đây chờ một lúc, đã làm phiền bác rồi." Lúc tách ra hai tỷ đệ hẹn ở đây sau đó cùng nhau trở về, giờ cũng không biết đệ đệ đến nhà ai đưa củi, sợ tùy tiện đi tìm có khi sẽ lạc nhau, định ngồi đây đợi một hồi.

Nương tử chường quỹ lắc đầu tỏ vẻ không sao cả: "Đừng có khách khí như vậy, muốn chờ bao lâu cũng được." Thấy Tôn Huệ đứng mãi, nương tử chường quỹ mang ra một chiếc ghế nhỏ, đặt xuống đất: "Ngồi đi, đừng đứng nữa."

Tôn Huệ đứng lâu thật sự rất mỏi, bấp chân hơi tê, bèn nói: "Cảm ơn bác gái."

Hai người chuyện trò câu được câu không, khoảng chừng gần nửa canh giờ sau, Tôn Duẩn đánh xe lừa trống không đi tới, dừng ở cửa hô: "Tỷ, tỷ có ở đây không? Chúng ta đi thôi!" "Ra ngay đây!" Tôn Huệ lập tức đứng lên, xách giỏ, nói cáo từ: "VẬY cháu đi đây, bác gái."

"Được, đi thông thả." Nương tử chường quỹ tiễn nàng ra ngoài, trước khi đi còn nói với nàng: "Có món đồ gì muốn mua cứ đến đây, bác nhất định sẽ bán rẻ cho." "Cháu biết rồi, lần sau sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Bình thường các nàng đi tặng đồ đều tặng đường đỏ và mười quả trứng gà. Lúc Ngô mẫu tiếp đón Tôn Huệ, nhìn đồ trong tay Tôn Huệ, Ngô mẫu vội vàng bảo nàng mang về, nói là tới chơi được rồi, tuyệt đối đừng tặng đồ. Tôn Huệ không chịu, nói: "Cháu và gia đình bác coi như thân thiết, nếu không nhận, đâu còn gọi là có quan hệ tốt chứ? Nói không chừng trước đây cháu nhận ân huệ, cũng phải trả lại một chút."

Nói tới chỗ này rồi mà Ngô mẫu còn từ chối, e rằng sẽ không còn thân thiết như trước nữa. Lắc đầu, Ngô mẫu bắt đầu nói: "Xem cái miệng của cháu này, ai cũng không nói lại được, thôi, nếu đã là một phen tâm ý, bác sẽ thay chị dâu cháu nhận lấy vậy." Đồ vật đã nhận xong, Ngô mẫu chỉ vào gian phòng phía tây nói: "Chị dâu cháu ở bên kia, Thái Diệp đang giúp trông hải tử, cháu qua đó chơi một lát đi." Chốc nữa bà còn phải ra ruộng.

"Ngô thúc mẫu (bác gái Ngô), vậy cháu đi xem hải tử." Tôn Huệ gật đầu chào xong liền đi sang phòng phía bên kia. Đến cửa, nhẹ nhàng gõ gõ, không hẳn chỉ là lễ phép, mà Tôn Huệ chỉ sợ đột nhiên đi vào, dọa người bên trong giật mình nhảy một cái, kinh động đến hải tử thì không tốt.

Bên trong Ngô Thái Diệp đang đưa nôi, nghe thấy tiếng gõ cửa còn buồn bực không biết ai tới, đứng dậy mở cửa, thấy Tôn Huệ liền vui vẻ nói: "Tỷ còn tưởng là ai chứ, hóa ra là muội đến! Mau vào nhìn cháu tỷ một cái đi, lúc này còn ằm ỉ mà giờ đã ngủ rồi, thật đáng yêu." Thảo nào, cũng chỉ có Huệ từ gõ cửa trước khi đi vào phòng, không ai lên tiếng sẽ không đi vào, người khác đa số đều trực tiếp xông vào trong.

Nghe nói hải tử vừa mới ngủ, động tác của Tôn Huệ càng thêm nhẹ nhàng, rón rén đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại. Gian phòng này là phòng tân hôn của Ngô đại ca, vẫn còn mới tám phần mười, giường, tủ bát đều là gỗ tốt, là của hồi môn của Ngô đại tẩu khi đó.

Ngô đại tẩu có lẽ rất mệt mỏi, lúc Tôn Huệ đi vào nàng đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cạnh giường là một cái nôi, hải tử cũng nằm trong đó nhắm mắt lại. Ngô Thái Diệp vẫy tay, dẫn Tôn Huệ tiến lên, đến trước cái nôi, thật thấp giọng nói: "Như thế nào, có phải rất đẹp mắt hay không? Tỷ cũng thấy khá nhiều hải tử rồi, nhưng còn chưa từng đứa nào đẹp mắt như cháu tỷ đâu. Mũi giống ca của tỷ, con mắt khuôn mặt thì giống chị dâu tỷ, tóc, lông mày cũng rất dày, lớn lên nhất định sẽ rất đẹp trai."

Nói thật, Tôn Huệ không nhìn ra chỗ nào đẹp cả, nhóc con mới sinh ra chưa được bao lâu vẫn còn hơi nhiều nếp nhăn, mũi, khuôn mặt chưa nảy nở, nhìn không nhận ra giống ai, hơn nữa tóc cũng thưa thớt vô cùng, so với hải tử khác cũng chẳng đẹp hơn được bao nhiêu. Nhưng mà dựa theo bề ngoài của Ngô đại ca, lại thêm những nét thanh tú của Ngô đại tẩu, đứa nhỏ này lớn lên hẳn sẽ không khó coi, Tôn Huệ cười gật đầu: "Ừm, đẹp."

Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ tán thành lời của mình thì cực kỳ vui vẻ, người không biết còn tưởng rằng đây là con nàng đấy, nàng lại thao thao bất tuyệt nói hải tử tốt thế này thế kia, khi nhắc tới vấn đề hải tử hay khóc, mặt có chút rầu rĩ: "Cái khác đều rất tốt, chỉ là đứa nhỏ này quá hay khóc. Mặc kệ là

đôi bụng hay buồn tiểu, đều khóc tung cả nóc nhà." Đây là chuyện mà nàng khó chịu nhất, hải tử khóc nghe rất chói tai, phải dỗ lâu ời là lâu, đau đầu ghê gớm.

Tôn Huệ cố an ủi: "Không sao đâu, ban đầu đều như vậy, hồi trước tiểu đệ của muội cũng vậy đấy, khóc lóc ầm ĩ mãi không dứt, hận không thể mặc kệ hẳn luôn! Nhưng rồi trải qua một quãng thời gian cũng tốt lên, không khó đỡ như thế nữa." Không những hải tử dần dần lớn lên rồi hình thành thói quen sinh hoạt, mà đến lúc đó người lớn cũng quen rồi, không còn phải hao tâm tốn sức như trước.

Ngô Thái Diệp nở nụ cười, thả lỏng thờ ra một hơi nói: "Như vậy là tốt rồi, tỷ chỉ sợ sau này đều như vậy, vậy thì quá mệt nhọc." Vừa nói vừa liếc qua chỗ chị dâu đang nằm nghỉ ngơi trên giường: "Chị dâu tỷ cũng khó có thể ăn tiêu, đứa nhỏ này ban đêm cũng khóc nháo, rất lâu mới có thể dỗ đi ngủ. Chị dâu không giống như ta, chỉ cần trông nom ban ngày, chẳng bao lâu nữa còn phải cho bú sữa, quá là cực khổ." Tiếp tục như vậy, nàng chỉ lo chị dâu sẽ không chịu nổi.

"Sẽ không đâu, thật đấy. Tỷ trải qua mấy tuần đầu, sau đó quay đầu nhìn lại sẽ thấy càng ngày càng nhẹ nhàng hơn."

Gật đầu, ý bảo mình biết rồi, Ngô Thái Diệp lại hỏi: "Hai ngày nay không đi tìm muội, cũng không biết muội và đệ đệ dọn ra đó ở đã quen chưa." Nàng nói lời này có chút hồ thẹn, mình là bằng hữu tốt nhất, lại không quan tâm trước tiên, thật tệ quá.

Tôn Huệ biết tâm ý của Ngô Thái Diệp, cũng biết nàng thực sự không đi được, bèn nói: "Có cái gì mà không quen, muội và đệ đệ những năm trước cũng từng ở đó mấy ngày rồi mà, đâu có gì phải lo chứ." Nàng nói một cách vô cùng thoải mái, như vậy những người quan tâm các nàng cũng không cần phải lo lắng nhiều.

Đang lúc nói chuyện, Ngô đại đã tỉnh, giẫy giụa ngồi dậy, thấy Tôn Huệ bèn chào hỏi: "Là Huệ từ sao, chị dâu này giờ mơ mơ màng màng, không kịp chiều đãi, muội đừng để trong lòng." Nói chuyện hơi khách sáo, cũng không thân mật, nàng và Tôn Huệ không thân nhau, nếu như nói thật lòng, còn có hơi không thích. Nếu không phải nể mặt mũi bố mẹ chồng, nàng cũng chẳng muốn qua lại với Tôn Huệ.

"Đâu có, là ta tùy tiện đến quấy rầy tỷ mới đúng." Tôn Huệ nói.

Tôn Huệ cũng phát hiện ra Ngô đại tẩu có vẻ không thích mình, chẳng qua người nàng muốn thân cận chính là người bạn Thái Diệp này của nàng, Ngô gia trưởng bối đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng sẽ cảm ơn, còn chuyện Ngô đại tẩu không thích mình, nàng sẽ không đem mặt nóng dán lên mông lạnh của đối phương, nói qua loa hai câu xong bèn viện cớ trong nhà có việc, cáo từ.

Ngô Thái Diệp tiễn Tôn Huệ ra ngoài, hơi xấu hổ nói xin lỗi: "Chị dâu tỷ ấy mà... Muội đừng để trong lòng. Lần sau tới chơi, vẫn là đến phòng tỷ thì hơn." Nàng cũng cảm giác được bầu không khí trong phòng lúc này, thầm quyết định lần sau không nên trò chuyện với Tôn Huệ trước mặt chị dâu thì hơn.

"Muội biết, tỷ ấy họ Chu, đương nhiên sẽ không chào đón muội." Tôn Huệ cười nói: "Tỷ cũng đừng băn khoăn, muội chơi là chơi với tỷ, chị dâu tỷ đối xử với muội ra sao cũng không liên quan."

Tôn Huệ trở về từ Ngô gia, xem qua chỗ gieo trồng rau dưa, thấy bùn đất hơi khô liền tưới thêm chút nước.

Tôn mẫu sang nhìn thấy con gái đang tưới nước, nói: "Như thế nào, đã nảy mầm chưa?" Thời gian ươm mầm cây giống bình thường không quá dài, xem chừng sắp được rồi.

"Chưa ạ, có lẽ phải mất mấy ngày, chờ thôi." Tôn Huệ lật lớp rom rạ phủ trên mặt lên nhưng vẫn chưa nhìn thấy cây non.

"Đợi thêm hai ngày đi, nếu như còn không nảy mầm, tốt nhất lại gieo thêm một ít, để phòng ngừa đám này không thể nảy mầm." Tôn mẫu nói. Lật rom rạ lên liếc mắt nhìn, thấy đúng là chưa hạt nào nảy, lại đẩy lên. Dù sao lúc này còn chưa phải thời điểm ươm giống, không cần quá lo lắng, cho dù không được cũng không sao, năm này Chu gia ươm giống rất nhiều, có gì lấy một ít qua đây là được.

Kéo gãi đi vào trong nhà, Tôn mẫu hỏi: "Như thế nào, chuẩn bị lúc nào đi mua giống cây ăn quả, có dự tính mua cây gì trước không? Nói cho ta biết thời gian, ta đi mời Tống Hữu Tài, nhờ hắn giúp con xem một chút." Tôn mẫu vẫn cảm thấy tiêu tốn mấy chục văn tiền mời Tống Hữu Tài qua chọn giống cây ăn quả giúp cũng sẽ không lỗ vốn.

Tôn Huệ há hốc mồm, sững sờ nói: "Con không định đi mời Tống gia bá bá, số tiền kia con có thể mua thêm hai cây giống rồi." Nàng không nhớ rõ mình từng nói muốn mời Tống gia bá bá, lẽ nào mẹ nghe nhầm?

"Không phải con mời, ta bỏ ra tiền. Quên đi, việc này không nói với con nữa, ta đã quyết định. Con chỉ cần nói cho ta biết con cần thứ hoa quả gì, muốn bao nhiêu cây, đến lúc đó ta mua về cho con." Tôn mẫu không giải thích, trực tiếp định ra luôn. Bà biết chính mình khẳng định nói không lại con gái, cho nên dứt khoát không cho con gái cơ hội mở miệng.

"Mẹ, nếu không con với mẹ cùng đi, đến lúc đó thấy loại nào vừa mắt thì mua về." Tôn Huệ đề nghị.

Tôn mẫu xua tay, ngăn cản con gái: "Được rồi, ta không nói lại con. Như vậy đi, chờ Duẩn nhi về hỏi hắn xem, xemn hắn thích ăn cái gì. Con có ý kiến thì nói với Duẩn nhi, chứ ta nhất định sẽ đi mời Tống Hữu Tài."

Tôn mẫu nói được là làm được, thật sự không tiếp tục tán gẫu việc này với con gái nữa, hỏi mấy câu khác, sau đó triệt để bỏ qua đề tài này. Bà đợi Tôn Duẩn bán củi trở về, đón nhi tử đi vào, mới hỏi: "Duẩn nhi, nói cho mẹ, con thích ăn quả gì, mẹ mua cây ăn quả về trồng trong vườn."

"Dạ, muốn mua cây ăn quả ấy ạ? Vậy con thích ăn đào, mùa đông thì ăn cam, nếu không táo đỏ cũng không tệ." Tôn Duẩn tùy tiện nói ra vài loại hoa

quả hần thích.

Tôn mẫu nghe xong, tính thử, nếu như thế, mỗi loại trồng hai, ba gốc, trong vườn vẫn còn không ít chỗ, lại hỏi: "Còn gì nữa không? Cứ nói một chút đi, mẹ mua một lần cho mấy đứa."

"Tỷ thì sao? Tỷ muốn ăn cái gì?" Tôn Duẩn không nhớ ra được, bèn đi hỏi tỷ tỷ mình.

Thấy không thể xua tan ý định của mẹ, Tôn Huệ ngẫm lại mấy chục văn hi mấy chục văn đi, sau này kiếm về là được rồi: "Lại mua cây nho đi, cây lựu đi, vừa đẹp để, ăn cũng ngon." Nàng nghĩ trước tiên cứ trồng như vậy đã, quanh năm suốt tháng sẽ có không ít trái cây, còn có thể bán được một ít tiền, tăng thêm chút thu nhập.

"Được, mẹ nhớ rồi, đến lúc đó sẽ mua cho mấy đứa."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tôn Huệ không nói thêm câu nào về chuyện cây ăn quả nữa, nàng nghĩ, thôi cứ theo ý Tôn mẫu đi, mấy chục văn tiền cũng không phải không lấy ra được, mua chút cây giống chất lượng không tệ, tính toán lâu dài cũng rất có lợi.

Chẳng qua hiện giờ việc này không cần phải gấp, bởi vì chuyện này quá tốn thời gian, cho dù lập tức mời Tống Hữu Tài mua cây ăn quả về trồng xuống, đợi đến khi cây ra quả cũng phải cần ít nhất hai, ba năm. Mà bọn họ cần phải tích góp tiền để xây nhà càng sớm càng tốt. Cho nên vấn đề quan trọng nhất lúc này chính là trông nom đám gà mái cơ.

Tại sao lại nói phải trông đám gà mái, đó là bởi vì hôm dọn nhà có mấy con gà mái đã bắt đầu muốn ấp trứng, mà Tôn Huệ coi trọng chuyện dọn nhà hơn, không thể chờ gà mái ấp ra gà con rồi mới chuyển, cho nên nàng đành lấy trứng của nó đi không cho ấp. Chờ chuyển nhà xong, dọn dẹp xong xuôi, lập tức cầm hai mươi quả trứng gà cho hai con gà mái ấp.

Cả hai đời Tôn Huệ đều chưa từng tiếp xúc với việc này, chỉ biết trứng có đục* mới có thể ấp ra gà con, còn làm thế nào để phán đoán trứng có đục hay không thì nàng không biết, cho nên hai mươi quả trứng này nàng chỉ hy vọng ít nhất ấp ra mười con gà con, nếu không thì quá ít, còn không bằng mua gà con đâu.

*trứng đã được thụ tinh

Nàng có hỏi qua người khác, thời gian ấp trứng trong khoảng hai mươi ngày, hiện tại đã qua năm ngày, còn nửa tháng nữa mới biết kết quả. Vì không để cho chính mình lo lắng, Tôn Huệ cố gắng không nghĩ đến nữa, cũng không tới gần ổ gà.

Mới đầu Tôn Huệ còn cố hết sức để rời xa ổ gà, để ngăn mình qua đó xem thử. Thế nhưng theo thời gian, Tôn Huệ bận rộn càng nhiều việc trong nhà, trong ruộng, làm cỏ, gieo đậu xuống ruộng cạn, không thể thiếu chỗ nào. Công việc dật dờ trợ giúp chi phí trong gia đình đã lâu Tôn Huệ không có thời gian làm.

Đến một ngày nọ, lúc Tôn Huệ thức dậy chợt nghe thấy tiếng gà con kêu. Mới đầu vẫn còn mơ mơ màng màng nên nàng không phản ứng lại, thế rồi khi tiếng gà gáy liên tục vang lên, Tôn Huệ hoàn toàn tỉnh táo, vội vã chạy về phía ổ gà. Nhìn mấy cụm lông tơ lật đặt chạy quanh hai con gà mái, nàng thật sự rất vui.

Duỗi ngón tay đếm thử, tổng cộng có bảy con gà con, gà mái vẫn còn tiếp tục ấp, tại vì thời gian trứng nở không nhất định phải cùng lúc, có những quả lâu nở hơn, cho nên mười ba quả trứng còn lại tuy không có động tĩnh, nhưng cũng chưa chắc đã là trứng ung. Còn phải trải qua hai ba ngày nữa mới biết được kết quả cuối cùng.

Tôn Huệ rất vui vẻ, chỉ cần lại ấp ra ba con nữa, nàng cũng đã có thể kiếm một món tiền.

Ba ngày sau đó, lại có thêm sáu quả trứng lục tục nở ra gà con, lại qua một ngày, bảy quả trứng còn lại không có động tĩnh, lúc này gà mái cũng không ấp nữa, bắt đầu đi ra tìm thức ăn. Nói cách khác, bảy quả trứng còn lại đều là trứng ung*, Tôn Huệ chờ đám gà mái đi ra khỏi ổ, liền lấy trứng ra, chôn dưới đất bùn để tăng chất dinh dưỡng.

*trứng hồng, chết

Trứng ung, khả năng là ấp không thành công, gà con trong trứng đã chết yểu; hoặc có thể trứng đó không được thụ tinh, cho nên ấp không ra.

Tổng thể mà nói, lần ấp trứng này vẫn coi như thành công, đạt được mười ba con gà con, nếu như cuối cùng có hơn bảy con sống sót, nuôi béo lên đến mùa đông mang đi bán là có thể kiếm được một ít tiền. Hơn nữa tương lai còn có thể bán được rất nhiều trứng. Trừ phi vận may không tốt, tất cả gà con sống sót đều là gà trống.

Tồn mẩu thấy gà con vừa nở ra thì hơi bất ngờ, nói thật lòng, bà không định đẻ gà mái ấp trứng gà, dưới cái nhìn của bà, mình không hiểu biết chút nào, rất có khả năng tất cả trứng đều hỏng, một con gà con cũng ấp không ra. Chuyện này không phải không có khả năng xảy ra, không có kỹ thuật lại tùy tiện đi làm, ngã vỡ đầu chảy máu cũng có. Bà đã thấy mấy nhà vì tiết kiệm tiền mua gà con, tự mình đẻ gà mái ấp trứng, cuối cùng chẳng ấp ra được mấy con, có thể sống sót lại càng ít.

"Gà con mới ấp ra phải chăm sóc cẩn thận gấp bội, lúc này chúng nó cực kỳ yếu đuối, sơ sẩy một tí là hỏng ngay, thế nên một tuần này con phải cực kỳ thận trọng." Tồn mẩu dặn dò.

Gà con mới vừa ấp ra động một chút sẽ chết, đây cũng là nguyên nhân Tồn mẩu không đáp ứng chuyện tự ấp trứng. Phải biết, mười ngày đầu tiên sau khi gà nở ra chính là giai đoạn có tỉ lệ tử vong cực kỳ cao, một vài con yếu ớt ăn uống không được sẽ găng không nổi, một tuần trôi qua, nhiều khi có thể chết một nửa!

Tồn Huệ hiểu rõ, ở cổ đại này lấy đâu ra thuốc thú y, chăm sóc không thể tốt bằng hiện đại, nhóm gà con rất dễ chết đi. Thì cứ thử nghĩ là biết, ngay cả trẻ con đều rất khó nuôi lớn, huống chi gà con? Cũng chỉ có chính mình cẩn thận chút, mới có thể giúp cho gà con sống sót nhiều hơn.

"Cái này con biết, một tuần này con sẽ không đi đâu cả, đều ở nhà chăm sóc gà con." Tồn Huệ đáp lời.

Tồn mẩu gật đầu, nói: "Cũng được, những chuyện khác tạm thư thả, chuyện nào thực sự quan trọng thì nói với mẹ, hoặc là để đệ đệ con làm. Có thể sống thêm một con, là có thể kiếm thêm mấy chục văn tiền, một khoản không ít đâu." Nói nhiều như vậy sau đó mới đề cập đến vấn đề chính: "Mẹ định nói với mấy đứa, mẹ đã mua mảnh đất gần dòng suối sau nhà ta, ở chỗ lý chính bỏ ra bảy trăm văn. Chỗ đất đó trồng cây ăn quả cũng là dư dả."

Lúc trước từng nói qua, nhà của Tồn gia dựa sát phía sau núi, nơi này nằm ở khu vực sát rìa thôn Thanh Hà, tổng cộng không có mấy hộ gia đình, diện tích đất của mỗi nhà cũng đủ lớn, ví dụ như Tồn gia, khu đất tiền viện hậu viện lúc đầu cũng khá rộng rãi, hiện tại lại mua một mảnh, mãi cho đến tận dòng suối, vùng đất sau nhà tính thử cũng phải đến nửa mẫu.

"Khu đất đó không nhỏ, lại còn sát mép nước, lý chính bán cho mẹ chỉ lấy bảy trăm văn tiền thôi sao? Rẻ như vậy!" Tồn Huệ hơi kinh ngạc, chỗ kia nhích tới gần dòng suối, lại rộng rãi, thừa sức xây nhà.

Tồn mẩu thì lại không nghĩ như thế, lắc đầu tức giận nói: "Còn không phải bắt nạt chúng ta là người nơi khác hay sao, lý chính cũng nói rồi, nếu như tổ tông chúng ta là người thôn Thanh Hà, một văn tiền cũng không cần, chỉ cần đến lúc đó mời mọi người ăn uống là xong! Hiện tại ta bỏ ra bảy trăm văn tiền mới mua được. Thế mà nhà đầu con còn nói rẻ."

Tồn Huệ cười cười lấy lòng, nói: "Chẳng phải nương cũng nhìn trúng chỗ kia mới cam lòng bỏ ra bảy trăm văn tiền mua lại sao? Con nói nha, mua chỗ đó tuyệt đối có lời." Khu đất phía sau gần dòng suối, không chỉ thuận tiện tưới tiêu, hơn nữa còn có thể trồng thêm nhiều loại cây ăn quả hơn, vậy hai bên lại thả gà vào bên trong, có thể tiết kiệm nhiều công sức. Hơn nữa bên bờ suối còn có thể nuôi vịt, ngỗng, thu được càng nhiều tiền hơn.

"Được rồi, ta tới là để nói chuyện này với con thôi, chờ đến xế chiều, liền tới đóng cọc, làm xong dấu hiệu." Tồn mẩu nói. Tiền đã giao cho lý chính, hẹn xế chiều hôm nay tìm Tam lão làm chứng, đóng cọc xuống, khoanh vùng lại. Việc này vô cùng trọng yếu, lúc xế chiều Tồn mẩu sẽ còn tới đây, chỉ sợ đến lúc đó bà không tới, thời điểm người ta vẽ vòng khu đất bà lại không có mặt để xác nhận.

Tồn Huệ thấy mẹ có vẻ muốn đi ngay, vội kéo tay bà lại, nói: "Mẹ chờ chút đã, hay là mẹ ở đây ăn cơm trưa đi, đồ phải chạy tới chạy lui." Đứng dậy, đang định đi vào nhà bếp: "Mẹ ngồi một chút, con đi vo gạo nấu cơm, rán trứng gà."

Tồn mẩu cũng không biết khi nào thì mấy người kia đến đây, sợ bỏ qua, liền gật đầu đáp ứng: "Được, hôm nay mẹ ở đây ăn cơm vậy. Nhưng mà cũng đừng rán trứng nữa, tùy tiện ăn chút măng muối là tốt rồi, thứ đó ăn với cơm cũng được." Nơi này ở gần núi, có một khu rừng trúc, mùa xuân sẽ đi đào măng, ăn không hết thì ướp muối để dành, chua chua giòn giòn ăn rất ngon.

"Hiếm khi mẹ ở lại ăn cơm, chẳng qua chỉ rán mấy quả trứng gà mà thôi, đều là gà trong nhà đẻ ra, đâu có đạo lý phải tiết kiệm." Tồn Huệ mở miệng cười: "Và lại, mấy ngày nay đệ đệ cũng cực khổ rồi, vừa vận bồi bổ một chút." Không nói như vậy, chỉ sợ mẹ sẽ không chịu cho nàng rán trứng gà.

Ngẫm lại thấy con cũng khổ cực, Tồn mẩu cũng đồng ý ăn mấy quả trứng bồi bổ thân thể, nhưng rồi bà lại nói: "Đưa cho con không nhiều dầu, vẫn nên tiết kiệm một chút, nếu vậy, ta thấy hay là chưng trứng đi, ăn cũng ngon." Dầu rất eo hẹp, Chu gia cũng không cam lòng cho, lần này con gái dọn nhà chỉ mang theo một hũ nhỏ, ăn hết sẽ phải bỏ tiền mua.

"Vâng, nghe mẹ." Chưng trứng ăn cũng không tệ, hơn nữa đồ thêm nước sẽ được nhiều hơn.

Nói tới dầu ăn, Tồn Huệ khó có thể phán đoán xem thế giới này với thế giới trước đây có khác nhau nhiều hay không, theo như thế giới đời trước, đến khoảng giữa thời nhà Thanh dầu thực vật tinh luyện mới bắt đầu được phổ biến. Mà thế giới này, nhìn tình trạng phát triển của các ngành nghề, rất nhiều chỗ còn khá là thô sơ, hơn nữa cũng không nghe nói có người tóc đỏ, không giống thời đại toàn cầu hóa.

Có điều dù thế nào đi chăng nữa, những thứ đó đối với nàng thực sự quá xa vời, hiện tại vẫn nên suy nghĩ thật kỹ làm sao kiếm được nhiều tiền thì hơn.

Rốt cuộc có nên mua ít vịt và ngỗng về nuôi bên bờ suối không đây? Tồn Huệ tập trung suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đến cùng với lý chính là Trương Khoan, một trong Tam lão, hẳn đến để làm chứng. Làm dấu hiệu để đóng cọc xong, Trương Khoan nói với lý chính mấy câu, cầm lễ vật Tôn mẫu đưa cho cất vào trong tay áo, thông thả đi về. Trong lòng hơi suy nghĩ, Tôn thị này là kẻ có đầu óc, chẳng trách có thể vượt qua ngàn dặm xa xôi đến được đây, cô nhi quả phụ ở đất khách quê người cũng sống được, gặp phải khó khăn còn có thể nghĩ biện pháp giải quyết. Xem ra Chu Hải cũng bị bà ta nắm thóp.

Mấy tráng đinh trong thôn đến đào hố đóng cọc giúp, Tôn mẫu cũng không để bọn họ tay không trở về, ngoại trừ bảy văn tiền đã thỏa thuận lúc trước, còn cho mỗi người mấy quả trứng gà.

Lý chính thấy bọn họ đi rồi, lắc đầu cười nói: "Tẩu tử à, tẩu tính toán thực khá lắm! Cho một ít chỗ tốt như vậy, vị trí cọc này dời ra không ít. Nhìn thử coi, diện tích hiện tại lớn hơn nhiều so với khế đất đã định ra hôm qua." Phui búi trên người xong, lại nói: "Nếu như vậy, tẩu cầm khế đất ra đây, ta giúp tẩu sửa một chút. Nếu không thay đổi, có người gây chuyện sẽ phiền toái đấy." Lý chính cũng thương tình cho Tôn mẫu, dẫn theo hai hải tử rất không dễ dàng, lần này mua đất, giá cả cũng khá là thấp.

"Vậy thật lòng cảm tạ ngài, ngài chờ một chút, ta lập tức mang khế đất tới." Tôn mẫu nghe lý chính nói vậy thì mừng rỡ, bà cũng muốn được nhiều hơn chút, chuyện này ở nông thôn cũng không lạ gì, chỉ cần không sát bên nhà người khác, ít nhiều gì cũng sẽ nhiều chiếm thêm một ít đất. Chẳng qua như vậy suy cho cùng cũng không ổn thỏa, đặc biệt chính mình là người nơi khác, bị người ta gây sự, còn phải phun ra. Hiện tại lý chính sửa lại khế ước thì khác, đất đai chân chính thuộc về nhà mình, mặc kệ ầm ĩ đến đâu cũng không thay đổi được.

Tôn mẫu hành động vô cùng nhanh, không để lý chính phải chờ lâu đã cầm khế đất quay lại, cười cùng lý chính đi sửa chữa. Nói là khế đất, chẳng qua cũng chỉ là một tấm khế ước viết tay, không có tới nha môn đóng dấu, theo như người ta thường nói, đây là văn khế trắng. Mà khế ước có con dấu của nha môn chính là khế ước đỏ. Trong hai loại thì khế ước đỏ là có lực ước thúc nhất, nhưng mà khế ước trắng ở nông thôn là phổ biến nhất, nha môn cũng tán thành.

Tôn mẫu trở về, lấy khế đất ra ra giao cho con gái, bảo nàng cất cẩn thận, cũng không định mang sang bảo quản ở Chu gia. "Mẹ giao cho con giữ, tuyệt đối không thể làm mất! Biết không?" Bà nghĩ nếu như mang tới Chu gia, tương lai nói không rõ ràng.

Tuy nói là để Tôn Huệ cất, chỗ cất giấu vẫn do Tôn mẫu chọn, ở sau một khối gạch trong phòng, cẩn thận gỡ ra, lấy xuống, khế đất bọc giấy dầu nhét vào trong ống trúc, lại để gạch vào. "Khế đất để ở nơi này, bình thường đừng động tới, lúc nào nhớ ra thì lấy xem một lần." Tôn mẫu căn dặn con gái, không thể lấy ra xem thường xuyên, cũng không thể không nhìn lần nào, nếu không mất lúc nào cũng không biết.

Tôn Huệ tất nhiên gật đầu đáp ứng, không để cho Tôn mẫu phải lo lắng: "Mẹ yên tâm là được, con sẽ canh gác." Khế đất này trị giá hơn nửa xâu tiền, mất đi còn không phải sẽ đau lòng chết sao! Bán bao nhiêu trứng gà mới có thể bù lại?

Nói thêm vài câu nữa, Tôn mẫu vội vã trở lại, lúc này đã không còn sớm, phải mau mau cầm liềm đi cắt cỏ, nếu không chẳng biết lúc nào mới có thể diệt hết cỏ. Nếu như không nhanh diệt cỏ trong ruộng, thu hoạch năm nay sẽ bị ảnh hưởng.

Tôn mẫu đi rồi, Tôn Huệ cũng không ở nhà ở lâu thêm, cầm dao bở củi đi lên núi, nàng định chặt một ít cây trúc mang về, trước tiên rào thô phía sau nhà. Nhưng như vậy cũng không an toàn, Tôn Huệ dự định trồng một bụi gai cao lớn gọi thứ thụ để làm hàng rào, một năm bốn mùa đều xanh tươi, mùa hè còn nở ra những hoa to bằng lòng bàn tay, vừa đẹp để, người khác cũng khó có thể đi vào.

Nàng chọn những cây trúc đường kính tầm 2 cm, chặt khoảng chừng một bó, chờ đợi để về sẽ xếp lên xe lừa dắt về nhà. Đốt một đồng lửa ở trong sân rồi hơ qua, cây trúc được hơ qua lửa, sẽ khô kiệt hết nước, trở nên cứng rắn hơn, còn không dễ dàng bị nứt.

Tôn Huệ phải bỏ ra ba ngày mới bước đầu cắm gãy trúc chằng dây thừng làm hàng rào xong cho khu đất sau nhà. Còn có rất nhiều chuyện cần làm, đầu tiên là cắt cỏ, khu vực ven dòng suối mới vừa mưa mọc đầy cỏ dại, cũng may còn chưa tới mùa hè cho nên chưa cao lắm. Hơn nữa mấy lần đất la la tới đây ăn cỏ, ước chừng mấy ngày sau, cỏ dại cũng được trừ bỏ gần hết.

Mọi chuyện giống như được lập kế hoạch vậy, vừa mới làm xong việc này thì việc khác đã tới! Tôn Huệ chưa kịp nghỉ ngơi một ngày lấy hơi, trời vừa sáng Tôn mẫu đã tới đây, kéo xe lừa đi lên chợ, liền tiếp kéo hai chuyến đã mang về hơn mười gốc cây ăn quả, cho rằng như vậy là xong rồi, Tôn mẫu lại đánh xe lừa đi ra ngoài. Chưa tới một canh giờ trở về, lại là một xe cây ăn quả.

Vừa kéo xe cây ăn quả trở về, Tôn mẫu không kịp lau mồ hôi, vui mừng nói: "Những thứ này là từ Tổng gia, vừa vận nhà hẳn có cây nho, cây lựu và cây cam, đều là giống tốt, ta thấy liền nhắm trúng. Mua của ai mà không phải là mua, nhà khác có thể so được với Tổng gia sao, ta năn nỉ đòi mua của Tổng nương."

"Mẹ, mẹ đã mua những cây gì vậy?" Tôn Huệ nhìn đám cây ăn quả con to nhỏ la liệt một góc, hỏi.

"Nho mua hai gốc, cam và lựu một loại mua ba gốc một loại mua bốn gốc. Chỗ này là mua của Tổng gia." Tôn mẫu lại chỉ đám cây mua ở chợ: "Lúc trước ở trên chợ mua năm gốc đào, sáu gốc táo ta, còn có hai gốc dẻ. Tổng cộng là hai mươi hai gốc."

Tôn Huệ nghe xong hít vào một hơi khí lạnh, lúc này đã thầm nghĩ ngờ, nhưng bởi vì không kiểm kê, số lượng không rõ ràng, cũng không kinh ngạc như

bây giờ. Hai mươi hai gốc cây ăn quả các loại này không phải là cây non, đều là những cây nhỏ, chưa biết chừng chỉ sang năm là có thể kết quả. Những thứ này không phải chỉ dùng chút tiền là có thể mua được, đặc biệt chín gốc mua ở Tổng gia nhất định rất đắt tiền. "Mẹ, mẹ nói một chút chỗ này mua mất bao nhiêu tiền?"

Tôn mẫu không trả lời nằng, cười ha ha rồi nói: "Nha đầu con bị đồng tiền chui vào trong mắt rồi đúng không, cái gì cũng hỏi giá tiền." Xoa xoa đất bùn trên tay, nói: "Không cần cô nương con phải bận tâm, trong lòng ta tự có tính toán! Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta mau mau đào đất trồng những cây ăn quả này xuống đi." Tuy nói mỗi gốc cây ăn quả đều có một ít đất kèm theo, nhưng cũng không thể để lâu, trồng sớm một chút sẽ dễ sống sót hơn.

Tôn Huệ nghe mẹ nói như vậy xong, trong lòng liền thấp thỏm nàng biết tôn không ít tiền, tuy nàng không phải kẻ đầu óc thiên cận không biết có đầu tư mới có hồi báo. Nhưng vấn đề là tiền này là Tôn mẫu bỏ ra, còn không biết sau này mẹ sẽ tiết kiệm kiểu gì, làm lụng kiểu gì mới có thể kiếm lại chỗ tiền này. Nàng chỉ sợ mẹ cô quá hại thân.

Lúc này vẫn nên đào đất trước thì hơn, Tôn Huệ chuẩn bị ra sức trồng cây trước đã, chờ sau này tâm sự với mẹ một hồi, nhất định không thể để cho bà làm việc quá sức, tiết kiệm quá mức. Tuy nhiên, trước khi đào đất thì phải chọn sẵn vị trí cho từng cây ăn quả đã.

"Mẹ à, hai cây nhỏ này trồng ở trong sân đi, làm một cái giàn xong, đến mùa hè còn có thể che nắng. Chọn vị trí ở cạnh cổng kia đi, vừa vận mỗi bên một cây. Cũng trồng một gốc lựu trong sân, tựa vào tường nhà ta. Còn lại thì trồng hết ở sau nhà đi." Tôn Huệ xem xét sân một lát rồi quyết định.

Tôn mẫu và Tôn Duẩn không có ý kiến, y theo Tôn Huệ dặn dò. Hai mươi hai gốc cây ăn quả, đào hố có lớn có nhỏ, có sâu có cạn, những cây ăn quả khác nhau dựa theo khả năng phát triển thân, rễ khác nhau mà trồng xuống.

Ba người, thấm thoát mất nửa ngày mới đào xong, vẫn còn may đất nơi này khá xốp, theo như Tôn mẫu nói, nếu như đặt ở phương Bắc thì còn khổ cực hơn nhiều, nói không chừng một ngày cũng chưa chắc đã đào xong.

Đào hố xong thì phải trồng cây, việc này thì nhẹ nhàng hơn chút, mất ít thời gian hơn rất nhiều, khi hai mươi hai gốc cây ăn quả được trồng xong, lại tưới nước, ba người cũng mệt bỏ hơi tai, đói bụng sôi ùng ục. Tôn Huệ đã sớm có dự liệu, lúc này ăn cơm không vô, mỗi người một bát cháo đậu đỏ thơm ngát, ăn kèm với măng chua rất hợp khẩu vị, ai nấy đều no căng.

Không ai đảm bảo tất cả những cây ăn quả này đều có thể sống sót, Tôn mẫu cũng rất thấp thỏm, lần này bà bỏ ra một xâu tiền để mua cây ăn quả, mất nhiều tiền như vậy rồi, nếu không thể sống sót nhiều một chút, bà sẽ không chịu được, thực sự đau lòng. Kỳ thực bà lớn mật lấy ra một xâu tiền là có dự định, trồng nhiều cây ăn quả như vậy, là muốn chờ tương lai hái quả đem bán kiếm tiền. Có thể nói bà không còn cách nào, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, cái này phải đợi thời gian sau lại nói.

Nhìn cây ăn quả được Tổng gia cấy ghép, Tôn mẫu cẩn thận nhắc nhở: "Huệ tử, cây ăn quả của Tổng gia nhất định phải cẩn thận chút, đều là giống rất tốt, ví dụ như nho, quả to còn rất ngọt. Cây lựu cũng tốt hơn so với những nhà khác, có thể to bằng nắm tay, đến lúc đó các con ăn cũng được, bán cho người khác cũng được, đều rất tốt." Đương nhiên, đồ tốt thì phải đắt tiền, chín gốc cây ăn quả mua từ Tổng gia giá trị hơn nửa số tiền. Không cây nào bị chết là tốt nhất.

"Tất nhiên rồi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Cuộc sống cứ thế trôi đi, chẳng qua từ khi bày gà và cây ăn quả trong nhà tăng lên, Tôn Huệ đương nhiên cũng bận rộn hơn, phải lo nghĩ nhiều chuyện hơn. Những thứ này toàn là tiền cả, mỗi một con gà hoặc một cây ăn quả chết đi cũng đều là tổn thất. Nàng thường xuyên phải thức khuya dậy sớm, cũng may nàng biết cách sắp xếp thời gian hợp lý cho nên không đến nỗi một bờ hơi tai, không có thời giờ nghỉ ngơi.

Nàng mất nhiều công sức chăm nom, cho nên tỷ lệ gà con sống sót cũng không tệ lắm, chỉ chết đi mấy con, nhìn tám con gà đi theo sau mẹ mổ lá cây, Tôn Huệ rất là vui mừng.

Lúc trước trồng cây ăn quả xong, Tôn Huệ lấy đất vàng nện chắc chỗ hàng rào, người khác khó có thể đi vào từ bên ngoài, nàng sẽ chuyển ổ gà đến sau nhà, thả dưới gốc cây ăn quả, như vậy vừa có thể trừ sâu, mà gà bài tiết ra phân cũng có thể tăng dinh dưỡng cho đất, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

So với gà con, tỷ lệ sống sót của cây ăn quả lại không lạc quan như vậy, táo đỏ chỉ còn sống được hai gốc, nho may mắn không chết cây nào, cam hai gốc, lựu còn một gốc, đào ba gốc, cây dẻ cũng không chết, tổng cộng chỉ sống mười mấy gốc. Đây chính là tổn thất vô cùng lớn, Tôn Huệ biết mẹ mình rất đau lòng, còn lén lau nước mắt.

Những cây ăn quả chết đi không nói, đám cây còn sống sót trải qua một thời gian ngắn thích ứng, lá cây vốn khô vàng cũng biến thành xanh lục, không ít

mầm non nhú lên, mỗi ngày một lớn. Không bao lâu sau, cây cối xanh um tươi tốt hơn, cả hậu viện trở nên tràn đầy sức sống.

Sáng sớm một ngày kia, Tôn Duẩn đang súc miệng dưới giàn nho, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên chợt vui mừng phát hiện cây nho mới trồng được hai tháng đã bắt đầu nở hoa rồi. Đi xem khắp một lượt, cẩn thận đếm thử, có bảy tám chùm nụ, hầu hết vẫn còn rất nhỏ, y nguyên một màu xanh biếc, chưa có một nụ hoa tím nào.

Tôn Duẩn vội phun ngum nước trong miệng ra, lớn tiếng ồn ào: "Tỷ, tỷ mau ra đây! Cây nho nở hoa rồi!" Hắn cực kỳ hưng phấn, cũng mặc kệ tỷ mình có thể ra khỏi phòng bếp hay không, chỉ biết gào thét kêu nài tới đây xem. Tôn Huệ vừa mới ném rom rạ vào trong bếp, bịch một tiếng chạy ra, thoáng cái đã chui xuống dưới giàn nho, nhìn quanh quất: "Chỗ nào cơ, mau chỉ cho tỷ nhìn thử!" Bởi vì gần đây lần lượt chết đi rất nhiều cây ăn quả, mấy ngày qua Tôn Huệ vẫn không vui, bây giờ nghe thấy nho đã nở hoa, có vẻ như năm nay sẽ ra quả, điều này khiến nàng được an ủi một chút, tất nhiên nàng hy vọng có thể chính mắt nhìn thấy.

"Chỗ này có hai chùm, để đếm rồi, hai gốc nho tổng cộng có mười mấy chùm nụ." Tôn Duẩn nói.

Mùa này có lẽ chỉ có thể ra thêm mấy chùm nữa mà thôi, cho dù năm nay nho ra quả không nhiều, nhưng chắc hẳn vẫn thu hoạch được một ít. Không thể lấy ra bán, nhưng nhà mình được ăn hoa quả tươi, cũng có thể biết nho của Tổng gia có ngon hơn của nhà khác hay không. Tóm lại là chuyện tốt.

Tôn Huệ thấy những chùm nụ này rất đáng yêu, nàng say sưa ngắm mãi, ngắm một lúc lâu mới quay sang nói với đệ đệ: "Không tệ, nếu đã nở hoa, vậy lát nữa chúng ta bón thêm ít phân, để cây nho kết lớn chút." Tôn Duẩn không hiểu những thứ này, cười nói: "Nghe tỷ tỷ, ăn sáng xong đệ sẽ ra bón phân cho chúng nó." Tôn Huệ thấy nho đã ra nụ, bèn nghĩ tới những cây ăn quả khác: "Cũng không biết mấy cây cam với táo kia đã sắp ra hoa ra quả gì hay chưa." Cây táo ta phải năm nay mới có thể kết quả, tục ngữ đã nói "Đào ba hạnh bốn lê năm, táo thì trong năm", cũng không biết có thể kết bao nhiêu trái. Có nhiều thì phơi khô, bất kể pha trà hay làm đồ ăn vặt đều là lựa chọn không tồi.

"Đệ đi tìm xem." Tôn Duẩn chạy nhanh như làn khói ra sau nhà, xem xét từng gốc cây một, kiểm tra rất cẩn thận, có lẽ năm nay sẽ không kết quả, cũng có thể là thời gian không đúng, trừ hai gốc nho, những cây khác chưa nở một bông nào. Háo hức chạy đi, ỉu xiu quay về, sau đó Tôn Duẩn cũng không có tinh thần ăn cơm. Tôn Huệ ngồi bên cạnh nhìn thấy vợ an ủi: "Đây là chuyện bình thường, sang năm đại khái sẽ kết quả thôi, đệ thích ăn trái cây, đợi thêm một năm nữa là có thể tha hồ hái ăn rồi."

Rầu rĩ gật đầu, được tỷ tỷ an ủi như vậy, Tôn Duẩn cũng không mở miệng giải thích, lúc này hắn hận không thể làm cho mấy gốc cây lập tức ra quả, bán được thêm chút tiền, mẹ cũng sẽ không đau lòng như vậy nữa. Hắn nhìn thấy mẹ lau nước mắt, cũng biết nguyên nhân, cho nên hắn mới khát vọng như vậy.

Tuy nhiên, Tôn Duẩn cũng không hay để tâm đến những chuyện vụn vặt, biết đây là việc mà sức người không thể làm được, cho nên hắn cũng bỏ qua. Bón phân cho cây nho xong, hắn cầm dao bở củi đi lên núi, hắn định chặt nhiều củi một chút, thử xem có thêm nhà nào muốn mua củi của hắn nữa hay không.

Thấy đệ đệ dắt xe lửa chuẩn bị đi, Tôn Huệ dặn hắn cẩn thận một chút, nhưng không đi theo. Không chỉ vì ở nhà nhiều việc, còn có nguyên nhân sợ trộm tới nhà. Hiện ở nhà có mười mấy con gà, cộng thêm một con bò đã nuôi rất tốt, bốn con la lã, còn có nhiều cây ăn quả như vậy, nếu như bị bọn trộm thừa dịp trong nhà không có người lên vào lấy đi, khóc cũng không có chỗ để mà khóc!

Hơn nữa cho dù Tôn Huệ ở nhà trông, cũng không thật sự an toàn, nàng mới bao lớn, sức lực cũng nhỏ, nếu như bị đám lưu manh du côn tới đây cứng rắn cướp đoạt, nàng cũng không phản kích được! Thật ra ngay từ ngày đầu tiên đến đây, Tôn Huệ đã bắt đầu tính toán, nhất định phải tìm dịp nào đó mua một con chó canh gác thông minh đem về nhà nuôi. Không những có thể giữ nhà, mà có nó cũng đỡ buồn.

Đồ giá trị trong nhà ngày càng nhiều, thì ý nghĩ này của Tôn Huệ lại càng thêm mãnh liệt, đến khi tìm được Ngô Thái Diệp, nàng bèn nhờ nàng ấy hỏi giúp. Nhà ai có chó con, quan trọng nhất là phải dũng cảm mạnh mẽ, đừng có nhũn như con chỉ chỉ, người khác hù dọa một cái liền cụp đuôi lại. Nuôi mà như thế thì chẳng khác nào uống công, hoàn toàn là cống nạp thêm món ăn cho đám du côn!

Nghe Tôn Huệ nói vậy, trong chốc lát Ngô Thái Diệp không biết trả lời thế nào, nhiều ngày nay nàng chẳng đi đâu cả, toàn ở nhà trông cháu nàng. Không biết chó nhà ai mới sinh chó con, cũng không rõ ở đâu có chó con lợi hại như Tôn Huệ vừa đề cập. Suy nghĩ một chút, Ngô Thái Diệp chỉ có thể nói: "Như vậy đi, muội chờ một thời gian, ta sẽ tìm hiểu cho muội. Không chỉ thôn chúng ta, thôn xóm xung quanh cũng nhìn một chút, nhất định tìm cho muội chó con đủ yêu cầu." Biết Tôn Huệ muốn nuôi chó để giữ nhà cho nên Ngô Thái Diệp bảo đảm: "Tỷ sẽ nhờ người hỏi thăm ngay, sẽ tìm sớm cho muội."

"Tỷ bận rộn như vậy, còn mang thêm phiền toái cho tỷ, thật ngại quá."

"Đã sớm nói giữa chúng ta đừng có khách khí như vậy. Muội còn xa lạ như vậy, tỷ sẽ mất hứng!"

Rồi nàng nở nụ cười.

Tôn Huệ thấy sắc mặt Ngô Thái Diệp không tốt, quàng thâm dưới mắt cũng đậm, quan tâm nói: "Trông hài tử mệt chết đi?" Tiếp đó lại truyền thụ kinh nghiệm: "Tỷ phải tranh thủ thời gian nhắm mắt một chút, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi." Lúc nàng trông tiểu đệ cũng như vậy, tiểu đệ ra đời vào ngày mùa bận rộn, lúc mẹ sinh hắn chưa được nghỉ ngơi đủ tháng đã phải xuống ruộng làm việc, toàn là mình và Chu Đồng trông, thể là mệt gần chết, ngày đêm đảo lộn, nếu không tranh thủ chớp mắt một hồi thì sẽ không chịu nổi.

"Ngủ sao được chứ? Chị dâu kia của tỷ hoàn toàn không biết làm thế nào để trông hài tử, mẹ bận rộn nhiều việc, cũng không thể để cho ca ca tỷ chăm sóc đúng không? Cho nên cuối cùng toàn đặt ở trên người của tỷ, hiện tại ban ngày tỷ phải trông, ban đêm cũng theo giúp, hiện tại đại ca tỷ ngủ cùng nhị ca, ban đêm ta ở chỗ chị dâu, mệt chết luôn."

Chuyện này Tôn Huệ cũng không tiện nói gì, chỉ có thể chọn ưu điểm mà nói: "Việc này cũng không tồi, coi như luyện tập trước đi vậy, dù sao nữ tử chúng ta rồi sẽ có một ngày như thế. Hiện tại quen thuộc, sau này cũng không bị luống cuống tay chân nữa."

‘Xì’, Ngô Thái Diệp cười vui vẻ, chỉ vào Tôn Huệ nói: "Huệ tử muội giỏi thật! Người khác đều nói tính cách tỷ giống như nam giới, mặt dày da dày, xem muội nói kia, mấy lời này một cô nương sao có thể nói toạc ra thế hả? Bà mẫu mà biết nhất định sẽ xé miệng của muội ra." Lời này vô cùng trắng trợn, phần lớn các cô nương đều xấu hổ, chỉ dám thầm nghĩ trong lòng, chỉ có Huệ tử mới có thể nói trước mặt người ngoài một cách tự nhiên như vậy.

"Còn chê cười muội sao, tỷ xem chính tỷ ấy! Tỷ mà xấu hổ, sao không tự bịt tai lại." Tôn Huệ vui vẻ cười đùa với Ngô Thái Diệp. Dù sao trong mắt người khác, hai người bọn họ cũng không phải kiểu thực nữ dịu dàng, trái lại đều là người phóng khoáng cởi mở.

"Được rồi, không nói với muội nữa, tỷ phải về đây." Ra ngoài cũng khá lâu rồi, đến giờ phải về, Ngô Thái Diệp nói: "Chuyện của muội tỷ sẽ nhớ ở trong lòng, nhất định sẽ giúp muội, muội ở nhà đợi là được, lâu nhất là ba ngày sẽ có tin tức nói cho muội." Bản thân nàng thì không có thời gian, chỉ có thể nhờ nhị ca hỏi thăm cho, hẳn hay qua lại nhiều nơi, bằng hữu cũng nhiều, nhờ hẳn giúp là thích hợp nhất.

"Vậy nhờ tỷ."

Trên đường trở về, Tôn Huệ thầm tính toán, chờ kiếm được chó con về nuôi, nàng sẽ đi lên chợ một chuyến, nàng nghĩ kỹ rồi, thừa dịp này mua thêm mấy con vịt, nuôi ở sau nhà. Đến mùa hè, vịt cũng trưởng thành, còn có thể đẻ trứng, trứng vịt muối ăn rất ngon. Lúc nào thềm thì dậy lấy đi luộc, tốt hơn bất cứ thứ gì.

Hon nữa món ăn sở trường nhất của nàng đời trước chính là vịt mẹ hầm canh, nước canh trắng sữa béo ngậy, còn thịt vịt cực kỳ nhiều chất ! Đến lễ mừng năm mới sẽ lấy món này làm món ăn chính.

Hiện tại chỉ nghĩ thôi đã chảy cả nước miếng.

Tôn Huệ vừa mới trở về thì đã nghe thấy một tin tức bất ngờ "Cái gì? Chu thúc phụ đưa Chu Sơn đi tư thực học?" “Chẳng lẽ Chu thúc phụ định truyền nghề thợ mộc cho Chu Sơn, mà lại để Chu Sơn học chữ sau đó đi làm tiên sinh phòng thu chi?” Nàng rất ngạc nhiên, không biết Chu thúc phụ nghĩ thế nào. Làm ở phòng thu chi, một năm không kiếm được bao nhiêu tiền, không thể bằng Chu Hải được, chỉ nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Tôn Huệ nghĩ mãi cũng không ra, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho Chu Hải quyết định đưa Chu Sơn đi tư thực.

Ở nông thôn, các gia đình cho hài tử đi học cũng không định để hài tử đi thi khoa cử. Đại đa số chỉ là nhận thức mấy chữ, biết cách gậy bàn tính, hoặc là làm ở phòng thu chi, đầu óc tốt sẽ được thăng lên làm chương quỹ, kiếm nhiều tiền một chút, không phải vất vả.

Tôn mẫu giận không có chỗ phát tiết, châm chọc: "Người khác chỉ khen hai câu liền không biết mình có bao nhiêu cân nặng, lập tức đưa học phí(1) cho tiên sinh, ta ngân thế nào cũng không được! Nói tám trăm câu cũng vô dụng, cô chấp để Sơn từ đi học." Trong lòng hết sức không thoải mái, nói quá lên: "Tận một xâu tiền luôn đó, không phải là số lượng nhỏ!"

Tôn Huệ không hiểu mẹ nàng bóng gió chuyện gì, nói mãi vẫn chưa giải thích nguyên nhân, bèn hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mẹ nói con nghe một chút đi?"

Sau đó Tôn mẫu tức giận nói một trận, nói ba câu thì có một nửa là mắng Chu Hải, Tôn Huệ tự động loại bỏ xong, cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chu Sơn đi học không ngoài nguyên nhân Chu Hải mong con hơn người, thấy hài tử nhà khác đi đọc sách hai năm làm tiểu nhị ở tiệm trà trên huyện thành, vài ba năm sau đã được thăng lên thành chương quỹ, bây giờ vừa có thể diện, lại vừa có tiền. Người đó đang nói say sưa, tình cờ nhìn thấy Chu Sơn đi vào, bèn nói một câu tiểu tử nhà ngươi trước giờ đều thông minh, nếu như cho đi học, tất nhiên cũng sẽ giỏi giang, tương lai làm chương quỹ, các ngươi cũng có thể diện.

Có thể nói là "Người nói vô tâm, người nghe hữu ý", khoảnh khắc đó Chu Hải chợt nổi lên ý niệm trong đầu, hẳn muốn cho nhi tử đi học, cũng học hai năm, biết mấy chữ. Cho dù không thể làm chương quỹ thì ít ra cũng không mù chữ, dù sao hẳn có tiền, không cần tiết kiệm.

Đêm đó hỏi ý tứ của nhi tử, Chu Sơn nghe xong liền bối rối, ấp úng, hẳn không có chủ ý, không biết nên gật đầu hay không. Chu Đồng đứng bên cạnh vừa vặn nhìn thấy, nàng nghĩ nếu đệ đệ đi học, dù học thế nào thì cũng không giống trước, so với người không biết chữ vẫn cao hơn một đầu, âm thầm đưa tay đẩy lưng đệ đệ, ý bảo hẳn đáp ứng.

Nhận được ám hiệu của tỷ tỷ, Chu Sơn mới do dự mà đáp ứng. Hẳn luôn không có chủ kiến, luôn là tỷ tỷ quyết định giúp, dù sao hẳn biết ở trong nhà này, người không có khả năng hại hẳn nhất, quan tâm hẳn nhất, chính là tỷ tỷ ruột thịt của mình.

Chu gia gia và Chu nãi nãi hỏi tiền trả công cho thầy giáo, khi biết là nửa năm một xâu tiền, ngày lễ tặng lễ, giá tiền mặc dù hơi cao, nhưng với điều kiện nhà bọn họ đây cũng không phải là gánh nặng, nên không nói thêm câu gì, để cho Chu Hải xem rồi làm.

Trong nhà chỉ có Tôn mẫu là không tán thành, lúc ấy trong lòng bà rất khó chịu, theo bà thấy đây hoàn toàn là phí tiền, ở nông thôn làm ruộng kiếm ăn, muốn biết chữ làm cái gì? Chỉ có các lão gia mới nên học mà thôi! Có bạc kia, còn không bằng mua thêm khối đất, trồng thêm lương thực. Bởi vì tiền này là Chu Hải bỏ ra, người ta không thêm đề ý, Tôn mẫu cũng không tiện mở miệng phản đối, bà không có tư cách này. Nhưng bà dự định, nếu đã tiêu tốn mấy xâu tiền cho đứa con lớn nhất Chu Sơn đi học, thì từ Chu Thụ của bà cũng đi, còn nếu không đi, thì phải được thêm chút tiền tài mới đúng!

Một đêm không thoải mái, Tôn mẫu chưa kịp ăn sáng đã tới đây tìm con gái oán trách, dốc hết những lời trong lòng bà muốn nói mà không thể nói ra ngoài: "Huệ tử con nói xem, có phải không có cái lý này hay không? Cả đời chúng ta bán mặt cho đất bán lưng cho trời, luyện một thân kỹ năng trồng hoa màu là được rồi, biết chữ có thể có ích lợi gì? Là có thể ăn no hay là có thể giúp người trồng trọt? Thật là có tiền cũng không biết nên xài như thế nào, quá lãng phí!"

Một phen oán giận của Tôn mẫu hôm nay nàng cũng không có nghe lọt được câu nào, bởi vì Tôn Huệ đã sớm suy nghĩ viên vông rồi. Lúc này nàng mới tỉnh ngộ, đời này của mình hoàn toàn là kẻ mù chữ rồi, điều này khiến cho nàng khó chịu biết bao. Bởi vì Tôn Huệ đã nhận thức rõ từ đời trước rằng, không biết chữ thật sự là một chuyện rất mất thể diện, hơn nữa không biết chữ tuyệt đối sẽ bị đẩy xuống tầng lớp dưới cùng của xã hội, ngay cả kẻ ước cũng không đọc được, rất có thể bị gạt cũng không biết.

Bao nhiêu năm nay, Tôn Huệ cố gắng chỉ để sinh tồn, nào có thời gian nghĩ đến chuyện phải biết chữ, dù sao ngay cả ăn cơm cũng dựa vào người khác, nào còn có thể yêu cầu nọ kia. Cho nên chính Tôn Huệ đã lẩn tránh theo bản năng, không nghĩ theo hướng này. Hiện tại cuộc sống coi như đã có thể tự cấp tự túc, lại bị mẹ chạm vào vấn đề này, Tôn Huệ nghĩ đã đến lúc mình phải loại bỏ nỗi bứt rứt này rồi. Dĩ nhiên, còn có đệ đệ nữa, nhất định phải để cho cả hai tỷ đệ biết chữ mới được.

Lặng lẽ liếc Tôn mẫu một cái, thấy bà vẫn còn cau có, hiển nhiên bà kiên quyết sẽ không tán thành việc con gái biết chữ, Tôn Huệ tin tưởng cho dù mình nói đến rách trời, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của mẹ. Vì vậy, chuyện biết chữ này cũng chỉ có len lén mà làm, ngàn vạn lần không thể để mẹ biết.

Chẳng qua việc cấp bách lúc này chính là trấn an mẹ trước đã, cũng không thể để cho bà mãi giận dữ, sẽ không tốt cho thân thể. Tôn Huệ rót chén nước đưa cho Tôn mẫu, cắt đứt lời bà: "Được rồi mẹ à, chuyện này chúng ta cũng đừng quản. Chu thúc phụ bằng lòng cho Chu Sơn vào học thì kệ chú ấy đi, ở tư thực ngốc một thời gian ngắn, nếu như học không vào, như vậy không cần mẹ phải nói, dĩ nhiên sẽ từ bỏ thôi." Đây là chuyện thường xảy ra, bất kể là thời đại gì, có người ham học, cũng có kẻ hể đọc sách là nhức đầu.

Đối với việc Chu Sơn có thể học tốt hay không, Tôn Huệ không biết, sở dĩ nói như vậy cũng chỉ là muốn dẹp yên lửa giận của Tôn mẫu mà thôi.

Nghe con gái nói vậy, con giận của Tôn mẫu tiêu tan chút ít, hừ một tiếng: "Chờ xem đi, bản thân ta muốn nhìn thử coi con lớn nhất Chu Sơn của hân có thể giúp hân tăng bao nhiêu thể diện, có thể học ra bao nhiêu thứ." Được con gái nhắc nhở một câu, Tôn mẫu nguôi ngoai dần, chữ này đâu phải ai cũng học được, nếu không các lão gia cũng sẽ không ít như vậy! Cứ để mặc Chu Hải đưa con lớn nhất đi học đi, đến lúc đó có khi còn khóc chạy về, có vài thứ không nên mơ mộng thì tốt hơn.

Tôn Huệ ở một bên phụ họa mấy câu xong, lập tức chuyển đề tài: "Mẹ, hai gốc nho đã ra nụ rồi, có vẻ như năm nay sẽ kết quả đó." Nàng chỉ sợ nói thêm mấy câu nữa, mẹ sẽ càng thêm phản cảm chuyện biết chữ, như vậy sau này nàng hành động sẽ không thuận lợi. Sợ rằng đến lúc đó mẹ ra sức ngăn cản, như vậy nàng chẳng khác gì bẽ mặt đập lên chân mình.

Ở trong lòng Tôn Huệ, nàng thực hy vọng Chu Sơn có thể học ra hình ra dạng, như vậy mẹ nhìn thấy chỗ tốt của việc đi học, vì Tôn Duẩn trước giờ luôn không thua kém Chu Sơn, có khi mẹ lại còn tìm cách để cho Đại đệ cũng được đi học nữa ấy chứ, mình cũng có thể xơ mũi được chút ít. (^^!)

"Nho ra nụ rồi?" Tôn mẫu hơi kinh ngạc, vốn cho là sớm nhất cũng phải qua năm nay, không nghĩ tới hai cây nho lúc này đã ra nụ rồi, cũng là mùa có lời nhất. Chẳng qua bà cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng: "Hoa hân sẽ nở ra, nhưng quả nho chưa chắc có thể lớn lên, đừng quá hy vọng." Thời điểm này mới ra nụ đã muộn rồi, nho nhà người ta lúc này đã qua thời kỳ ra hoa, cho dù có thể kết quả, có khi sẽ rụng non.

"Có thể kết quả là tốt rồi, nếu như năm nay tất cả đều rụng cũng không sao, sang năm đại khái có thể ăn được rồi." Tôn Huệ không thêm đề ý, chỉ cần hai gốc nho này có thể kết quả, sẽ không chết, chậm trễ một hai năm cũng không quan hệ nhiều lắm. Nghĩ tới cây táo, Tôn Huệ cười nói: "Không nói những thứ khác, năm nay có thể được ăn một ít táo đỏ rồi. " " Táo đỏ còn có thể, thứ này tốt nhất, nhin hạn, nhin lụt, lại không tốn đất. Quan trọng nhất là chuyển đi chuyển lại cũng không dễ bị thương, trong năm là có thể kết quả." Tôn mẫu nói.

Tôn Huệ cảm thấy hơi đói bụng, nhìn Tôn mẫu nói: "Mẹ tới đây sớm như vậy, hân là còn chưa ăn sáng đúng không? Con đi vào trong xem đã ăn được chưa, mẹ cũng ở lại đây ăn đi." Lúc này mẹ thờ phỉ phỉ chạy tới, nhất định là chưa ăn. "Cũng được, sáng sớm đã ôm một bụng tức, không nói với con một chút sẽ ăn không ngon. Nấu xong chưa? Ta đi vào nhìn." Vừa nói vừa đi vào trong bếp.

Tôn mẫu đi vào đúng lúc nồi cháo đang sôi, rom rạ trong lò đã cháy hết, lại còn hầm lâu như vậy, cháo cũng vừa chín. Múc ba bát cháo, mới vừa cầm chiếc đũa, Tôn Duẩn đã tiến vào, hân vừa cho gia súc ăn xong, lúc này đi vào rửa tay còn ăn sáng. Thấy Tôn mẫu liền chào hỏi: "Mẹ, chào buổi sáng!" Lúc hân đi cho ăn mẹ còn chưa tới, cho nên cũng không biết sáng nay mẹ tới sớm như vậy là có chuyện gì, cũng không nhìn thấy ánh mắt của tỷ tỷ, trực tiếp hỏi: "Mẹ tới lúc này có phải là có chuyện gì hay không?"

Mất thấy sắc mặt Tôn mẫu không tốt lắm, cũng may đỡ hơn lúc trước rất nhiều, cho nên còn có thể khắc chế giọng nói của mình: "Còn có thể là cái gì, Chu thúc phụ con muốn đưa Chu Sơn đi tư thực học. Ta bằng mọi giá không đồng ý, nhưng ở đó đâu có chỗ cho ta nói chuyện, cho nên mất không thấy tâm không phiền, tới đây ngồi."

Vào học, Tôn Duẩn bắt đầu nghĩ miễn man, hẳn không biết tiểu tử Chu Sơn này lại có thể đi học ở tư thực. Nếu như học hành giỏi giang, chẳng phải sẽ có thể tiến lên hay sao, không cần ở nông thôn mò mẫm vất vả, vào trấn hoặc lên huyện thành, trải qua cuộc sống thành thoi. Tuổi hẳn vẫn còn nhỏ cho nên đối với việc có thể đi học, hẳn rất hâm mộ, cũng không nghĩ đâu phải bất cứ ai đi học cũng đều học giỏi, dù sao theo như hẳn nghĩ, chỉ có đi học mới có thể lên trấn ở, sống những tháng ngày thật tốt.

"Vậy sao, vậy thì xem xem Chu Sơn có thể học được như thế nào !" Tôn Duẩn hâm mộ trong lòng, nhưng cũng biết hoàn cảnh nhà, sẽ không đòi đi tư thực.

Tôn mẫu cười cười, nói: "Đứng, chúng ta hãy cùng chờ xem. Không nói nữa, mau đi ăn cơm, còn có rất nhiều phải làm nữa đó." Con gái nói vậy khiến cho trong lòng bà bình ổn rất nhiều. Tâm trạng đã được xoa dịu, bà cũng không chú ý tới sự khác thường của hai đứa con.

Tôn mẫu ăn cơm xong liền tắt đèn rồi đi, cũng như lúc bà tắt đèn chạy tới, như vậy làm cho người ta không kịp chuẩn bị. Tôn Duẩn chờ mẹ đi rồi mới hỏi tỷ tỷ mình: "Tỷ, tỷ nói chuyện đi học này như thế nào? Chu Sơn có thể rời khỏi thôn này, lên trấn ở hay không?" Hẳn rất sợ, hẳn muốn cố gắng đứng cùng vị trí với Chu Sơn, hiện tại Chu Sơn đi học, hẳn sợ sau này hẳn chỉ có thể nhìn Chu Sơn đầy ngưỡng mộ.

Tôn Duẩn thật không dám nghĩ, đây không phải là kết quả hẳn muốn.

Đại đệ nói vậy, Tôn Huệ thoáng cái đã bắt được ý tứ bên trong, nàng nhìn hẳn: "Có phải đệ cũng muốn đi học hay không? Học rồi biết chữ." Tôn Duẩn không dám nhìn vào mắt tỷ tỷ mình, gật đầu khẽ đến mức khó có thể nhìn ra, mạnh miệng nói: "Cũng không muốn đi lắm, chẳng qua là muốn học viết tên mình, không thể đến chết cũng không biết tên mình viết như thế nào đúng không ạ? Những thứ khác thì thôi."

"Yên tâm đi, sẽ có cơ hội." Tôn Huệ nói. Hiện tại nàng đã có tính toán, đang suy nghĩ làm sao để thực hiện, Đại đệ có cái ý nghĩ này rất tốt, nàng còn sợ đệ đệ mình không thích học tập ấy chứ!

"Tỷ, chúng ta cũng không có nhiều tiền đi tư thực học đâu! Tỷ ngàn vạn lần đừng gạt đệ đưa tiền cho tiên sinh, đến lúc đó đệ sẽ không đi đâu." Tôn Duẩn nghe thấy tỷ tỷ nói có cơ hội, sợ tới mức vội vàng nói ra bản thân sẽ không đi tư thực, hẳn chỉ sợ tỷ tỷ mình trực tiếp đưa tiền cho tiên sinh. Trong nhận thức của hẳn, tỷ tỷ muốn làm gì thì sẽ đi làm ngay, lần trước mua la cũng vậy, nhiều tiền như vậy nói mua là mua luôn.

Tôn Huệ dở khóc dở cười, lắc đầu nói: "Đệ nói cái gì đó! Tỷ của đệ hiện tại không có nhiều tiền như vậy, tiền trả công cho thầy giáo tỷ chưa đóng nổi, yên tâm đi, ta nói cơ hội không phải nói vào tư thực học." Tôn Duẩn ánh mắt tối đi, hơi thất vọng, miệng lại nói: "Như vậy cũng tốt, tiền không thể tiêu loạn."

Tôn Huệ nói cơ hội, là chuẩn bị mua một quyển sách tương tự Thiên Tự Văn, nàng chuẩn bị tự mình tìm tòi học tập, nàng nghĩ thế giới này không khác nhiều so với thế giới đời trước, phần lớn sản vật và tục ngữ đều giống nhau, nàng học qua thư pháp, mặc dù không chính thống, nhưng nàng biết chữ phồn thể, chỉ cần không phải chữ tiêu triện*, nàng vẫn có thể đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Chuyện mua sách Tôn Huệ không để lộ ra ngoài, chuẩn bị ngày nào đó lên trấn đi qua hiệu sách xem thử. Ngoại trừ sách, cũng phải mua bút mực nữa, giấy viết thì cứ từ từ, ban đầu có thể luyện tập trên tấm ván gỗ, phải biết ở đời trước của Tôn Huệ, chính nhà thư pháp Hoài Tổ hòa thượng đã từng luyện tập như thế. Việc này trước tiên không đề cập tới, còn phải đợi thời gian, ít nhất cũng phải qua ngày mùa, bằng không cho dù mua về cũng không có công phu tinh lực học tập.

Khi chum hoa nho càng lúc càng tím sẫm, Ngô Thái Diệp tới, tay xách một cái giỏ, sau khi đi vào liền gọi Tôn Huệ, sau đó đặt giỏ xuống đất, vén lớp vải trên mặt lên lộ ra một con chó con màu lông trắng đen xen kẽ, thân hình chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, mũi ướt nhẹp rất đáng yêu.

"Đây là cún con lần trước muội nhờ ta tìm giúp, từ Lưu gia ở thôn bên cạnh, con chó nhỏ này mới vừa đầy tháng, rất lanh lợi." Ngô Thái Diệp sờ sờ đầu cún con, cười giới thiệu với Tôn Huệ. Con chó này Ngô Chi mất công hỏi thăm được, mới vừa đầy tháng đã ôm về, cũng không về qua nhà đã mang đến đây luôn.

"Làm phiền mọi người, thực sự rất cảm ơn." Tôn Huệ rất cảm kích, người khác sao có thể tận tâm như vậy, cho dù đã nghe nhờ và cũng không nhọc lòng như thế. Nàng biết, nếu không phải có ý hỏi thăm khắp nơi, cũng không thể mang chó con đến đây nhanh như vậy được.

"Muội đừng có khách khí như vậy, không phải đã sớm nói với muội rồi hay sao, giữa chúng ta không cần khách sáo."

Tôn Huệ cười cười, trong miệng đáp phải. Chẳng qua lần sau nhờ người hỗ trợ nàng vẫn sẽ cảm tạ. Ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu, thấy cún con dùng mấy cái răng sữa cắn cắn tay của chính mình, không đau trái lại còn ngứa ngứa, nàng không khỏi có chút lo lắng nói: "Cún con bé tí tẹo như vậy, thoát nhìn không quá lợi hại, có thể trông nhà sao?" Dù sao nàng không muốn nuôi sủng vật, nàng hy vọng nuôi con gì có thể giữ nhà trông cửa.

"Ha ha, muội đừng lo lắng, ca ca tỷ đã đặc biệt hỏi thăm mới ôm nó về đây. Muội đừng nhìn cún con có vẻ không lợi hại, lớn lên sẽ uy vũ. Nghe ca tỷ nói, chó mẹ đứng lên cao bằng người, sủa to thế nào thì không biết, thế nhưng nó mà nhào lên, thanh niên hán tử cũng không chống đỡ được." Ban đầu Ngô Thái Diệp thấy nó cũng không coi trọng lắm, sau đó ca ca nàng dẫn nàng đi xem chó mẹ, lập tức không nói được câu nào.

"Thật không, quả thật muội muốn nuôi một con chó như vậy, không sợ nó lợi hại mà chỉ sợ nó gầy gò nhỏ nhỏ không có cách nào giữ nhà." Nghe Ngô Thái Diệp giải thích, Tôn Huệ thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy cũng là tốt rồi, chỉ cần nuôi mấy tháng, chó con bán thành niên, có thể giao nhiệm vụ giữ nhà cho nó.

Ngô Thái Diệp đứng dậy, không nỡ cáo từ: "Thực sự là xin lỗi, tỷ cần phải về rồi, không thể tán gẫu thêm nữa." Trong một tháng đầu này, cháu nàng đều dựa vào nàng trông giữ, một mình chị dâu hoàn toàn không lo được. Nếu không Ngô Thái Diệp sẽ ở đây trò chuyện với Tôn Huệ lâu một chút, gần đây các nàng đều bận rộn, đã rất lâu không tụ tập nói chuyện phiếm rồi.

"Sao vậy, trải qua thời gian dài như vậy mà cháu tỷ vẫn còn khóc nháo hay sao?" Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp định cáo từ bèn liên tưởng đến nguyên nhân này, cũng chỉ có chuyện này mới gấp như thế. Tôn Huệ có chút buồn bực, theo lý thuyết trẻ mới sinh trải qua một tháng, đồng hồ sinh học sẽ được điều chỉnh lại, như vậy sẽ không âm ỉ thái quá, người lớn sẽ không quá mệt mỏi. Không biết đứa cháu này của Ngô Thái Diệp bị làm sao, tại sao vẫn khóc nháo âm ỉ như thế.

"Ai, nói như thế nào đây, ban đêm chị dâu tỷ căn bản không thể dỗ hải tử ngủ được, ngày nào cũng khóc rất lâu, ban ngày cũng không yên ổn, chỉ cần đói bụng tỉnh là lại khóc ngay!" Ngô Thái Diệp lắc đầu, nàng thật sự quá mệt mỏi, vẫn là chờ thêm mấy tuần nữa, mẹ hết bận bịu sẽ đảm đương thay mình, để cho mình cũng nghỉ ngơi một chút.

Tôn Huệ cũng không có biện pháp nào tốt, đòi trước nàng không kết hôn, kinh nghiệm trông hải tử hoàn toàn không có, cho nên chỉ có thể an ủi: "Nhịn thêm đi, đều sẽ sớm qua, hải tử lớn hơn là tốt rồi." "Quên đi, không nói nữa, tỷ phải đi về đây." Ngô Thái Diệp không yên tâm về chị dâu mình, một mình chị ấy chăm sóc hải tử, còn không biết hải tử khóc bao lâu mới có thể dỗ ngủ được.

Tiền Ngô Thái Diệp rời đi, quay vào trong căn thận xem xét chó con, Tôn Huệ vui vẻ, ngồi xổm người xuống đưa tay sờ đầu nó: "Phải đặt cho nhóc cái tên mới được, tên gì đây?" Nhất thời chưa nghĩ ra nên đặt tên gì, tên vừa dễ nhớ lại có ý nghĩa mới là tốt nhất. Nghĩ nát óc, đột nhiên ánh mắt Tôn Huệ sáng lên: "Liên gọi là Sói đi, mong nhóc con thông minh giỏi chịu đựng như sói." Càng nghĩ càng thấy tên này không tệ, liền quyết định gọi nó là Sói luôn.

Chó con mới vừa đầy tháng đã có thể ăn một chút thịt, Tôn Huệ muốn cún con có thể trưởng thành thật nhanh, vừa vặn đã lâu chưa được ăn thịt, chờ đợi đợi chặt cùi trở về bảo hán tới chợ phiên, đến quầy thịt mua một cân mang về. Lúc Tôn Huệ tới đó nhìn thấy một miếng thịt trông rất ngon, nhiều mỡ, mừng rỡ muốn mua, thấy bên cạnh còn có một miếng gan heo giá cả vô cùng rẻ, lấy ra tiền thừa còn lại mua cả miếng gan heo về luôn. Hắn rất thích ăn gan heo tỷ tỷ xào.

Cầm thịt đệ đệ vừa mang về, căn thận rửa sạch, dùng nước sôi trụng qua. Lúc đổ nước bần đi thấy một lớp váng dầu trên mặt, Tôn Huệ nhăn mũi, thịt này rất nhiều mỡ, nếu là đòi trước nàng sẽ chẳng thèm nhìn, nhưng đòi này thì khác, thịt này là thịt ngon, so với thịt nạc còn đắt hơn một chút. Chỉ trách trong bụng không có chất béo, cho nên thịt mỡ này lại là thứ tốt. Đốt nóng chảo, bỏ thịt vào, cầm đũa đảo đảo, một mùi thơm bay ra tứ phía. Nước mỡ chảy ra, tóp mỡ nổi lên trên, thơm nức.

Đại tương đi kèm vị hành, thực sự không tệ. Gan heo xào, ngọt mặn hòa vào nhau, ăn vô cùng mềm.

Bữa này, Tôn Huệ và đệ đệ ăn rất thỏa mãn, chó con ăn sau cùng, là cơm chan nước thịt trộn thêm thịt mỡ vụn, nhìn nó rung đầu vẫy đuôi nhai nuốt liên tục, cũng thật đáng yêu.

Tôn Huệ ăn cơm xong không lên trần ngay, hắn nhìn thấy cún con thì không nỡ chuyển chân, ngồi ngay đó đùa với nó.

Tên 'Sói' này, Tôn Huệ mới nghe sợ hết hồn, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người đặt tên này cho chó, bình thường đều xem màu lông, hoặc là Đại Hắc hoặc là Tiểu Hoàng, cùng lắm là mấy tên êm tai dễ nghe khác, tên 'Sói' này có thể nói là rất mới mẻ. Chẳng qua Tôn Huệ cũng không phản đối, gọi thế nào mà chả được, cho dù người khác nghe thấy tên này rồi cười nhạo thì cũng chẳng sao, tỷ tỷ thích là tốt rồi.

Cún con lớn nhanh trông thấy, đến mùa hè, đã cao nửa thốn, lúc này Sói đã mơ hồ có dáng vẻ uy vũ như Ngô Thái Diệp nói. Nó quanh quẩn dưới chân nhỏ, con mắt sắc bén đánh giá chung quanh, rất có khí thế nhất phu đương quan*. Tôn Huệ giặt quần áo, liếc mắt nhìn Sói, cười cười, nhìn vóc dáng này đi, cũng không phí công mình luôn nghĩ biện pháp làm chút đồ ăn mặn cho nó.

*一夫当关 một người đã đủ giữ quan ải

"Tỷ, ăn nho không, đệ hái một chùm xuống rửa nhé." Tôn Huệ nói.

Coi như không tệ, hai cây nho năm nay ra hai mươi mấy chùm, mỗi quả đều to bằng ngón cái, có màu xanh lục, hôm kia Tôn Huệ có hái một quả ném thử, chua ngọt sướng miệng, ăn cực kỳ ngon.

Tôn Huệ nhìn một chùm nho nặng ít nhất nửa cân, nói với đệ đệ: "Đệ hái ba chùm đi, mang đến Ngô gia cho người nhà Thái Diệp ném thử, còn có tiểu đệ không phải đã sớm thèm sao? Cũng đưa một chùm qua." Năm nay nho kết quả không nhiều, nhìn một chút thì còn có thể ăn qua mùa hè, nếu như thả ra, không được mấy ngày sẽ hết.

"Được." Tôn Huệ nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước liền muốn cười, thực sự là không nhịn được: "Phì, ha ha! Lúc nho mới to bằng ngón út tiểu đệ đã hái, chua suýt chút nữa khóc lên, nếu má nói muốn ăn nho rất lâu rồi! Lần này đệ mang tới cho hắn, để hắn ăn no luôn."

Tôn Huệ sợ tiểu đệ ăn không biết kiềm chế, thứ này đưa nhỏ ăn nhiều sẽ đau bụng, dặn dò: "Lúc đệ mang tới phải nói với tiểu đệ một chút, bảo nó đừng ăn hết một lúc, nếu không sẽ đau bụng." Đau bụng tiêu chảy không phải chuyện đùa, vừa không có thuốc đặc hiệu, mà thuốc Đông y hiệu quả lại chậm, đợi đến khi hết đau bụng, nhất định sẽ gầy cả người đi.

"Biết rồi, đệ sẽ cẩn thận, mẹ cũng nhìn mà, tỷ đừng bận tâm." Tôn Duẩn lựa một hời, hái ba chùm lớn nhất, một chùm đặt ở nhà, hai chùm khác bỏ vào giỏ mang đi.

Từ khi dọn ra khỏi Chu gia, có một khoảng thời gian Chu gia không cho phép Chu Thụ đi sang bên này, ban đầu Tôn mẫu cũng không phản bác, chờ cơ hội, chính là ngày Chu Hải đưa Chu Sơn đi tu thực học, dứt khoát dứt Chu Thụ đi sang. Sau đó Chu Hải biết được cũng không nói gì, hẳn biết Tôn mẫu không đồng ý cho Chu Sơn đi học, sợ đi không nói là vì cảm thấy không có lập trường, hiện tại nếu như Chu Hải ngăn cản hoặc là lộ ra một chút ý tứ không đồng ý Tôn mẫu mang Chu Thụ sang Tôn gia, Tôn mẫu nhất định sẽ náo loạn lên. Mà bởi vì tỷ đệ Tôn gia dời ra ngoài đã bị người ta bàn tán rồi, đến lúc đó lại ầm ĩ, hẳn nhất định sẽ đuối lý, không chỉ mất mặt bên ngoài, e rằng thanh danh bên trong cũng không còn, cho nên hẳn không hé răng.

Chu gia gia không có cách nào nói Tôn mẫu, mỗi lần Chu nãi nãi nhắc tới Tôn mẫu đều dứt khoát coi như gió thoảng bên tai, kết quả cuối cùng chính là, Tôn mẫu thường xuyên dắt theo Chu Thụ đi sang Tôn gia, để ba tỷ đệ ở chung thân thiết, không thể xa lạ.

Kết quả như thế làm cho Tôn Huệ rất vui, nàng thật sự hi vọng người thân trong nhà có thể ở cùng một nơi. Dù cho sinh hoạt gay go một chút cũng không sao, bởi vì đó cũng là hi vọng, khiến cho người ta có mục tiêu để mà phấn đấu.

Tôn Duẩn cũng rất có dáng vẻ của ca ca, có thứ gì tốt đều sẽ để lại cho đệ đệ, dù cho chính mình không được ăn.

Thời gian thúc đẩy con người trưởng thành, mà cảnh khốn khó chính là thuốc gia tốc, Tôn Huệ và đệ đệ Tôn Duẩn, Chu Thụ của nàng, đều có tầm mắt cao hơn nhiều bạn bè cùng lứa tuổi, tuy thường cười vui vẻ, nhưng tâm tư tuyệt đối mẫn cảm, mà mỗi người lại có những nét khác nhau, điều này mở ra cho ba người bọn họ những con đường khác nhau trong tương lai.

Tôn Huệ vừa phơi quần áo vừa trầm suy tư một chuyện, nàng đã hỏi thăm được vị trí của hiệu sách, hơn nữa Ngô Chi còn đáp ứng sẽ dẫn nàng tới đó, đi tìm sách nàng muốn mua. Tôn Huệ cũng từng đề cập với Ngô Thái Diệp, lần đó Ngô Thái Diệp đã nói, Nhị ca Ngô Chi của nàng đã đi học được một năm, trong nhà có sách, hỏi Tôn Huệ có muốn mượn hay không, thuận tiện nhờ Nhị ca nàng dạy dỗ. Tôn Huệ từ chối, sách tuyệt đối không rẻ, hơn nữa rất dễ bị hư hại, vẫn là chính mình mua thì tốt hơn. Đối với chuyện còn lại, Tôn Huệ không phản đối ngay, nàng không đoán được chữ viết của thể giới này là thể nào. Suy cho cùng ở đời trước, rất nhiều nơi cùng một tinh cầu, cùng không gian và thời gian, thể mà chữ viết lại hoàn toàn không giống nhau đâu!

Nếu như đến lúc đó thật sự không hiểu, có lẽ phải phiền Ngô Chi dạy dỗ một hời.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Một ngày nọ, vừa vặn trong nhà hết muối ăn, Tôn Huệ cảm theo mấy trăm văn tiền đánh xe lừa lên trên trấn, nàng định đi mua sách về. Nhưng bút mực thì còn phải xem đã, nếu như giá cả quá cao sẽ không mua, lấy que vạch trên đất cũng được, cứ từ từ đã. Ngày mùa hè trời nắng chói chang, may mà lúc này là sáng sớm cho nên vẫn còn chút mát mẻ lưu lại, nhưng đến khi lên trấn, toàn thân nàng vẫn toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Tới tiệm tạp hóa mua muối xong, Tôn Huệ điều khiển xe lừa đi đến cửa hàng sách. Mới vừa vào cửa Tôn Huệ đã phát hiện điểm khác thường, ông lão đang ngồi trên ghế đọc sách kia đang trợn mắt nhìn mình, còn nhú mồm nhăn nhó, tỏ vẻ hẳn rất ghét mình đến đây. Cười khổ, theo tin tức nàng hỏi thăm được, ông lão này chỉ là một đồng sinh* chưa đi thi khoa cử, thậm chí còn không phải là tú tài, người đọc sách này cũng không còn ít tuổi, vẫn nên mua sách nhanh một rồi trở về đi thôi.

*học trò nhỏ (thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài)

"Tiên sinh, xin hỏi có mới quen tự khiến thư sao? Cho cháu mua một quyển, đệ đệ trong nhà sắp đi học vỡ lòng." Tôn Huệ gọi ông lão là tiên sinh, sợ xưng hô khác sẽ chọc cho hắn không vui, nàng chỉ định mua sách xong rồi đi ngay, chẳng muốn lè mề ở chỗ này làm gì.

Ông lão hừ mũi một cái, hoàn toàn là miệt thị, suýt chút nữa đã mở miệng chửi đồ chân đất mất toét, chẳng qua bận tâm "phong độ", mới nuốt lời kia xuống. Thế nhưng cũng không đáp lời Tôn Huệ, phát tay xua đuổi: "Mau trở về đi, nơi này không phải chỗ cho một cô nương như mày đến, đừng làm dơ chỗ này, đi đi đi!" Sách của hắn không phải ai cũng mua được, không có thân phận địa vị còn muốn mua sách? Nằm mơ giữa ban ngày!

Tôn Huệ ghen một hơi trong lồng ngực, trợn tròn mắt lên, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải người như vậy, đọc vài cuốn sách đã cảm thấy bản thân hơn người, hẳn ta còn chưa có chứa quan đâu!"Tiên sinh, ông cầm sách đưa cho cháu, cháu lập tức đi ngay, không làm chậm trễ ông." Quên đi, tạm thời nhẫn nhịn, sau này ít đến chỗ này là được rồi, trước tiên mua được sách xong rồi tính sau.

"Sách? Tại sao ta phải bán sách cho con nhóc mày chứ? Nói cho mày biết, sách này là sách thánh hiền, không phải mấy kẻ như mày có thể chạm vào,

khuyên tại mầy nên chịu khó trồng trọt cho tốt đi, đừng mơ tưởng những thứ không nên có." Hừ, trong mắt ông lão này toàn là chế nhạo và xem thường, lời "khuyên bảo" cũng tỏ vẻ hết sức khinh bỉ.

Đây là chuyện khiến cho Tôn Huệ lúng túng nhất từ trước tới nay, người khác cho dù không thích cũng rất ít khi nói trắng ra như vậy, trắng trợn tỏ vẻ chính mình không thích, nói chuyện còn vô lễ như thế, thật không biết ông lão này đọc sách gì, một chút nhã nhặn cũng không có! Thôi đi, cũng chẳng phải một mình nhà ông mới bán sách, tỷ không thêm so đo, cùng lắm tỷ lên huyện thành một chuyến, chỗ ấy có lẽ còn đầy đủ hơn nhiều so với hiệu sách nhỏ xíu này. Nghĩ như thế, Tôn Huệ bèn chuẩn bị rời đi.

Một nam tử cao cao gầy gò ăn mặc đúng mực bỗng nhiên đi vào, dáng vẻ hần hiên hòa, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, lúc tiến vào đầu tiên là bắt chuyện với ông lão bán sách: "Lỗ bá, mực cháu muốn mua đã có chưa." Quay đầu nhìn thấy Tôn Huệ, ánh mắt sáng lên, đi tới: "Là Tôn tiểu thư sao, lần trước từ biệt, chúng ta đã rất lâu không gặp." Hần nhìn thấy Tôn Huệ ở chỗ này thì hơi nghi hoặc một chút, không biết sao nàng lại tới hiệu sách, chẳng qua cũng không đặt câu hỏi, bọn họ còn chưa thân quen đến mức đó.

Tôn Huệ gật đầu, cười nói: "Đúng là rất lâu không thấy, anh tới mua mực sao? Thế thì nhanh lên một chút đi, tôi phải đi về bây giờ." Nàng muốn rời xa chỗ này thật nhanh, ở đây thêm phút nào nàng khó chịu thêm phút đó. Hơn nữa thoạt nhìn Phùng Hiên và ông lão này biết nhau, có khi còn rất thân quen, còn ở đây thêm nữa sẽ không tốt, có lẽ sẽ rất khó xử.

Thế nhưng Tôn Huệ chưa kịp nhắc chân rời đi, ông lão đã vượt râu mép mở miệng: "Hiên nhi, cháu biết nữ tử này?" Đánh giá Tôn Huệ từ trên xuống dưới một chút, Lỗ lão đầu thâm nghị ngò, lẽ nào là thân thích của Phùng gia? Nếu là như vậy, có thể bán sách cho nàng.

Phùng Hiên hơi gật đầu, cung kính nói: "Thưa Lỗ bá, đúng là quen biết, cháu và nàng có chút quan hệ không tệ. Sao vậy, Tôn tiểu thư tới mua sách sao, có mua được hay không?" Câu cuối cùng, Phùng Hiên xoay đầu lại hỏi Tôn Huệ.

Thờ dài, vẫn là chậm một bước, sớm biết như vậy nàng nên thừa dịp hần đang chào hỏi rời đi luôn cho xong. Tôn Huệ cười nói: "Tôi rảnh rồi nên tới xem một chút, kỳ thực không muốn mua thứ gì, chỉ tới để mở mang kiến thức."

Phùng Hiên căn bản là không tin, lần đầu tiên nghe nói có người tới hiệu sách để mở mang kiến thức. Tôn Huệ lấy cớ cũng quá tệ, nếu là đòi trước còn có khả năng rảnh rồi tới nhà sách dạo chơi, thế nhưng vào thời đại này, đây là chuyện không ai dám nghĩ tới, trăm phần trăm sẽ bị vạch trần. Chẳng qua Phùng Hiên thông minh không đi vạch trần, nói tiếp lời: "Vậy sao, có vừa ý thứ gì không, không bằng tôi giới thiệu mấy quyển cho cô?"

Tôn Huệ lắc đầu, nửa nói nửa giải thích: "Thực ra không cần đâu, ngay cả chữ tôi còn không nhận ra, anh đề cử sách gì tôi cũng không xem được." Nàng nói chuyện chính mình không biết chữ một cách rất hào phóng, không câu nệ chút nào, cũng không có vẻ xấu hổ. Phùng Hiên hơi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy một nữ tử như vậy, cho nên hần nói ra lời mà chính hần cũng không ngờ tới: "Nếu như muốn biết chữ, trước hết cô nên mua Thiên Tự văn, đó là sách vỡ lòng, bên trong có gần hết các chữ viết, học xong lại xem những thứ khác. Mua một quyển, rảnh rồi tôi có thể dạy cô."

Mặc dù Tôn Huệ có chút kinh ngạc, thế nhưng suy nghĩ của nàng không giống như một nữ tử cổ đại nên có, cho nên nàng không cảm thấy Phùng Hiên nói vậy có thỏa đáng lắm hay không. Lỗ lão đầu tròn tròn mắt, lực tay nhất thời hơi mạnh, giật giật cọng râu, ui da, quá đau. Hần không hiểu rõ lắm, rốt cuộc hai người này có quan hệ ra sao, càng lớn càng phải cảm kỳ nhiều thứ, sao Phùng Hiên lại nói như vậy chứ.

"Lỗ bá, bá còn Thiên Tự văn không, lấy một quyển cho Tôn tiểu thư xem." Phùng Hiên nói.

Cũng không đợi Tôn Huệ từ chối, Lỗ lão đầu gật đầu, lật đặt đi tới giá sách tìm. Chỉ chốc lát sau đã mang tới một quyển sách không dày lắm, để lên trên bàn, quét mắt nhìn Tôn Huệ: "Xem một chút đi."

Trong lòng đảo quanh, không biết có nên xem hay không, nàng không thích Lỗ lão đầu lắm, thế nên nàng cũng không muốn mua sách ở đây. Thế như hiện tại sách đã ở ngay trên bàn, cầm nhìn cũng chẳng sao, có gì trả tiền xong đi về luôn, sau này sẽ không đến đây nữa, nhất không thấy tâm không phiền.

Cuối cùng Tôn Huệ vẫn không nịn được, liếc nhìn quyển sách, sau đó đưa tay cầm lên, mở ra xem mấy lần. Lòng nàng hoàn toàn nguội lạnh, khóc không ra nước mắt, những chữ này là cái gì? Hình thù kỳ quái, có chút giống chữ tượng hình, nhưng khắc hẳn với chữ phồn thể đòi trước một chút nào, thậm chí chữ lệ, chữ tiểu triện, chữ kim* cũng không giống, hệ thống chữ viết hoàn toàn khác hẳn. Thậm chí còn không đoán mò được chữ nào, Tôn Huệ nuốt nước bọt, miễn cưỡng cười nói: "Sách này bán thế nào?" Nàng vẫn nên mua về trước đã, chờ có cơ hội tìm Ngô Nhị ca nhờ chỉ bảo cho thôi.

Nề mặt Phùng Hiên, Lỗ lão đầu cũng chịu bán cho Tôn Huệ, nói: "Ngươi thành tâm muốn mua thì đưa ta 120 văn đi, số lẻ ta bớt cho ngươi." Sách này là bản in khắc gỗ, thành phẩm khá là quý, nếu không phải Thiên Tự văn hơi mỏng thì còn đắt tiền hơn.

Tôn Huệ cũng kinh ngạc với giá tiền này, chỉ có vài tờ như thế mà đắt ghê gớm, thế nhưng Phùng Hiên đứng bên cạnh không có vẻ bất ngờ, chắc hẳn giá tiền này là vừa phải, có khi còn rẻ hơn chút. Ai, ai nói hàng hóa ở cổ đại rất rẻ, tới xem sách này một chút đi, tuyệt đối không rẻ đâu! Không nghĩ nhiều nữa, Tôn Huệ móc tiền thanh toán, nàng đã quyết định không làm kẻ mù chữ, chút tiền này nàng vẫn đồng ý đầu tư.

Ngay khi Tôn Huệ cầm sách chuẩn bị đi, Phùng Hiên mở miệng: "Tôn tiểu thư chờ chút đã, tôi lấy mực xong chúng ta đi cùng nhau." Phùng Hiên như bị quỷ thần xui khiến nói ra một câu như vậy, lòng bàn tay hần toát mồ hôi, vành tai ửng đỏ. Không biết vì sao lại mở miệng, nhưng ít nhất hần biết, đây là ý nghĩ trong lòng hần.

Người khác nói chuyện giúp người, Tôn Huệ đương nhiên không thể từ chối, cho nên nàng gật gật đầu.

Nhận lấy gói giấy trong có mấy viên mực Lỗ bá vừa đưa cho, Phùng Hiên nói: "Tiền thì bá cứ ghi lại trước, cuối tháng cháu tới thanh toán một lượt." Lỗ lão đầu phát tay, tỏ vẻ không thêm đề ý: "Không sao, không cần phải gấp gáp." Phùng Hiên luôn mua đồ ở đây, qua thời gian dài, khi nào không mang

tiền theo hấn bèn lựa chọn ghi sổ, mỗi cuối tháng sẽ trả toàn bộ.

"Đi thôi." Phùng Hiền mang đồ theo, quay sang nói với Tôn Huệ, hai người cùng nhau rời đi xa.

Phùng Hiền đi bộ tới đây, gia đình hấn có một con ngựa lùn**, đó là cha hấn để lại, nhưng mẹ hấn không yên lòng để cho hấn cưỡi, sợ ngã, hơn nữa khoảng cách từ nhà tới thôn trấn cũng không quá xa, cho nên lần nào lên trấn Phùng Hiền cũng đi bộ.

Vừa vặn tiện đường, thấy Phùng Hiền dường như có lời muốn nói, Tôn Huệ đánh xe lừa qua mời hấn: "Lên ngồi đi, có lời gì vừa đi vừa nói."

Xe lừa mỗi ngày đều lau rửa rất sạch sẽ, hơn nữa Tôn Huệ còn để mấy tấm đệm thô ở trên xe, y phục trên người Phùng Hiền vẫn còn mới một nửa, có mùi bột giặt thơm ngát, ngồi lên cũng không bẩn.

Xe lừa thong thả chạy, qua một hồi lâu Phùng Hiền mới thử mở miệng: "Tôn tiểu thư?" "Ừm, nghe đây." "Kỳ thực Lỗ bá cũng không xấu lắm, chỉ hơi ý mình thanh cao, coi thường người khác." Không biết nói cái gì, Phùng Hiền rất ngốc nên mới bắt đầu câu chuyện bằng cách này. Hấn biết tính nết Lỗ bá, rất có khả năng ông ấy đã làm Tôn Huệ khó xử, hấn mở miệng như thế cũng không phải muốn nói tốt cho Lỗ bá, hấn hiểu rõ, hai bên không cần giao tiếp nhiều thì sẽ không cần để ý cảm giác của nhau. Mà hấn chỉ muốn nói chuyện một cách tự nhiên hơn.

Tôn Huệ rất xem thường, dù sao nàng cũng không thích ông lão này, cũng không định lý luận với Phùng Hiền, bèn gọn gàng dứt khoát nói: "Được rồi, đừng nói đến ông ấy nữa, chúng ta vẫn nên nói chuyện khác thì hơn." Nếu không nàng nhớ đến lúc ông lão kia làm mình khó xử, sẽ có chút phiền lòng.

Nói chuyện khác? Phùng Hiền sững sờ, hấn không biết nên mở miệng thế nào cho nên mới nói chuyện Lỗ bá mà. --

Tôn Huệ buồn bực, không biết Phùng Hiền phát ngốc cái gì, tại sao có chuyện muốn nói mà lại không mở miệng. Vì đề đi đường không nhàm chán, nàng mở miệng hỏi: "Phùng công tử, anh đọc sách mấy năm, có định tham gia khoa cử không?" Hấn gọi chính mình là tiểu thư, tuy rằng Tôn Huệ không cho là như vậy, thế nhưng vì đáp lễ, cũng gọi hấn là công tử.

"Lúc ba tuổi phụ thân đã cho tôi đi học vỡ lòng, hơn mười năm nay rồi." Phùng Hiền hồi tưởng một thoáng, sau đó cảm thán: "Có chuẩn bị tham gia, mặc kệ có được hay không, dù sao cũng nên cố gắng, đây là kỳ vọng của phụ thân tôi." Cũng là kỳ vọng của chính hấn nữa, bao nhiêu năm nay học hành gian khổ suốt cả ngày đêm, ai không hi vọng?

Tôn Huệ gật đầu: "Tôi nghĩ anh sẽ thành công." Nửa là cầu chúc, nửa là khẳng định với hấn.

"Cảm tạ."

Sau đó là một đường không nói chuyện, mãi đến tận khi tách ra, Phùng Hiền mới thoáng cứng ngắc nói: "Cô đọc sách có chỗ nào không hiểu, tôi có thể dạy cô."

"Vay trước tiên cảm ơn anh." "Không có gì!"

Chẳng qua Tôn Huệ cũng không có ý định thỉnh giáo Phùng Hiền, lúc nàng biết Phùng Hiền sẽ tham gia khoa cử, nàng đã vứt bỏ ý niệm này, mặc kệ như thế nào, vẫn không nên quấy rầy thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Tôn Huệ mua sách mang về cũng không dám lộ ra, chuyện này không thể làm xong trong chốc lát, hơn nữa một chữ nàng cũng không nhận ra, còn phải mời người dạy dỗ. Ứng cử viên có một người, chính là Ngô Chi, mỗi ngày phiên huynh ấy một khắc, học bằng cách nhớ mặt chữ, nhớ cách đọc ý nghĩa, về nhà chính mình từ từ luyện, như vậy chắc Ngô Chi sẽ đáp ứng. Aizz, nhất định phải trả thù lao mới được, không thể để người ta giúp đỡ không công.

Chuyện biết chữ Tôn Huệ vẫn đang âm thầm suy tính, hôm nay Tôn mẫu qua đây, mang đến một tin tức làm cho Tôn Huệ mừng rỡ không thôi. "Mẹ nói Đồng gia thôn Hạ Quan ở trấn bên cạnh có một con la là đực, bọn họ đồng ý cho mượn tới lại giống?" Thời gian la là thành thực là hơn hai năm, cho nên mặc dù trong nhà có la là đực, nhưng bởi vì còn chưa đủ tuổi cho nên không thể giúp la là mẹ sinh đẻ. Sỡ la là gần như không còn, mỗi ngày vất vả cũng không được một bát, nghe thấy tin tức này, nàng thật sự rất vui vẻ.

"Đúng, ta cũng tình cờ nghe được, bèn cố ý đi qua hỏi thăm một chút, con la là kia của Đồng gia lớn lên khỏe mạnh, rất dũng mãnh. Vốn là nuôi chờ hết năm sẽ giết, bởi vì mùa xuân sang năm hài tử trong nhà phải đính hôn, cho nên còn chưa có giết, hiện tại vừa vặn có thể mượn đến lại giống. Ta đã bàn bạc với nhà bọn họ rồi, mượn tới đây mấy ngày, nếu la là trong nhà mang thai sẽ đưa cho bọn họ năm mươi văn." Tôn mẫu nói.

Tiền là chuyện nhỏ, chỉ cần la là có thể mang thai, tốn nhiều tiền hơn chút cũng không có vấn đề. Tính thử một thai hai con, coi như bán la là con, ít nhất

cũng được hai trăm văn tiền, nếu như vất vả nuôi lớn hơn chút, đem bán hoặc là giết, ước chừng sẽ được hơn tám, chín trăm văn, nếu như vậy, có thể mua hơn một thuyền gạch xanh, việc xây nhà sẽ nhanh chóng hơn.

"Vậy mẹ có bàn với Đồng gia khi nào đất la la tới đây không, chuyện này nên làm càng nhanh càng tốt, mang thai sớm, sinh con cũng sớm chút." Tôn Huệ đi đằng trước, bước vào trong nhà.

Tôn mẫu vừa đi, vừa nói: "Bàn bạc tạm ổn rồi, trong mấy ngày nay ta sẽ đất la la tới."

Tôn Huệ nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi Tôn mẫu: "À, mẹ ơi. Đồng gia này cách chỗ chúng ta rất xa, sao bọn họ có thể lập tức đáp ứng cho chúng ta mượn la la được?" Con la la đực này nuôi lớn như vậy, trị giá ít nhất một xâu tiền, lại không phải họ hàng hay bạn bè thân thiết, một món tiền lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ không yên tâm.

"Tại sao không cho mượn, ta đã nói rồi, chỉ cần đất la la đến, có thể đưa một xâu tiền đặt cọc. Bọn họ sẽ không cần lo lắng chúng ta nuốt trắng la la của bọn họ." Tôn mẫu giải thích. "Có trà không? Nhanh rót cho ta một chén, đang khát lắm đây!" Dọc theo đường đi bà hấp tấp tới đây, khát khô cả cổ, không uống nước chỉ sợ sẽ chết khát.

"Trà không có, chỉ có chút nước sôi để nguội thôi ạ, để con rót cho mẹ." Bình thường Tôn Huệ sẽ không pha trà, thân thể nàng còn nhỏ, uống trà nhiều sẽ không tốt cho dạ dày. "Nếu không con hái một quả dưa mát* cho mẹ ăn nhé, thứ kia vừa giải khát, vừa ăn ngon." Dưa mát giống với dưa hấu đời trước, quả nhiều nước, ngọt mát, hoàn toàn là thứ hoa quả giải khát lý tưởng cho mùa hè nóng nực.

"Thôi đừng đi!" Tôn mẫu gọi con gái lại, không để nàng đi hái dưa mát: "Hôm nay mặt trời quá chói, dưa sợ nóng nhất, ăn cũng khó nuốt xuống, không ngon đâu. Cho ta nước sôi để nguội đi, uống nước trong thể này mới tốt." Kỳ thực bà không nỡ ăn, năm nay chỉ có hai cây dưa mát còn sống, số lượng quả vốn dĩ không nhiều, bà để dành cho con ăn, bản thân sẽ không ăn.

"Được rồi, để con rót cho mẹ cốc nước trước lúc nào mẹ về thì mang theo, bỏ vào trong giếng cho lạnh để tới trưa ăn, chắc chắn vừa ngọt vừa mát." Tôn Huệ đi rót nước thật nhanh để cho Tôn mẫu uống, sau đó nàng đi ra sau nhà hái dưa mát, cố ý chọn một quả thật lớn.

Thấy con gái hái dưa mát mang đến, Tôn mẫu nói: "Giữ lại cho con và Duẩn nhi ăn đi, Thụ nhi bụng yếu không thể ăn nhiều dưa mát được, mà ăn ít thì nó lại thèm, đến lúc đó nhất định sẽ đau bụng." Mang dưa này về, con trai nhỏ sẽ chẳng ăn được bao nhiêu, cuối cùng còn không biết ai được lợi. Cho nên Tôn mẫu không định mang dưa về nhà bên kia.

"Mẹ cứ mang về đi, tiểu đệ không ăn được nhiều thì mẹ ăn, nhiều dưa như vậy con và Đại đệ cũng ăn không hết." Tôn Huệ vẫn cứ kín đáo đưa dưa mát cho Tôn mẫu.

Hai ngày sau, Tôn mẫu đất một con la la qua, thật đúng là uy mãnh, sừng trên đầu khá đáng sợ, dài hơn khoảng mười cm so với la la cái. Tôn Huệ đất la la choai choai ra, để cho la la đực và la la cái ở chung một chỗ sau đó bỏ đi làm việc khác.

Quá ước chừng hai tuần, thời điểm sắp lập thu, Tôn Huệ tìm Tôn mẫu đến, hỏi một vấn đề nghiêm túc: "Mẹ à, con không nhìn ra la la có mang thai hay không, vậy la la đực còn phải nuôi bao lâu nữa?"

Có thêm một con gia súc là mỗi ngày đều phải hao hết tâm tư chăm sóc, nếu la la cái không thể mang thai, Tôn Huệ thật muốn trả la la đực về luôn. Nuôi cho Đồng gia lâu như vậy, cuối cùng còn phải đưa năm mươi văn, bây giờ suy nghĩ một chút liền cảm thấy dường như không có lời.

Tôn mẫu cũng không rõ ràng, bà nghĩ chờ bụng la la cái lớn hơn một chút mới biết được. Nhưng đầu thể chờ lâu như vậy được, mỗi ngày đều phải chăm sóc, phí công khô, cuối cùng tính ra cũng không có lời. "Như vậy đi, ta đi hỏi thăm một chút xem ai có thể nhìn chuẩn, ta mời hẳn tới xem giúp."

Nói xong, Tôn mẫu bèn đi ra ngoài, Tôn Huệ đợi ở Chu gia cũng không thoải mái, nói với tiểu đệ mấy câu rồi trở về nhà. Ngày sau, Tôn mẫu dẫn Ngô thúc phụ lại đây, Tôn Huệ thấy thế vội vã tiến lên nghênh đón, cười nói: "Bác Ngô khỏe không ạ, làm phiền bác mất công đi một chuyến."

Ngô phụ lắc đầu, nói: "Cố gì đâu, ta ở nhà không có chuyện gì làm, tới đây một chuyến không sao cả." Quay đầu nhìn Tôn mẫu hỏi: "La la kia ở đâu, dẫn tôi đi xem một chút đi." Cũng bảo Tôn Huệ không cần tới.

"Ở chỗ này, ngài đi theo ta." Nói rồi Tôn mẫu dẫn theo Ngô phụ đi tới chuồng gia súc, không tới vài chục bước đã nhìn thấy một cái chuồng thấp dựng bằng gỗ và cỏ tranh, hai con la la đang ở bên trong nhàn nhã ăn cỏ. Ngô phụ đẩy hàng rào ra, không chệch bản liền đi vào, cẩn thận nhìn la la cái vài lần, thò tay lật sổ sách xem một lượt, lúc đi ra nói: "Hẳn là mang thai, đất la la đực đi thôi, giữ lại nơi này không tốt cho la la cái."

Mắt Tôn mẫu sáng lên, vui mừng nói: "Có thật không, thể này thực sự là quá tốt rồi. Ta lập tức đất la la đực đi ngay, không dối gạt ngài, có thêm con gia súc này tốn rất nhiều công sức, con gái ta vốn đã vất vả, có thể sớm đưa đi là tốt nhất." Thật sự là thờ phào nhẹ nhõm, nuôi la la đực ở đây vừa mệt vừa thấp thỏm không yên, chỉ sợ nuôi không tốt, một xâu tiền đặt cọc sẽ không thể lấy về.

Ở trong sân rửa tay sạch sẽ xong, Ngô phụ liền cáo từ, lúc đi nói với Tôn Huệ: "Qua chút thời gian bác sẽ bảo Thái Diệp lại đây chơi, hiện tại nó phải ở nhà không đi đâu được, chờ bác gái làm xong sẽ trông cháu cho nó, để nó được nghỉ ngơi một trận." "Vâng, Thái Diệp đã nói với cháu rồi, bọn cháu hẹn nhau ra sau núi hái nấm."

Ngô phụ phát tay nói: "Không có chuyện gì bác đi trước."

"Bác chờ chút." Tôn Huệ gọi Ngô phụ lại, cầm kéo cắt hai chùm cho, xếp vào trong giỏ: "Bác Ngô lấy về ăn đi, nho này ăn cũng không tệ lắm, bác cầm về ăn cho vui." Đồ tuy nhỏ, nhưng cũng là tâm ý, dù sao cũng không thể để người ta đi một chuyến không công, tay không trở về, như vậy quá thất lễ.

"Không không không, nhanh cất đi, nhỡ nhà cháu ra không nhiều quả, lần trước đã cho một chùm rồi, vẫn nên giữ lại ăn đi." Ngô phụ không định nhận, chẳng qua chỉ tới đây nhìn một cái, không mất bao nhiêu công, sao có thể nhận đồ của người ta.

"Bác cảm về cho Thái Diệp ăn đi, lâu như vậy cháu cũng không có thời gian đi qua nói chuyện với tỷ ấy, ở nhà nhiều việc quá không dứt ra được." Tôn Huệ không nói đây là tạ lễ, như vậy bác ấy nhất định sẽ không nhận, thế nhưng nói đưa cho Thái Diệp, hai cô nương chơi thân với nhau, đã nói như vậy rồi thì chẳng có lý do gì để mà từ chối.

Ngô phụ á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới nha đầu này lại nói thế, không tiện từ chối, hần bèn cười lắc đầu: "Con nhóc này, quá thông minh đi! Được rồi, bác cảm về vậy, nhưng lấy một chùm là được rồi, nhỡ này không để lâu được, hổng thì lãng phí, cháu để lại một chùm ăn đi." Lúc đi nghĩ, nha đầu như vậy, cuối cùng không biết nhà ai được lợi. Nhà nào cưới nha đầu này, nhất định là phúc từ đời trước.

Lúc này Tôn mẫu cũng đi ra, này giờ bà vẫn ở trong chuồng gia súc, bởi vì bà ở đây, Ngô phụ nhất định sẽ không nhận đồ, bà là người cứng đầu, không muốn nợ người khác. "Làm khá lắm, người khác giúp chúng ta, mặc kệ như thế nào, cũng phải đến cảm ơn người ta, tuyệt đối không thể để cho người ta giúp không công, cho dù người ta không thêm đề ý, trong lòng mình cũng phải ghi nhớ. Nhất định không thể dưỡng thành thói quen dựa dẫm người khác."

"Con biết rồi mà mẹ. Con vẫn nhớ kỹ đây." Tôn Huệ cũng thế, bất kể đời trước hay là đời này, nàng đều như vậy. "La la đực kia lúc nào mẹ đưa trả lại Đồng gia?"

Xấn tay áo lên, Tôn mẫu nói thẳng: "Ta chuẩn bị lên đường đây, ở đây thêm một ngày chỉ tổ phí phạm cỏ khô. Đưa đi sớm chừng nào bớt việc chừng ấy."

Trời sắp trưa rồi, bà đi một chuyến này sẽ rất lâu mới trở lại, nói không chừng phải tới đêm, thôn Hạ Quan cách nơi này cũng không gần.

Tôn Huệ lo lắng nói: "Mẹ, thôi quên đi, sáng sớm ngày mai hãy đưa đi, buổi tối không an toàn." Tuy rằng vùng này dân phong thuần phác, thế nhưng dù là ở đâu cũng luôn có chút sâu mọt, du côn lưu manh không phải không có, ban đêm một người phụ nữ như mẹ đi xa một mình, rốt cuộc vẫn không an toàn, không bằng chờ đến sáng mai, giữa ban ngày ban mặt những tên vô lại kia sẽ không có gan làm bậy.

"Nha đầu con lo lắng cái gì vậy? Ta đâu phải là kẻ nhu nhược, tên vô lại nào dám tới đây trêu chọc ta, cẩn thận ta lột da hắn!" Tôn mẫu sao có thể lo lắng, bà đã từng mang theo nhi nữ ngàn dặm chạy nạn, đâu phải là kẻ dễ chọc.

Đối với tính cách dũng mãnh của mẹ, Tôn Huệ hiểu rõ, cũng từng trải qua, khóe miệng kéo kéo, có chút nhịn không được, nhẹ răng cười ha ha.

"Vậy con đi lấy cho mẹ mấy chiếc bánh, sáng nay vừa rán, trên đường đói thì ăn."

"Được, đi lấy đến đây đi."

Gói hai miếng bánh bỏ vào trong giỏ, đồng thời đặt vào một bình nước, chỉ ăn bánh không sẽ dễ ngẹn, vẫn nên mang theo chút nước thì hơn.

---hết chương 41---

*đưa mát : nguyên văn là lương qua, thật ra lương qua là mướp đắng hay còn gọi là khổ qua cho nên mấy chương trước ta vẫn edit là khổ qua/mướp đắng. Đề đầu đến chương này edit đến đoạn 'con hái cho mẹ quả mướp đắng mẹ ăn cho mát' thì ta hết cả hồn @@. Hóa ra theo ý tác giả, lương qua ở thế giới này nó giống như dưa hấu cơ, haizzz.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

☆, Chương 41:

Edit : Canina

Tôn Huệ mua sách mang về cũng không dám lộ ra, chuyện này không thể làm xong trong chốc lát, hơn nữa một chữ nàng cũng không nhận ra, còn phải mời người dạy dỗ. Ứng cử viên có một người, chính là Ngô Chi, mỗi ngày phiên huynh ấy một khắc, học bằng cách nhớ mặt chữ, nhớ cách đọc ý nghĩa, về nhà chính mình từ từ luyện, như vậy chắc Ngô Chi sẽ đáp ứng. Aizz, nhất định phải trả thù lao mới được, không thể để người ta giúp đỡ không công.

Chuyện biết chữ Tôn Huệ vẫn đang âm thầm suy tính, hôm nay Tôn mẫu qua đây, mang đến một tin tức làm cho Tôn Huệ mừng rỡ không thôi. "Mẹ nói Đồng gia thôn Hạ Quan ở trấn bên cạnh có một con la la đực, bọn họ đồng ý cho mượn tới lại giống?" Thời gian la la thành thực là hơn hai năm, cho nên mặc dù trong nhà có la la đực, nhưng bởi vì còn chưa đủ tuổi cho nên không thể giúp la la mẹ sinh dục. Sứa la la gần như không còn, mỗi ngày vất vả cũng không được một bát, nghe thấy tin tức này, nàng thật sự rất vui vẻ.

"Đúng, ta cũng tình cờ nghe được, bèn cố ý đi qua hỏi thăm một chút, con la la kia của Đồng gia lớn lên khỏe mạnh, rất dũng mãnh. Vốn là nuôi chờ hết năm sẽ giết, bởi vì mùa xuân sang năm hái từ trong nhà phải đình hôn, cho nên còn chưa có giết, hiện tại vừa vặn có thể mượn đến lại giống. Ta đã bàn bạc với nhà bọn họ rồi, mượn tới đây mấy ngày, nếu la la trong nhà mang thai sẽ đưa cho bọn họ năm mươi văn." Tôn mẫu nói.

Tiền là chuyện nhỏ, chỉ cần la la có thể mang thai, tốn nhiều tiền hơn chút cũng không có vấn đề. Tính thử một thai hai con, coi như bán la la con, ít nhất cũng được hai trăm văn tiền, nếu như vất vả nuôi lớn hơn chút, đem bán hoặc là giết, ước chừng sẽ được hơn tám, chín trăm văn, nếu như vậy, có thể mua hơn một thuyền gạch xanh, việc xây nhà sẽ nhanh chóng hơn.

"Vậy mẹ có bàn với Đồng gia khi nào dất la la tới đây không, chuyện này nên làm càng nhanh càng tốt, mang thai sớm, sinh con cũng sớm chút." Tôn Huệ đi đằng trước, bước vào trong nhà.

Tôn mẫu vừa đi, vừa nói: "Bàn bạc tạm ổn rồi, trong mấy ngày nay ta sẽ dất la la tới."

Tôn Huệ nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi Tôn mẫu: "À, mẹ ơi. Đồng gia này cách chỗ chúng ta rất xa, sao bọn họ có thể lập tức đáp ứng cho chúng ta mượn la la được?" Con la la đực này nuôi lớn như vậy, trị giá ít nhất một xâu tiền, lại không phải họ hàng hay bạn bè thân thiết, một món tiền lớn như vậy, dù là ai cũng sẽ không yên tâm.

"Tại sao không cho mượn, ta đã nói rồi, chỉ cần dất la la đến, có thể đưa một xâu tiền đặt cọc. Bọn họ sẽ không cần lo lắng chúng ta nuốt trắng la la của bọn họ." Tôn mẫu giải thích. "Cò trà không? Nhanh rót cho ta một chén, đang khát lắm đây!" Dọc theo đường đi bà hấp tấp tới đây, khát khô cả cổ, không uống nước chỉ sợ sẽ chết khát.

"Trà không có, chỉ có chút nước sôi để nguội thôi ạ, để con rót cho mẹ." Bình thường Tôn Huệ sẽ không pha trà, thân thể nàng còn nhỏ, uống trà nhiều sẽ không tốt cho dạ dày. "Nếu không con hái một quả dưa mát* cho mẹ ăn nhé, thứ kia vừa giải khát, vừa ăn ngon." Dưa mát giống với dưa hấu đời trước, quả nhiều nước, ngọt mát, hoàn toàn là thứ hoa quả giải khát lý tưởng cho mùa hè nóng nực.

"Thôi đừng đi!" Tôn mẫu gọi con gái lại, không để nàng đi hái dưa mát: "Hôm nay mặt trời quá chói, dưa sợ nóng nhất, ăn cũng khó nuốt xuống, không ngon đâu. Cho ta nước sôi để nguội đi, uống nước trong thể này mới tốt." Kỳ thực bà không nỡ ăn, năm nay chỉ có hai cây dưa mát còn sống, số lượng quả vốn dĩ không nhiều, bà để dành cho con ăn, bản thân sẽ không ăn.

"Được rồi, để con rót cho mẹ cốc nước trước lúc nào mẹ về thì mang theo, bỏ vào trong giếng cho lạnh để tối trưa ăn, chắc chắn vừa ngọt vừa mát." Tôn Huệ đi rót nước thật nhanh để cho Tôn mẫu uống, sau đó nàng đi ra sau nhà hái dưa mát, cố ý chọn một quả thật lớn.

Thấy con gái hái dưa mát mang đến, Tôn mẫu nói: "Giữ lại cho con và Duẩn nhi ăn đi, Thụ nhi bụng yếu không thể ăn nhiều dưa mát được, mà ăn ít thì nó lại thèm, đến lúc đó nhất định sẽ đau bụng." Mang dưa này về, con trai nhỏ sẽ chẳng ăn được bao nhiêu, cuối cùng còn không biết ai được lợi. Cho nên Tôn mẫu không định mang dưa về nhà bên kia.

"Mẹ cứ mang về đi, tiểu đệ không ăn được nhiều thì mẹ ăn, nhiều dưa như vậy con và Đại đệ cũng ăn không hết." Tôn Huệ vẫn cứ kín đáo đưa dưa mát cho Tôn mẫu.

Hai ngày sau, Tôn mẫu dất một con la la qua, thật đúng là uy mãnh, sừng trên đầu khá đáng sợ, dài hơn khoảng mười cm so với la la cái. Tôn Huệ dất la la choai choai ra, để cho la la đực và la la cái ở chung một chỗ sau đó bỏ đi làm việc khác.

Quá ước chừng hai tuần, thời điểm sắp lập thu, Tôn Huệ tìm Tôn mẫu đến, hỏi một vấn đề nghiêm túc: "Mẹ à, con không nhìn ra la la có mang thai hay không, vậy la la đực còn phải nuôi bao lâu nữa?"

Có thêm một con gia súc là mỗi ngày đều phải hao hết tâm tư chăm sóc, nếu la la cái không thể mang thai, Tôn Huệ thật muốn trả la la đực về luôn. Nuôi cho Đồng gia lâu như vậy, cuối cùng còn phải đưa năm mươi văn, bây giờ suy nghĩ một chút liền cảm thấy dường như không có lời.

Tôn mẫu cũng không rõ ràng, bà nghĩ chờ bụng la la cái lớn hơn một chút mới biết được. Nhưng đâu thể chờ lâu như vậy được, mỗi ngày đều phải chăm sóc, phí công khô, cuối cùng tính ra cũng không có lời. "Như vậy đi, ta đi hỏi thăm một chút xem ai có thể nhìn chuẩn, ta mời hẳn tới xem giúp."

Nói xong, Tôn mẫu bèn đi ra ngoài, Tôn Huệ đợi ở Chu gia cũng không thoải mái, nói với tiểu đệ mấy câu rồi trở về nhà. Nửa ngày sau, Tôn mẫu dẫn Ngô thúc phụ lại đây, Tôn Huệ thấy thế vội và tiến lên nghênh đón, cười nói: "Bác Ngô khỏe không ạ, làm phiền bác mất công đi một chuyến."

Ngô phụ lắc đầu, nói: "Có gì đâu, ta ở nhà không có chuyện gì làm, tới đây một chuyến không sao cả." Quay đầu nhìn Tôn mẫu hỏi: "La la kia ở đâu, dẫn tôi đi xem một chút đi." Cũng bảo Tôn Huệ không cần tới.

"Ở chỗ này, ngài đi theo ta." Nói rồi Tôn mẫu dẫn theo Ngô phụ đi tới chuồng gia súc, không tới vài chục bước đã nhìn thấy một cái chuồng thấp dựng bằng gỗ và cỏ tranh, hai con la la đang ở bên trong nhàn nhã ăn cỏ. Ngô phụ đẩy hàng rào ra, không chệch bản liền đi vào, cẩn thận nhìn la la cái vài lần, thò tay lật sổ sách xem một lượt, lúc đi ra nói: "Hẳn là mang thai, dất la la đực đi thôi, giữ lại nơi này không tốt cho la la cái."

Mắt Tôn mẫu sáng lên, vui mừng nói: "Có thật không, thế này thực sự là quá tốt rồi. Ta lập tức dất la la đực đi ngay, không dỗi gạt ngài, có thêm con gia súc này tốn rất nhiều công sức, con gái ta vốn đã vất vả, có thể sớm đưa đi là tốt nhất." Thật sự là thờ phào nhẹ nhõm, nuôi la la đực ở đây vừa mệt vừa thấp thỏm không yên, chỉ sợ nuôi không tốt, một xâu tiền đặt cọc sẽ không thể lấy về.

Ở trong sân rửa tay sạch sẽ xong, Ngô phụ liền cáo từ, lúc đi nói với Tôn Huệ: "Qua chút thời gian bác sẽ bảo Thái Diệp lại đây chơi, hiện tại nó phải ở nhà không đi đâu được, chờ bác gái làm cỏ xong sẽ trông cháu cho nó, để nó được nghỉ ngơi một trận." "Vâng, Thái Diệp đã nói với cháu rồi, bọn cháu hẹn nhau ra sau núi hái nấm."

Ngô phụ phát tay nói: "Không có chuyện gì bác đi trước."

"Bác chờ chút." Tôn Huệ gọi Ngô phụ lại, cầm kéo cắt hai chùm cỏ, xếp vào trong giỏ: "Bác Ngô lấy về ăn đi, nho này ăn cũng không tệ lắm, bác cầm về ăn cho vui." Đồ tuy nhỏ, nhưng cũng là tâm ý, dù sao cũng không thể để người ta đi một chuyến không công, tay không trở về, như vậy quá thất lễ.

"Không không không, nhanh cắt đi, nho nhà cháu ra không nhiều quả, lần trước đã cho một chùm rồi, vẫn nên giữ lại ăn đi." Ngô phụ không định nhận,

chẳng qua chỉ tới đây nhìn một cái, không mất bao nhiêu công, sao có thể nhận đồ của người ta.

"Bác cảm về cho Thái Diệp ăn đi, lâu như vậy cháu cũng không có thời gian đi qua nói chuyện với tỷ ấy, ở nhà nhiều việc quá không dứt ra được." Tôn Huệ không nói đây là tạ lễ, như vậy bác ấy nhất định sẽ không nhận, thế nhưng nói đưa cho Thái Diệp, hai cô nương chơi thân với nhau, đã nói như vậy rồi thì chẳng có lý do gì để mà từ chối.

Ngô phụ á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới nha đầu này lại nói thế, không tiện từ chối, hần bèn cười lắc đầu: "Con nhóc này, quá thông minh đi! Được rồi, bác cảm về vậy, nhưng lấy một chùm là được rồi, nho này không để lâu được, hỏng thì lãng phí, cháu để lại một chùm ăn đi." Lúc đi nghỉ, nha đầu như vậy, cuối cùng không biết nhà ai được lợi. Nhà nào cưới nha đầu này, nhất định là phúc từ đời trước.

Lúc này Tôn mẫu cũng đi ra, này giờ bà vẫn ở trong chuồng gia súc, bởi vì bà ở đây, Ngô phụ nhất định sẽ không nhận đồ, bà là người cứng đầu, không muốn nợ người khác. "Làm khá lắm, người khác giúp chúng ta, mặc kệ như thế nào, cũng phải đền cảm ơn người ta, tuyệt đối không thể để cho người ta giúp không công, cho dù người ta không thêm đề ý, trong lòng mình cũng phải ghi nhớ. Nhất định không thể đường thành thói quen dựa dẫm người khác."

"Con biết rồi mà mẹ. Con vẫn nhớ kỹ đây." Tôn Huệ cũng thế, bất kể đời trước hay là đời này, nàng đều như vậy. "La la đực kia lúc nào mẹ đưa trả lại Đồng gia?"

Xắn tay áo lên, Tôn mẫu nói thẳng: "Ta chuẩn bị lên đường đây, ở đây thêm một ngày chỉ tổ phí phạm cỏ khô. Đưa đi sớm chừng nào bớt việc chừng ấy."

Trời sắp trưa rồi, bà đi một chuyến này sẽ rất lâu mới trở lại, nói không chừng phải tới đêm, thôn Hạ Quan cách nơi này cũng không gần.

Tôn Huệ lo lắng nói: "Mẹ, thôi quên đi, sáng sớm ngày mai hãy đưa đi, buổi tối không an toàn." Tuy rằng vùng này dân phong thuần phác, thế nhưng dù là ở đâu cũng luôn có chút sâu mọt, dù còn lưu manh không phải không có, ban đêm một người phụ nữ như mẹ đi xa một mình, rất cuộc vẫn không an toàn, không bằng chờ đến sáng mai, giữa ban ngày ban mặt những tên vô lại kia sẽ không có gan làm bậy.

"Nha đầu con lo lắng cái gì vậy? Ta đâu phải là kẻ nhu nhược, tên vô lại nào dám tới đây trêu chọc ta, cẩn thận ta lột da hần!" Tôn mẫu sao có thể lo lắng, bà đã từng mang theo nhi nữ ngàn dặm chạy nạn, đâu phải là kẻ dễ chọc.

Đối với tính cách dũng mãnh của mẹ, Tôn Huệ hiểu rõ, cũng từng trải qua, khoe miệng kéo kéo, có chút nhẹn không được, nghe răng cười ha ha.

"Vậy con đi lấy cho mẹ mấy chiếc bánh, sáng nay vừa rán, trên đường đói thì ăn."

"Được, đi lấy đến đây đi."

Gói hai miếng bánh bỏ vào trong giỏ, đồng thời đặt vào một bình nước, chỉ ăn bánh không sẽ dễ ghen, vẫn nên mang theo chút nước thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tôn Huệ chưa tìm được cơ hội hỏi Ngô Chi, thế nhưng trong nhà ngoài ý muốn có một người tới chơi, người này Tôn Huệ hoàn toàn không ngờ tới.

"Phùng công tử, nhanh vào trong ngồi, để tôi rót cho anh cốc nước."

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tôn Huệ mở ra liền nhìn thấy Phùng Hiên đang đứng ngẩn ra ở ngoài cửa, sừng sốt một chút sau đó cười bắt chuyện. Người đã đến rồi, cũng không thể không cho hần vào nhà, dù gì cũng coi như quen biết.

Phùng Hiên gật đầu, không nói lời nào, lúc này trái tim hần đang đập thình thịch, không dám liếc nhìn Tôn Huệ, cúi đầu theo vào. Đến giờ hần vẫn còn đang ảo não, không biết hôm nay mình bị làm sao, vốn là theo mợ đến tìm Ngô Chi, vừa tới thôn Thanh Hà liền đi tới chỗ này, còn gõ cửa, thật sự có chút thất lễ.

Lúc Tôn Huệ rót nước hần lên lút liếc nhìn, khuôn mặt nàng cũng không coi là thanh tú, hơi có chút góc cạnh, thế nhưng khí chất nàng rất đặc biệt, khiến cho người ta yêu thích. Mà điều này chính là thứ hấp dẫn Phùng Hiên, lần đầu tiên gặp mặt nàng, trong lòng đã lưu lại ấn tượng rất sâu, nhớ thật kỹ tên của nàng, khí tức của nàng.

Lần trước ở hiệu sách, Phùng Hiên lại nhìn thấy Tôn Huệ một lần nữa, trong lòng hần nổi lên cảm giác thật lạ lùng, năm nay hần mười ba tuổi, đã bước đầu biết đến tình yêu nam nữ, cũng phán đoán đại khái đâu là yêu đâu là thích. Suy đoán như vậy khiến cho Phùng Hiên kinh hoàng, tư tưởng nho gia thuần khiết nhắc nhở hần như thế này là không đúng, giữa nam nữ phải qua mai mối ước định, đó mới là chân lý.

Thế nhưng những điều cảm ký lại mang đến cho Phùng Hiên một loại khoái cảm kỳ lạ, đây cũng là nguyên nhân thúc hần tới nơi này. Chẳng qua cũng

chỉ là những suy nghĩ giấu kín trong lòng, không dám có chút ý niệm muốn vượt rào nào, bởi vì luân lý đạo đức ràng buộc, mà cũng do tính cách bản thân hần nữa, cho nên chỉ có thể đi đến một bước này. Thử tình cảm kia phải chôn dưới đáy lòng, không dám tiết lộ cho ai.

"Anh đến tìm Ngô Nhị ca bọn họ đúng không?" Tôn Huệ hỏi. "Ngày hôm nay không lên chợ gia súc, hẳn là ở nhà mới đúng, anh không gặp được sao?" Không phải chứ, trước đó nàng mới đi tới Ngô gia tìm Thái Điệp xong, cũng nhìn thấy Ngô Chi, ngày hôm nay hần ngốc trong nhà không đi đâu, sao lại không gặp được.

"Tôi đến đây cùng mọi, có gặp mặt Ngô Nhị ca, bọn họ có chuyện cần bàn bạc, tôi liền ra ngoài đi dạo một mình." Phùng Hiên nuốt nước bọt một cái, ánh mắt có chút mất tập trung: "Cô cũng biết, ở đây tôi không quen biết ai, chỉ có cô cũng coi như chỗ quen biết, liền đến đây." Lúc nói lời này, Phùng Hiên cảm thấy tim đập loạn xạ, cực kỳ căng thẳng.

Tôn Huệ "À" một tiếng, cũng không truy hỏi sâu, nếu không Phùng Hiên chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết: "Như vậy sao, vậy anh cứ ở đây ngồi một lát, nếu nhàm chán có thể đi tới cây cầu nhỏ trước thôn, lúc này có lẽ đệ đệ tôi đang câu cá ở đó." Mới vừa học câu cá, rất là mới mẻ, đương nhiên điều quan trọng nhất vẫn là có thể thêm món ăn, nếu như cá quá nhỏ thì nấu canh, bỏ thêm ít hành băm, uống cũng rất thơm; nếu cá hơn hớn chút thì có thể rán hoặc kho, như thế lại càng thêm mỹ vị. Đây chính là lý do Tôn Duẩn cảm thấy hứng thú nhất.

Phùng Hiên tới đây chủ yếu muốn gặp mặt Tôn Huệ, đương nhiên sẽ không đi xem câu cá, cho nên hần nói: "Tôi ngồi một chút thôi, chốc lát nữa sẽ phải đi về, không qua lại khắp nơi cho mất công."

Tôn Huệ gật đầu, nói: "Cũng phải, mới vừa đi xa như vậy tất nhiên là nóng, lúc này đã cuối thu nhưng trời vẫn nắng gay gắt! Anh cứ nghỉ ngơi một chút đi."

Hai người ngồi đối diện nhau, nói chuyện câu được câu không, toàn là những chuyện nhạt tẻ, chuyện nhà chuyện cửa cũng chẳng tới đâu, Phùng Hiên ý thức được cứ như vậy sẽ không thể kéo dài được bao lâu, đến lúc đó hẳn không thể không cáo từ. Bởi vì quá lúng túng, nói đến nói đi cũng chỉ có mấy chuyện như vậy.

Phải tìm một chủ đề mới thôi, Phùng Hiên nghĩ, nên chọn vấn đề gì mà cả hai người đều có thể tập trung vào, không để cho tình cảnh có vẻ lúng túng như thế nữa. Hơn nữa cho dù bị người ta biết, cũng sẽ không bị bàn tán xôn xao, đứng đắn đường hoàng một chút mới được. Cũng may lễ giáo của thời đại này không tới mức không thể tưởng tượng nổi, nam nữ gặp mặt không bị cấm đoán tuyệt đối giống như thời Minh Thanh trong thế giới trước kia mà Tôn Huệ biết, có chút tương tự thời nhà Đường, nhưng không cởi mở giống như vậy.

Đột nhiên nghĩ ra một chuyện, Phùng Hiên nhìn Tôn Huệ hỏi: "Lần trước cô mua sách, có chữ nào không biết hay không, tôi cũng đọc sách được mấy năm, có gì không biết có thể hỏi tôi, tôi có thể giảng cho cô." Thiên Tự vẫn Tôn Huệ mua, đại khái chỉ có những chữ quen thuộc nhất, như vậy hoàn toàn có thể bắt tay dạy nàng, ở chung càng lâu, sau này nói không chừng còn có thể đến đây thêm mấy lần. Cũng có thể gặp gỡ nhiều hơn.

Tôn Huệ rất động tâm, nàng mua sách lâu như vậy rồi, lật xem nhiều lần, nhưng cuối cùng đều thờ phỉ phỉ gấp sách lại, oán giận không chỉ một lần, tại sao lại bị xuyên vào một thế giới có hệ thống chữ viết quái lạ như thế, kỳ thực vấn đề lớn nhất chính là nàng sinh ra trong gia đình này, muốn học chữ một lần quả thực quá khó.

Hiện tại có người muốn dạy dỗ, Tôn Huệ sao có đạo lý không đáp ứng, nhưng suy cho cùng vẫn chưa quen thuộc, cứ thế mà đáp ứng dường như quá mức phiến toái, nàng hơi chần chừ.

Phùng Hiên thấy Tôn Huệ như vậy, liền biết là nàng sợ làm phiền hần, vội nói: "Tôi cũng đang nhàm chán, dạy cô mấy chữ cơ sở cũng không mất bao nhiêu công." Phùng Hiên nghĩ nếu không nói mấy lời này ra khỏi miệng, Tôn Huệ sẽ từ chối hần.

Trong lòng Tôn Huệ đang giãy giụa, nàng thật sự không muốn làm phiền Phùng Hiên, đặc biệt là từ lần trước biết được hần ký thác hi vọng vào khoa cử nhiều như thế nào. Nàng không muốn làm mất thời gian của Phùng Hiên, dù sao ở cô đại này, khoa cử tuyệt đối là chuyện quan trọng bậc nhất, không thể qua loa. Thế nhưng hiện giờ người ta đã tới cửa, hơn nữa lúc này cũng nhàm chán thật, xem đáng về Phùng Hiên, mọi hần bàn chuyện còn lâu, dường như không thể cho hần biết, nàng thầm nghĩ, thôi nhờ hần một lát đi vậy, chỉ cần không quá tốn thời gian là được rồi.

Ý tưởng này càng ngày càng chiếm thế chủ động, cuối cùng Tôn Huệ gõ một cái, cứ như vậy đi. Quyết định xong, Tôn Huệ đứng thẳng lên nói: "Vậy thì phiền phức anh. Tôi đi lấy sách lại đây, anh dạy cho tôi vài chữ đi." Nói chuyện phiếm còn không bằng biết thêm vài chữ.

Phùng Hiên thờ phào một hơi, hần chỉ sợ Tôn Huệ không đáp ứng, như vậy lần sau sẽ không biết lấy cớ gì để đi sang bên này.

Tôn Huệ cầm sách qua, còn mang theo một tấm ván gỗ, một viên than củi, đặt đồ lên bàn, hơi xấu hổ nói: "Bởi vì mới học, cũng không mua giấy bút, đành dùng tạm hai thứ này." Nàng hơi bất an, không biết Phùng Hiên có thể vung tay áo rồi đi luôn hay không.

Thế nhưng Tôn Huệ cả nghĩ quá rồi, tuy Phùng Hiên kinh ngạc, thế nhưng cử chỉ vẫn khéo léo như cũ, đồng thời còn hiểu ý nói: "Không sao, dùng thứ này có viết sai thì chỉ cần lau sạch là được, rất tiện lợi." Hần cũng biết điều kiện trong nhà của Tôn gia, nếu dùng giấy bút để luyện tập thì quá phí tiền. Hần góp ý: "Ban đầu không cần đến giấy, lần sau có thể mua một cây bút lông, thêm mấy viên mực, luyện chữ trên gỗ." Cũng không thể cứ dùng than để viết chữ mãi được.

"Được, lần sau tôi sẽ đi mua." Tôn Huệ vốn có dự định này, kỳ thực nàng chỉ cần nhận biết chữ, viết chữ không phải vấn đề, nàng biết chút thư pháp, có thể viết bằng bút lông. Nàng mua giấy bút, chủ yếu để cho Tôn Duẩn luyện tập.

Không nói lan man thêm nữa, Phùng Hiên mở sách, dạy từ trụ cột nhất. Hần giảng rất tỉ mỉ, êm tai, chen lẫn một ít điển cố, khá là thú vị. Mỗi một chữ đều phân tích cẩn thận, miêu tả tinh tế.

Tuy Tôn Huệ không biết một chữ nào, nhưng bởi vì đây đều là chữ tượng hình, mỗi chữ có một nghĩa khác nhau, có cơ sở đời trước, học tập khá nhanh, điều này làm cho Phùng Hiên rất là kinh ngạc, đồng thời cũng thán phục sự thông minh của nàng. Còn nói nàng học tập nhanh hơn nhiều so với hần trước đây. Điều này làm cho Tôn Huệ rất xấu hổ, linh hồn nàng là linh hồn của người trưởng thành, hơn nữa mấy thứ này đều là cơ sở, nếu còn học không nhanh, chẳng bằng đi đầu thai một lần nữa cho xong.

"Ngày hôm nay trước hết dạy cô mấy chữ này, cô chăm chỉ luyện tập, nhớ nhiều một chút tốt rồi." Thời điểm Phùng Hiên dạy hết mười lăm chữ liền ngừng lại, không phải bởi vì muốn để dành sau này tới đây dạy thêm mấy lần, mà là vì người mới quen mặt chữ tiếp thu không thành vấn đề, nhưng quen cũng rất nhanh, rất có khả năng mười lăm chữ cuối cùng chỉ có thể nhớ được mười chữ, hoặc là còn ít hơn. Cho nên dạy nhiều quên càng nhiều hơn, còn không bằng dạy ít một chút, đến đâu nhớ kỹ đến đâu, như vậy tốc độ sẽ còn nhanh hơn nữa.

Lần học tập này làm cho Tôn Huệ chưa hết thòm thèm, nhưng nàng cũng biết tham thì thâm, đừng thấy hiện tại đều nhớ kỹ, vài ngày nữa có khi sẽ quên hết, không bằng thấy được thì thôi, như vậy còn có thể nhớ kỹ hơn.

"Cảm tạ." Nàng thực lòng biết ơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Ngô mẫu hết bận việc ngoài ruộng liền tới trông cháu thay con gái, biết mấy tuần nay nàng mệt nhọc, bèn bảo nàng cứ thoải mái nghỉ ngơi. Mà không có gì làm, Ngô Thái Diệp liền chạy qua nhà Tôn Huệ, đã thật lâu nàng không có thời gian tụ tập chơi đùa với Tôn Huệ rồi.

Đến chỗ Tôn Huệ, Ngô Thái Diệp liền ra sức kể khổ: "Ai, tỷ mệt chết đi được ấy, bây giờ suy nghĩ lại cũng cảm thấy không dễ chịu, thật không biết sau này còn phải chịu đựng bao lâu nữa!" Nàng hoàn toàn không quen, trông hài tử quá khổ rồi.

"Không có chuyện gì đâu, chẳng phải mẹ tỷ đang trông giúp rồi đấy ư, sau này tỷ sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều." Tôn Huệ nói.

Ngô Thái Diệp lắc đầu, bắt đầu nói: "Đề cho mẹ tỷ trông, tỷ hơi áy náy, đứa nhỏ khóc nháo quá âm ỉ, dù sao mẹ tỷ cũng đã lớn tuổi, cho nên chủ yếu vẫn là tỷ thôi." Nàng không muốn nói chuyện này thêm nữa: "Thôi, không nói cái này nữa, chúng ta nói chuyện khác đi. Muội nói cho tỷ một chút, ngày đó Phùng Hiên qua chỗ muội có nói gì không?" Ngày đó Phùng Hiên ngồi không bao lâu, biết mẹ hần có việc cần, bèn lấy cớ ra ngoài đi dạo, vốn cũng không biết hần đi đâu, ở chỗ này hần gần như không biết ai, sau lại do chính bản thân hần nói, mới biết được hần qua chỗ Tôn Huệ. Ngô Thái Diệp có chút ngạc nhiên, Phùng Hiên qua đó làm gì, cũng không cảm thấy hai người này có lời gì cần nói.

Tôn Huệ không hề giấu giếm, nói thẳng: "Hần dạy muội biết chữ, mấy ngày hôm trước muội lên cửa hàng trên trấn mua một quyển Thiên Tự Văn, vừa lúc gặp được Phùng Hiên, bọn muội cũng chỉ hàn huyên mấy câu, ngày đó hần tới nhà tỷ chơi, lúc nhàm chán liền đi tới chỗ muội, muội tính bảo hần ra chỗ đệ đệ muội chơi, dù sao tụi con trai bọn họ còn có đề tài để nói. Thế nhưng Phùng Hiên nói trời đang nắng gắt, vừa đi mệt rồi nên không muốn đi tiếp nữa, ở lại ngồi một lát. Hần thuận miệng hỏi chuyện học chữ của muội, nghe muội nói không có ai dạy, bèn cầm sách giảng mấy chữ."

Ngô Thái Diệp nghe Tôn Huệ nói Phùng Hiên dạy nàng biết chữ, rất là kinh ngạc: "Muội đang học biết chữ?" Không biết Tôn Huệ nghĩ như thế nào, trong tình hình chung, ở nông thôn nơi đây có rất ít cô nương muốn học chữ, thậm chí bé trai, trừ phi trong nhà giàu có, hoặc là gia truyền, nếu không cũng sẽ không tính đi học chữ.

Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ thật sự muốn học, liền nói: "Chuyện này vất vả lắm đó, lúc ấy tỷ theo sau nhị ca tỷ, học không liên tục trong ba năm, cũng chỉ nhận biết hơi hột vài ba trăm chữ. Nếu muội thật sự muốn học, không bằng tỷ dạy muội trước, chờ muội học được sơ sơ rồi thì hãy thỉnh giáo nhị ca tỷ, huynh ấy học sâu hơn tỷ chút ít."

Tôn Huệ không ngờ Ngô Thái Diệp lại biết chữ, thấy nàng muốn dạy mình, vội vàng gật đầu: "Dĩ nhiên là muốn rồi, có thời gian tỷ dạy muội đi." Nếu Ngô Thái Diệp có thể dạy mình thì tốt nhất, hai người đều là cô nương, sẽ không có nhiều chuyện bất tiện, người khác cũng sẽ không chỉ trích. "Khi nào tỷ rảnh rồi thì hãy dạy muội một ít, muội chẳng qua không muốn làm kẻ mù chữ, không cần gấp gáp, lúc nào học xong cũng được." Nàng chỉ cần có thể nắm giữ những chữ viết thường dùng là tốt rồi, sau đó mua vài quyển sách tự mình xem một chút, dù sao cũng không định đi thi khoa cử.

"Không thành vấn đề, hiện giờ mẹ tỷ trông cháu giúp, mỗi ngày cũng sẽ dành cho tỷ một ít thời gian nghỉ ngơi, dù sao tỷ cũng không có chuyện gì, tới đây nói chuyện với muội, dạy muội mấy chữ cũng thật thú vị." Ngô Thái Diệp đáp ứng ngay, không cảm thấy như vậy có phiền toái, nàng quả thật là bạn tốt của Tôn Huệ: "Muội vừa mới bắt đầu học, chậm một chút cũng không sao, học được một khoảng thời gian, tốc độ sẽ nhanh hơn." Thời điểm mới vừa tiếp xúc với mặt chữ thật sự là nhức đầu, nhận biết rất khó khăn, càng đừng nói tới viết. Thế nhưng chỉ cần qua lúc ban đầu, thuần thục ba mươi năm mươi chữ sau, bắt kẻ là nhận mặt chữ hay là viết chữ đều sẽ thuận lợi hơn thôi.

"Muội biết, muội không vội." Tôn Huệ gật đầu, nàng học chữ, vốn là muốn vụng trộm sử dụng bính âm* để ghi nhớ cách đọc, ý định so sánh với chữ Hán đời trước, như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mới vừa chuẩn bị áp dụng thì đã sững người ra, thử nghĩ thấy có chút không ổn, nếu bị phát hiện sẽ không giải thích rõ ràng được, không thể đơn giản nói chính mình tùy tiện nghĩ ra là xong, hoàn toàn không có khả năng, bính âm cũng tốt, hay là chữ Hán cũng được, không phải chuyện mà một người có thể nghĩ ra được. Nếu nói là người khác dạy cũng không được, bị truy hỏi là ai dạy, nếu như nói là

người qua đường dạy, vậy nếu bị hỏi thời gian, tới huyện thành so sánh lộ dẫn, như vậy sẽ bị lộ tẩy hết. Cuối cùng hoàn toàn không có cách nào để giải thích, đến lúc đó hậu quả sẽ không lường trước được. Định hay là tính, học bằng cách nhớ mặc dù chậm, cũng phí đầu óc, nhưng an toàn hơn.

*bính âm: về bính âm các nàng tham khảo thêm ở đây https://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%ADnh_..._g%E1%BB%AF. Ta chỉ nói đơn giản, ví dụ chữ ‘âm’ 音, thì bính âm là yīn, đây là cách sử dụng các chữ cái latin để ghi nhớ cách đọc chữ Hán.

Nàng không lớn gan, cũng không có thể lực có thể bảo đảm an toàn cho bản thân mình, như vậy vẫn nên an phận một chút thì tốt hơn.

Tôn Huệ để cho Ngô Thái Diệp chờ một lát, đi ra ngoài hái một chùm nho, rửa sạch xong mang vào: "Không còn mấy chùm nữa rồi, giờ đã vào thu, cây nho cũng bắt đầu ra lá, muội định hái hết xuống, đưa chút ít qua nhà tỷ và mẹ muội nếm thử, coi như là tấm lòng."

"Không cần đưa tới nhà tỷ đâu, năm nay nho nhà muội có bao nhiêu quả đâu, lúc trước còn tặng không ít cho nhà tỷ, còn dư mấy chùm để cho muội và đệ muội ăn đi." Ngô Thái Diệp nghe Tôn Huệ nói muốn đưa tới nhà mình, vội vàng đặt chùm nho trong tay xuống, khuyên can: "Vốn định ăn một chùm cho đỡ thèm, muội còn muốn đưa qua, tỷ mà ăn sẽ ngượng lắm, nghe tỷ, giữ lại tự mình ăn đi."

"Giờ sắp vào thu rồi, nhà tỷ giúp muội nhiều như vậy, có mấy chùm nho mà thôi, không đáng giá gì, có gì mà ngại? Tỷ nói như vậy, sau này muội có chuyện gì, cũng dám tới cửa nhờ vả nữa." Tôn Huệ nói.

Ngô Thái Diệp cũng sợ lần sau Tôn Huệ gặp phải chuyện sẽ không đến tìm nàng, đành gật đầu: "Được rồi, tỷ không khách sáo với muội, cũng không cần muội đưa, lúc về muội hái cho tỷ hai chùm, tỷ tự mang về, miễn cho muội phải đi một chuyến." Nho này ăn ngon, nàng thật thích, một mình có thể ăn hết non nửa chùm, đây là tiết chế, giữ lại cho người ăn, nếu không hoàn toàn không đủ cho nàng nhét kể rằng: "Cây nho nhà muội là mua của Tổng gia sao? Tỷ định nói mẹ tỷ mua một cây luôn, như vậy hàng năm cũng có nho ăn." Nếu như nhà mình có giàn nho, như vậy đến mùa hè chẳng phải muốn ăn bao nhiêu thì ăn sao?

Tôn Huệ thấy Ngô Thái Diệp càng nói ánh mắt càng sáng lên, thật giống như vừa quyết định chủ ý đã muốn áp dụng ngay lập tức, vội ngắt lời nàng: "Nói thì hay lắm, chẳng những mùa này không thích hợp trồng nho, hơn nữa tỷ suy nghĩ một chút đi, hai chúng ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi, còn có thể ở nhà bao lâu? Tỷ nói trồng cây nho, chờ đến khi cây nho kết quả thật nhiều, chỉ sợ cũng phải xuất giá rồi, đến lúc đó còn có thể tùy ý về nhà mẹ đẻ hái nho ăn sao?"

Thời đại này, mọi người lập gia đình từ rất sớm, một số thiếu nam thiếu nữ mới mười bốn mười lăm đã là cha mẹ hài tử rồi, muộn nhất cũng không có chuyện mười sáu tuổi còn chưa xuất giá. Gả ra ngoài, thay đổi cách xưng hô, nhà mình biến thành nhà mẹ đẻ, tính chất bất đồng rồi. Trở về chính là làm khách, mà khi đó, chị dâu trong nhà nhìn tiểu cô cảm bọc lớn bọc nhỏ mang đi, có mấy người có thể bình tĩnh? Nàng không phải tỷ muội của người, sẽ không cảm thấy làm như vậy là đúng với lễ thường, không tốt có khi còn cần nhẫn.

Ngô Thái Diệp vốn đang ăn chùm nho vừa hái xuống, phun hạt ra, cảm khản lau miệng, hơi thất thần: "Cũng đúng." Nàng đã đính hôn rồi, hai nhà đã định ngày tháng, khi nàng mười lăm tuổi sẽ phải gả đi, tính toán thời gian, cũng chỉ còn lại hơn hai năm nữa thôi, đến lúc đó muốn ăn nho sẽ không dễ dàng, cũng không thể vì mấy chùm nho mà suốt ngày đi về nhà mẹ, mẹ không nói gì, chị dâu có lẽ sẽ có ý kiến. Thử nghĩ đã thấy buồn, Ngô Thái Diệp lắc đầu nói: "Thôi, không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác."

Tôn Huệ tất nhiên sẽ theo ý của nàng, vừa rồi chỉ nhắc nhở một câu, hiện tại Ngô Thái Diệp hiểu được, cũng không cần phải tiếp tục nữa, nếu không hiện tại sẽ khiến cho bọn họ (NTĐ và chị dâu nàng) bất hòa, vậy thì không nên. "Muội đang tò mò một chuyện đây, tỷ nói với muội được không?"

"Chuyện gì, muội nói đi, tỷ biết sẽ kể muội nghe." Ngô Thái Diệp nói.

"Là ngày Phùng Hiên tới đó, không phải lẽ lạt gì, nếu như một mình hấn đến tìm Ngô nhị ca chơi đùa thì thôi, muội tò mò chính là, tại sao cô cô tỷ lại mạng hấn theo, hơn nữa hình như bọn họ muốn giấu hấn chuyện gì." Chuyện này nàng rất khó hiểu, bởi vì rất ít người vô duyên vô cớ dẫn cháu ngoại trai về nhà mẹ đẻ, hơn nữa còn phải thương lượng mấy chuyện hài tử không thể nghe, cái này làm cho người ta càng thêm khó hiểu.

"Chuyện này tỷ biết một chút." Lúc Ngô Thái Diệp nói lời này, vẻ mặt đau lòng, giọng điệu có vẻ người lớn: "Phùng Hiên thật đáng thương, cha hấn đã sớm mất rồi, bỏ lại cô nhi quả mẫu bọn họ, đại bá của hấn đối xử với nhà hấn không tốt, cũng không phải cùng một mẹ sinh ra. Mẹ hấn mang theo hấn phần lớn thời gian đều sống ở nhà mẹ đẻ, cũng chính là nhà cô cô tỷ, dựa vào phần đất đại cha hấn được chia cũng đủ chi phí sinh hoạt, đi học không thành vấn đề. Chịu đựng vất vả chờ Phùng Hiên trưởng thành, đến khi đó coi như hết khổ." Nói đến đây, Ngô Thái Diệp thở dài: "Aizz, thiên hữu bất trắc phong vân*, ai ngờ mẹ hấn thế mà lại không xong, bị bệnh, chữa trị mãi không hết, chỉ đành kéo dài, hiện tại vẫn gặt hấn."

Tôn Huệ a một tiếng, hết sức kinh ngạc: "Mẹ hấn không xong? Vậy sau này Phùng Hiên phải làm sao bây giờ, cũng không thể dựa vào bá phụ kia sao?" Nói như vậy còn không phải là mặc cho người ta giày xéo.

"Dĩ nhiên không biết." Ngô Thái Diệp lắc đầu, giọng nói bi thương: "Bá mẫu cũng là người thông minh, bà suy nghĩ chủ ý, chính là vì bà muốn thừa dịp chính mình vẫn còn tốt, để cho Phùng Hiên thành hôn trước, đến lúc đó sẽ không cần đi theo đại bá hấn nữa." Thành hôn, cho dù tuổi còn nhỏ, cũng sẽ được coi như người lớn, một ít chuyện mình có thể xử lý, không cần trưởng bối giúp đỡ trông chừng. Đến lúc đó cho dù đại bá Phùng Hiên có muốn quản cũng không có lý lẽ.

Tôn Huệ nghe xong, rất là cảm thán: "Mẹ Phùng Hiên suy nghĩ thực chu đáo, nói như vậy, quả thật có thể tránh được rất nhiều vấn đề. Như vậy nhân duyên thì sao, đã chọn được hay chưa?"

"Không có, cô cô tỷ chọn rất lâu vẫn chưa xong, bèn tới tìm mẹ tỷ nhờ chọn giúp." Ngô Thái Diệp lắc đầu, người này cần phải chọn thật kỹ, khắp mọi mặt đều không thể kém, nhất là mẫu thân Phùng Hiên muốn tìm một người có tính cách kiên nghị, có thể chống đỡ nhà cửa. Người như vậy thì càng ít.

Chương 44: Chương 44

Nghe chuyện, Tôn Huệ thực sự cảm thấy đau lòng thay cho Phùng Hiền, thế nhưng hai người chỉ coi như là quen biết, hơn nữa chuyện đó người nhà còn gạt hẩn, mà cũng không thể đến nhà an ủi, cho nên nàng chỉ cảm thán vài câu trong lòng rồi bỏ qua, đi làm việc mình cần làm.

Sau hôm Ngô phụ đoán la la đã có thai, mấy ngày nay bụng nó rõ ràng lớn hơn, Tôn Huệ ngoại trừ để sẵn củ khô ở ngoài, còn tăng thêm chút đậu cứng, lúa mạch, là để cung cấp thêm chất dinh dưỡng cho la la mẹ và la la con, tương lai la la sinh ra sẽ khỏe mạnh hơn. Ngoài ra, gà trong nhà cũng càng ngày càng lớn, đám gà con đã lớn chừng hai, ba cân, gà mái sớm đã bắt đầu đẻ trứng.

Nhưng lần này số lượng gà trống nhiều hơn chút, có tới năm con, việc này khiến cho Tôn mẫu tiếc hận không thôi. Bởi vì gà trống không thể đẻ trứng, còn phí thức ăn, Tôn mẫu tính toán đến chợ phiên đem bán đi. Đối với việc này Tôn Huệ cũng có dự định rồi, năm con gà trống này ngoại trừ hai con để lại, tất cả đều được mang đi bán lần lượt, thu được xấp xỉ tám mươi văn, giả cả xem như không thấp lắm.

Nghĩ đến mấy chục văn bán gà, Tôn Huệ thở dài, tiền này thật không dễ kiếm, nhọc nhằn khổ sở nhiều ngày như vậy, cũng chỉ thu được chút tiền đó, chỉ đủ trợ cấp chút chi phí bình thường. Tính đi tính lại, vẫn là bán trứng gà kiếm lời nhiều hơn, chẳng trách không ai muốn nuôi gà trống, khổ cực thời gian dài như vậy nhưng hoàn toàn không kiếm được lời, dù là ai cũng sẽ không vui vẻ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Huệ cảm thấy cuối cùng tiền xây nhà, ngoại trừ thu hoạch từ ruộng đất, vẫn phải dựa vào đám gia súc trong nhà, la la nuôi đến năm sau rồi bán, đến lúc đó chỉ chừa lại một con la la cái và một con la la đực, như vậy ít nhất cũng thu được sáu, bảy xâu, đủ mua mấy thuyền gạch xanh, lại thêm vào một ít, tuyệt đối có thể xây một ngôi nhà gạch xanh ngói xám khang trang, ở thôn Thanh Hà này cũng coi như không thua kém nhà ai.

Có một ngôi nhà như vậy, để để lại là người chăm chỉ thông minh, Tôn Huệ không chút lo lắng để để mình không lấy được vợ. Nàng nghĩ, đến lúc đó e rằng các cô nương nơi đây sẽ thi nhau muốn gả cho để để mình cũng nên, lúc ấy sẽ chọn một người phù hợp là được.

Ngay khi Tôn Huệ đang tràn trề hi vọng về chuyện la la mẹ có thể sinh thêm mấy con la la, Tôn mẫu vội vàng vàng chạy lại đây, câu nói đầu tiên làm Tôn Huệ sững sốt: "Huệ tử, mấy ngày nay Duẩn nhi đang làm gì thế, sao chỗ nào cũng không nhìn thấy hẩn? Có người nói với ta, ít khi nhìn thấy hẩn đồn cùi ở sau núi, những chỗ khác cũng không thấy bóng dáng, hẩn có nói với con hẩn đang làm chuyện gì không?" ? ? ?

Tôn mẫu gấp đến hồng mắt, bà lo con lớn nhất đang làm chuyện gì không tốt, nếu như học thói xấu, bà phải làm sao bây giờ!

Tôn mẫu không nói Tôn Huệ cũng không cảm thấy Đại đệ có chỗ nào không đúng, mấy ngày nay nàng rất bận rộn, lúc chớm thu mấy cây táo bắt đầu ra quả, đến khi gió thu thổi mạnh, quả táo đỏ lên và xốp giòn, nàng hái xuống phơi dưới nắng rồi bỏ vào vò gốm để cất đi. Còn có rất nhiều rau dưa trái cây dây leo cần phải thu dọn, cho nên nàng cũng ít khi chú ý tới Đại đệ. Nàng cứ tưởng rằng Đại đệ giống như trước đây, chặt củi mang lên trần trên bán.

Hiện tại mẹ nói Đại đệ không ra sau núi chặt củi, Tôn Huệ nhanh chóng hồi tưởng lại biểu hiện của Đại đệ trong những ngày qua, càng nghĩ càng thấy có nghi vấn, đúng là rất khác thường! Mỗi ngày dậy sớm hơn trước, ăn sáng xong là biến mất tăm, một ngày ngoại trừ lúc ăn cơm, căn bản không nhìn thấy hẩn đâu, lúc trở về cũng rất mệt mỏi, có lúc còn lấm bầm cái gì đó trong miệng.

Nếu không phải mấy ngày nay Tôn Huệ vô cùng bận rộn, hẩn là đã sớm phát hiện, thế nhưng hiện tại cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy Tôn mẫu nôn nóng như vậy, Tôn Huệ sợ bà lo lắng quá độ, kéo tay bà nhẹ giọng an ủi: "Mẹ cũng đừng tự mình dọa mình, Đại đệ là người thế nào mẹ còn không rõ ràng sao? Là hiểu chuyện nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng phạm phải sai lầm gì, hải tử nhà khác có khi còn lấy trộm hai quả trứng gà trong nhà mang đi đổi đường ăn, Đại đệ trước giờ chưa từng làm. Có khi hẩn đang nghĩ cách tìm thêm mấy nhà mua củi nữa ấy mà. Mẹ cứ thả lỏng trước đi."

Tôn Huệ nói ra suy đoán đó không chỉ để trấn an mẹ mình, mà còn để tự thuyết phục chính mình nữa, nếu như không phải nguyên nhân đó, nàng thật sự không biết là chuyện gì khác !

Tôn mẫu nghe con gái giảng giải xong cũng đành miễn cưỡng tiếp nhận, trong lòng bà kỳ thực không tin tưởng, nhưng biểu hiện của nhi tử từ trước tới giờ giúp cho bà không nghĩ về chiều hướng xấu, bà nghĩ con trai đang làm chuyện gì đó một mình, không muốn nói ra.

Thế nhưng dù sao trong lòng bà cũng được an ủi một chút, Tôn mẫu không có rồi đi, bà miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Cũng đã rất lâu ta chưa có thời gian trò chuyện với đệ đệ con, sẽ ở đây một lát, chờ hẩn trở về tâm sự một hồi." Không tự mình hỏi một lần, bà chắc chắn chẳng thể nào an tâm, đơn giản sẽ cần chờ nhi tử trở về, tỉ mỉ hỏi đang làm gì rồi nói sau.

"Cũng được, vậy mẹ cứ ngồi chơi, con đi nhặt trứng gà trong ổ." Tôn Huệ đáp.

Tôn mẫu nghe vậy cũng muốn đi xem một chút, liền đứng lên đi theo: "Ta cũng đi xem một chút." Vừa đi vừa hỏi: "Đám gà mái đều đẻ trứng hết rồi chứ?" Đạo trước còn có mấy con gà mái chưa đẻ, đám gà này tuổi xấp xỉ nhau, hơn nữa cho ăn cũng như nhau, coi như có trước có sau, hẩn cũng không cách nhau xa lắm.

"Hai ngày nay con có ý xem thử rồi, gà mái năm nay đã cũng bắt đầu đẻ trứng." Tôn Huệ rất vui, trứng gà càng nhiều bán được càng nhiều tiền, trừ để lại trong nhà ăn và đem tặng người khác, chỗ trứng này còn đổi được không ít tiền!

"Sao, nhanh nói, hiện tại mỗi ngày thu được mấy quả trứng gà?"

"Ít thì năm quả, mà nhiều, khoảng chừng bảy tám quả, một lần nhiều nhất con nhặt được mười quả, lần đó con mừng suýt chết. Hiện giờ một tuần con đi chợ bán trứng một lần, đều đặn hơn năm mươi văn thu vào." Tôn Huệ nói tỉ mỉ như vậy là muốn để cho mẹ biết rằng nàng và đệ đệ đã có thể tự chăm lo cho chính mình, còn có thể tích góp chút tiền, để bà đừng quá nhọc lòng.

"Có nhiều như vậy?" Tôn mẫu thật không không biết con gái nuôi gà bán được năm mươi văn tiền trứng một tuần, như vậy chẳng phải là mỗi tháng có thể kiếm được hai trăm văn sao, một năm được hơn hai xau tiền!

Tôn Huệ lắc đầu, bấm đốt ngón tay tính toán: "Thoạt nhìn là năm mươi văn, nhưng trừ tiền lương thực thức ăn, cũng chỉ còn hơn ba mươi văn thôi, một tháng có chừng hơn một trăm văn." Phương pháp nuôi giun là do Tôn Huệ tự mình mày mò, còn tồn tại rất nhiều vấn đề về mặt kỹ thuật, quy mô cũng không lớn, mỗi ngày chỉ có thể lấy ra một số lượng giun cố định, hiện tại số lượng gà tăng lên, cần bản là không đủ, ngoại trừ cỏ dại, rau cải băm nhỏ, vì để cho gà đẻ trứng nhiều, không thể thiếu ngũ cốc.

"Cái này cũng khó tránh khỏi, không ăn chút ngũ cốc, gà sẽ không chịu đẻ trứng. Cũng may con nghĩ ra cách nuôi địa long, nếu không còn tồn nhiều ngũ cốc hơn nữa." Tôn mẫu nghĩ chuyện nuôi địa long thì có chút kiêu ngạo, nữ nhi của mình thật sự rất thông minh, nhà khác làm sao nghĩ ra được chứ?

Ngó vào trong ổ sờ sờ, tổng cộng lấy ra bảy quả trứng gà, Tôn Huệ cười nói: "Lần này vận khí không tệ, lại nhặt được bảy quả trứng, buổi trưa chúng ta rán ba quả ăn đi, cũng rất lâu không nếm thử." Quan trọng là rán cho mẹ ăn, mẹ tiết kiệm quen rồi, không biết bao lâu mới nấu thức ăn mặn, người không được ăn thức ăn mặn sao có thể đủ chất? Lại còn làm lụng vất vả, như vậy càng phải bổ sung dinh dưỡng mới được.

Tôn mẫu vốn định mở miệng ngăn lại, nhưng nghe con gái nói đã lâu không ăn, liền sửa lại lời nói: "Vậy buổi trưa rán trứng ăn đi." Sợ con gái bình thường không ăn, khuyên nhủ: "Huệ tử, tiết kiệm thì tiết kiệm, nhưng tuyệt đối đừng ngược đãi thân thể, các con còn nhỏ, thân thể này bệnh một cái là xong, nhớ kỹ, bữa ba bữa phải ăn thức ăn mặn, không ăn trứng gà thì mua cá mà ăn."

"Con và đệ đệ cũng không ngược đãi chính mình đâu, mỗi tháng cũng sẽ mua thịt, đôi khi đệ đệ câu được cá thì ăn cá, nếu không sẽ mua từ chỗ người đánh cá, bọn con vẫn thường ăn thức ăn mặn mà." Tôn Huệ nhìn mẹ hơi lo lắng: "Mẹ cũng đừng chỉ nghĩ tới chúng con, hiện giờ tụi con sống rất tốt, mẹ xem mẹ mới gầy đó, cũng đừng cố sức hại thân."

Được con gái quan tâm, Tôn mẫu rất cảm động, từ nhỏ con gái đã biết săn sóc mình, bà cười nói: "Mẹ biết, sẽ không thiệt thòi chính mình. Con nha, cũng không cần phải bận tâm đến mẹ đâu. Mẹ gần đây tuổi rồi, sao có thể không biết?"

"Vậy lát mẹ về cầm ít trứng gà về đi, tuần này con không định mang trứng gà đi bán, mẹ cầm một hai chục quả về đi." Vốn định ngày mai đi chợ phiên bán, nhưng giờ lại nghĩ để mẹ mang về ăn thì tốt hơn, bồi bổ thân thể một chút. Dù sao trứng gà cũng không thiếu.

Tôn mẫu từ chối thẳng thừng: "Giữ lại bán đi, trứng lần trước con đưa mẹ còn chưa ăn hết đây, đừng đưa nữa." Tháng nào Tôn Huệ sẽ đưa chút trứng cho Tôn mẫu, bảo bà mang về ăn, tới giờ Chu gia cũng không nuôi gà, ăn trứng đều phải mua, mà tất nhiên sẽ mua không nhiều, cho nên trứng Tôn Huệ cho Tôn mẫu đều cất một chỗ, cách một ngày lại luộc cho Chu Thụ ăn.

Hai ngày mới ăn một quả, Tôn mẫu lại rất ít ăn, cho nên ăn cũng lâu hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hôm nay Tôn Dẫn cũng trở về đúng vào giờ cơm, dừng xe lừa lại, tháo cùi và dao xuống, rửa tay, vừa vẩy nước cho khô vừa đi về phía nhà chính, tiến vào bên trong thấy Tôn mẫu đang ngồi trên ghế và quần áo bèn nói: "Mẹ đến rồi, mẹ đến lúc nào thế, sớm biết vậy con đã trở về sớm hơn chút." Hắn bấm đốt ngón tay tính toán, e rằng đã gần nửa tháng nay không gặp mẹ rồi, chẳng trách hắn thấy hơi nhớ.

Khâu xong đường chỉ cuối cùng, Tôn mẫu thu kim chỉ lại, nhìn nhi tử nói: "Ta đến rất nhiều lần, thế nhưng lần nào cũng không gặp tiểu tử con, đều chỉ nói với tỷ tỷ mấy câu rồi đi." Trợn mắt nhìn nhi tử một cái, bắt hắn khai báo: "Nhanh nói một chút cho ta nghe, gần đây con bận bịu cái gì? Hừ, ngày hôm nay nếu ta không đến vào lúc này, sao có thể gặp được con chứ?" Ngẫm lại liền có chút tức giận, Dẫn tiểu tử này đang làm gì, tại sao không thể nói với người nhà một tiếng?

"A? Cái này... , ha ha." Tôn Dẫn thấy mẹ đã phát hiện, gãi đầu cười giả ngu.

Thế nhưng tuy bị phát hiện, hắn cũng không định khai ra, cố gắng nói bừa qua ải, chỉ nghe hắn nói: "Cũng không làm gì cả, chỉ chơi đùa chút thôi, mẹ yên tâm, con tuyệt đối không có gây sự!"

Tiểu tử này chơi trò mập mờ, Tôn mẫu chỉ liếc mắt là rõ, thấy hắn còn không chịu nói thật, sầm mặt lại, vỗ bàn nói: "Ta hỏi con mà, còn không mau nói, giấu giếm gì đó!" Không hỏi ra rốt cuộc hắn đang làm gì, trong lòng Tôn mẫu sẽ không yên, chỉ sợ Duẩn nhi còn nhỏ không biết lợi hại, cuối cùng thiệt thòi lớn.

Tôn mẫu rất ít phát hỏa với hai con, lần này nổi giận khiến cho Tôn Duẩn không biết làm sao, đứng trơ ra đó không biết mở miệng thế nào. Hai người đều im lặng không nói, Tôn mẫu nhìn chăm chăm nhi tử, Tôn Duẩn thì cúi đầu, dáng vẻ chịu đựng mắng mỏ. Tôn Huệ đứng bên cạnh muốn phòng ngừa cục diện gay gắt hơn, kéo đệ đệ một cái, nói: "Mẹ à, mẹ bớt giận. Có chuyện gì chúng ta từ từ hỏi, đệ đệ kể rõ đầu đuôi." Nháy mắt với đệ đệ một cái, ra hiệu hắn nên thành thật khai báo, đừng tiếp tục chọc giận mẹ.

Tôn mẫu thờ phỉ một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh nói: "Được rồi, nói nhanh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng chỉ muốn biết một chút, chỉ cần không phải chuyện xấu, chơi thì chơi đi, đứa bé nào mà không chơi?" Bà thật sự chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra, không muốn bị hải tử giấu giếm.

"Được rồi, Duẩn nhi, mẹ đã nói như vậy rồi, đệ còn không mau nói ra! Tỷ cũng tò mò lắm, rốt cuộc là chơi cái gì, nói ra cho tỷ biết với." Tôn Huệ ở một bên khuyên giải, hơn nữa nàng quả thật có chút tò mò, nói như vậy đệ đệ có chuyện gì cũng sẽ nói một tiếng cho mình nghe để cùng bàn bạc, không biết hiện giờ hắn làm gì, tại sao không bàn bạc với mình?

Tôn Duẩn mím môi, trong lòng không ngừng đấu tranh, hắn không biết có nên nói ra hay không, hắn rất lo lắng nói xong mẹ sẽ kiên quyết phản đối, còn lời tỷ tỷ vừa nói, kỳ thực hắn đã chuẩn bị thương lượng với tỷ tỷ, hắn tin tưởng tỷ tỷ nhất định sẽ đáp ứng. Chẳng qua nếu là mẹ thì không dễ đâu, khả năng rất lớn sẽ kiên quyết phản đối, cho nên hắn mới lén lút đi làm, chính là sợ bị mẹ biết được. Tính mẹ hắn biết, chỉ cần đã hạ quyết tâm, rất ít khả năng sẽ thay đổi, nếu là tỷ tỷ trước giờ đều rất quyết đoán thì mẹ còn có khả năng đáp ứng, nhưng đối là mình, mặc kệ là tuổi tác hay là trước giờ mình vẫn hiểu chuyện, cần bản không cách nào so sánh với tỷ tỷ, đến lúc đó nếu như mẹ kiên quyết, bản thân mình sẽ không dễ xử lý, cũng không thể cãi cò kịch liệt với mẹ, cho nên vẫn nên giấu mẹ thì tốt hơn.

Hiện tại cũng không biết ai lén miệng, lại bị mẹ biết được, bây giờ thấy mẹ quyết tâm như vậy, Tôn Duẩn biết nếu lúc này hắn không nói ra, bị mẹ tra ra được, có khả năng sẽ xong đời. Cho nên sau khi đấu tranh một hồi, Tôn Duẩn mở miệng nói: "Mấy ngày nay con đều đi khắp các đồi trồng trà, mùa hạ bắt đầu thu hoạch lá trà, trong nhà vừa vận có xe lửa, con định thu mua một ít đưa tới phương Bắc bán, kiếm tiền bằng giá cả chênh lệch."

Lá trà mùa hạ không giống lá trà trước thanh minh, chất lượng kém xa, giá cả cũng không đắt, bởi vì phiên lá lớn, lúc sao trà là rất dễ nát vụn, cho nên lá trà mùa hạ chỉ có các quán trà hoặc là một số khách sạn nhỏ mới thu mua một ít, mà dân chúng bình thường cũng uống loại trà này. Như quận Thanh Nguyên, đồi trà khá là nhiều, trà mùa xuân được các thương nhân buôn trà lớn thỏa thuận mua đi, lá trà mùa hạ trà thì chỉ có những người bán rong mới nhận, kiếm chút tiền vặt vãi. Nhưng vặt vãi thì vặt vãi, vẫn có thể kiếm lời chút tiền, nếu không Tôn Duẩn sẽ không nhìn tới điểm ấy.

Quả nhiên, Tôn mẫu nghe xong lập tức biến sắc mặt, kiên quyết phản đối: "Không được, con nghĩ gì thế? Mới bao lớn, đi cả trăm dặm đường con nghĩ sẽ an toàn hay sao, mang theo nhiều hàng hóa như vậy, bị cướp cũng chỉ là việc nhỏ, nếu như gặp phải những kẻ lòng dạ ác độc, con còn có thể thấy chúng ta sao? Đừng nóng vội kiếm tiền, bây giờ trong nhà đã khá hơn rồi, qua mấy năm nữa, chúng ta sẽ không thua kém những nhà khác! Đừng ngớ ngẩn nữa, không được làm mấy chuyện như vậy."

Bà là người từng trải, năm đó ngàn dặm bốn ba, nguy hiểm trong đó có mấy ai hiểu biết hơn bà, bao nhiêu lần suýt chút nữa chết trên đường. Hiện tại tuy rằng thái bình, thế nhưng đi đường dài chưa chắc đã không gặp cướp, có thể trở về đủ chân đủ tay đã là vạn hạnh, đừng nói kiếm tiền. Bà thật sự rất đau đầu, nuôi con trai con gái, đứa này còn lớn gan hơn đứa kia, con gái chẳng qua chỉ mua mấy thứ hiếm lạ về nuôi mà thôi, những thứ này cùng lắm chỉ mất tiền, hiện tại chứng minh con gái làm đúng. Con trai lớn thoát trông còn tốt, không ngờ lại muốn làm chuyện lớn như vậy, thực sự là gan to bằng trời rồi!

Nói gì bà cũng không đáp ứng! Cho dù đánh cũng phải đánh để cho nhi tử thu hồi tâm ý.

Thật sự phải dùng từ 'kinh ngạc đến ngây người' để hình dung, Tôn Huệ hoàn toàn không biết Đại đệ lại có suy nghĩ này, dũng khí này còn lớn hơn nhiều so với người từng trải qua một đời như nàng, hơn nữa mỗi bước đi đều khiến cho người khác khó có thể ngờ tới. Lúc trước thấy đệ đệ chặt củi mang đi bán còn cảm khái hắn nhỏ tuổi bất phàm, hiện tại thấy ngay cả việc này hắn cũng muốn làm, nàng thật sự cảm thấy không đất dung thân, xấu hổ chết mất. Đứng là càng sống càng tụt lùi, ngay cả đứa bé cũng không sánh bằng.

Tuy Tôn Huệ cảm thấy đệ đệ tâm tư bất phàm, hiểu được biến báo cầu tiến tới, thế nhưng, lần này nàng và mẹ đứng trên cùng một trận chiến tuyến. Cũng là kiên quyết không đồng ý, chẳng qua giọng nói của nàng khá là ôn hòa, nỗ lực khuyên bảo: "Duẩn nhi, đệ có bao giờ nghĩ tới dọc theo con đường này, chỗ nào có thể ngừng lại, có mấy khách sạn là an toàn, con đường nào không có đạo tặc, lộ dẫn thì thế nào chưa?" Hỏi liên tiếp bốn vấn đề, thế nhưng vẫn chưa hết, Tôn Huệ tiếp tục nói: "Đệ vận chuyển những lá trà này về phương bắc, có biết bán cho ai, giá cả có đủ mang lại lợi nhuận, mà hao tổn dọc theo đường có ở trong phạm vi chịu đựng hay không? Những việc này đệ đã cân nhắc kỹ hay chưa?"

Không nói nhầm, nên xuống nhiều vấn đề như vậy, chính là hi vọng Đại đệ có thể biết khó mà lui, hiểu rằng chuyện làm ăn không dễ làm như vậy.

Hiển nhiên Tôn Huệ vẫn coi thường đệ đệ của chính mình, chỉ thấy Tôn Huệ liên tiếp quăng mấy vấn đề này ra nhưng Tôn Duẩn không kinh hoảng chút nào, trấn định tự nhiên giải đáp từng cái: "Lộ dẫn thì có thể tới nha môn xin, tiêu tốn năm trăm văn mời nha dịch dẫn xếp giúp, còn những vấn đề khác của tỷ tỷ cũng rất dễ giải quyết, bởi vì đệ không đi một mình, dọc theo con đường này đa số đều là kết bạn cùng đi, có rất nhiều người có hơn mười năm kinh nghiệm, rất là từng trải. Về phần đưa đến chỗ nào, việc này hoàn toàn không phải lo, người muốn mua lá trà không hề ít, chỉ cần giá cả không quá cao, hoàn toàn có thể bán hết."

Mấy ngày nay hắn bận rộn, cũng không phải chỉ đi khắp các đồi trà xem xét, thương nghị giá cả lá trà, còn bỏ ra chút tiền, mua rượu lâu năm, thêm vài món ăn, mời mấy sư phụ giá cả, vừa ăn vừa nói chuyện, làm vậy sẽ thu được rất nhiều tin tức.

Tôn Huệ nhất thời đơ luôn, lúc này là thật sự há hốc mồm, không nghĩ tới nói ra những vấn đề lại không khuyên được đệ đệ, trái lại đệ đệ còn tự tin hơn.

Thế nhưng nằng thật sự tò mò, dù sao vẫn còn nhỏ như thế, kinh nghiệm xã hội lấy ở đâu ra, rốt cuộc là người nào dẫn dắt?

Mấy lời vừa xong đã vô ích, Tôn Huệ đột nhiên nói: "Hà, đoạn đường này còn có người quen sao? Đều là người xa lạ, e rằng đệ bị người ta bán cũng không biết."

Tôn Dẫn không chút suy nghĩ, bật thốt lên: "Đệ đâu có ngốc, nếu như không phải Ngô Nhị ca cũng đi cùng, nói gì đệ cũng không dám đi một mình!" Lời kia vừa thốt ra, liền vội vàng ngừng lại, biết là bị lừa rồi, mình lại khai Ngô Nhị ca ra mất rồi!

Trùng tỷ tỷ một cái, tức giận: "Tỷ tỷ lừa đệ! Tỷ biến đệ thành kẻ bất nhân bất nghĩa rồi." Hắn rất tức giận, nếu như tỷ tỷ lên lút hỏi, mình nhất định sẽ không nói cho nàng biết, nhưng mà sao tỷ tỷ lại bày hấn như thế chứ!

"Là Ngô Nhị ca sao, chẳng trách, sao hắn lại muốn làm chuyện này? Không phải theo Ngô thúc phụ tới chợ gia súc sao, hiện tại lại ra ngoài làm cái này, Ngô thúc phụ có đáp ứng không?" Tôn Huệ khó hiểu.

Lúc này Tôn Dẫn cũng không có gì để giấu, đơn giản nói hết ra luôn: "Ngô Nhị ca là con thứ, bên trên còn có đại ca, lúc này không suy nghĩ cho bản thân, tương lai cưới thế tử, tiền tài có thể vận dụng cũng không nhiều, trừ phi có thể phân gia sớm một chút, nếu không cả ngày đều phải sống dưới mí mắt người khác, sao bằng tự mình tiêu tiền của mình?"

Xác thực như vậy, con trai trưởng vẫn khác, tương lai ở riêng, không chỉ gian nhà sẽ là của hắn, đất ruộng trong nhà hắn cũng được chia nhiều hơn. Hiện giờ Ngô Chi muốn ra ngoài kiếm nhiều một chút, cũng không tính không có đạo lý.

Nếu đi theo Ngô Chi, Tôn Huệ có thể yên tâm hơn rất nhiều, Ngô Chi hiện tại đã coi như người trưởng thành, cuối năm nay hoặc là đầu năm sau sẽ cưới thế tử vào cửa, nói hắn là người lớn cũng không quá đáng. Hơn nữa đầu óc lại thông minh, làm người rất khéo đưa đẩy, dọc theo đường đi có hắn dẫn dắt, đệ đệ mình cũng không đến nỗi nguy hiểm tính mạng.

Mà nói thật, đệ đệ chẳng qua cũng chỉ nhỏ tuổi chút thôi, Tôn Huệ tin tưởng, đợi một thời gian nữa, Đại đệ tuyệt đối sẽ rất tốt.

Tôn Huệ nghĩ như vậy không sai, thế nhưng người làm chủ không phải nàng, mẹ nàng đang ngồi ở đằng kia, quyết định cuối cùng là của mẹ, Tôn Huệ chẳng qua chỉ chen vào được hai câu, có dùng được hay không còn chưa chắc chắn đây!

"Không được, hai người mới bao lớn, tâm tư này cũng dám có, lá gan còn có thể lớn hơn được nữa không? Còn muốn lên trời hay sao! Ngoan ngoãn ở nhà cho ta, không đi đâu hết!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Tôn Dẫn đứng trơ ra đó, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ im lặng. Trong lòng hắn đã quyết định phải đi, cơ hội lần này khó có được, thật vất vả mới xin được Ngô nhị ca, cũng cố gắng lâu như vậy, nói buông tha là hoàn toàn không có khả năng. Mà Tôn Dẫn cũng không muốn tranh chấp với mẹ, không muốn làm mẹ đau lòng, mẹ vì mình và tỷ tỷ, đã đủ vất vả rồi, nếu như hắn còn cãi mẹ, thật sự là quá không ra gì.

Nhìn nhi tử cúi đầu không mở miệng, hiểu rõ tính tình của hắn, Tôn mẫu biết hắn vẫn định đi, trái tim đau nhói lên, mắt rơm rớm nước, che miệng nói: "Tên tiểu tử chết tiệt này, làm sao lại không nghe lời như vậy chứ? Mẹ còn có thể lừa ngươi sao, đi đường đó sao có thể bình an được đây! An an ổn ổn ở nhà không tốt, tiền này chúng ta không lấy không được sao?"

Tôn Huệ thấy mẹ khóc, vội vã đi qua trấn an: "Mẹ, cười một cái, đừng khóc. Đệ đệ có chỗ nào không đúng, hai chúng ta từ từ nói, luôn có biện pháp chỉ cho hắn biết điều gì là quan trọng nhất." Quay đầu nhìn đệ đệ xua tay: "Tỷ đã nấu cơm xong xuôi rồi, đệ xuống bụng lên đi, đã không còn sớm, chúng ta ăn xong lại nói chuyện tiếp."

Tôn Dẫn gật đầu, xoay người xuống bếp bụng thức ăn, Tôn Huệ kéo tay mẹ nói: "Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn trưa xong chúng ta lại tỉ mỉ khuyên Đại đệ, sẽ luôn có biện pháp." Tôn mẫu lau nước mắt, run giọng hít vào một hơi, nói với Tôn Huệ: "Con phải khuyên nó cho tốt, đệ đệ con nghe lời con nhất, nhất định không cho nó làm chuyện ngốc nghếch. Năm đó từ nhà cũ tới đây, con lớn chút hắn là còn nhớ, trên đường đi đâu có đơn giản. Tỉ mỉ nói cho đệ đệ con biết một chút."

Đối với quãng đường khó khăn nguy hiểm lúc trước, Tôn Huệ cũng khắc sâu ở trong đầu rồi, mỗi lần nghĩ đến đều không kiềm được run rẩy, tử vong gặp được quá nhiều, đói bụng, náo động, ôn dịch, người chết dọc đường nhiều như ngã ra. Mà Tôn phụ cũng chết trên đường như vậy, đây là chuyện mà cả hai đời Tôn Huệ đều không muốn nhớ lại nhất.

Cánh tay trong tay áo hơi run rẩy, ánh mắt toàn là sợ hãi, Tôn Huệ miễn cưỡng duy trì trấn định, nhưng lời nói ra lộ rõ vẻ sợ sệt: "Con biết, con nhất định sẽ khuyên đệ đệ, nó không biết nhưng con lại rõ ràng, rõ ràng lợi hại!" Mạng người yếu ớt biết bao nhiêu, chỉ bị một đao, nhưng máu không ngừng chảy, cuối cùng cũng không thể dậy nổi.

Tôn Huệ có chỗ nào không đúng, người bên cạnh rất dễ nhìn ra, Tôn mẫu ý thức được lời nói của mình vừa rồi gọi cho con gái nhớ lại đoạn ký ức bản thu đáng sợ nhất. Bà rất là tự trách mình, miệng mình quên không đóng cửa, ban đầu mắt vô số ngày đêm mới để cho con gái quên đi, hiện tại lại bị chính mình nhắc tới. Nhìn đáng sợ con gái sợ hãi như vậy, rất hiển nhiên bao nhiêu năm nay nói là đã quên mất, thật ra chỉ là nó cố ý không nghĩ tới nữa, hiện tại hơi nhắc lại một chút nó vẫn sợ hãi tới mức này.

Ôm lấy con gái, tay nắm thật chặt cánh tay con, Tôn mẫu nhẹ giọng dỗ dành: "Huệ tử không sợ, mẹ ở đây, cũng đã qua, hiện tại ba người chúng ta đều rất tốt! Không sợ, nghe lời." Ghé vào bên tai nữ nhi, trong miệng lẩm bẩm một bài ca dao, dỗ như dỗ hài tử ngủ... Khe khẽ hát, để cho con gái có thể an thần.

Nhắm mắt lại thật chặt, tận lực không nghĩ tới đoạn ký ức cất giấu thật sâu trong đầu kia nữa, Tôn Huệ hít vào thật sâu rồi lại thở ra thật nhẹ, mở mắt ra, mặc dù sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng rốt cuộc không còn run rẩy nữa, hé ra tươi cười nói: "Mẹ, con không sao rồi mà, buông con ra đi." Lúc Tôn mẫu buông tay nâng ra, nhìn Tôn Duẩn lo lắng bên cạnh, nàng nói: "Mẹ xem mẹ dọa đệ đệ rồi kìa."

"Tỷ, tỷ không có chuyện gì chứ? Có muốn đệ nấu một chén thuốc an thần hay không, đệ đi tìm lang trung trong thôn." Tôn Duẩn vừa nói vừa định đi ra, tới nhà lang trung lấy thuốc. Vừa rồi hấn bụng com đi vào bị dọa sợ, đáng sợ của tỷ tỷ quá mức dọa người rồi, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, thấy vậy hấn rất hoảng hốt, hấn rất ít khi nhìn thấy tỷ tỷ như vậy, hấn nhớ chỉ có năm đó lúc vừa mới tới nơi này, có một khoảng thời gian tỷ tỷ bị như vậy, thể nhưng lúc ấy lúc ấy hấn còn nhỏ, ấn tượng trong đầu rất ít.

Tôn Huệ ngăn cản đệ đệ đang định đi ra ngoài, lắc đầu nói: "Thôi đừng đi, tỷ không thích uống thứ kia, hơn nữa hiện tại cũng không sao rồi, chúng ta ăn com đi." Không thích uống trà an thần là thật, nhưng mà nói không sợ hãi nữa, đó hoàn toàn là nói dối, lúc này trong đầu nàng vẫn còn đặc sệt, từng hình ảnh trong quá khứ chậm rãi quay lại, trái tim không ngừng đập thình thịch từng hồi.

Biết con gái uống trà an thần ngủ cũng không yên ổn, năm đó cũng như vậy, ngủ một cái là lại bị bóng đè, liên tục co giật, không tới mấy ngày đã gầy rộc đi. Còn không bằng không uống, người nhà ở bên cạnh, vẫn còn an ổn chút ít. "Nghe tỷ con, ngồi xuống ăn com đi."

Sau đó không có thời gian khuyên con trai lớn nhất nữa, Tôn mẫu nghĩ vẫn nên trấn an con gái cho tốt rồi nói sau.

Ăn com vô cùng an tĩnh, bởi vì Tôn Huệ không khỏe, người trong nhà ăn uống không ngon, cũng không đi rửa bát, lặng lẽ ở bên Tôn Huệ. Hàn huyền chút ít chuyện phiếm, không để cho không khí quá tĩnh mịch.

Ngày này, Tôn mẫu lưu lại bên đây, ban đêm cũng không trở về, bà sợ buổi tối con gái ngủ không ngon, bị bóng đè. Cho nên ở lại chỗ này với con, hy vọng có thể trấn an nàng.

Đối với việc mẹ ở lại qua đêm, lần này Tôn Huệ không từ chối, nàng biết trưa nay bị kinh hoảng, ban đêm tám chín phần mười sẽ gặp bóng đè, một mình ngủ không ngon bị sợ là nhỏ, đệ đệ mới bao nhiêu tuổi, đến lúc đó sẽ làm hấn hoảng hốt. Có mẹ ở đây, không nói có thể làm cho chính mình an tâm chút ít, mà lúc mình bị bóng đè rồi mê sảng, sắc mặt cực kỳ khó coi, ít nhất có thể làm cho Đại đệ không sợ hãi.

Mặt trời khuất bóng, rửa mặt xong, Tôn Huệ nằm ở trên giường, bên cạnh là Tôn mẫu kẻ sạt, hoàn toàn là ngủ trong lòng mẹ, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên. Nhắm mắt lại, tận lực bình ổn hô hấp, Tôn Huệ cố gắng để cho đầu óc trống rỗng, không đi hồi tưởng những hình ảnh ác liệt kia. Thế nhưng không như mong muốn, càng muốn né tránh, những hình ảnh kia lại càng xuất hiện, một mực ở trong đầu không rời đi.

Ăn thịt người, đốt giết, kèm theo tiếng gào khóc, đám đông dờ dẩn như cương thi, thỉnh thoảng đã có người ngã xuống, mà đã ngã xuống là không còn có thể bò dậy được nữa. Lần lượt từng khuôn mặt, quen thuộc, xa lạ, đều có. Luyện Ngục cũng chỉ tới mức này là cùng, mà Tôn Huệ tận mắt nhìn thấy tất cả, có nhiều lúc nàng hy vọng mình có thể giống như hài tử bình thường, không cần nhớ nhiều chuyện như vậy, nếu như có thể hoàn toàn quên đi mới là tốt nhất.

Mồ hôi thấm ướt sũng quần áo, hơi thở khó nhọc thoát ra từ miệng và mũi, Tôn Huệ nghiêng rằng, tay túm chặt chăn đến mức trắng bệch, đầu tự động rúc vào trong chăn. Lúc này Tôn mẫu cũng chưa ngủ, biết con gái sợ hãi cho nên bà vẫn đề phòng, hiện tại nhận thấy con gái khác thường, đưa tay vỗ vỗ lưng con, tay vừa đặt lên sờ thấy toàn mồ hôi.

Bà mở mắt ra, con gái thật sự sợ đến mức này, Tôn mẫu cẩn thận vén lên một góc chăn để một hơi lạnh len vào bên trong, không để cho con gái bị ngột thở, nếu bị bệnh thương hàn thì sẽ rất phiền toái. Tôn Huệ đưa tay muốn cụp chăn theo phản xạ, Tôn mẫu lấy tay đè chặt nàng, trong miệng khe khẽ nói: "Đừng sợ, chui vào trong lòng mẹ đây. Lúc này tạm thời mở chăn ra đã, sau lưng con toàn là mồ hôi kìa, y phục cũng ướt rồi. Mát mẻ một lát, ta sẽ đắp chăn lên cho con."

"Vâng." Nhỏ giọng đáp một câu, Tôn Huệ nhích lại gần phía mẹ mình, nàng thật sự sợ, mặc dù đã qua lâu rồi, nhưng ký ức tràn ngập trong đầu không có cách nào thật sự quên đi. Những điều đó thật sự là quá kinh khủng, Tôn Huệ cảm thấy, có lẽ cái chết cũng không đáng sợ như vậy.

Đưa tay ôm con gái, Tôn mẫu thầm tự trách, nếu như hôm nay bà không mở miệng nhắc tới, con gái cũng không bị dọa ra thành như vậy. Trong miệng âm ừ, nhẹ tay vỗ về

Một đêm qua đi, Tôn Huệ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới thức dậy, đêm qua nàng tỉnh giấc nhiều lần, cũng gặp ác mộng, lần nào mẹ cũng mẹ ngậm nga an ủi nàng, một lần cuối cùng trời đã tờ mờ sáng, đây cũng là lúc nàng ngủ an ổn nhất, mãi cho đến bây giờ mới tỉnh.

Tôn mẫu đã nấu bữa sáng xong, đang ở trong vườn cho gia súc ăn, hôm nay bà dậy hơi muộn, hôm qua bận bịu an ủi con gái, bà cũng không được ngủ yên, suốt mấy canh giờ nửa ngủ nửa thức, chỉ sợ con gái bị bóng đè mà không biết. Lúc này Tôn mẫu rất mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm, ngáp liên tục.

Tôn Huệ rất ngại ngủ, cũng là vì nàng nên mẹ mới buồn ngủ như vậy: "Mẹ, mẹ đi ngủ đi, cái này để con làm cho."

Thấy con gái đã dậy, Tôn mẫu xua nàng: "Mau đi rửa mặt đi, ăn sáng xong vẫn còn buồn ngủ thì đi nghỉ ngơi một lát."

"Con không buồn ngủ, ngủ tới bây giờ đã đủ giấc rồi." Lúc này Tôn Huệ quả thật không buồn ngủ, dù đứt quãng nhưng nàng cũng đã ngủ đủ bốn canh giờ, sao còn buồn ngủ được?" Con sẽ ăn cơm, mẹ đi ngủ đi."

"Không buồn ngủ thì thôi, hai mẹ con chúng ta trò chuyện đi." Tôn mẫu không định đi ngủ, mặc dù ban ngày không đáng sợ bằng buổi tối, nhưng không có người ở bên, nói chung nữ nhi cũng vẫn sợ hãi. "Vừa vặn bàn bạc một chút, làm sao để cho đệ đệ con bỏ đi ý niệm đi phương Bắc bây giờ." Đây cũng là việc cấp bách.

Tôn Huệ nghĩ một hồi, nói với Tôn mẫu: "Như vậy đi, chúng ta đi qua hỏi Ngô nhị ca một chút, xem hắn có ý gì. Đi về phía Bắc có an ổn hay không, nếu như kế hoạch không chu đáo cẩn thận, không chỉ có Đại đệ, chúng ta cũng phải ngăn cản Ngô nhị ca." Quả thật theo như lời mẹ nàng, dọc theo con đường này vẫn không thuận tiện, đạo tặc ở cổ đại vô cùng hung hăng ngang ngược, mỗi huyện thành đều có mấy tên vô lại, lá gan động đao vẫn có, xảy ra chuyện gì cũng rất khó điều tra, cho nên đám vô lại ấy một lời không thuận sẽ rút đao khiêu chiến.

Ngô gia giúp nhà mình rất nhiều, huống chi nàng và Thái Diệp là bạn thân, nếu quả thật không tốt, nhất định phải ngăn trở Ngô Chi.

"Cũng đúng, ta đây phải đi Ngô gia, cẩn thận hỏi Ngô Chi một chút, phải nói cho hắn biết đây là chuyện lợi nhuận ít mà nguy hiểm lại rất nhiều." Tôn mẫu nghe thấy rất là có lý, đến lúc đó nếu như Ngô Chi không đi lên phương Bắc, chẳng lẽ con mình còn có thể đi một mình hay sao?

Đi hai bước lại quay người, kéo Tôn Huệ cùng đi, Tôn mẫu nói: "Đi, chúng ta cùng nhau đi qua." Tôn mẫu đang nôn nóng, thiếu chút nữa để mặc con gái ở nhà một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47

Tới Ngô gia đúng lúc Ngô Chi có ở nhà, mà Ngô phụ thì đã đi chợ gia súc, vào trong đại sảnh ngồi, rót chén nước, Ngô Chi nhìn Tôn mẫu nói: "Bác gái tới đây có chuyện gì thể, mẹ cháu đang ở trong phòng trông hài tử, để cháu đi gọi." Thấy Tôn mẫu có vẻ sốt ruột, như là có chuyện mà đến, không biết là chuyện gì, cho nên hắn định đi gọi mẫu thân lại đây.

"Không cần mời bác gái, muội và mẹ muội tới đây là muốn hỏi huynh một chuyện." Tôn Huệ gọi Ngô Chi lại, nàng tới đây cũng chỉ muốn hỏi Ngô Chi một chút, như vậy đã hơi tổn thương đến tình cảm hai bên, nếu như hỏi hắn ngay trước mặt trưởng bối nhà hắn thì sẽ có cảm giác hưng bình vẫn tội. Cho nên không bằng từ từ hỏi vài câu, có thể tiêu tan ý định trong đầu hắn là tốt nhất.

Ngô Chi dừng lại, nhìn Tôn mẫu một cái, biết đại khái là chuyện gì, có thể trình trọng đến tìm hắn như thế, cũng chỉ có một chuyện. "À, được rồi, có chuyện gì thì hỏi đi, ta biết sẽ không giấu giếm." Chuyện này vốn không thể che giấu nổi, hắn cũng biết vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Cho nên hắn cũng không kinh hoàng gì cho lắm, vẫn duy trì trấn định.

Lúc hắn đáp ứng dẫn theo Tôn Duẩn cùng đi, hắn đã chuẩn bị tư tưởng, biết Tôn mẫu sẽ tới, dù sao Tôn Duẩn mới ngần ấy tuổi, dù là ai cũng không yên lòng, trước tiên không đề cập tới chuyện tiền vốn, chỉ riêng vấn đề an toàn, không đến hỏi mới là chuyện lạ!

Kéo tay mẹ một cái, ý bảo để mình tới hỏi, Tôn Huệ suy nghĩ một chút tìm từ ngữ, cố gắng nói sao cho không chói tai: "Muội nghe nói huynh chuẩn bị vận chuyển lá trà về phương bắc, còn dự định mang theo đệ đệ muội, không biết việc này có phải là thật hay không?" Bất kể việc này mình đã biết hay chưa, vẫn phải xác nhận ngay trực tiếp thì tốt hơn.

Ngô Chi gật đầu, cười nói: "Đúng là có ý định này, vừa vặn biết đường đi nước bước, hơn nữa mỗi chuyến đi đều kiếm được lời. Còn Tôn Duẩn, lúc hắn biết việc này, liền tới nói với ta, cũng muốn đi theo, vốn dĩ ta không định dẫn hắn theo, dù sao hắn còn quá nhỏ." Nói tới đây, rơi vào trầm tư, một hồi lâu mới hoàn hồn, nhìn Tôn mẫu khen: "Tôn Duẩn thật là một đứa trẻ tốt, thông minh, kiên trì, hỏi từng vấn đề một, mỗi ngày đều cần mẫn học, phần nghị lực đó chính ta cũng cảm thấy không bằng. Hắn cố gắng như vậy, tại sao lại không dẫn hắn theo đây?"

Ngô Chi tin tưởng, hiện tại cho Tôn Duẩn một cơ hội, sau này nhất định hắn sẽ làm nên chuyện, ngày hôm nay chính mình giúp hắn một tay, trong tương lai không chừng Tôn Duẩn sẽ đưa tay giúp hắn. Xác thực như vậy, nhiều năm sau đó, trong một cuộc buôn bán nọ, Ngô Chi bị thiếu hụt về tài chính, lúc bị người ta lấy đi một đồng tài vật, chính là Tôn Duẩn cho hắn mượn vốn quay vòng, hắn mới không bị phá sản.

Tôn Huệ nghe Ngô Chi khích lệ đệ đệ mình thông minh, trong lòng rất ngọt ngào, nói hai câu khiêm tốn xong, chính thức hỏi: "Ngô Nhị ca, lần này muội và mẹ tới đây, là không định để cho đệ đệ đi chuyến hàng này, như huynh vừa nói đó, hắn còn quá nhỏ, chuyện này hắn còn chưa thể làm, sẽ nguy hiểm." Nhìn Ngô Chi, liền tiếp hỏi mấy vấn đề: "Ngô Nhị ca từng đi xa nhà chưa, thật sự có thể ra ngoài lăn lộn chứ? Muội cảm thấy huynh vẫn còn quá trẻ, trước đừng vội đi hàng, tích lũy nhiều kinh nghiệm vẫn quan trọng hơn."

Ngô Chi buồn cười, mặc kệ như thế nào, bản thân mình còn lớn hơn Tôn Huệ vài tuổi, hiện tại giọng điệu Tôn Huệ giống một trưởng bối vậy. Biết Tôn Huệ không có ác ý, lời lẽ mang theo quan tâm, nếu chỉ muốn cứng rắn ép buộc Tôn Duẩn không được đi thi sẽ không cần phải tới đây một chuyến. Chi là coi mình như bằng hữu, mới tới khuyên bảo.

"Huệ tử, nếu không an toàn, ta kiên quyết sẽ không đi làm. Lần này đi hàng, đều là những hành thương (người bán rong) quanh vùng này, có không ít người đã có mấy năm kinh nghiệm, mà ta cũng đi theo một hành thương lâu năm. Một chuyến này sẽ đi đường lớn, nghỉ trọ ở trọ đều ở khách sạn quen thuộc, độ nguy hiểm không thể nói hoàn toàn không có, thế nhưng nhỏ thôi." Ngô Chi nói rất nghiêm túc, hẳn biết chỉ cần lý do thỏa đáng, là Tôn Huệ có thể bị thuyết phục, cho nên hẳn giải thích vô cùng cẩn thận.

Tôn Huệ tin tưởng Ngô Chi, hẳn đã nói vậy, dọc theo đường đi nhất định có bảo đảm an toàn, nếu như nàng là một thiếu niên, nói không chừng sẽ đi theo hẳn. Thế nhưng đáng tiếc, nàng là một cô nương, không phải kỳ thị phái nữ, mà sự thực chính là, ở cô đại này, phái nữ, đặc biệt là phái nữ không có quyền thế, muốn làm nên chuyện thực sự rất khó! Mà đệ đệ của nàng thì vẫn còn quá nhỏ, nếu như lớn hơn vài tuổi, độ mười hai mười ba tuổi, nói không chừng còn có thể lớn mật để hẳn thử xem, bây giờ căn bản là không thể.

"Ngô Nhi ca, mặc kệ dọc theo đường đi có bình an hay không, chỉ nghĩ tới quãng đường mấy trăm dặm là biết không phải đơn giản, đệ đệ muội mới bao lớn, vạn nhất đi đường cảm lạnh ốm đau, vậy cũng không phải là chuyện nhỏ, còn phải coi chừng hàng hóa, sẽ chẳng ai có thể yên tâm." Tôn Huệ nói.

Không nói cô đại này, vào đời trước của Tôn Huệ, cũng không có mấy phụ huynh yên tâm để hài tử không tới mười tuổi ngồi ô tô đi tới một thành thị khác.

Ngô Chi: "Muội nói như vậy, chính là quá khinh thường đệ đệ muội, cũng coi thường ta, nếu không có ách lược vẹn toàn, ta chắc chắn sẽ không động tâm tư này, càng sẽ không đáp ứng dẫn đệ đệ muội theo." Thấy Tôn Huệ vẫn còn không yên lòng, hẳn nói tiếp: "Lần này không chỉ có ta đi, cha ta cũng sẽ đi theo, hẳn nói lần đầu tiên sẽ đi theo để trông chừng, đi thông thạo, thì sẽ để chính ta tự đi." Mang ra cha mình càng thêm có sức thuyết phục. Điều này cũng làm cho Ngô Chi có chút ừ ừ, hẳn vẫn còn chưa đủ trưởng thành, không thể để cho người ta yên tâm.

"Sao, Ngô thúc phụ cũng muốn đi?" Tôn Huệ kinh ngạc, xem ra xác thực như Ngô Chi nói, một đường không chỉ an toàn, còn có lợi nhuận, nếu không dựa vào ánh mắt Ngô phụ, bác ấy kiên quyết sẽ không đáp ứng, lại càng không định đi cùng.

"Đừng, cho nên muội đừng lo lắng, có ta và cha ta coi chừng, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện." Ngô Chi liếc nhìn Tôn mẫu, nói với Tôn Huệ: "Nói một câu hơi thất lễ, năm nay muội cũng mười mấy tuổi rồi, còn có thể ở trong nhà mấy năm? Lúc này không cho Tôn Duẩn rèn luyện, chờ đến lúc muội rời nhà, còn có thể dẫn đệ đệ muội đi theo hay sao?" Đây là sự thực, từ Chu gia dọn ra ngoài, nhất định sẽ không quay về. Nếu như Tôn Huệ xuất giá, tất nhiên không thể ở bên cạnh đệ đệ, mà Chu mẫu cũng không thể ở Tôn gia suốt, đến lúc đó nếu Tôn Duẩn không thể thích ứng cuộc sống một mình, vậy sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Cho nên Ngô Chi chủ trương chính là, không cần biết tuổi tác, mặc kệ chuyện gì, có thể đi là đi luôn! Con người cần phải chịu va chạm nhiều, mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Lời vừa rồi của Ngô Chi quả thật không hợp quy củ, nhưng đạo lý thì vẫn có, trừ phi Tôn Huệ không định lập gia đình, còn nếu muốn tìm một gia đình tốt thì không thể ở nhà quá lâu, trẻ nhất mười sáu, mười bảy là phải xuất giá rồi. Đến lúc đó Tôn Duẩn vẫn chưa lớn, nhưng như Ngô Chi từng nói, nếu như lúc này không rèn luyện, sau này sẽ phiền phức.

Trong lòng Tôn Huệ có chút nói lỏng, không phản đối như vừa rồi nữa, ngoại trừ muốn cho đệ đệ rèn luyện, còn có một nguyên nhân chủ yếu, đó là Ngô phụ cũng đi. Nàng không yên tâm về Ngô Chi lắm là bởi vì chính hẳn cũng vẫn còn nhỏ, đặt ở đời trước của nàng mà nói, vẫn chỉ là đứa bé, để hẳn mang theo Tôn Duẩn còn nhỏ hơn, có thể yên tâm mới là chuyện lạ. Thế nhưng có Ngô phụ bên cạnh coi chừng thì khác hẳn, sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

"Thật không." Tôn Huệ ngồi thẳng người lên, hỏi: "Không biết lúc nào bác trai trở về, muội muốn tìm hiểu tình huống tí mĩ một chút."

"Chừng sau giờ Ngọ đi, lúc này còn chưa về đâu, ở chợ gia súc chắc sẽ có người muốn mua, đàm luận giá tiền không phải một chốc một lát là xong, kéo dài lâu hơn cũng bình thường." Ngô Chi đề nghị: "Nếu không hai người đi về trước đi, có chuyện gì cần làm thì làm, khi nào cha ta trở về sẽ đi qua gọi. Thế nào?"

- Vậy làm phiền người rồi!

- Không phiền.

Tôn mẫu ở Ngô gia một câu cũng chưa nói, toàn để mặc con gái nói chuyện, đây là chuyện đã bàn bạc trước khi tới Ngô gia. Chẳng qua mới ra khỏi cổng lớn Ngô gia, còn đi chưa được mấy bước, Tôn mẫu đã cau mày, không thể chờ đợi được nữa, mở miệng ngay: "Huệ tử, có phải con có ý nghĩ, chuẩn bị đáp ứng đệ đệ con?" Lại nói tiếp không kịp ngừng lời: "Cho dù cha Ngô Chi đi theo, như vậy cũng không yên tâm, người ta đi xa quê, ra bên ngoài, chính là thân bất do kỷ, đừng nói chiều cô đệ đệ con, chính bản thân hẳn cũng khó chu toàn."

Tôn Huệ kéo tay mẹ, mở miệng nói: "Mẹ, giờ đâu phải năm đó chúng ta chạy nạn, hiện tại thái bình hơn rất nhiều." Không chỉ có nàng, Tôn Huệ biết, mẹ mình cũng nhớ rất rõ những chuyện xảy ra năm đó, đồng thời còn sâu sắc hơn. Rất nhiều thứ bản thân bị che mắt không nhìn thấy, mà mẹ trực tiếp chứng kiến, sẽ sợ hãi hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Kết quả cuối cùng, Tôn Duẩn vẫn được đi, vì việc này, Ngô phụ đặc biệt tới đây làm thuyết khách, lúc nhi tử đáp ứng dẫn Tôn Duẩn theo, hẳn đã ngầm đồng ý. Con đường này xác thực rất an toàn, sẽ không đã xảy ra chuyện gì không dễ ăn nói, thứ hai là, ông rất là thông cảm với tình huống của Tôn gia, hai hài tử không có cha, ngay cả thân tộc cũng không có, mẹ lại tái giá, không giúp được nhiều, cũng không dễ giúp, cho hẳn một cơ hội kiếm tiền, cũng không uổng công quen biết một hồi.

Ngô phụ giới ăn nữa, lại thêm hẳn bảo đảm lần nữa, Tôn mẫu có chút thờ phào nhẹ nhõm, kỳ thực tính tình của bà vốn là quyết chí tiến lên, dám liều, nếu không sẽ không thể sống tới ngày hôm nay. Đối với tương lai con trai lớn, bà đã sớm có tính toán, cũng không thể đồn cũi mãi, chưa nói tới việc kiếm được quá ít tiền, mà quan trọng là quá khổ cực. Nhưng mà, ở nơi đây bọn họ vốn là người từ xa đến định cư, có cơ hội gì cũng không tới phiên con trai mình, mà sẽ sớm bị người khác đoạt đi. Cho nên lần buôn lá trà này, nếu như không phải đường xá quá xa, lo lắng đi đường không an toàn, Tôn mẫu đã ủng hộ rồi.

Hiện tại Ngô phụ khuyên bảo, cẩn thận nói rõ ràng từng việc, Tôn mẫu càng bằng lòng hơn, thấy mẹ có xu hướng đáp ứng, Tôn Huệ ở bên cạnh bồi thêm hai câu, lúc Tôn Huệ nghe nói Ngô thúc phụ sẽ đi theo thì đã đồng ý rồi, nàng nghĩ nếu không mình cũng đi theo lãnh hội một phen. Đời này cũng chỉ có vài cơ hội như vậy thôi, ở cổ đại này, muốn đi xa, ngoại trừ hương thân, thể nữ quan lại, nữ tử bình thường hoàn toàn không có cơ hội gì.

Có Ngô phụ bảo đảm, Tôn Huệ lại ở bên cạnh du thuyết, cuối cùng Tôn mẫu đồng ý. Chẳng qua, bà không thể để nhi tử đi một mình, bà cũng đi cùng. Đối với việc này Ngô phụ không có ý kiến, cười ha ha đồng ý, Tôn mẫu quyết đoán hẳn cũng biết, bà ấy đi theo sẽ không phiền phức, có khi còn có trợ giúp.

Nếu đã đáp ứng rồi, lúc này phải bàn tính kỹ, biết được thời gian xuất phát, Tôn Huệ liền bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị đồ đạc xuất hành cho Đại đệ, cũng cầm tiền ra dùng để mua lá trà. Bởi vì là lần đầu tiên, hơn nữa Tôn gia cũng không có nhiều tiền vốn, còn phải giữ lại một ít để tương lai xây nhà, cho nên lần này chỉ có thể lấy ra hơn hai xâu để mua lá trà. Tiền này nếu mua lá trà ngon, một lạng cũng không mua được, thế nhưng nếu mua lá trà thô mùa hạ thì vẫn có thể mua mấy cân tốt nhất, chịu khó đi khắp các đồi trà thu mua còn có thể mua nhiều hơn.

Lúc này liền thể hiện năng lực của Tôn Duẩn, cũng nhìn ra hẳn thật sự có tài, hẳn đi khắp các vườn trà, lớn nhỏ đều không buông tha. Giá cả từ từ thảo luận, hoặc có thể nói là mất thời gian, so sánh từng nhà một, chọn một nhà chất lượng lá trà không tệ, giá cả không quá cao, cuối cùng hẳn mua được lá trà với giá rẻ. Cuối cùng, ngay cả Ngô phụ nghe thấy giá tiền này cũng từ bỏ một nhà đã chọn, mua cùng một chỗ với Tôn Duẩn.

Ngày xuất hành hôm ấy, ánh mặt trời lên cao, chọn một canh giờ tốt lành, hai nhà cùng nhau lên đường, tới huyện thành còn có mấy nhà cùng đi tập hợp ở công thành. Tôn Huệ không đi, nhà cửa không thể không có người trông, gia súc cần phải cho ăn, mà nàng còn muốn lên núi đồn cũi, đệ đệ không ở nhà cũng không thể bỏ mặc những khách quen trên trấn thường xuyên mua cũi, cho nên nàng phải mang đến.

Ở nhà một mình thật khác biệt, yên tĩnh, đặc biệt là buổi tối, nàng có chút sợ sệt, cũng may mỗi ngày Tôn Huệ đều bận rộn từ sáng tới tối, thời gian nghỉ ngơi còn không có, cho nên nàng chỉ nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung một lúc rồi một mình tiến vào mộng đẹp.

Một đêm nọ, đại khái đã rất khuya, Tôn Huệ vừa ngủ được một giấc, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chó sủa, tiếng sủa tràn ngập địch ý kia làm cho Tôn Huệ lập tức thức dậy, thò tay lấy ra dao phay giấu ở dưới gối, mặc quần áo xong liền bước xuống giường.

Dao này là trước khi đi Tôn mẫu căn dặn nàng cất giữ, tuy nói trong nhà nuôi chó, thế nhưng Tôn mẫu vẫn không yên tâm, dặn Tôn Huệ ban đêm lúc đi ngủ nhất định phải để dao phay dưới gối, để phòng ngừa vạn nhất.

Tôn Huệ cầm dao phay thật chặt, hô hấp có chút bất ổn, chậm rãi đi ra cửa phòng, trong phòng tối thui, đi lại đều phải cẩn thận từng li từng tí một, không dám có động tác lớn, chỉ sợ không cẩn thận làm ra tiếng động. Ghé sát mắt vào khe cửa quan sát sân, mắt không dám nháy một cái, cho dù như thế mỗi cũng bức bách chính mình không thể bỏ qua một giây nào.

Trên tường có một bóng đen, thấy con chó choai choai hùng hùng hổ hổ sủa vang dưới sân thế nhưng hẳn chẳng thêm để ý, hẳn đã hỏi thăm được rồi, ngày hôm nay ra tay, bị biết được cũng không sao, chỉ có một con nhóc ở nhà, nàng ta có hai lá gan cũng chẳng dám đi ra. Hơn nữa con mụ điên kia lúc này không ở trong thôn, bị biết được cũng chẳng làm gì được mình, hiện tại Tôn gia nuôi không ít gia súc đáng tiền, đều đắt đi, năm nay sẽ không cần trộm của nhà khác.

Bóng đen này là một tên vô lại trong thôn, gọi là Vô Lại*, năm đó Tôn mẫu cô nhi quả phụ, không ít lần ức hiếp Tôn mẫu, vì con cái, Tôn mẫu phân nửa đều nhịn xuống, bà sợ lúc mình ra đông, tên vô lại kia tới đây trả thù, thế nhưng Tôn mẫu gả cho Chu gia thì không cần phải nhịn nữa, dám cầm xẻng tới nhà hắn, đập bình sành, vại nước nhà hắn vỡ tan tành, công cũng hủy đi. Vô Lại phát hỏa, xắn tay áo lên định động thủ, chẳng qua hẳn coi thường Tôn mẫu rồi, cho rằng làm vậy là có thể đánh bại bà. Tôn mẫu thấy hẳn định động thủ, không nói hai lời, vung xẻng lên đập tới, nếu không phải hẳn lui về phía sau một bước, e rằng không chết cũng trọng thương, đó mới thực sự là ra tay ác độc!

*nguyên văn là thanh bì : từ này có nghĩa là tên vô lại, bất lương, đoạn “gọi là Vô Lại” là ta thêm vào, bởi vì không biết tên vô lại này có phải luôn tên Thanh Bì(Vô Lại) hay không mà về sau 2 chữ ấy xuất hiện rất nhiều, thanh bì thể này thanh bì thể khác, ta tạm để tên hẳn là Vô Lại đã nhé, sau này nếu phát hiện ra hẳn thực sự họ Thanh tên Bì thì ta sẽ sửa sau.

Vô Lại nuốt một ngụm nước bọt, hẳn bị làm cho khiếp sợ, Tôn mẫu thật sự không đùa, ánh mắt cũng tàn nhẫn, lộ ra hung ý. Tên vô lại này chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, bắt nạt người hiền lành còn được, nếu thật gặp phải những người liều mạng thì hẳn cũng chỉ biết trốn. Há miệng nếm vài câu liền xoay người

bỏ đi, Tôn mẩu chưa buông tha hắn, cầm xẻng chọc vào cả cửa sổ, đứng ở cổng nhà Vô Lại, mãi đến đêm mới rời đi. Mà ban đêm Vô Lại cũng không dám trở về, ở nhà khác một đêm, lúc trở về nhìn nhà cửa bị đập nát tanh bành, hung hăng chửi bới vài câu, cũng không dám đi tìm Tôn mẩu nữa.

Nhiều năm như vậy, có thể nói ngay cả mặt mũi Tôn mẩu hắn cũng không dám nhìn, cho dù biết hai tỷ đệ Tôn gia ở riêng, trong nhà không ít vật đáng tiền, có lực uy hiếp của Tôn mẩu, cho nên hắn căn bản không dám động thủ. Mà những tên du côn khác cũng nhất gan không kém, bọn chúng đều có chút kiêng dè.

Mà hiện tại, Tôn mẩu không ở trong thôn, Vô Lại ngứa ngáy trong lòng, đồ của Tôn gia nếu bán đi, ít nhất phải được mấy xâu tiền! Đến đâu gặp được chuyện làm ăn tốt như vậy? Lúc này cũng bắt chập rồi, Vô Lại suy nghĩ một chút, vẫn là làm đi, dù sao nếu không bị bắt quả tang, Tôn mẩu cũng không làm gì được hắn. Ôm ý nghĩ như thế, đêm nay hắn bèn mò đến.

Từ tường viện nhảy xuống, tường này được nện đất chắc chắn, cao không tới đâu, chút độ cao ấy đối với Vô Lại cũng chẳng khác gì chơi đùa. Hắn cũng không coi em chó là chuyện to tát, chó nhóc năm nay mới đầy ồm, lợi hại được là bao, nếu như dám tới đây, trực tiếp đá chết! Vô Lại nghĩ không sai, chẳng qua hắn thật sự coi khinh em chó rồi, em ý được nuôi dưỡng cẩn thận, chắc hẳn gen cha mẹ không tệ, khổ người không hề nhỏ, lại còn hung ác, trong nháy mắt khi Vô Lại nhảy xuống, vèo một cái liền xông lên, há miệngớp một phát vào tay Vô Lại, cắn thật chặt.

Trên tay Vô Lại bị cắn đau, rống lên tiếng kêu thảm thiết đau đớn, "Á a •••••, nhanh buông ra, ngón tay ta sẽ đứt mất! Hu hu." Nước mắt cũng chảy xuống luôn rồi, con chó cắn đúng ngón tay hắn, tay đứt ruột xót, nỗi đau kia thật đúng là xé ruột xé gan, hán tử trưởng thành cũng không chịu được.

Tôn Huệ thấy Sói chạy ra ngoài, tiếp theo nghe tiếng một nam tử kêu đau thê thảm, sợ Sói bị thương, hơn nữa hắn xử lý nó không, chính mình sẽ không trốn được. Tên vô lại vốn dĩ chỉ định trộm cướp xong rồi đi, hiện tại bị thương, tiếp theo xảy ra chuyện gì, khó nói chắc được.

Chuẩn bị đi ra ngoài, dao trong tay không quá thích hợp làm vũ khí, quá ngắn, có câu nói, một tắc ngắn một tắc hiểm, không tốt bằng binh khí dài.

Cắt dao phay đi, cầm lấy một cây gậy trúc dựng trước cửa, cây gậy trúc này phần đầu được vót nhọn, đâm vào người tuyệt đối là lợi khí, lực sát thương không thua kém đồ sắt. Hơn nữa còn thắng ở nhẹ, loại hình giống như xẻng, với khí lực của Tôn Huệ, chỉ vung vẩy mấy lần là mới chết.

Ra khỏi phòng, vọt tới trước mặt Vô Lại, không nói hai lời, nương theo ánh trăng yếu ớt, trực tiếp đâm vào chỗ bắp đùi hắn, Tôn Huệ nghĩ, đâm vào chỗ này, tổn thương chân của hắn, hắn liền đánh mất một nửa sức chiến đấu, còn muốn phát uy sẽ không lợi hại được như trước, hơn nữa nếu thực sự không đầu lại, nằng nặc, Vô Lại sẽ không đuổi kịp.

Tôn Huệ có thể nói là tàn nhẫn, năm đó lưu vong chà xát rửa sạch sẽ tất cả giáo dục ở hiện đại, trước sự sống và cái chết, chuyện gì cũng làm được. Cho nên lần này nằng nặc không nương tay một chút nào, dốc hết khí lực toàn thân, đâm thẳng vào nửa cm, vạch một lỗ hồng dài mười mấy cm, máu tươi phun ra, Vô Lại liền ngã sập xuống, liều mạng lấy tay ấn vào vết thương, trong mắt tràn đầy thù hận, móc từ trong lồng ngực ra một con dao bỏ cùi, đang định kết thúc con chó trước.

Thế nhưng lúc này Sói đã lui về phía sau, canh giữ ở bên cạnh Tôn Huệ, cho nên Vô Lại chém trượt, trái lại bị Tôn Huệ đâm thêm lần nữa .v. Vô Lại đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, môi cắn chảy máu, đã sớm không còn sự hung ác ngày xưa, cũng không dám tiếp tục ở đây, tấp tễnh đứng dậy chạy then cổng ra, chạy ra ngoài.

Tôn Huệ không dám đuổi theo, nằng đứng trong sân, tay nắm cây gậy trúc đề phòng, chỉ sợ trúng chiêu hồi mã thương. Đợi hồi lâu, vỗ vỗ Sói, để nó đi tra xét.

Xác định Vô Lại thật sự đi rồi, đóng cổng lại, ở trong nhà chính suốt một đêm không dám nhắm mắt, chỉ sợ có người tới cửa.

Chờ đến ngày hôm sau, ánh nắng đầu tiên chiếu tới, dần dần có người đi lại, Tôn Huệ mới xem như đã thở phào nhẹ nhõm. Có lá gan đi ra.

Nhìn một bãi máu đen trong sân, lúc này đã khô lại, thế nhưng mùi rỉ sắt vẫn còn hết sức nồng nặc. Tôn Huệ choáng váng một trận.

Chờ mình khôi phục xong, kiềm nén sự khó chịu trong lòng, Tôn Huệ điều tra chung quanh, gia súc gia cầm trong nhà không thiếu một con nào, xem ra đêm qua Vô Lại không đắc thủ, kết quả như thế làm cho Tôn Huệ hơi an tâm, những con vật này chính là tài sản quý giá nhất trong nhà. Chỉ có một đoạn tường viện hơi sụp xuống, mà cổng cũng bị hư hỏng, những chuyện này đều là vấn đề nhỏ, thoáng tu bổ một cái là được. Thế nhưng có chuyện, rất gấp, chính là tên vô lại kia có sao không!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Thực tế rất đáng buồn, bởi vì Tôn gia là người bên ngoài, cho nên chỉ sợ Vô Lại sở tác sở vi không tuân theo luật pháp một cách nghiêm trọng thì cũng không có bất kỳ ai giúp đỡ Tôn Huệ, dù là ở nơi đâu, mọi người cùng có xu hướng bài ngoại. Đừng nhìn những người khác bình thường thống hận Vô Lại, hiện tại nếu như biết được tin tức, nơi này của Tôn Huệ có khi còn bị người ta hủy đi, vừa phải bồi tiền thuốc thang, vừa phải bồi thường những thứ khác. Đây chính là điều Tôn Huệ lo lắng nhất, cũng không có mấy ai đi nói chuyện giúp nằng, người có thể đứng ra bênh vực lại càng ít.

Bất kể Tôn Huệ lo lắng cỡ nào, khi mặt trời dần dần lên cao, bốn phía cũng sáng tỏ, nghe tiếng lala, tiếng trâu kêu, Tôn Huệ đứng dậy, những chuyện này để đó tính sau, vẫn nên cho gia súc ăn trước đã. Còn có Sói, ngày hôm qua may nhờ có nó, nếu không chẳng biết còn xảy ra chuyện gì! Phải cho nó ăn ngon một chút, khao thưởng một phen mới là đạo lý.

Lại thêm lửa vào lò, mùi cháo thơm trong nồi tỏa ra bốn phía, một đêm không ngủ lại ngủ thấy mùi này, Tôn Huệ cảm thấy đói cồn cào, hận không thể lập tức múc một bát uống hết. Thế nhưng nàng vẫn nhịn xuống, cháo cần phải ninh nhừ, như vậy ăn mới ngon. Đúng lúc này, những âm thanh ồn ào từ xa đến gần, xen lẫn tiếng khóc mắng. Động tác của Tôn Huệ lập tức cứng đờ, biết việc lớn không tốt, quả nhiên, sau một khắc công lớn đã bị đập âm ỉ, người bên ngoài luôn miệng mắng: "Con đĩ nhỏ* chết ra ngoài cho ta, đồ tiện chủng có mẹ sinh không có cha dạy, người trong đất nuôi mày, mày lại hạ thủ ác như vậy, kỹ nữ còn thiện lương hơn mày!"

*nguyên văn xưng phụ, xưng nữ : con hát, kỹ nữ,..v.v..

Ô ngôn uế ngữ, mụ già tóc muối tiêu vẽ mặt kích động cầm một cái cuốc trong tay không ngừng phá cổng: "Con đĩ nhỏ chết ra ngoài, để cho tao lột quần áo mày ném vào trong kỹ viện, đồ hạ tiện nhà mày! Con của ta ời ***** làm sao thảm như vậy đây! Đồ đĩ nhà mày ***** ô hô, chết đi ra ngoài *****" lau nước mắt, trong mắt mụ tràn đầy hận ý, cái cuốc trong tay ra sức đập, hơi hạ xuống, đập bằng lực lượng lớn nhất, cổng lớn rung lên ầm ầm.

Dáng vẻ Vô Lại lúc trở về nhà khiến cho mụ suýt té xỉu, tay phải bị cấn da tróc thịt bong, ngón tay út cũng thấy xương, máu chảy ròng ròng, nửa thân thể đều đau! Nghiêm trọng nhất là vết thương chỗ bắp đùi, một lỗ máu thật sâu, lớn cỡ bàn tay, máu chảy ngăn không được, bao nhiêu vải vóc quần quanh mà máu vẫn rỉ ra, hoả tốc mời lang trung, lấy thuốc, thuốc thoa ngoài da và cả thuốc uống, cũng không có bảo đảm, chỉ nói còn phải xem, nếu chịu đựng được thì còn có thể sống, chịu không được thì phải chuẩn bị hậu sự rồi!

Việc này quả thực không ai ngờ, lúc bình thường dù nhĩ từ hư hồng đến mẩy, mắng mỏ mấy câu là thôi, hiện tại bị đánh cho thành như vậy, còn là một người bên ngoài, mụ sao có thể nhịn, nói phải liều mạng! Trong tộc có không ít tam cô lục di, những người này ngày thường chán ghét Vô Lại nhất, không ít nhà còn từng bị Vô Lại ức hiếp qua. Nhưng lúc này thì khác, Vô Lại bị người bên ngoài khi dễ, mạng sống khó giữ, cũng không cần biết Vô Lại bị thế này là đáng đời hay không, vô cùng tức giận kết nhóm mà đến. Lần này thì xong rồi, Tôn Huệ không bị lột da cũng khó.

Bọn họ nhao nhao ồn ào, dọc theo đường đi người nhận được tin tức cũng không ít, có mấy người trong miệng nói thầm bắt nạt tiểu hài tử không phải là đạo lý, những người khác chỉ trợn mắt lên nói nhảm nhảm này lòng dạ ác độc, bị đánh cũng xứng đáng. Đại đa số đều đứng bên phía người cùng thôn, Tôn gia là người bên ngoài, cho dù có lý cũng chẳng có mấy ai bênh vực.

Ngô thúc mẫu được tin, trong lòng lộp bộp một cái, sắc mặt cũng thay đổi, cái này xong rồi, phải mau mau đi qua nhìn chút, đồ đập hư không có gì, quan trọng là ... Phải che chở Huệ tử, không thể để nó bị thương! Gác lại việc đang làm, thu dọn đồ đạc thoắt một cái, sải bước đang định đuổi theo.

Chợt dừng lại, Ngô mẫu nghĩ chỉ bằng một mình bà thì khó mà che chở Tôn Huệ chu toàn, vội vàng hô: "Thái Điệp, Thái Điệp! Mau ra đây, mẹ có việc muốn con làm! " " Con đến đây!" Ngô Thái Điệp nghe mẹ gọi gấp, đưa cháu cho chị dâu ôm, chạy chậm ra ngoài, thấy mẹ đang dạo bước trong sân: "Chuyện gì mà mẹ lại vội như vậy?" Trong lòng kỳ quái, không biết chuyện gì khiến cho mẹ vội vã nóng nảy như vậy.

"Nói tí mi sẽ không kịp, con nhanh đi mời lý chính tới nhà Tôn Huệ đi, xảy ra chuyện lớn!" Ngô mẫu tiến lên đưa tay kéo con gái một cái, lại đẩy nàng về phía nhà lý chính, bà muốn gọi lý chính tới để có thêm lực uy hiếp, thật sự không được, lý chính là nam nhân, khí lực lớn hơn nữ nhân nhiều.

"Mẹ chuyện gì thế? Chỗ Huệ tử bị làm sao, mẹ mau nói cho ta biết!" Ngô Thái Điệp rất nóng ruột, không biết bằng hữu của nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thấy mẫu thân như vậy, đoán rằng chuyện không nhỏ, nàng lo lắng không dứt.

Ngô mẫu lắc đầu, thúc giục: "Được rồi, đừng hỏi nữa, nhanh chạy trước đi, chậm sẽ nguy mất! Hiện tại ta chạy tới đó trước, có thể trì hoãn bao lâu thì tận lực trì hoãn, không xảy ra chuyện là tốt rồi." Thì thầm mấy câu, Ngô mẫu đẩy con gái một cái, chính mình nện bước cấp tốc tới nhà Tôn Huệ, trong lòng không khỏi oán giận, chuyện gì thế không biết, khi dễ cô nhi quả mẫu nhà người ta, bản lĩnh nuôi gia đình thì không có, bản lĩnh lên lên lút lút thì lại không nhỏ, trước kia không học được bài học, hiện tại còn nhào ra chuyện gì nữa đây!

Ngô Thái Điệp không dám chậm trễ chút nào, chạy vội tới nhà lý chính, không dám dừng lại thở, lời lý chính chạy về phía nhà Tôn Huệ: "Bác ời nhanh lên một chút đi, nhà Tôn Huệ xảy ra chuyện rồi, mẹ cháu bảo cháu tới gọi bác, mau mau tới đó!" Lý chính sắp ăn sáng, bị Ngô Thái Điệp trực tiếp kéo khỏi bàn ăn, thấy nàng như vậy, biết chuyện không nhỏ, vừa đi vừa hỏi: "Nói nhanh lên, là chuyện gì?" Biết được tình huống rồi, đến lúc đó mới dễ làm việc.

"Cháu ***** cháu không biết chuyện gì, mẹ cháu không có *** không có nói, vội vã *** muốn đẩy cháu chạy đi." Ngô Thái Điệp thở hổn hển, dọc theo đường đi nàng mệt gần chết, bây giờ nói chuyện cũng lao lực.

Lý chính nhíu mày lại, thấy Ngô Thái Điệp quả thật không biết tình huống, đành phải nói: "Được rồi, chúng ta đi qua xem một chút."

Lúc Ngô mẫu chạy tới Tôn gia, nhìn thấy rất nhiều người vây quanh, mấy người cầm đầu đang ra sức xô cổng, đến gần nhìn, phát hiện chưa có ai đi vào được, không khỏi thở phào một cái. Bà chỉ sợ bà chưa kịp đến nơi Tôn Huệ đã bị thương, hiện tại còn may, Tôn Huệ ở bên trong ít nhất vẫn an toàn, bây giờ chỉ cần lý chính có thể tới kịp thời, còn có cơ hội.

Mụ già cầm cái cuốc đập nham nhở cánh cổng, đất trên tường cũng bị nện xuống không ít, nhưng vì đêm hôm qua Tôn Huệ lo lắng ngày hôm sau có người trả thù, ở cổng chính nàng chặn không ít thanh gỗ, lại đào mấy đồng đất, mọt mọt mấy canh giờ, hiện tại lợi ích cũng rất rõ ràng, rất khó đi vào từ bên ngoài.

"Đừng tốn sức nữa, trực tiếp đốt luôn nhà nó đi, xem con đĩ kia còn ở bên trong không." Em dâu mụ, thím của Vô Lại, cầm cái cào trong tay vung vẩy hồi lâu, mọt mọt, nghiêng răng nghiêng lợi đề nghị.

"Tào gia, hôm nay người dám đốt nhà này, xem ta có đập nhà người hay không!" Lý gia nương tử vốn đang xem náo nhiệt nghe thấy lời này, sắc mặt trực tiếp thay đổi, hận không thể lập tức xông lên đòi đánh nhau! Lý gia ở cách Tôn gia không xa, hơn nữa đang lúc đầu gió, nếu như Tôn gia bị cháy, chẳng bao lâu sau, Lý gia cũng trốn không thoát, đều là nhà tranh, chỉ cần bị mấy tàn lửa rơi vào là sẽ bị cháy lên rất nhanh! Không thể trách Lý gia không vội, tình huống là vậy đấy, chỉ cần Tôn gia bị cháy, Lý gia nhất định cũng bị cháy sạch không còn một mống.

Trong lòng mẹ đang rất gấp, thế nhưng đầu óc còn có chút thanh tĩnh, biết không thể đốt nhà, nếu không mấy người đang trợ uy giúp mình cũng sẽ trở mặt, như vậy mấy người trong thôn vốn đã không chào đón con trai mẹ, lúc này sẽ không chịu giúp mẹ đòi công đạo nữa. Cho nên mẹ nói: "Chịu khó tốn thêm chút khí lực, nhất định phải đập mở cổng ra, đến lúc đó con đi nhờ kia sao còn có thể chạy trốn?" Vốn phóng hỏa đốt nhà là đơn giản nhất, cũng an toàn nhất, đồ kỹ nữ kia rất độc ác, không được có chỗ nào bất cần.

Trong miệng lầm bầm hai câu, có chút không tình nguyện, thím của Vô Lại cũng không phải loại lương thiện, ở trong thôn nổi tiếng là người đàn bà chanh chua, mẹ ta cũng mặc kệ người khác nghĩ gì, nói thẳng: "Mẹ của cháu trai à, chúng ta nên nói cho xong, tôi đã bỏ rất nhiều sức rồi, sau khi tiến vào nên phân chút ít đồ cho tôi đó." Thanh âm không coi là nhỏ, mẹ ta cũng không sợ bị ai nói gì, dù sao mẹ ta vốn không biết xấu hổ.

Mẹ Vô Lại gật đầu, nói: "Không có chuyện gì, sau khi đi vào tùy cô lựa chọn."

Không hề có chút đơn thuần nào, lúc này mẹ bước lên phía trước mấy bước, rất hiển nhiên mẹ muốn đục nước béo cò, thừa dịp không ai chú ý, kiểm chút chỗ tốt.

Ngô mẫu cực kỳ nóng ruột, chen chúc đi lên phía trên, muốn kéo mấy người kia lại, thế nhưng đâu dễ tiến lên, người không có hảo ý không ít, đa phần đều đi về phía trước, cuối cùng Ngô mẫu không những không thể tiến lên phía trước, ngược lại còn bị đẩy về phía sau.

"Đều vây quanh làm gì? Ai cho các người tụ tập đông người đứng trước cổng nhà người khác như vậy?" Lúc này lý chính rút cuộc chạy tới, nhìn tình cảnh chung quanh cũng biết không tốt. Sợ còn không lên tiếng sẽ xảy ra chuyện, vội vàng hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lý chính vẫn có lực uy hiếp nhất định, địa vị của ông ở trong thôn chỉ đứng sau Tam lão, ông vừa nói chuyện, chung quanh đều yên tĩnh lại, không ai có động tác nữa. Thím của Vô Lại vừa nãy vẫn còn la hét, lúc này cũng không dám lên tiếng.

Tách đoàn người ra, lý chính đi lên phía trước, nhìn thấy cổng bị đập cho không còn hình dáng, đen mặt lại, không vui nói: "Các người đang làm gì thế này, phá nhà sao? Đứng sai thì phải mời Tam lão lại đây quyết định mới phải chứ, hừ!" Phất tay áo, nhìn mấy kẻ vẫn cầm xẻng trong tay, gầm lên: "Lớn tuổi như vậy, nên tích chút đức, nhà người ta cô nhi quả phụ sinh sống không dễ dàng, năm đó ức hiếp người ta, hiện tại tại sao lại làm ầm ĩ lên? Có phải thấy mẹ nó không ở nhà, liền xuống tay hay không, nói cho các người, thôn chúng ta không thể tha thứ cho những kẻ lòng mang ý xấu như vậy!"

Mẹ mẹ Vô Lại trước giờ vẫn sợ lý chính, nhưng chợt nghĩ tới con trai ở nhà sống chết chưa rõ liền lên con, quăng xẻng trong tay xuống đất, tay vỗ ngực, bắt đầu khóc lóc om sòm: "Không sống, không sống nổi, đều bắt nạt chúng ta à! Ô ô... ông đi nhìn con trai của ta một cái đi, đến giờ vẫn còn hôn mê, đồ đi thấp hèn kia đừng nghĩ sẽ dễ chịu! Chỉ cần con trai của ta có chỗ nào không được, ta phải đến lôi nó đi dìm sông!"

Quệt nước mắt nước mũi một cái xong, mẹ hung ác nói: "Nói cho ông biết, hôm nay cho dù Tam lão đều ở đây, ta cũng đến đòi một lời giải thích, đồ đi thấp hèn kia đừng nghĩ sẽ dễ chịu! Chỉ cần con trai của ta có chỗ nào không được, ta phải đến lôi nó đi dìm sông!"

Lý chính không biết tình huống, nhất thời không tiện mở miệng, mà thím của Vô Lại cho rằng lý chính bị chị dâu làm cho khiếp sợ, con người đảo một vòng, hô: "Khỏi phí lời, chúng ta đập nát cổng, mau mau lấy bạc cho cháu trai xem thương, cầm tiền thuốc men trước, cái khác sau này hãy nói, dù sao nó cũng không trốn được." Mẹ theo tới đây chính là muốn mò mẫm chút tiền, đối với Tôn gia mẹ đã sớm trông mà thèm, nếu không phải kiêng kỵ Tôn mẫu, cũng sẽ không chờ tới hôm nay. Hiện tại dựa vào Vô Lại bị thương, phải gắng sức cắn xuống một miếng thịt.

"Ai dám! Có còn vương pháp hay không, chẳng lẽ thật sự không coi nhà ta ra gì!" Đột nhiên một thanh âm truyền ra, vô cùng tức giận.

Đoàn người tách ra, Chu Hải sắc mặt khó coi đi ra, chấp tay sau lưng gật gật đầu với lý chính, xoay người nổi nóng quát lớn: "Các người đang làm gì đây, muốn phá nhà người ta đúng không, hài tử nhà mình không biết giáo dục, hiện tại xảy ra chuyện ở đây phát tàn nhân cái gì! Tên vô liêm sỉ kia đã có lá gan xông vào nhà người ta, đánh chết cũng xứng đáng! Đây là ta không có mặt, lần sau để ta biết được, xem ta có đánh gãy chân hắn hay không, đến lúc đó xem Tam lão nói thế nào." Phất tay, xua xua: "Đều đi hết đi, coi như chuyện chưa từng phát sinh, nếu không thì đừng trách ta không khách khí."

Ở nhà nghe được tin tức, Chu Hải cũng không đi lên trấn nữa, kêu người đưa tin tới nhà người thợ khéo kia, nói ngày hôm nay mình không có thời gian, ngày mai sẽ đi qua, sau đó vội vã chạy tới đây.

Mâu thuẫn với Tôn mẫu, cho dù cũng không tình nguyện, đối với tỷ đệ Tôn gia, Chu gia vẫn luôn có chút không thoải mái trong lòng. Nhưng mặc kệ có mâu thuẫn gì, căm ghét tỷ đệ Tôn gia cũng được, dù sao cũng không thể trở mặt nhìn người khác bắt nạt tụi nó. Điều này rất dễ hiểu, còn tương đối phổ

biến trong xã hội, con người đều có xu hướng đồng tình nhỏ yếu, mà đối với người mình quen, cho dù cảm nhận không tốt, nhưng thấy họ bị ức hiếp thì cũng sẽ đứng ra. Càng không nói đến việc hãm và Tôn mẫu vẫn là phu thê, đương nhiên sẽ không đứng nhìn.

Mụ già tóc muối tiêu thấy Chu Hải thì hơi biến sắc, nếu Chu gia đứng về phe Tôn gia, mọi chuyện có chút không dễ xử lí. Chu gia chính là đại tộc ở nơi đây, nhân số đông đảo, một vị trong Tam lão cũng là người họ Chu, mà nhà mụ ở trong thôn không được hoan nghênh cho lắm, nếu tranh chấp với Chu gia thì sẽ không có phần thắng.

Biết không thể tiếp tục phá công, mụ cũng chẳng phải loại tốt lành gì, thay đổi chiêu số, đặt mông ngồi dưới đất, tay vỗ đất khóc rờn nói: "Ông trời ơi, ngài để cho ta chết đi cho xong, ô ô mắt không thấy tâm không phiền! Ô ô thế này còn có thiên lý nữa không? Con trai của ta bị đánh là đáng đời, khắp người nó đều là máu, nha đầu kia tàn nhẫn đến mức nào chứ, vết thương nó đâm ra còn lớn hơn cả lòng bàn tay, đầu ngón tay cũng hồng mắt rồi! Nếu như có chuyện bất trắc, tôn tử, tôn nữ nhà ta sao còn đường sống, có phải là ép ta mang theo chúng nó đi nhảy sông hay không đây?"

Hoàn toàn chính là đang tranh thủ đồng tình, nói càng đáng thương, người trong thôn mới càng đứng về phía mụ, đối mặt áp lực Chu Hải mới chịu buông tay.

Mụ tính toán khá lắm, có điều mụ đoán sai tình huống rồi, không phát hiện Ngô Thái Diệp cũng theo tới, theo như tính khí của Ngô Thái Diệp thì đã sớm phát tác, chẳng qua nàng thấy Chu Hải đứng ra, nên mới không tiện ra mặt. Hiện tại mụ càn quấy, mà Chu Hải lại không có mặt mũi nào đi cãi vã tay đôi, Ngô Thái Diệp dứt khoát đứng dậy, cười lạnh, nhanh nhẹn miệng nói: "A, hôm nay ta quả thật được kiến thức rồi! Tên khốn khiếp nhà bà chết đi, cả nhà bà không sống nổi, muốn nhảy sông tự vận tập thể? Vậy tên khốn nạn nhà bà làm sao dám tới Tôn gia trộm cắp chứ, Tôn gia chỉ có hai tỷ đệ, cuộc sống khổ sở hết sức. Làm sao xuống tay được không nói, bà đây là động vào hi vọng của Huệ tử, đồ vật bị nhà bà mang đi rồi, tỷ đệ Huệ tử mới là muốn nhảy sông tự vận!"

Vừa nói vừa ghen ngào, Ngô Thái Diệp rất đau lòng, vì tao ngộ của bằng hữu, cũng vì những kẻ trong thôn thường ngày thoát nhìn không tề lắm, thế nhưng trong lòng đều ôm giữ dục vọng đáng xấu hổ, nàng khiển trách: "Là vô lương tâm cỡ nào, đồ đặc nhà Huệ tử đầu phải do gió to thổi tới, đều phải tích góp từng chút một! Đệ đệ Huệ tử mới bao lớn đã phải lên sau núi đi đốn củi, nhọc nhằn khổ sở kiếm lấy chút tiền, mọi người đều nhìn ở trong mắt, khó khăn mức nào. Tên khốn kia nhà bà, thường ngày chẳng ra gì, trộm gà nhà này, mò chó nhà kia, chuyện xấu làm không ít. Lần này đang đem xông vào nhà người ta, bị làm bị thương cũng là đáng đời. Mọi người cũng nói một câu đi, nếu như đặt ở nhà chúng ta, nửa đêm bị trộm ghé thăm, đánh chết, đã thương cần phụ trách sao?"

Mấy người vốn nghe gọi mà đi theo, đối mặt Ngô Thái Diệp nhất thời có chút né tránh. Việc này nói ra xác thực rất thiếu đạo đức, hai hài tử Tôn gia rất không dễ dàng, mọi người cũng đều biết, chẳng qua là hiện tại nhìn thấy bọn họ trôi qua không tề lắm, trong nhà có không ít vật đáng tiền, trong lòng chợt thấy không thăng bằng, giống như người vẫn không bằng người, cuộc sống đột nhiên dễ chịu, không có mấy ai không nói thầm vài câu trong lòng. Thế nhưng, đối với khó khăn của Tôn gia, mọi người đều linh hội, tâm địa họ cũng không phải làm bằng tảng đá, ngoại trừ mấy thành phần cực kì cá biệt, người còn lại đều bị dao động chút ít, bắt đầu thiên hướng Tôn gia.

Quan trọng nhất chính là câu nói kia của Ngô Thái Diệp 'Nếu như đặt ở nhà chúng ta, đánh chết đã thương cần phụ trách sao?', tất nhiên là không cần! Không đánh chết là tốt rồi, ban đêm xông đến nhà người ta, không phải thứ tốt lành gì, chưa nói mất tiền tài, mà ngay cả mạng sống cũng khó khăn bảo đảm! Như thế đương nhiên phải đánh, làm bị thương cũng là đáng đời.

Thấy mọi người sắp không đứng ở phía bên mình, mụ cuống lên, trừng Ngô Thái Diệp một cái, mắng: "Nha đầu này bị uống thuốc lú hay sao thế, lại đi giúp đỡ người ngoài nói chuyện, có còn là người cùng thôn hay không, dĩ nhiên giúp người ngoài nói chuyện!" Phát tay nói: "Đi đi đi, về nhà chơi, nơi này còn chưa tới phiên nha đầu này nói chuyện."

Quay đầu nhìn Ngô mẫu, mụ tức giận gào lên: "Còn không đuổi con gái bà về đi, nơi này là chỗ người lớn nói chuyện, ai cho hài tử chỗ mồm vào? Cẩn thận nhà chồng tương lai ghét bỏ. Hừ."

Ngô mẫu cũng không phải người dễ ức hiếp, cãi lại: "Không cần bà phải bận tâm, con gái của ta như thế nào cũng phải do ta dạy, bà vẫn nên cố gắng dạy dỗ nhi tử của bà cho tốt đi, làm nhiều chuyện thất đức như vậy, cũng không biết có thể ới gặp báo ứng hay không. Còn có cháu gái bà nữa, làm ầm ĩ như thế, mới nên lo lắng có gà ra ngoài được không kia!" Trào phúng một câu tiếp câu, vô cùng căm ghét mụ này, nói tới nói lui, lại kéo tên đầu con gái mình, sao phải nhẫn nhịn mụ ta, dứt khoát nói ra mấy lời đâm trúng chỗ yếu hại.

Sắc mặt mụ già trở nên xanh mét, mụ đã sớm lo lắng, con trai mụ vô liêm sỉ, liên lụy đến tôn tử trong nhà, việc hôn nhân của tôn nữ cũng khó khăn, nhà người tốt căn bản không muốn lấy, lại còn có người thà rằng cưới không được, cũng không muốn kết thân. Lời này thật đúng là lợi kiếm, xuyên thẳng vào tim mụ, mụ nghiêng răng nghiêng lợi: "Chuyện nhà ta không cần bà quản, tôn nữ của ta không thiếu người muốn!"

Hừ một tiếng, mụ xem biểu hiện của mọi người, biết mình khóc lóc om sòm có lẽ cũng không còn tác dụng gì nữa, hơn nữa con tức khí lúc này bị cắt đứt, lúc này đã có chút xẹp xuống. Có câu nói 'Thừa thế xông lên mới tốt, lùi lại một lần là suy yếu một lần, đến lần thứ ba sẽ cạn kiệt.', hiện tại có thể nói là mụ không còn cổ khí kia chống đỡ, nhát gan hơn rất nhiều.

Thế nhưng chuyện bắt đầu thì không thể quên được, thấy không thể đại náo một hồi rồi dắt tất cả gia súc đi, mụ đành nói: "Bất kể nói thế nào, tiền thuốc thang của con trai ta Tôn gia phải bồi thường, một xu cũng không được thiếu! Nếu không chúng ta sẽ không dễ yên, nếu còn lè mề, ta mang chiếu tới nơi này ngủ, xem nó có thể ở lì trong nhà cả đời được hay không!"

Thấy miệng mụ ta nói lỏng hơn, lý chính cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, ông chỉ sợ mụ ta liều mạng, như vậy ra tay cũng khó, buông tha thì lại không ổn. Hiện tại nếu nói chuyện bắt đầu, như vậy là có thể từ từ nói chuyện, là nhiều đi ít, luôn có số lượng, đến lúc đó sẽ dễ làm hơn.

"Hả, là cái thuyết pháp gì, bà nói thử xem, rốt cuộc muốn bồi bao nhiêu tiền, hiện tại mẹ của hài tử không ở nhà, ta làm lý chính sẽ nói chuyện giúp, chờ mẹ hài tử trở về ta sẽ nói lại cho bà ấy nghe, đưa tiền tới nhà bà."

Thím của Vô Lại có chút ảo não, lần này có lẽ không lấy được bao nhiêu tiền, nói không chừng vẫn là một chuyến tay không, mụ cảm thấy không vui, vì lẽ đó cướp lời: "Vậy cũng không thể đưa ít được, mời lang trung xem thương thế cho đứa cháu kia của ta, cần bỏ ra nhiều tiền, ít nhất cũng phải bảy, tám xâu." Mụ dứt khoát giờ công phu sư tử ngoạm, đòi nhiều thì được nhiều, hơn nữa còn nói: "Đừng chờ mẹ nó trở về, trực tiếp dắt la la, trâu kia đem bán, thực sự không đủ thì đem cầm khế đất, phải lấy tiền nhanh, còn phải bốc thuốc đây!"

Căn bản không thể chờ đến khi Tôn mẩu trở về, Tôn mẩu lợi hại mụ không chống đỡ được, đến lúc đó chỉ sợ đồ ăn tối mồm cũng rơi mất. Cho nên, nói gì thì nói, cứ phải giao tiền ra luôn.

"Bảy, tám xâu? Bà thêm tiền tới điên rồi phải không, cho dù đánh chết cũng không cần đưa nhiều tiền như vậy! Còn có, việc này mắc mớ gì đến tới bà, đứng qua một đi, còn lắm mồm lần sau lao dịch ta sẽ bắt người nhà bà đi!" Lý chính nghe thấy giá tiền, sắc mặt liền không tốt, nổi nóng nói. Nếu như chỉ một xâu thì cũng thôi đi, coi như mua một bài học, bảy, tám xâu, đó chẳng phải là muốn lấy mạng người ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Mụ nói sẽ ở lý chỗ này, nhưng từ sau khi lập thu, khí trời mỗi ngày một lạnh dần, ban ngày thì có thể, nhưng tới nửa đêm không thể không bị lạnh rồi mắc bệnh. Tôn Huệ đã lường trước điều này cho nên không sợ, mụ ta muốn trải chiếu nằm trên mặt đất thì tùy mụ ta, nằng không tin mụ có thể ngây ngốc ở đây mười ngày nửa tháng.

Cau mày, Chu Hải thấy mụ già kia chưa từ bỏ ý định, mà Tôn Huệ rõ ràng không chịu nhường, dạo bước tiến lên, nói: "Huệ tử đưa thang qua đây, ta đi vào nói với con mầy lời." Cứ chống đỡ thế này trước sau đều không ổn lắm, cho dù tỏ ra bất chấp tất cả thêm một lần nữa, trong mắt người khác nằng chẳng qua chỉ là một nha đầu, vẫn cứ không an toàn.

Tôn Huệ suy nghĩ một chút rồi chuyển cái thang ra ngoài tường. Chu Hải có thể tới đây, bất kể lúc trước có mâu thuẫn hay không, Tôn Huệ cũng rất cảm kích, đã như vậy, nằng sẽ nhận ý tốt của ông ấy.

Chu Hải đi vào xong, Ngô mẩu cũng vội vàng vào theo, rồi mang thang vào bên trong. Mà Ngô Thái Diệp thì lưu lại, nằng muốn trông chừng mấy mụ già kia, phòng ngừa bọn họ có hành động gì còn có thể lớn tiếng cảnh báo.

Trong nhà chính, ba người tách ra ngồi xuống, Chu Hải cũng không đợi ngồi ấm chỗ thì đã mở miệng nói: "Hiện tại xảy ra chuyện này, một mình con tiếp tục ở đây cũng không an toàn, không bằng dọn về nhà đi, chờ mẹ con trở về nữa rồi tính, con nói thử được không?" Câu cuối cùng tuy đang hỏi ý tứ Tôn Huệ, nhưng Chu Hải cũng không muốn nằng không đồng ý.

"Cảm ơn Chu thúc phụ, thế nhưng con không định làm thế." Tôn Huệ nói rất nhẹ nhàng, nhưng nghe ra được sự kiên định bên trong, lại tiếp: "Lúc này dọn đi rồi, bọn chúng sẽ tưởng rằng con sợ hãi, sau này còn không biết bị ức hiếp tới mức nào đâu! Bản thân con thì chẳng sao, nhưng dù gì cũng phải suy nghĩ cho đệ đệ con nữa, hấn không thể làm rùa rụt đầu, tương lai sao có thể tìm thế tử?"

Chu Hải nhất thời cứng họng, hấn không nghĩ nhiều như vậy, hấn chỉ muốn trước tiên vượt qua chuyện trước mắt, về phần chi tiết phía sau thì từ từ bàn bạc. Cho nên khuyên nằng cũng không tốt.

"Không dọn đi thì làm sao bây giờ, ban ngày chúng ta còn yên tâm, ban đêm không thể không lo lắng, nếu lại xảy ra chuyện như tối hôm qua thì phải làm sao đây?" Ngô mẩu mở miệng, nói: "Con mới bao lớn, ngày hôm qua hấn nhất thời chưa chuẩn bị con mới có thể làm hấn bị thương, đổi lại hấn thận trọng hơn, vậy sẽ càng nguy hiểm. Nghe ta nói, hay là tạm thời tránh đi, chờ chớ con trưởng thành rồi thì sẽ có thêm một trợ lực, người khác cũng kiêng kỵ chút ít."

Bà khuyên như vậy là vì sợ đứa nhỏ Huệ tử này nhất thời làm chuyện đại dột, cuối cùng làm bị thương chính mình.

Tôn Huệ cũng có nghĩ qua, liệu có nên tạm thời tránh đi, chờ xây nhà xong xuôi, công lớn tường cao khóa sắt, người khác cũng không thể đi vào. Thế nhưng nằng vẫn bác bỏ, hiện tại né tránh, ở trong mắt những người khác lại chính là sợ hãi, sau này càng dễ bị người ta bắt nạt!

Không bằng ở đây chịu khổ mấy ngày, có Vô Lại lúc trước làm ví dụ, những tên khác cũng bị chấn nhiếp một chút. Hơn nữa Tôn Huệ không định ngồi im chờ chết, nằng đã có dự tính, cho dù lại có người xông tới, nằng cũng có thể ngăn cản.

Sức lực thì nằng không có, so với nam tử trưởng thành, chắc chắn là nằng kém xa. Nếu như đối đầu trực tiếp, nằng tuyệt đối không có quả ngon để ăn. Cho nên, nằng phải tránh né chỗ yếu của mình, đòi trước thấy rất nhiều chiến dịch lấy ít thắng nhiều, một là làm thủy công(mượn sức nước để công kích) hai là hỏa công. Thủy công thì không dễ thao tác, cũng không có điều kiện. Nhưng hỏa công lại đơn giản nhiều, hiện nay khí trời mát mẻ, quần áo trên người nhiều hơn, không may dính phải đóm lửa, nhất định sẽ cháy lên rất nhanh! Đến lúc đó quân hấn là nam tử cường hấn khi gió gù, đều phải gục xuống.

Cuối cùng, vẫn không có cách nào thuyết phục Tôn Huệ, Chu Hải đi về trước, nghỉ buổi tối để cho nữ nhi tới đây, hẳn thì ngủ ở một phòng khác, cứ như vậy qua mấy ngày, chờ Tôn mẫu trở về, để cho bà ấy quyết định. Rốt cuộc vẫn không phải là nữ nhi của mình, không thể mạnh mẽ ép buộc, thế nhưng vẫn không an tâm, như vậy buổi tối cứ tới đây giúp đỡ đi.

Mụ già mẹ Vô Lại nghiêng rằng ken kết, mụ này sinh ác độc ngồi ăn vạ ngoài cổng, vừa khóc vừa gào thét, mới đầu còn có người nhìn, nhưng theo thời gian trôi qua, đám người dần dần tản đi, dù sao bọn họ còn bận việc trong nhà, không thể nào ở mãi nơi này xem náo nhiệt được. Huống chi chẳng qua chỉ là kịch do một người tự biên tự diễn, chẳng có gì đáng xem, không lâu sau, tốp năm tốp ba lúc này đều đã tản đi hết. Ngay cả thím Vô Lại cũng không còn kiên nhẫn nữa, nhận thấy lần này có lẽ không xơ mui được gì, hùng hù hỏ hỏ vài câu rồi nhấc cái cào lên rồi đi.

Ban đêm Chu Đồng tới đây, gọi Tôn Huệ, trong ánh mắt tàn bạo của mụ già mẹ Vô Lại, trào lên cái thang bò vào trong. Nói là đừng có sợ, cha nàng xử lý sự tình trong nhà xong sẽ lập tức tới đây.

Thật ra, trong giây phút này Tôn Huệ rất là cảm động, ở đời trước rất ít khi nàng được cảm nhận thứ tình cảm này. Hòa thuận thì là tốt, không hòa thuận thì sẽ không tốt, thân nhân có chút mâu thuẫn có khi cả đời cũng không qua lại với nhau, không cần biết người có gặp phải phiền toái, không bỏ đá xuống giếng đã may mắn lắm rồi. Còn ở nơi đây, mọi người cũng từng cãi nhau tranh chấp, không nói chuyện với nhau lâu như vậy, vậy mà không ngờ tới khi xảy ra chuyện bọn họ vẫn đứng ra. Hơn nữa còn nguyện ý nhận nàng về ở, tới bây giờ mặc dù mình đã từ chối, vẫn còn lo lắng cho mình, còn tới đây giúp.

Điều này làm chấn động các giác quan của Tôn Huệ, làm cho nàng ý thức được, có lẽ ở nông thôn này, có bất hòa đến mấy, nhưng chỉ cần không liên quan đến ích lợi, người bên cạnh vẫn vui lòng đưa tay ra giúp người.

Mụ già thì sống chết phải đòi bồi thường, mỗi ngày đều đi qua đây, ngồi cửa khóc rống một trận, dĩ nhiên, thời gian không xác định, có lúc là rạng sáng, có lúc nàng sắp đi ngủ. Là vì muốn làm cho Tôn Huệ không được yên.

Ồn ào có, nhưng không dám tiến thêm một bước, bởi vì có kỵ Chu gia. Hiện tại ban đêm Chu Hải tới trông chừng, những kẻ khác không muốn đối đầu với hắn, dù côn lưu manh đều có chung một kịch bản, thích ức hiếp những kẻ thấp cổ bé họng không có dòng họ thế lực, đối tượng giống như Chu gia bọn chúng sẽ không dám trêu chọc, sợ chọc ra chuyện lớn.

Mãi cho đến ngày nọ của một tuần sau đó, khi lá ngoài đường chóm rụng, y phục trên người mọi người cũng dày lên, một chiếc xe lửa lọc cọc chạy trên đường nhỏ về thôn, bên cạnh còn có hai con trâu choai choai đi theo, cả người lẫn vật đều toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

Xe lửa vào thôn vẫn chưa dừng lại, trực tiếp hướng về phía sau núi vắng vẻ mà đi, dọc theo đường đi có người nhìn thấy đều thăm thẳm thì thì, chỉ chỉ trỏ trỏ, toàn là bộ dạng xem náo nhiệt. Bọn họ không ngờ hôm nay Tôn mẫu lại trở về, xem ra sắp có hành động lớn, cũng không biết ai sẽ áp chế ai.

Thì ra là thế này, nghỉ ngơi bồi bổ nhiều ngày như vậy, Vô Lại đã bình phục tốt lắm, hơn nữa còn được cung ăn cung uống, không những hồi phục hoàn toàn mà còn mập ra không ít! Thân thể lưu loát rồi, Vô Lại nghĩ tới hung thủ hại mình phải nằm trên giường lâu như vậy, hẳn hẳn nghiêng rằng ken kết. Hơn nữa mẹ hắn khóc lóc ăn vạ nhiều ngày như vậy mà không đòi được một văn tiền nào, vừa nghĩ là thấy không cam lòng, cho nên ngày hôm trước Vô Lại bắt đầu liên lạc với đám đồng bọn của mình.

Tất cả những kẻ giao hảo với hắn đều không phải người tốt, lương tâm ngay cả chó cũng không nhìn, nghe Vô Lại nói vậy liền vỗ ngực hưởng ứng. Bảo là muốn lấy hết toàn bộ gia súc gia cầm của Tôn gia mang lên chợ bán, được tiền rồi mọi người chia nhau mua rượu uống, sau đó thuận tiện dạy dỗ Tôn Huệ một chút.

Lúc này đang tập hợp trước cổng nhà Tôn gia, cầm đại bông(cây gậy lớn), chuẩn bị nạy cổng ra.

Mấy người bọn chúng đều có sức lực lớn, không giống như đám mụ già thay phiên nhau tay xèng tay cuốc đập phá mà cùng lắm chỉ tạo ra được vài dấu vết trên cánh cổng, bọn chúng đều là những thanh niên khỏe mạnh, mỗi lần cầm đại bông đập mạnh, cánh cổng gỗ đều rung lên không dứt, nếu không phải mỗi ngày Tôn Huệ đều chất đồng đất bùn cục đá phía sau, sợ rằng chỉ mấy phát đập là cổng đã bị mở ra. Nhưng cho dù như vậy, nhìn tình hình chắc hẳn không chống được bao lâu.

Trong nhà chỉ có một mình Tôn Huệ, hôm nay Chu Đồng không ở đây, buổi sáng nàng đã trở về bên kia rồi, mà Ngô Thái Diệp thì ở nhà trông cháu không tới. Ghé sát mắt nhìn qua khe cửa thấy mấy người bên ngoài, Tôn Huệ hít sâu một hơi, biết thế này e rằng không xong. Chỉ bằng một mình nàng, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, có thể bảo toàn bản thân thì đã là vạn hạnh rồi.

Nhìn Sói đang đề phòng cao độ, Tôn Huệ tiến lên kéo nó lại, nếu như chỉ có một người, còn có thể liều một phen, nhưng hiện tại, cho dù là chó trường thành thì cũng vô cùng nguy hiểm. Nàng đang nghĩ có nên thả nó đi hay không, lúc trước Sói hung hăng cắn Vô Lại một miếng, chờ Vô Lại đi vào, nhất định sẽ không bỏ qua cho nó. Cẩn rằng một cái, dẫn theo Sói đi về phía hậu viện, chạy thẳng tới dòng suối có lẽ có thể thoát được, về phần đồ đạc trong viện, hiện tại chỉ có thể bỏ đó, chờ thực lực mạnh rồi tất nhiên phải đòi trở về!

Không đợi Tôn Huệ làm ra hành động hi sinh, rầm một tiếng, cổng bị đập thành mấy khối, tên đại hán cầm xèng đào đất sắp sửa xông vào. Nhìn thấy Tôn Huệ đang định rời đi, trong mắt Vô Lại tràn đầy lửa giận, hận không thể giết nàng, lạnh lùng nói: "Đồ đi mày đi đâu thế? Sao, không muốn ra gặp các đại gia?"

Những tên đại hán(người đàn ông vạm vỡ) cầm xèng hoặc đại bông trong tay nghe vậy thì cười hô hô lên, nhìn chằm chằm Tôn Huệ một cách xấu xa.

Tôn Huệ dừng bước, sợ hãi nhìn người tiến vào, trong lòng thầm đếm, một, hai..... năm, lại có năm người, thật sự là xong rồi! Nuốt nước bọt một cái, Tôn Huệ mím môi: "Người dám đến đây sao, thật sự không sợ lý chính sao? Đợi đến lần lao dịch sau, các người chuẩn bị đi." Mặc dù biết bọn chúng

đám tới đây nghĩa là chưa chắc đã sợ cảnh cáo của lý chính, nhưng hiện tại không có cách nào khác, nàng vẫn muốn thử xem có thể dọa lui bọn chúng hay không.

Vô Lại tiến lên một bước, quát to: "Con đi nhỏ đến lúc này còn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần chúng ông đây không đánh chết mày, lý chính dù tức giận thì như thế nào? Có thể làm gì mấy người bọn ông?" Nếu thật sự e sợ lời lý chính, bọn chúng cũng không ra ngoài làm chuyện này, thể diện thì phải cho, nhưng nếu bọn chúng thật sự ra tay, nếu lý chính không sợ trả thù thì mới dám tận sức trừng phạt.

Tôn Huệ ra vẻ trấn định, đề phòng nhìn bọn chúng, nói: "Các người muốn làm gì, chuyện này cùng các người vô can, xin rời đi trước, ngày sau ta sẽ mời uống rượu. Dĩ nhiên, chỗ tốt nhất định sẽ cho, các người thấy sao?" Định chỉ tiền cho bọn chúng, chỉ cần chỉ cần bọn chúng rời khỏi, tốn kém chút tiền nàng cũng chịu.

Đáng tiếc, mấy tên đại hán cười ha ha, ý tứ cười nhạo lộ rõ, hiển nhiên không tên nào định thối lui.

Vô Lại thấy thế cười lớn một tiếng: "Ha ha, thật là vui chết ông. Đồ đi mày quả nhiên không đơn giản, lại còn định kéo người từ chỗ ông, đáng tiếc bộ dạng mày quá khó coi, nếu không còn có thể có hi vọng theo chúng ông chơi đùa, nói không chừng ông đây còn giúp mày một tay." Lời này mang tính vũ nhục nặng nề, nếu truyền đi ra ngoài, thanh danh Tôn Huệ sẽ hồng mất!

"Không có gì đáng ngại, ông không chê, chỉ cần mày nguyện ý, vậy cứ đi theo ông chơi đùa đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Không lâu sau, mấy người có uy vọng trong thôn cũng tới, đối với sự kiện này, Chu lão lấy đạo lý công bằng ra nói: "Thôn chúng ta mấy đời nay chưa từng xảy ra chuyện ác liệt như vậy, các vị thương lượng xem nên xử phạt thế nào cho tốt."

Chỉ vào mấy tên du côn từ thôn khác tới, Chu lão nhìn một cậu thanh niên: "Chạy nhanh chân, mời chủ sự thôn bọn chúng tới đây, miễn cho sứt mẻ tình nghĩa giữa hai thôn." Nói lời này rõ ràng là không định buông tha, theo lẽ thường là giao kẻ phạm tội cho thôn bọn chúng, để cho bên đó xem rồi làm, mà bây giờ, e rằng nhất định phải bị trừng phạt rồi.

Đã mất đại bông, Tiền Lâm bị dọa cho hoảng hốt, liên tục xin tha: "Chuyện này không liên quan đến ta, là thôn các người tự bảo chúng ta tới, nếu như mạo phạm ngài, bây giờ ta đi luôn!" Không phải là hấn nhất gan, mà là đang trên đất nhà người ta thì tuyệt đối không thể chọc tới thể diện của dòng họ người ta, có đôi khi bọn họ còn lợi hại hơn cả Huyện lệnh nữa. Bọn họ đôi khi thay mặt pháp luật, chỉ cần có quyết định, cho dù chọc tới trong huyện, bình thường cũng không có người quản. Huống chi chuyện này vốn là bọn chúng không đúng.

Vô Lại cũng nóng nảy vô cùng, hấn không thể nhào lên cắn hấn một miếng: "Đừng đẩy hết tội lên người ta, tự người tham tiền còn trách được ai? Chẳng qua trong lúc uống rượu ta chỉ thuận miệng oán trách hai câu, là người đề nghị, giờ đừng có chống chế nữa." Tuy biết mình trốn không thoát, nhưng hấn cũng không hy vọng mọi sai lầm đều do hấn gánh chịu.

"Được rồi, đừng kêu nữa, dù sao một tên cũng trốn không thoát." Chu lão chẳng thèm mở mắt liếc hấn, uy nghiêm nói. Chợt nhìn qua Ngô mẫu, Chu lão phân phó: "Vợ Ngô gia, đưa Huệ nha đầu đi nghỉ ngơi đi, lát nữa còn có chuyện để nói." Lão biết Ngô gia và Tôn gia giao hảo nên mới bảo Ngô mẫu đưa Tôn Huệ rời đi, về phần Tôn mẫu, cần ở chỗ này làm chứng.

Ngô mẫu đẩy đám người ra bước lên, chào Chu lão xong, kéo Tôn Huệ rời đi.

Tôn Huệ vốn không muốn rời đi, nàng muốn ở đây xem kết quả trừng phạt cuối cùng. Thế nhưng việc này không thể thuận theo nàng, ở đây toàn là người lớn, đại nhân nói chuyện, trẻ con không thể đứng hóng, cho nên ngay cả Tôn mẫu cũng đồng ý con gái rời đi.

Vừa đến Ngô gia đã thấy đệ đệ Tôn Dẫn ở đó rồi, thì ra hấn thấy tình huống không ổn, sợ mẹ thua thiệt, vội vàng đến tìm bác Ngô.

Chuyện là thế này, lúc bác Ngô về nhà vốn đã nghe thấy chuyện Vô Lại tác oai tác quái, đang định rửa mặt qua loa rồi sẽ đi sang xem, không ngờ lại thấy Tôn Dẫn lao vội vào nhà kêu cứu.

Nghe chuyện, Ngô phụ không kịp thay quần áo đã vội vã đi ra ngoài, thấy Tôn Dẫn định đi theo bèn bảo con trai ngăn cản.

Sợ đến lúc đó gây gộc không có mặt sẽ làm hấn bị thương.

Ngô cha ra cửa, gặp được lý chính, biết ông ấy cũng đi tới Tôn gia, vội cúi nói: "Ông đi trước ổn định tình hình, tôi đi gọi người rồi đi qua sau." Chuẩn bị lấy thế đề người, nhất định phải làm cho đám du côn biết, Tôn gia không thể bị ức hiếp si nhục, nếu lần này không giải quyết được, sẽ còn có lần sau.

Lý chính gật đầu, nói: "Được, ông đi mời Tam lão, lần này phải cho bọn chúng một bài học mới được." Lý chính rất tán đồng, chuẩn bị trừng phạt mấy tên này một trận ra trò.

Ngô Chi thấy hai tỷ đệ bọn họ tâm thần không yên, biết là để ý kết quả chuyện này, liền bảo muội muội tới đây tiếp chuyện, hần đứng lên nói: "Hai người ngồi một chút, ta đi qua bên kia đi nhìn một cái, có kết quả sẽ lập tức tới đây thông báo." Hần cũng được coi là người lớn, hơn nữa còn là nam tử, đi qua sẽ không bị đuổi đi, đứng xa cũng có thể nghe một chút.

Tôn Huệ rất ngại ngùng, Ngô Chi đi đường dài nhiều ngày như vậy đã rất cực khổ rồi, lại còn bắt hần đi qua hỏi thăm, thời gian dài còn chưa được nghỉ ngơi, bèn từ chối: "Đừng đi, huynh mau đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi, kết quả dù sao cũng không thay đổi, biết sớm hay biết muộn không có gì khác nhau."

"Không sao, ta ở trên xe đã chợp mắt trong chốc lát rồi, không mệt lắm, phải đi hỏi thăm một phen thôi."

Nào có chuyện không khác nhau, sớm biết kết quả một chút, tâm trạng sẽ không thấp thỏm như vậy. Sở dĩ Tôn Huệ nói câu đó, Ngô Chi biết, là không muốn hần mệt mỏi còn phải đi thăm dò giúp.

Lúc này Ngô mẫu chợt bước vào, dặn dò: "Ta đây đi qua nhìn một cái, Ngô Chi con mang Duẩn nhi tới phòng con nghỉ ngơi, Thái Diệp ở đây chuyện trò với Huệ tử, có gì mới ta sẽ trở lại."

Tôn Huệ bất an trong lòng, nhưng nghĩ tới đệ đệ và Ngô nhị ca lúc này hần đã mệt muốn chết rồi, nét mặt tỏ ra tươi cười nói: "Được rồi, hai người đi nghỉ ngơi đi, có kết quả, tỷ sẽ gọi Duẩn nhi mà." Ngô Chi đẩy Tôn Duẩn, hần là người lớn mà còn có chút chịu không nổi, Tôn Duẩn sao có thể không mệt được.

Thấy đệ đệ và Ngô nhị ca đi nghỉ ngơi rồi, Tôn Huệ có chút đứng ngồi không yên, nàng không biết kết quả thương nghị cuối cùng sẽ có dạng gì. Mặc dù bây giờ xem lại, tình hình tương đối nghiêng về nhà mình, nhưng nàng chỉ sợ kia người nhà năm tên du côn kia tới đây làm âm ỉ một phen, lại còn kéo theo thân thích, cuối cùng cũng là nhà mình lợi. Dù sao nhà nàng là hộ từ bên ngoài tới, nàng không thể không lo lắng.

"Muội cứ bình tĩnh, đừng có lo lắng quá, tỷ nghe mẹ nói, hiện tại lý chính và Chu lão đã quyết định xử lý đám du côn này, bằng vào uy vọng của Chu lão, cộng thêm thủ đoạn của lý chính, lần này đám du côn nhất định gặp họa rồi." Ngô Thái Diệp cười an ủi, vỗ tay bạn tốt nói: "Cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, chờ tin tức tốt đi, có chuyện lần này, những kẻ khác cũng không dám tính kế nhà muội nữa."

"Được như vậy thì tốt rồi." Tôn Huệ gật đầu.

Nàng không muốn gặp phải chuyện như vậy nữa, chỉ muốn sống thật tốt, chứ cứ như bây giờ thì nàng không thể an tâm một chút nào, tùy thời đều phải đề phòng, vừa mệt người, vừa không biết đến khi nào cuộc sống mới khá khá lên được.

Chờ đợi thật là lâu, nếu như không có Ngô Thái Diệp ở bên cạnh nói chuyện cùng, e rằng Tôn Huệ sẽ không đợi được.

Bởi vì không chỉ liên quan đến người trong thôn, mà bốn tên du côn Vô Lại lôi kéo tới lại là người của hai thôn khác, Chu lão sai một kẻ gọi là Hậu Sinh kia đi mời người chủ trì của hai thôn tới đây, còn cả người nhà đám du côn đó nữa. Ngô nhớ gặp chuyện không may, còn phải kịp thời mời đại phu tới băng bó vết thương. Việc này rất mất thời gian, tới khi xong xuôi, thời giờ đã không còn sớm.

Chuyện xảy ra ở Tôn gia rất dễ xác định, vốn là đám du côn tới để cướp đoạt, thế nhưng có một việc khó làm chính là người nhà bọn chúng tới làm âm ỉ, Tôn gia lại không có dòng tộc dựa vào, rất có thể sẽ phải chịu thiệt thòi. May mà ở thời điểm mấu chốt, Chu lão mở miệng, cứng rắn yêu cầu mọi người dựa vào quy định của thôn để làm. Nói không thể phá hư quy củ, hơn nữa chuyện này gây ra ảnh hưởng vô cùng không tốt, kiên quyết yêu cầu phải trừng phạt thật nặng.

Lý chính là người đầu tiên đứng ra ủng hộ, ông bị Vô Lại khiêu khích chọc giận nhiều lần, ban đầu không định nghiêm trị, nhưng hiện tại ông sửa lại chú ý, ai bảo Vô Lại dám uy hiếp người nhà của ông! Không cho hần một bài học, hần còn tưởng rằng ông là kẻ dễ bắt nạt.

Có hai người này tạo áp lực, hơn nữa đám du côn vốn không được mọi người chào đón, dần dần mọi người bắt đầu không quan tâm đến việc người nhà du côn nháo loạn, bắt đầu thương nghị xem nên trừng phạt như thế nào.

Có đề nghị phạt tiền hay đem tế hà bá, cũng có đề nghị chờ đầu năm sau đi đào kênh.

Cuối cùng vẫn là Chu lão hạ quyết định, không chỉ chi ra một khoản tiền cho Tôn gia tu sửa vật dụng hư hao, mà còn lệnh cho tộc nhân mang bọn chúng đi quỳ ở từ đường, một tháng không cho phép ra, hơn nữa lại quất thêm hai mươi roi để răn đe.

Án phạt này không thể nói là không nghiêm, nhất là quất roi, roi này không phải roi mây bình thường, mà là roi ngựa có gai nhọn bên ngoài, roi rất dài, quất lên người sẽ đau đến chết đi sống lại. Hai mươi roi này, mặc dù không chí mạng, nhưng tuyệt đối khó có thể thừa nhận. Năm đại hán, mỗi tên mới bị quất năm roi đã nằm trên mặt đất lăn lộn, gào khóc thảm thiết.

Chu lão xử lý những chuyện này xong cũng không nói với Tôn mẫu câu nào mà đã rời đi.

Lý chính ở lại chờ người nhà năm tên du côn được người nhà dắt díu nhau đi, gật đầu chào Tôn mẫu xong mới rời khỏi.

Cuối cùng chỉ còn Ngô mẫu và Ngô phụ lưu lại, tràn đầy vui mừng nói: "Giờ thì tốt rồi, có chuyện này làm gương, những kẻ khác tuyệt đối sẽ không dám làm bậy."

Tôn mẫu miễn cưỡng cười cười, đầu xót trong lòng bà lúc này còn chưa thể nguôi ngoai, nghĩ tới con gái bị nguy hiểm nhiều ngày như vậy mà lại không có mình ở bên cạnh, rất muốn đánh bọn chúng thêm một trận, đáng lẽ bà nên sớm nghĩ đến mới đúng, nếu lúc trước bà để cho con gái tới Chu gia ở tạm, có lẽ con gái đã không gặp chuyện này.

Đều là người làm mẹ, Ngô mẫu thấy Tôn mẫu như vậy, đại khái biết bà đang suy nghĩ gì, bèn khuyên lơn: "Bà cũng đừng quá lo lắng. Tuy nói có một đêm qua thật hơi nguy hiểm, nhưng cũng may chó con cảnh giác nên không bị làm sao. Trái lại Vô Lại mới bị thương nặng, người nhà của hắn tới náo loạn, là Chu Hải ra mặt trước, cuối cùng cũng là hắn dẫn theo con gái tới đây ở cùng. Vô Lại hình như đã nghe ngóng trước, biết hôm nay Chu Hải không có ở đây, mới dẫn người tới, nhưng cũng may hôm nay bà trở về kịp. Cũng phải nói là Huệ tử rất may mắn, sau vận rủi tất sẽ có phúc báo."

Tôn mẫu thật sự không ngờ Chu Hải sẽ ra mặt, hơn nữa hôm nay Chu lão kiên quyết như vậy, nghĩ thử cũng đoán được là do Chu Hải mời, nếu không cho dù Chu lão chán ghét đám du côn, cũng sẽ không đụng tới bọn chúng. Bà cảm thấy có chút phức tạp, bà là người một là một, hai là hai, ân tình luôn nhớ trong lòng. Nghĩ lại thấy hơi tự trách mình, lúc trước có lẽ mình có chút không đúng, nhất là chuyện mấy mẫu kia...

Ngô phụ mở miệng: "Được rồi, đừng nói nữa, đi đường cũng mệt mỏi rồi, để cho chị ấy nghỉ ngơi đi."

"Tôi đã bảo Nhị tiểu tử dẫn Duẩn nhi nghỉ ngơi, lúc này chắc hắn nó đã ngủ, cứ để hắn ở nhà tôi một đêm đi. Ngày mai rồi trở về." Ngô mẫu nói: "Huệ tử đại khái không yên lòng, để tôi bảo Thái Diệp đưa nó tới đây, mẹ con hai người trò chuyện. Nhớ, đừng nói chuyện quá lâu, đoạn đường này đã bốn ba dặm nhọc rồi, phải chú ý nghỉ ngơi dưỡng thần."

Trên đường trở về, Ngô phụ đột ngột mở miệng: "Chu Hải này, không nghĩ tới không chỉ giỏi nghề mộc, mà thủ đoạn cũng không đơn giản."

"Sao ông lại nói thế?" Ngô mẫu khó hiểu hỏi, bà hoàn toàn không nhìn ra Chu Hải đùa bốn thủ đoạn gì.

"Hắn mời Chu lão tới đây, không chỉ giúp Tôn gia giữ thể diện, áp chế đám du côn kia, hơn nữa rõ ràng còn nói cho mẹ con Huệ tử biết, 'Tôn gia các người ở nơi này là hộ bên ngoài, muốn sinh tồn, phải dựa vào Chu gia, đừng chơi đùa thủ đoạn, đắc tội người không nên đắc tội.' " Chu lão tới đây, rõ ràng là để tiết lộ tin tức này.

Ngô mẫu hít một hơi thật sâu, bà có chút không dám tưởng tượng: "Không thể nào, tôi còn tưởng rằng họ Chu này không tệ."

"Tính tình ông ta dĩ nhiên không xấu, hắn cũng không muốn thấy Tôn Huệ bị ức hiếp sỉ nhục, chẳng qua thời điểm ra tay đúng là có chút ý tứ cảnh cáo." Chu Hải dĩ nhiên không phải là kẻ vô tình, hắn vẫn rất quan tâm Tôn gia, thời điểm Tôn gia bị bắt nạt hắn cũng có thể giúp một tay.

"Vậy phải làm sao bây giờ, mẹ con Huệ tử biết không, nếu không tôi nói với bà ấy một chút?"

"Không cần, bà cho rằng mẹ Huệ tử là một người đơn giản sao, bà ấy rất rõ ràng đấy!"

Ở một nhà khác, một phụ nhân (người phụ nữ đã có chồng) mặc váy ngắn thêu hoa, dáng vẻ hơi gầy gò, hỏi một vị phụ nhân khác: "Thế nào, chuyện Ngô tẩu tử kể đã an ổn chưa?"

"Chị dâu em nói đã an ổn rồi, là Chu lão ra mặt." Phụ nhân, cũng chính là bác của Ngô Thái Diệp, thờ dài nói: "Đứa nhỏ Huệ tử kia em đã gặp rồi, thật đúng là gặp họa không đầu. Cũng may nó làm việc ổn thỏa, có quyết định, đầu óc sáng suốt, mới không có bị thương."

Trong mắt người phụ nhân hơi gầy hiện lên một tia sáng, giống như có ý nghĩ gì, thế nhưng bà chỉ lạnh nhạt mở miệng: "Không sao là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55:

Chuyện này giải quyết xong Tôn mẫu mới có thể bớt đi một mối bận tâm để mà yên tâm nghỉ ngơi. Vừa nằm xuống giường đã ngủ thiếp đi, mãi đến tận buổi trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, đây là bởi vì đói quá nên mới tỉnh. Nếu như bụng đã no nê, ngủ thẳng tới ban đêm cũng không phải là vấn đề.

Vừa vận Tôn Huệ đã chuẩn bị xong bữa trưa, đồ ăn khá là thanh đạm, cháo ninh nhừ, đĩa rau xanh xào, còn có một đĩa đậu hũ chấm tương. Tôn mẫu ăn liền hai bát, đang định ăn tiếp thì bị Tôn Huệ ngăn cản. Đói bụng hai bữa rồi đột nhiên ăn quá no sẽ không tốt cho dạ dày.

Lau miệng xong, Tôn mẫu vẫn còn cảm thấy hơi uể oải, dọc đường đi vốn đã cực kỳ hao tâm tổn trí, lúc đó ban đêm hầu như không ngủ được, sau khi trở về còn phải đánh một trận, ngay cả hán tử mình đồng da sắt cũng có chút không chịu nổi. Phải cố gắng tỉnh dưỡng thêm mấy ngày hồi phục đầy đủ tinh khí thần mới có thể trở lại như trước kia.

Thu dọn bát đĩa xong, thấy mẹ ngồi xuất thần, Tôn Huệ đi tới, nhẹ giọng nói: "Không bằng mẹ vào phòng nằm nghỉ thêm một lát, dù sao cũng chẳng có chuyện gì."

Con gái lên tiếng làm cho Tôn mẫu phục hồi lại tinh thần, bà không định đi nằm nữa, ngủ lâu như vậy cũng được rồi: "Thôi, giờ mà ngủ có khi còn mệt

hon, ta ngồi đây một lát là được." Nhìn con gái nói: "Không có chuyện gì thì hai mẹ con chúng ta tâm sự, miễn cho ta ngồi không ngủ gật mắt."

Chuyển ghế sang ngồi bên cạnh mẹ, lúc này Tôn Huệ đang rảnh rỗi, ngồi tán gẫu với mẹ cũng tốt, vừa vãn nang khá là tò mò về chuyện đi vừa rồi của mẹ, muốn nghe một chút.

Chỗ cần đến là quận Khánh Gia, đó là một quận nằm chéch về phía bắc, nhà cửa không giống bên này, phong tục cũng khác. Nghe nói mức độ phồn hoa cũng không so được với bên này. Bọn họ bốn, năm mươi người cùng đi chung đường, đảm nhiệm gần trăm xe hàng hóa, lấy lá trà, vài bông làm chủ, chen lẫn một ít hàng hóa loại khác, nhiều thứ như thế vậy mà vừa đến quận Khánh Gia không tới ba ngày đã bán hết sạch.

Tiền kiếm được không chỉ có ba thành lợi nhuận, Tôn mẫu cứ tưởng sẽ thu được tiền vốn ngay tại chỗ, thế nhưng mọi chuyện lại không kết thúc như vậy. Một chuyến đi này cũng không dễ dàng, sao có thể đi người không trở về.

Do đó, trước khi khởi hành một ngày, bọn họ tảo xuống khắp các thôn xóm trong quận, mua về đủ loại hoa quả khô, chế phẩm đặc biệt, mà Tôn mẫu làm theo Ngô gia, nhờ bọn họ xem giúp mấy con gia súc tốt để mua về.

Phía bắc quận người ta nuôi khá nhiều lừa và ngựa, so với khắp vùng Giang Nam mà nói, giá cả nơi đây chênh lệch rất nhiều, hơn nữa phẩm chất gia súc còn tốt hơn một chút, bởi vậy nếu mua đắt về bán cũng có thể kiếm được một khoản tiền.

Tôn Huệ nghe khá say sưa, linh hồn nàng không thuộc về nơi đây mà vẫn duy trì ký ức đời trước, nói tóm lại nàng là kiểu người không thích ngồi yên một chỗ, đặc biệt là không có trò gì để giết thời gian, cho nên nàng luôn nghĩ có thể ra ngoài đi vòng vòng mới được, chứ cứ ở yên một chỗ nàng cảm thấy rất tẻ nhạt.

Đang lúc nói chuyện thì Tôn Duẩn chạy vào, hần cũng vừa mới thức giấc, Ngô mẫu sợ hần đói bụng nên không để cho hần ngủ tiếp, bảo Ngô Chi đi đánh thức hần.

Tôn Duẩn vốn định trở về nhà ngay, ăn trưa ở nhà, thế nhưng Ngô mẫu không đáp ứng mà giữ hần ở lại ăn cơm trưa xong mới thả hần đi.

Tuy đã nghe Ngô mẫu nói rồi, trong nhà hết thấy đều tốt, kẻ bị phạt chỉ có đám du côn kia, thế nhưng không được nhìn thấy tận mắt thì sẽ không yên lòng.

Mãi đến tận khi nhìn thấy mẹ và tỷ tỷ đang thành thoi tán gẫu, Tôn Duẩn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đã ăn cơm ở nhà bác Ngô sao?" Thấy đệ đệ, Tôn Huệ đi tới kéo hần ngồi xuống, hỏi.

Tôn Duẩn gật đầu, đáp: "Đệ vốn định về nhà ăn cơm, thế nhưng bác gái Ngô không đáp ứng, liên tục nói: "Đứa nhỏ này khách sáo làm gì, đã lúc này rồi còn không ở lại ăn cơm? Nghe lời, ta đã nấu cơm cả phần cháu rồi, nhanh, ở đây ăn đi. Đừng có từ chối nữa, chúng ta ăn cơm ngay giờ đây."

"Đi đường có khổ cực hay không? Có nhớ nhà không?" Tôn Huệ đổi đề tài.

"Không khổ cực, còn rất thú vị nữa cơ! Tỷ tỷ, đệ kể tỷ nghe..." Nhắc tới những việc trải qua trên đường, Tôn Duẩn giống như được bật máy hát, chỉ cần chuyện hần cho rằng thú vị, hoặc là sự vật chưa từng thấy, hần liền huyền thuyên một trận. Hần ăn nói không tẻ, kể chuyện khá là sinh động, mỗi chuyện hần kể ra còn dễ mường tượng hơn Tôn mẫu kể nhiều.

Chờ đệ đệ kể tới mức miệng đắng lưỡi khô, Tôn Huệ mới kịp thời đưa cho hần chén nước, ngắt lời: "Được rồi, những chuyện thú vị này đệ từ từ kể, hiện tại tỷ muốn hỏi, gia súc mọi người đưa từ phía bắc về là tính nuôi lớn rồi bán, hay bán luôn khi nó còn nhỏ."

Đương nhiên, nuôi lớn mới bán sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, mà hiện tại bán ngay thì tiền lời thu được là có hạn. Thế nhưng gia súc trong nhà đã nhiều rồi, nếu như nuôi thêm mấy con nữa thì sẽ bận rộn vô cùng. Hơn nữa, đám gia súc vốn có đã cực kỳ bắt mắt rồi, lúc trước sở dĩ Vô Lại động tâm tư cướp đoạt, cũng là vì như vật, tuy rằng bị trấn áp mạnh mẽ, trong thời gian ngắn sẽ không có ai có gan nhúc nhích, thế nhưng cứ bị người ta ghi nhớ cũng chẳng hề an toàn. Tôn Huệ cảm thấy, vẫn nên mau chóng bán đi thì tốt hơn. Kiếm tiền xong, bắt kẻ dùng tiền đó mua đất hay là tiếp tục chạy hàng thì cũng đều tốt cả.

"Đương nhiên là bán ngay, ta đã thương lượng với Ngô thúc thúc của con rồi, để ông ấy tìm người mua giúp." Lúc Tôn mẫu mua đám gia súc này cũng không định bắt con gái nuôi. Kiếm ít tiền một chút cũng không sao, chứ để nuôi thì con gái sẽ mệt chết mất, nếu không phải gia súc trong nhà đã khá lớn, đợi chúng thành thực bán đi vừa vãn có thể mua gạch xây nhà, thì Tôn mẫu đã sớm bán đi rồi. Con gái đã quá cực khổ.

Lần này đi hàng làm phiền Ngô gia nhiều, hơn nữa chuyện xảy ra trong nhà lần này Ngô gia cũng đã xuất lực không ít, lại còn phải nhờ họ bán gia súc giúp, người ta giúp đỡ nhiều như vậy, Tôn Huệ nghĩ nên sắm một cái lễ để cảm ơn mới được, nàng nói: "Mẹ, hay là vài ngày nữa con lên trấn một chuyến nha, xem xem có vật gì tốt sẽ mua về đưa tặng cho lý chính, Chu lão và nhà Ngô thúc thúc." Còn có Chu lão và lý chính, việc này nếu như không có bọn họ ra mặt, e rằng nhà mình cũng phải xuất huyết(thiệt hại nhiều). Phải đưa một phần lễ mới được.

Tôn mẫu cũng hiểu đạo lý đối nhân xử thế, có điều bà sẽ không để cho con gái phải đi làm, bà nói: "Việc này trong lòng ta rõ ràng, đã đưa tiền cho Chu thúc thúc con để ông ấy chọn giúp, đưa tặng cho các nhà." Làm như thế cũng là tiết lộ cho mọi người biết, mặc kệ như thế nào, bề ngoài bọn họ đã liên kết lại.

Xem như là cúi đầu đi, cho dù Tôn mẫu mạnh mẽ thế nào, không thừa nhận cũng không được, không có dòng họ trực thuộc, ở đâu cũng không thể cường ngạnh. Đương nhiên, trừ phi người mạnh tới mức không để ai vào mắt, như vậy không làm gì cũng được.

"Mẹ, còn có một việc con muốn bàn bạc với mẹ một chút, xem có thể thành hay không." Mấy ngày này Tôn Huệ cũng đang suy nghĩ, xem như đã có khái niệm rõ ràng, đang định bàn bạc qua với mẹ, nếu như mẹ đồng ý là có thể thực thi.

Tôn mẫu gật đầu, nói: "Nói thẳng đi, hai mẹ con ta, sao còn phải bàn bạc, chỉ cần đáng tin thì cứ đi làm." Nói tóm lại, con gái làm việc vẫn rất có kết cấu, chỉ có mấy lần nó làm chuyện có vẻ khác người, thế nhưng cuối cùng vẫn rất có lợi. Vì vậy, Tôn mẫu càng ngày càng an tâm đối với con gái mình.

"Là như vậy, lúc gặp phải chuyện kia, con rất không yên lòng đối với gian nhà này. Vốn là định gom góp đủ tiền sẽ từng bước dựng nhà. Thế nhưng hiện tại con nghĩ, có nên mua trước một ít gạch xanh hay không, cho dù chỉ đủ xây tường viện thì cũng an toàn hơn rất nhiều. Mẹ cảm thấy thế nào?" Tôn Huệ nói ý nghĩ của chính mình xong, liền hỏi ý mẹ.

Phản ứng đầu tiên của Tôn mẫu chính là cảm thấy con gái bị dọa sợ không nhẹ, rất bận tâm chuyện như vậy lại xảy ra. Nhưng thấy con gái nói tới việc này mà nét mặt vẫn khá là bình tĩnh, biết không phải nó bị dọa sợ nên mới nói thế, mà nhất định là có mục đích. Cho nên Tôn mẫu liền nghĩ sâu hơn, nghĩ trước tiên mua gạch xây tường viện thì có được hay không, thấy chuyện này không ảnh hưởng đến việc xây nhà sau này, hơn nữa còn an toàn hơn chút.

Bà phải suy nghĩ kỹ mọi mặt, dù sao muốn làm việc này thì cần phải dùng một số tiền không nhỏ, không những tiền mà còn cả sức lao động nữa. Không suy nghĩ thỏa đáng mà đã vén tay đi làm, đến lúc đó nhất định sẽ có chỗ sơ suất.

Nghĩ một hồi cũng không có đáp án, chỉ là một mình Tôn mẫu cũng khó có thể nghĩ rõ ràng, cho nên bà nói với con gái: "Như vậy đi, ta sẽ đi hỏi thợ xây một chút, dù sao cũng không gấp lắm." Hồi nhiều người mới có thể xây dựng nên một phương pháp thích đáng.

Việc này xác thực không vội vàng được, cho dù cuối cùng quyết định làm thì cũng phải đợi bán xong đám gia súc mua từ quận Khánh Gia về thì mới có tiền mua gạch xanh, còn phải mời thợ các thứ. Vì vậy, hiện tại vẫn phải chờ tin từ Ngô thúc phụ, xem xem lúc nào mới tìm được người mua, chuyển giao đám gia súc cho rảnh tay.

Cũng không phải đợi lâu, Ngô thúc phụ dựa vào mối giao thiệp nhiều năm, lại thêm đám gia súc này xác thực tốt hơn một chút so với gia súc bản địa, nhìn cũng khỏe mạnh, cho nên người tới xem không ít. Giá cả còn cao hơn so với dự liệu một chút, cho nên không ai phản nản gì, hai bên đều thoả mãn, trực tiếp giao dịch luôn. Từ đầu đến cuối chưa hết một tuần, mấy con gia súc đã được bán ra ngoài.

Chờ lấy được tiền rồi, trở về nhà mọi người cùng tính toán thu chi, kết quả lợi nhuận thu được gần hai xâu, đây thực sự là một món kha khá rồi. Tôn mẫu rất vui mừng, bà thật ngờ lại có thể kiếm lời nhiều như vậy, còn vỗ vai con trai nói: "Cũng nhờ con trai của ta thông minh, nếu không sao có thể kiếm được nhiều như vậy." Tiền thu được còn nhiều hơn làm ruộng nữa.

Ngay lập tức kiếm được nhiều như vậy, lá gan Tôn mẫu cũng lớn lên, nói thẳng sang năm nhất định còn theo hàng đội đi. Bà còn nghĩ sẽ tăng thêm tiền vốn, đến lúc đó nói không chừng còn có thể kiếm nhiều hơn bây giờ. Tôn Huệ ngăn lại, nàng cũng không bị tiền choáng váng đầu óc mà bình tĩnh nói: "Được rồi, không vội đàm luận chuyện này, thời gian còn sớm lắm, đến lúc đó xem tình huống rồi quyết định đi." Hàng năm giá cả thị trường sẽ có biến hóa, nhất định phải mò đúng giá cả di động, bằng không chưa biết chừng còn thua lỗ.

Còn có một chuyện khiến Tôn Huệ bất ngờ, chính là Phùng Hiền tới tìm nàng một lần, ngoại trừ biểu đạt lo lắng, còn áp dụng định nói chuyện gì đó khác nữa. Tôn Huệ rất khó hiểu, rốt cuộc Phùng Hiền muốn nói gì. Mãi mà hần vẫn không nói rõ ràng, hoặc là không có cách nào biểu đạt, cho nên đành hỏi nàng tự học như thế nào, giảng giải nghi vấn cho nàng xong liền rời đi. Mà Tôn Huệ cũng sớm ném chuyện này ra sau đầu, rất lâu sau gặp chuyện mới lại nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Ở gần thôn trấn có một nơi có xây một cái lò gạch, nung ra gạch xanh chất lượng tốt, khắp vùng này nhà ai cần xây nhà đều đến đấy mua. Hai văn tiền một viên gạch, số lượng mua đạt đến con số nhất định còn được chờ tới tận nhà.

Tôn mẫu hỏi ý thợ xây, lại thêm bán gia súc kiếm được không ít, liền nổi lên ý định xây tường viện trước. Vì chuyện này, bà đặc biệt đi tới lò gạch một chuyến, cùng ông chủ bàn bạc giá cả xong, nhờ bọn họ nung một gạch, số lượng hơn một ngàn viên, đặt cọc trước một xâu tiền, số còn lại chờ nhận hàng sẽ trả nốt.

Sân của nhà họ Tôn khá rộng, cần không ít gạch, hơn một ngàn viên này có khi còn không đủ, thôi thì cứ dùng tạm trước, không đủ lại mua thêm.

Trong thời gian chờ gạch nung xong, Tôn mẫu cũng đã bắt đầu đi chung quanh tìm người, không chỉ riêng thợ xây, thợ phụ cũng phải tìm, vì để tiết kiệm chút gạch, những chỗ góc tường Tôn mẫu định chôn đá tảng chắc chắn, bề ngoài quét một lớp vôi, như thế vừa chắc chắn lại vừa đẹp mắt.

Ở thôn này từ trước tới nay, những nhà cần xây nhà đều mời thân bằng bạn tốt tới giúp đỡ, bọn họ đều rất nhiệt tình! Nhưng Tôn gia hiển nhiên không được, không thể tập hợp được nhiều người như vậy. Bọn họ không có thân tộc ở bên, chỉ có hai nhà bạn bè không tệ, thế nhưng hai nhà này đều có việc phải làm.

Đã như vậy thì phải dùng tiền mời người, ngày một bữa cơm, cộng thêm hai mươi văn tiền, vừa vặn thời gian này không phải ngày mưa, nhà nhà đều nhàn rỗi, bỏ ra chỗ tiền kia có rất nhiều trắng đĩnh mạnh khỏe tình nguyện tới làm.

Thuê được tám người, phân thành hai nhóm, một nhóm lên núi chở đá xuống, một nhóm trước tiên đập tường đất nền chắc trước đây đi, lại đào móng, chờ đá được chuyển về thì bắt đầu xây tường, thợ xây là một bác thợ già có hơn mười năm kinh nghiệm, tay nghề tỉ mỉ, những khối đá lộn xộn vào tay ông ấy xếp đặt, trát vữa liền biến thành ngay ngắn chỉnh chu.

Lấy đá làm móng tường từ đầu tới cuối mất khoảng năm ngày, lúc này gạch xanh cũng đã được chở đến.

Tới khi xây bằng gạch xanh thì không cần thuê nhiều thợ phụ nữa, sa thải mấy người, còn lại hai người và Tôn mẫu phụ giúp chuyển gạch, chuyển vôi vữa.

Bận rộn một tuần, tường gạch xanh cao tầm 9 thước đã được xây dựng xong xuôi, ba thước bên dưới là màu trắng của đá được quét vôi, phía trên là gạch màu xanh xám, xanh và trắng đối xứng, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Ngày mà tường viện vừa xây xong, Chu Hải đưa tới hai cánh cổng, cổng lớn bằng gỗ dày, bề mặt quét nhựa cây ngô đồng, nhìn rất đặc biệt. Lúc lắp cánh cổng lên, màu gỗ và màu tường viện vô cùng hợp nhau. Chu Hải nói rằng: "Nếu tường viện đã xây dựng đẹp như vậy mà lại phối với cánh cổng cũ rích trước kia thì trông sẽ khó coi." Thế cho nên ông ấy dành ra hai ngày, dùng vật liệu gỗ có sẵn trong nhà tỉ mỉ làm ra hai cánh cổng này. Sau đó còn quét nhựa, hong khô, ngày hôm nay cũng vừa hoàn thành, liền cầm tới đây.

Vừa tốn vật liệu gỗ vừa bỏ công sức, hai cánh cổng này nhất định không hề rẻ. Tôn mẫu đang định hỏi giá tiền để trả cho Chu Hải, thế nhưng Chu Hải lại từ chối thẳng thừng, hần nói: "Đừng nói chuyện tiền nong, dù sao cũng không tốn tiền mua, chẳng qua là vật liệu trong nhà, lại chỉ bỏ ra thêm hai ngày công, bọn nhỏ không chê là tốt rồi." Cũng không đáng tiền gì.

Tôn mẫu nói việc này cho Tôn Huệ nghe, lúc đó ý nghĩ đầu tiên của Tôn Huệ cũng không phải mình đang chiếm lợi hay gì, mà là mừng thầm. Trái lại trong lòng nàng hơi trầm xuống, đây đều là ân tình, mà hiện tại nàng đã nợ ân tình quá nhiều, mỗi lần đều cố gắng làm chút gì đó để báo đáp, nhưng bản thân nàng rất rõ ràng, so với trợ giúp mà người khác mang tới, sự báo đáp của nàng quá mức bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng cho dù bé nhỏ không đáng kể, Tôn Huệ vẫn lựa chọn đáp lại, đây cũng coi như là tâm ý, còn nói báo ân, chờ nàng thành niên, nhất định sẽ trả. Mà hiện tại, chỉ có thể lấy đồ trong nhà có sẵn mang đi tặng, ví dụ như đưa một ít trứng gà tới cho Chu gia. Nhà họ không nuôi gà, muốn ăn đều phải đi mua, thế nên việc nàng đưa tặng trứng gà là hoàn toàn phù hợp.

Lúc mang trứng gà tới tặng, Chu gia không có từ chối, thế nhưng cũng không để Tôn Huệ trở về tay không, mà tặng lại một chút đồ chơi nhỏ. Thường xuyên qua lại, quan hệ hai bên hòa hợp hơn rất nhiều, Chu Đồng và Tôn Huệ cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Một ngày nọ, Tôn Huệ đang cắt cỏ cho gia súc ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, đi qua mở cửa ra, vốn tưởng ngoài cổng là Ngô Thái Diệp hoặc là Chu Đồng, không nghĩ tới lại là mẹ mình, tuy hơi ngạc nhiên khi thấy mẹ tới vào giờ này, thế nhưng nàng vẫn nhanh nhẹn né người cho mẹ đi vào.

Chưa kịp bước vào trong phòng, từ ngoài sân Tôn mẫu đã hỏi: "Ta nghe nói con đi theo nha đầu Thái Diệp kia học biết chữ, có phải có chuyện như vậy hay không?" Bà cũng chỉ mới nghe thấy chuyện này trong khi tán gẫu mấy câu với người ta.

Nhất thời Tôn Huệ không biết trả lời làm sao, phải biết lần trước Tôn mẫu tỏ thái độ căm ghét chuyện học chữ, nếu lúc này gật đầu, ngộ nhỡ bị mẹ mắng chửi rồi cấm học luôn thì khổ rồi. Mà bảo Tôn Huệ lập tức phủ nhận việc này thì nàng không làm được, nàng vốn không biết nói dối.

Ai biết, nàng chưa kịp trả lời, Tôn mẫu lại nói: "Biết vài chữ, đệ đệ con có thể theo học không? Biết chữ cũng không tệ, không làm kẻ mù chữ, còn có thể tính sổ. Ta nghĩ, có nên cho đệ đệ con tới tư thực học hay không, tốn chút tiền học phí, dù gì cũng học được một ít, con thấy sao?" Câu cuối cùng, hiển nhiên là đang hỏi xem ý kiến của Tôn Huệ như thế nào. Mỗi việc cần làm, Tôn mẫu đã có thói quen bàn bạc với Tôn Huệ. Bởi vì luôn có thể nhận được đáp án không tệ.

Nghe mẹ nói xong, Tôn Huệ hơi kinh ngạc, thật sự không rõ nguyên nhân gì làm cho mẹ phát sinh biến hóa lớn như vậy. Đây là chuyện tốt, thế nên Tôn Huệ cũng không suy tính nhiều, đáp luôn: "Con đã biết sơ tầm trăm chữ, đệ đệ cũng theo học một chút, nhưng chúng con đều học không sâu, vẫn nên tới tư thực học thì tốt hơn." Đây là nàng kiến nghị: "Năm nay thì thôi, mùa đông tới nơi rồi, chờ tới đầu xuân sang năm hãy cho đệ đệ vào Tư Thực học, trước tiên học một năm xem sao."

Tôn mẫu gật đầu, cười nói: "Ta cũng định làm như vậy, chờ đệ đệ con về hãy nói chuyện với hần." Đối chuyện đưa con trai tới Tư Thực học, bà đã hạ quyết tâm.

Dẫn mẹ vào trong nhà xong, Tôn Huệ tò mò hỏi: "Sao tự dưng mẹ lại muốn cho đệ đệ vào Tư Thực học tập?" Không hỏi một chút, trong lòng giống như có móng vuốt nhỏ cào nhẹ, rất ngứa ngáy.

"Tiểu tử Ngô Chi kia chẳng phải cũng từng đi học, biết chữ biết tính sổ đó sao?"

"Đúng vậy, Thái Diệp chính là học chữ cùng Ngô Nhị ca đó ạ." Khi Tôn Huệ mới biết chuyện còn định cùng hần học nữa đấy, sau đó mới biết Thái Diệp cũng biết chữ và nhờ tỷ ấy dạy.

Nói tới chuyện này, Tôn mẫu hơi kích động: "Con biết không, hiện tại nó tìm được việc ở một cửa hàng trên huyện, làm trong phòng thu chi, mỗi tháng kiếm được không ít tiền!" Nghĩ đi nghĩ lại, nếu con trai mình có thể đi học, nói không chừng cũng có thể được làm ở phòng thu chi, không cần làm ruộng vất vả. Lúc này, đối với chuyện đi học, bà không còn một chút chần chọc nào như khi Chu Hải đưa Chu Sơn nữa. Nhiều chuyện thay đổi, lại thêm có

Ngô Chi làm ví dụ, suy nghĩ của bà cũng táo bạo hơn trước.

Ở trong mắt Tôn mẫu, con trai của bà nhất định không kém.

À, hóa ra là như vậy, Tôn Huệ đã hiểu rồi.

"Mẹ, Ngô Nhị ca tìm việc lúc nào vậy, sao con không nghe Thái Điệp nói nhỉ!" Không phải Tôn Huệ hoài nghi, chỉ là nàng thật sự có chút không rõ, theo tính tình của Ngô Thái Điệp, tỷ ấy sẽ không giấu nàng, trái lại còn tới nói với mình đầu tiên. Cũng không phải khoe khoang, mà chỉ là một hình thức chia sẻ tâm sự.

"Hắn nào có tâm tình chạy tới nói cho con chứ, vì chuyện này mà Ngô gia còn đang gặp rắc rối nữa đấy!" Tôn mẫu xua xua tay, than thở: "Vị trí này của Ngô Chi là do đối tượng đính hôn của Thái Điệp giới thiệu cho, ông chủ gặp mặt Ngô Chi xong bèn bảo nó tới làm hai ngày thử, cảm thấy nó thông minh nhanh nhẹn thì rất là thoả mãn, liền để hắn làm ở phòng thu chi. Vốn là chuyện rất tốt, thế nhưng Ngô Đại ca lại có ý kiến, hơn nữa vợ hắn xúi bẩy, nên không vui vẻ gì cho lắm."

Ngô Đại ca cảm thấy hắn làm con lớn nhất, có cơ hội tốt hắn phải nghĩ tới hắn đầu tiên, hiện tại lại để cho đệ đệ, trong lòng liền không dễ chịu. Mà lúc này, vợ hắn lại nói thêm hai câu, Ngô phụ đi tới chợ gia súc thường xuyên dẫn Ngô Chi theo, không dẫn hắn theo, luôn có phần thiên vị Ngô Chi. Lần này Ngô Đại ca càng không thoả mái, lúc ăn cơm hắn bắt đầu nói hai câu, thế là mọi người liền trở nên lúng túng, người trong nhà đều không vui. Cũng khó trách Ngô Thái Điệp chưa hề kể chuyện tốt này cho Tôn Huệ nghe.

"Khó xử thật đấy, Ngô thúc phụ và Ngô thúc mẫu có lẽ đều buồn bực trong lòng." Tôn Huệ nói.

Tôn mẫu hừ một tiếng, bà nói với vẻ hơi coi thường: "Người làm đại ca kia cũng quá hẹp hòi rồi, luôn cảm giác cha mẹ mình thiên vị tiểu đệ, sao hắn không suy nghĩ một chút, lúc chia nhà, đất ruộng hơn nửa đều phân cho con trưởng, mà ngôi nhà bọn họ đang ở cũng không chia cho con thứ. Hiện tại Ngô thúc phụ con sắp xếp như thế chẳng qua là cảm thấy tương lai Ngô Chi được chia ít gia sản hơn, bây giờ nên bù đắp thêm chút, đều là con mình, cũng không thể sai lệch quá nhiều. Vừa vặn Ngô Chi thông minh, có thể tự mình kiếm tiền, như vậy cho hắn cơ hội này, tương lai mới có thể chia cho đại ca hắn nhiều chút. Thế mà đại ca hắn không nghĩ ra, thực sự là hồ đồ."

Thấy con gái có chút lo lắng, Tôn mẫu khoát tay nói: "Không sao đâu, Ngô thúc phụ con trải qua nhiều chuyện, trong lòng sẽ không quá đau buồn. Hơn nữa theo thời gian, đại ca Thái Điệp sẽ nghĩ thông suốt thôi."

Tôn Huệ cười cười, hỏi: "Mẹ, thế Ngô Nhị ca đi làm trên huyện là phải ở luôn trên đó hay sao?" Nàng hỏi thế để chuyển đề tài, nếu không cứ tiếp tục đàm luận sâu thêm, mọi chuyện sẽ trở nên không vui.

"Đi chứ, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua." Tôn mẫu nói: "Hắn ở trong huyện, hắn tính sổ sách ở tiệm xe ngựa, chỗ ấy lớn, có căn phòng nhỏ dành cho hắn. Mỗi ngày còn được bao cơm, điều kiện thật sự không tệ."

Lại hắn huyện thêm mấy câu, đột nhiên Tôn Huệ hỏi: "Chẳng phải Chu Sơn cũng tới Tư Thục học được mấy tháng rồi đó sao, không biết học như thế nào?" Hàng ngày nàng dậy sớm về muộn, thật sự chưa gặp qua hắn.

Tôn mẫu sững sờ một chút, không ngờ con gái lại hỏi đến hắn, nói: "Ta cũng không rõ ràng, chỉ để ý không cho nó đói bụng, đối với chuyện học hành của nó, ta cũng không hỏi nhiều. Sao con lại hỏi cái này?" Bà thấy hơi kỳ lạ.

"Con chỉ hỏi một chút, chả là con muốn biết Tư Thục dạy những gì, đệ đệ đi học hơn một năm, có thể học được cái gì." Đừng có học cả năm mà chỉ biết mấy chữ, như vậy không đáng chút nào.

"Vậy à." Tôn mẫu nói: "Lúc về ta sẽ hỏi nó một chút, lần sau tới nói cho con nghe sau."

"Được, vậy thì phiền mẹ hỏi một chút."

Nói thêm mấy câu nữa, Tôn mẫu cũng rời đi, trước khi đi, còn dặn Tôn Huệ nói với đệ đệ nàng một tiếng, sang năm sẽ đưa hắn đi Tư Thục.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Nếu đã dự định đưa đệ đệ tới Tư Thục học thì phải cẩn thận chuẩn bị một phen. Ví dụ như chuyện chặt củi đem bán thì phải từ bỏ, một mình Tôn Huệ không cách nào cày đáng nổi. Thời gian vừa rồi khi mẹ và đệ đệ lên phương bắc, mỗi ngày Tôn Huệ đều mệt mỏi gần chết, cuối cùng còn phải nhờ Thái Điệp giúp đỡ một tay. Một tuần nhờ vả đủ 7 ngày thì thật không tiện, tới lúc đệ đệ đi học chẳng lẽ lại nhờ Thái Điệp hỗ trợ cả năm?

Có điều nếu cứ từ bỏ như vậy, trong lòng lại có chút không muốn, công việc này tuy là mệt mỏi, nhưng bình quân mỗi ngày ít nhất cũng được mười mấy văn, có còn hơn không! Tôn Huệ nghĩ, có nên thu mua củi do người trong thôn chặt không, năng phụ trách phơi khô buộc thành bó rồi chở lên trấn bán, tuy nói kiếm được ít hơn rất nhiều, thế nhưng thứ nhất có thể kiếm bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, thứ hai, không đến nỗi làm mất khách hàng đã có. Sau này đệ đệ muốn làm tiếp, cũng không cần lại đi tìm người mua.

Chuyện này còn một khoảng thời gian, không cần sốt ruột, nhưng gần nhất đang có chuyện cần phải suy nghĩ. Việc này là việc do Chu Đồng tìm đến, nàng thuê đồ mang đi bán cho cửa hàng châm tuyền của Chu gia, không thể không nói chính là, tay nghề thuê của bọn họ là do tổ tông truyền xuống, nhưng chỉ truyền cho dòng chính. Mỗi lần đi cùng nhau đều nói chuyện phiếm với chủ cửa hàng, hôm ấy không biết nói thế nào mà lại nhắc tới gối hoa cúc, bởi vì hoa cúc dại trên núi đã nở rộ, cho nên Chu Đồng cũng nói một câu, có thời gian lên hái hoa mang về làm hai chiếc gối, gối đầu lên vừa có mùi thơm ngát lại vừa tốt cho sức khỏe.

Nàng chẳng qua chỉ thuận miệng nói, còn cuối cùng là làm hay không làm thì phải xem đã. Thế nhưng nương tử của chương quây lại nghe vào tai, vỗ đùi vui vẻ nói: "Có thời gian thì hái thêm ít hoa cúc dại, làm thêm mấy cái gối đầu, cảm đến đây cho ta, chắc chắn sẽ không bạc đãi cháu." Bà ấy cực kỳ hưng phấn, nói rõ nguyên do: "Gối hoa cúc này đặc biệt dễ bán, hơn nữa giá cả không rẻ, ta cất cho cháu mấy miếng vải, thêm mấy mẫu hoa văn nữa, cháu làm tốt cho ta, mỗi chiếc cho cháu bốn mươi lăm văn." Mặc dù ra giá cao như vậy, bà vẫn có lợi nhuận.

Ban đầu nghe nói làm gối hoa cúc, Chu Đồng còn đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để từ chối, dù sao việc này khó có thể thực hiện, vừa khó khăn vừa hao phí tinh thần, mất rất nhiều thời gian mới làm ra được. Nhưng vừa nghe thấy giá tiền bốn mươi lăm văn, bèn nuốt lời từ chối xuống dưới, cười nói: "Nếu thím dặn dò, vậy trước hết cháu làm một chiếc cho bác xem, nếu thích hợp thì bác hãy thu, được không ạ?" Giá cả đúng là cao, còn cao hơn so với bán đồ thuê, thế là nàng đồng ý.

"Cháu gái của ta ơi, cháu làm việc ta còn không yên tâm sao? Cứ mạnh dạn mà làm, có bao nhiêu thím đều thu hết." Nương tử chương quý nói xong đứng dậy liền lấy từ trong ngăn kéo ra mấy miếng tơ lụa, các màu sắc đều có, cắt xong gói lại đưa cho Chu Đồng: "Cháu gái ngoan, cháu cầm chỗ này làm trước đi, làm xong lại quay lại đây lấy tiếp."

Khi về nhà đếm thử thấy có mười cái bao gối, nàng liền bắt tay vào làm, làm xong sẽ được hơn 400 văn, đây có thể coi là một món tiền lớn.

Thế nhưng chỉ khâu mười cái bao gối này cũng mất tới vài ngày rồi, càng khỏi nói còn thuê lên, rồi lại hái hoa cúc phơi khô, thanh lý từng bông, không có mấy tuần sẽ không xong được.

Mà Chu nãi nãi lớn tuổi mắt kém, thiêu thừa may vá không làm được, như thế chút việc châm tuyền chỉ có một mình Chu Đồng, mà Chu nãi nãi cùng lắm chỉ có thể lên núi hái hoa cúc giúp.

Tôn Huệ đi qua thăm tiểu đệ, đã lâu chưa gặp hần, thấy Chu Đồng bận bịu thì muốn giúp đỡ một tay, nhưng châm tuyền của nàng thực sự không ra gì, tự làm quần áo cho mình thì còn tạm được, nhưng đây là thuê đem bán, hơn nữa vải vóc là tơ lụa, nếu làm thì phải cẩn thận nhiều lắm. Cuối cùng suy nghĩ một chút bèn nhận giúp Chu Đồng đi hái hoa cúc.

Thấy Tôn Huệ tới giúp đỡ, Chu Đồng rất vui vẻ, như vậy bà nội nàng có thể nghỉ ngơi, không cần vất vả.

"Ta thực sự rất bận, sẽ không khách sáo với muội, muội có thời gian thì đi hái hoa cúc giúp ta đi, bao nhiêu ta cũng lấy." Chu Đồng se đầu sợi, cẩn thận thả bao gối đã làm xong xuống, nhìn Tôn Huệ cười nói: "Ta sẽ không nhắc tới chuyện tiền nong, nói muội cũng không nhận, như vậy đi, muội giúp ta việc này, chờ mấy ngày nữa ta hết bận, ta sẽ nói với mẹ mua vải cho mẹ làm chăn."

Con gái xuất giá đều cần mang theo những thứ này làm của hồi môn, mà tay nghề thuê của Tôn Huệ thì thật sự không dùng được, đến lúc đó e rằng còn phải mời người làm. Hiện tại Chu Đồng đáp ứng hỗ trợ, mà thủ nghề của nàng ấy lại rất tinh xảo, tuyệt đối khiến người ta yêu thích. Tôn Huệ biết mình có bao nhiêu cân lượng, nghe xong lời này liền nói đùa: "Vì lời hứa của tỷ nên muội sẽ liều mạng làm đó, đến lúc đó nhớ thuê cho muội hai chiếc thật đẹp, đừng để cho muội bị mất mặt mũi trước mặt bố mẹ chồng tương lai đấy."

Chu Đồng không nghĩ tới Tôn Huệ lại nói trực tiếp như thế, chộc ghẹo nàng: "Muội thật không biết xấu hổ, những cô nương khác nghe vậy đã sớm đỏ mặt không dám nói rồi, thế mà muội còn nhắc tới bố mẹ chồng nữa cơ đấy." Nàng lắc đầu tiên tặc, nở nụ cười.

Đảo mắt một vòng, tay chống nạnh, Tôn Huệ thoáng cất cao giọng nói: "Tỷ tử tốt của muội, tỷ thật đúng là dẻo miệng, rõ ràng chính là tỷ nói trước, muội chẳng qua chỉ nói thêm hai câu, thế nào lại thành không biết xấu hổ?" Nghiêm mặt khoát tay, hướng về phía nàng cười nói: "Muội nói có đúng không, không biết xấu hổ phải là tỷ mới đúng. Nhanh nhận cái sai này đi!"

Trong phòng không có người ngoài, hai tiểu cô nương cười hi hi đùa giỡn, mấy lời không thể nói trước mặt người ngoài cũng không kiêng dè mà nói ra, nếu có người khác, một câu cũng không dám nói.

Đã đáp ứng hái hoa cúc giúp rồi nên mỗi ngày Tôn Huệ đều đi lên sau núi, hái hoa khoảng một canh giờ, tiện đường về còn cắt chút cỏ xanh. Hoa cúc hái về rồi chưa phải đã xong chuyện, còn phải chọn từng bông, bỏ lá đi, chỗ nào bẩn thì phải rửa sạch, dùng một miếng vải lót, chạng vạng mỗi ngày lại lấy ra hong khô. Miễn cho chúng bị khô quá lại quá mức, một tuần trôi qua, nàng hái được không hết, đã đủ để làm mười chiếc gối. Chờ hoa cúc khô hần thì bỏ vào túi vải, Chu Đồng thuê bao gối xong thì cho vào là xong.

Tiền này cũng không dễ ăn, 450 văn, hao hết công phu, cho tới khi làm xong mười chiếc gối, lúc nương tử chương quý đề nghị làm tiếp, Chu Đồng liền dùng lời lẽ uyển chuyển mà cự tuyệt. Dùng lời của nàng mà nói, vẫn nên thuê mấy thứ nhỏ nhỏ thì hơn, làm mười cái gối này, thoạt nhìn kiếm được nhiều tiền, nhưng bản thân nàng có phần không chịu đựng nổi, dù sao rất nhiều việc trong nhà đã đủ để nàng phải bận tâm.

Trải qua việc này, Tôn Huệ càng thêm cảm thán, ở cổ đại này, người không có gia thế muốn kiếm tiền thật sự không dễ dàng.

Một năm này, sau khi trải qua chuyện của Vô Lại, đối với Tôn gia mà nói, đại khái vẫn coi như an ổn vượt qua, bình thân không có gì lạ. Tháng ngày vẫn trôi đi như cũ, không có việc gì đặc biệt đáng nói, quan trọng nhất chính là mối quan hệ với Chu gia đã hòa hoãn hơn nhiều, hai bên thỉnh thoảng cũng có lui tới. Vẫn cứ cho rằng mọi chuyện sẽ bình yên như vậy cho tới tận sang năm, không nghĩ tới vào mùa đông, khi trời giá rét, quản gia của nhà giàu trong trấn —— Trương cử nhân tìm tới.

Tới đây là muốn mua la la mẹ mang đi, con gái út của Trương Cử nhân còn nhỏ thích uống sữa, nàng chán uống sữa bò, lại không quen uống sữa dê, không biết là từ nơi nào đã hỏi thăm được, biết Tôn gia có la la, hơn nữa la la mẹ còn đang ra sữa, liền chạy tới nói với cha mình. Mà Trương Cử nhân không ngờ từ chối con gái nhỏ cầu xin, hơn nữa hắn cũng không thiếu tiền, bèn bảo quản gia tới xem một chút, dặn dò hắn, nếu như có, đừng quan tâm giá cả, trực tiếp mua đi.

Quản gia đánh xe ngựa lộc cộc chạy đi, hỏi thăm nơi ở của Tôn gia xong liền tìm đến, thấy Tôn Huệ ra mở cửa, mặt mũi hắn hách dịch thấy rõ, nói rằng: "Người lớn nhà mày đâu, kêu đến, ta có việc nói với hắn." Hắn tự nhận mình là người có thể diện, rất khó lọt mắt những kẻ chân đất này, cũng không thích nói chuyện cùng bọn họ, nếu không phải lão gia dặn dò, hắn cũng không thèm tới nơi này.

Nhìn người đàn ông trung niên ăn mặc tơi tã, trên tay đeo nhẫn vàng, Tôn Huệ sao có thể không rõ, nhìn bộ dáng này của hắn, hắn là rất có tiền, không biết sao lại tới nhà nàng, có ý đồ gì. Trong lòng đang suy nghĩ, nhưng ngoài mặt Tôn Huệ lại giả bộ kinh hoàng: "Người lớn nhà cháu đều ra ruộng xem lúa mạch dài tới đâu rồi, ngài có chuyện gì, cháu lập tức đi gọi!"

Hừ mũi một tiếng, quản gia lắc lắc cánh tay, nói: "Mau đi đi, ta ở đây chờ."

Tôn Huệ không dò xét được hắn tới để làm gì, rất muốn biết rõ ràng, sau khi biết mới có thể đối phó. Cho nên nàng bước hai bước thì lại quay người lại, cẩn thận nói: "Ngài đến có chuyện gì, nói một chút với cháu đi, cháu đi ra ruộng cũng tiện nói với người nhà."

Quản gia trừng Tôn Huệ một cái, thấy nàng "sợ đến thất sắc", không nhịn được nói: "Chẳng phải nhà mày có một con la la sao, lão gia nhà chúng ta muốn mua, mày đi bảo cha mày về đi." Thực sự là nhất gan, rất đáng ghét.

Vừa ra khỏi cửa Tôn Huệ liền đi qua nhà hàng xóm, nhờ hắn qua Chu gia kêu mẹ nàng lại đây, nói là trong nhà có khách đến, cần phải chiêu đãi, nhờ đi một chuyến thông báo hộ. Chút chuyện nhỏ này hàng xóm cũng không chối từ, hỏi là ai, Tôn Huệ khó nói, bèn bảo là không quen biết, muốn mẹ tới xem một chút. Hàng xóm cho rằng thân thích Tôn gia tìm đến, lập tức đi qua Chu gia.

Tôn Huệ trở về, quay sang phía người đàn ông trung niên nói: "Lúc ra cửa vừa vặn gặp được bá bá đang định ra đồng, liền làm phiền hắn kêu người nhà cháu trở về. Ngài muốn vào uống ly trà nóng, làm ấm thân thể hay không?" Đối với thân phận của người này, Tôn Huệ cũng không quá yên tâm, ngộ nhờ là tên trộm cắp, nàng rời nhà lâu, đồ vật bị mang đi cũng không đuổi theo lấy lại được. Cho nên không thể làm gì khác hơn là nhờ hàng xóm gọi mẹ qua đây giúp.

Khí trời thực sự rất lạnh, nước trong sông đều kết băng, há miệng nói mà răng lạnh buốt. Quản gia gạt đầu nói: "Rót cốc nước đi."

Khi hắn thấy Tôn Huệ cầm lá trà thô chuẩn bị bỏ vào ấm thì xanh mặt lại, khoát tay nói: "Đừng bỏ lá trà vào, ta không uống thứ bột trà này." Đi theo lão gia, trà hắn uống đều là trà ngon, còn chưa từng thấy loại lá trà nào thấp kém như thế này, hắn không thèm uống.

Tôn Huệ cắt lá trà đi, rót chén nước cho hắn, trong lòng nói, soi mói cái gì, trà nào mà không phải để uống chứ!

Tôn mẫu đến rất nhanh, nghe tin tức là đến ngay, dọc theo đường đi nói thầm, người kia đi qua nói là thân thích quê nhà tìm đến, Tôn mẫu thật không biết người đến là ai. Tôn gia ở quê cũ cũng coi như là nhà nghèo, thân thích không nhiều, ba đời Tôn phụ đều đơn truyền, chỉ có một người cậu, nhà mẹ đẻ Tôn mẫu cũng không còn ai, hoàn toàn không biết ai sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thân Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Vào phòng nhìn thấy quản gia, Tôn mẫu không khỏi nhũn mày, bà hoàn toàn chưa từng gặp người này, không biết hắn chạy tới nhận thân thích là có ý đồ gì. Tôn mẫu không biết câu 'nhận thân thích' là do con gái mình thuận miệng nói, bà còn tưởng là thật, cho nên ấn tượng đầu tiên đối với quản gia cũng không tốt lắm.

"Làm phiền ngài nói một chút, ngài là vị nào, tới nhà chúng ta là có chuyện gì?" Cái kẻ ăn mặc tơi tã, tay đeo nhẫn vàng chói mắt này rốt cuộc tới làm gì! Trong nhà tuy không phải quá nghèo, nhưng cũng chẳng có đồ vật gì đáng cho hắn phải ghi nhớ.

Tôn Huệ thấy mẹ nói vậy thì biết là hiểu lầm, nàng giành trước quản gia, mở miệng nói: "Mẹ à, vị này chính là quản gia của Trương lão gia gia ở trên trấn, mới vừa rồi nhờ người nhắn giúp, chắc đã nói không rõ ràng, cũng không nói tí mĩ. Bây giờ mẹ hãy làm quen một chút."

Tôn mẫu cũng thông minh, lập tức biết mình nhầm, đại khái là lúc con gái nhờ người đến tìm mình, người khác hỏi đến, nhất thời không tiện giải thích nên

mới tùy tiện ừ à mảy câu. Con bé nói như vậy, người khác không nghe rõ, lại tưởng là thật, chạy tới kể cho Tôn mẩu.

Nếu đã biết là hiểu lầm, Tôn mẩu liền nở nụ cười nói: “Hóa ra là các ngài, thực sự là đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu! Ngài vừa đến đây, nhà ta giống như rộng rãi hơn hẳn.” Lời này mười phần nịnh hót, tuy nói hai nhà cách xa tám gậy, nhưng lời hay cũng không thể thiếu.

Nhà Trương Cử nhân gia thực sự trâu bò như thế.

Quản gia không hề có ý định tán gẫu, hẳn không thích ở đây lâu mất thời gian, nhìn Tôn mẩu nói: “Nhà bà có cần kêu nam nhân tới một chút hay không?” Trước tiên hỏi một chút, dừng đến lúc nói giá tiền xong rồi, nam nhân trở về không đồng ý, lại mất công ra.

“Ta có thể làm chủ, ngài có chuyện gì thì cứ nói.” Tôn mẩu nói.

Quản gia liếc Tôn mẩu một chút, nghiêng đầu sang bên nói: “Chẳng phải nhà bà có la là đang sản sữa đó sao, ra cái giá, tiểu thư nhà ta muốn mua!” Hẳn đang hoài nghi Tôn mẩu có thể làm chủ hay không, dù sao ở nông thôn này chuyện bán gia súc không phải chuyện nhỏ. Thế nhưng ngẫm lại cũng chẳng sao, chỉ cần bỏ tiền mua lại, nam nhân trở về cho dù không đáp ứng, cũng không dám tới Trương gia làm loạn.

Nghe bảo là muốn mua la là mẹ, Tôn mẩu từ chối không chút suy nghĩ: “Việc này không dễ làm, ta còn muốn giữ lại la là mẹ nữa, không thể bán. Chúng ta là người nhà quê, tiền thu vào tổng cộng chỉ có mấy thứ này, không so với người thành phố các ngài được, hi vọng ngài có thể lượng giải.” La là mẹ này còn có thể sinh con, sau này lại bán cũng không muộn.

Sắc mặt quản gia trở nên không dễ nhìn, đây vẫn là lần đầu tiên có người từ chối hẳn, hẳn bèn lạnh lùng nói: “Lão gia chúng ta hào phóng nhất rồi, la là này bà bán cho người khác cũng sẽ không được giá cao đâu, bà vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi.” Chuyện này nhất định phải thành, bằng không hẳn biết ăn nói thế nào với lão gia đây, trước khi đi hẳn đã bảo đảm trước mặt ngài ấy rồi.

Nghe lời này xong, trong lòng Tôn mẩu rất băn khoăn, xác thực như quản gia nói, người khác sẽ không ra giá cao như Trương gia được, qua cơ hội này, e rằng chỉ có thể làm thịt bán thịt. Nhưng nếu như giữ la là mẹ đến sang năm, sinh la là con xong, la là con cũng lớn, như vậy sẽ kiếm được cũng không ít. Xoắn xuýt hồi lâu, không biết phải quyết định thế nào mới có thể kiếm nhiều thêm một chút.

Khi biết là mua la là sản sữa, Tôn Huệ đã biết không phải bọn họ mua về ăn thịt, mà là vừa ý sữa la là, cho nên thời điểm mẹ nàng không quyết đoán, nàng tiến lên cười nói: “Hóa ra là mua con la là mẹ kia! Cháu mạo muội hỏi một câu, ngài mua la là mẹ về là để giết ăn thịt, hay là muốn sữa của nó.” Cho dù đã đoán được thì vẫn nên xác nhận một câu.

Quản gia nhìn tiểu nha đầu, có chút không kiên nhẫn nói: “Tiểu thư nhà ta mỗi ngày sẽ uống một cốc sữa, hiện tại chán sữa trâu, muốn đổi khẩu vị. Nghe người ta nói nơi này có la là sản sữa nên ta mới đến hỏi, chứ không ta cũng chẳng tới làm gì.”

“Thì ra là như vậy, nếu là vì sữa la là, cũng không nhất định phải mua la là đi.” Tôn Huệ có một kế hoạch, cười thương lượng với quản gia: “Ngài xem thế này có được không? Tiểu thư nhà ngài muốn uống sữa la là, không bằng cháu sẽ đem la là mẹ cho các ngài thuê, chờ tiểu thư uống ngán hoặc la là mẹ hết sữa, ngài trả nó về đây cho cháu. Như vậy cháu cũng có thể đẻ la là mẹ sinh con, nếu như tiểu thư thật sự hải lòng sữa này thì còn có thể tiếp tục thuê nữa.” Nhìn quản gia, chờ hẳn trả lời chắc chắn.

Sợ quản gia không đáp ứng, bổ sung một câu: “Nhà cháu không chỉ có một con la là mẹ đâu, sang năm la là cái sẽ trưởng thành, nếu như may mắn, hai con la là mẹ luân phiên sản sữa, vậy thì có thể cung cấp sữa cả năm rồi.”

Tiểu nha đầu, quản gia cũng đang suy nghĩ, nếu như tiểu thư yêu thích sữa la là này thì sẽ uống trong một thời gian dài, như vậy lời tiểu nha đầu trước mặt vừa nói rất là có lý, hai con la là luân phiên, mỗi ngày đều dư dả. Nếu suy nghĩ ôn hòa thì cứ thế mà làm đi, dù sao chuyện này hẳn vẫn có quyền xử trí.

“Sao, mày nói xem, cho thuê như thế nào?” Quản gia nhìn chăm chăm Tôn Huệ, hỏi. Hẳn đã quyết định, cứ làm theo phương pháp của nha đầu này nói, dù sao lão gia cũng chỉ đề ý tiểu thư có sữa la là uống hay không thôi, bất kể là thuê hay là mua, chủ chuyện nhỏ thế này ngài ấy sẽ không quản. Còn tiểu thư, sẽ càng không hỏi, quản gia cứ theo biện pháp này mà làm thôi. Kỳ thực hai người này không hỏi đến mới là nguyên do lớn nhất tại sao quản gia lại được nắm giữ quyền xử trí.

Tôn Huệ thấy đề nghị của chính mình được tiếp nhận thì thầm vui vẻ, vội vàng giới thiệu: “Lúc nào ngài dặt la là đi thì ghi rõ ngày tháng, chờ lúc ngài trả lại sẽ kết toán sau, tiền cho thuê mỗi ngày là năm văn. Ngài xem có thể không?”

Mỗi ngày năm văn, giá tiền trong mắt quản gia cũng không tính là gì, thậm chí chẳng cần bẩm báo lão gia, chính mình đã có thể xử lý. Thế nhưng hẳn cũng không định đáp ứng luôn, hẳn thay lão gia xử lý rất nhiều chuyện làm ăn, am hiểu nhất chính là cò kè mặc cả, nếu như không hạ được giá xuống, quản gia cảm thấy thật mất mặt thay cho kẻ sành sỏi như hẳn.

“Mỗi ngày năm văn? Thoạt nhìn cũng không nhiều, nhưng cần thận xem xét, la là này sản sữa không dưới hai trăm ngày đi đi, cho dù chỉ thuê một tháng, như vậy cuối cùng kết toán không dưới bảy, tám trăm văn. Mày cảm thấy bảy, tám trăm văn dễ kiếm như vậy sao?” Quản gia thông thả nói ra từng câu: “La là này, mỗi ngày đều do chúng ta cho ăn cho uống, tới khi hết sữa còn phải trả lại mày, đến lúc đó còn đưa thêm cho mày bảy, tám trăm văn, cần bán là không có lời. Ngẫm lại, không bằng ta dứt khoát mua lại, dặt lăm cũng chỉ tầm ba xâu tiền, mày nói xem?”

“Cũng không thể nói như vậy, bảy, tám trăm văn, nếu chỉ riêng tiền thuê mà nói, xác thực hơi đắt chút. Nhưng ngài thử ngẫm lại mà xem, đây là có điều kiện thêm vào, nếu như la là cái nhà ta sinh con, sản sữa sẽ trực tiếp cung cấp cho ngài. La là rất là hiếm thấy, muốn không hết sữa ừng, cũng chỉ chờ chúng cháu mới có thể cung cấp. Đã như thế, giá tiền này căn bản là không đắt.” Tôn Huệ không sợ hãi chút nào, cú thể nói ra quan điểm của mình, cố gắng tranh thủ thêm chút lợi ích nào thì tốt chút ấy.

Quản gia khẽ nhếch miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Cho dù như vậy, giá cả cũng quá cao, bảy, tám trăm văn thuê đi, ta cũng không tiện bàn gia với lão gia. Mày vẫn nên nói một chút đi, nếu như ta mua lại la la này thì giá cả là bao nhiêu, ta nghe xong suy nghĩ một chút.” Nhắc nhở một câu: “Đừng như lời màu nói, la la thực sự hiếm thấy, nhưng cũng không tới mức không tồn tại, ta muốn tìm, mất khoảng một tuần là có thể tìm được. Vì lẽ đó, về mặt giá cả, mày đừng quá tham lam.”

Bị lời này bức ép, Tôn Huệ có chút do dự, nàng biết không phải mình nhà nàng mới có la la, nếu như Trương Cử nhân bằng lòng tiêu tốn chút thời gian, nhất định có thể tìm ra nhà khác. Đã như thế, Tôn Huệ liền đổi cách mặc cả, có chút buông lỏng: “Cháu thấy ngài vẫn lựa chọn thuê thì hơn, về mặt giá cả còn có thể thương lượng. Còn bán ra, rất xin lỗi, cháu sẽ không đáp ứng, thực sự không muốn thuê, cũng chỉ có thể quên đi, làm phiền ngài tới nơi khác tìm.”

Về mặt giá cả nàng đồng ý nhượng bộ, thế nhưng cũng nói rõ cho đối phương biết, muốn mua là không thể, chỉ có thể tìm nhà khác, nàng sẽ không bán ra.

Quản gia gõ gõ tay lên mặt bàn một lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Đối với việc thuê la la ta vẫn có hứng thú, chỉ cần giá cả thích hợp, cũng không phải là không có khả năng.” Hắn để lộ ra ý tứ, bảo nào hạ giá xuống, chỉ cần không cao hơn điểm mấu chốt trong lòng hắn, như vậy hắn hoàn toàn có thể chấp nhận.

Duỗi ra ba ngón tay, Tôn Huệ nói: “Như vậy đi, cháu lùi một bước, mỗi ngày ba văn, đã rất có lợi. Ngoài ra, cháu cũng đáp ứng ngài, nếu như yêu thích thịt la la, sang năm có la la được, cháu sẽ ưu tiên cho ngài chọn trước tiên, thế nào?” Ba văn, cũng có thể kiếm lời trên bốn, năm trăm văn, xem như không tệ. Hơn nữa còn giảm thiểu không ít công việc, rất có lợi.

Giá cả đặt ở ba văn, quản gia cũng không nói thêm nữa, đồng ý: “Được, như vậy ta sẽ thuê với giá ba văn một ngày.” Hắn còn có việc phải làm ngay, cũng không muốn ở lâu, bàn giá tiền xong xuôi, liền dặn dò: “Dắt la la tới đây đi, ta phải đi luôn rồi.”

Tôn Huệ cũng không nhúc nhích, mỉm cười nói: “Xin chờ một chút, la la này ngài có thể dắt đi, nhưng trước tiên cần phải đặt cọc một khoản tiền. Cũng không phải không tín nhiệm ngài, lão gia ngài Trương Cử nhân sẽ không để ý chút tiền nhỏ này, cháu chỉ lo ngại nhờ ngài không thuê nữa, sau này có người tới thuê, sẽ không dễ hỏi tiền đặt cọc của hắn.” Bài một cái thật sâu: “Làm phiền ngài.”

Móc từ trong lòng ra một nén bạc hai lượng, quản gia để lên bàn, hắn đã quen làm việc với đám thương nhân, mấy lời nói thẳng kiêu này hắn cũng không xa lạ.

“Chỗ bạc này là tiền thế chấp, như vậy có thể dắt la la lại đây hay không?”

Thu bạc xong, Tôn Huệ liền tục nói: “Đương nhiên, đương nhiên, lập tức dắt tới cho ngài.”

Mãi đến tận khi quản gia lên xe ngựa, la la được một tùy tùng dắt đi rồi, Tôn mẩu mới kịp phản ứng lại. Quay đầu nhìn con gái nói: “Nghĩ như thế nào thế, cho thuê gia súc cây ruộng thì ta biết rồi, nhưng cái này cũng có thể cho thuê?” Vốn cho rằng vụ làm ăn này sẽ không xong, không nghĩ tới lại phát triển thành ra thế này. Đã như thế, coi như không công nhận được năm trăm văn tiền rồi, còn không cần nuôi nấng, cực kỳ có lợi.

“Có gì đâu ạ, đám tiểu thư các nàng chỉ cần ăn uống ngon miệng mà thôi, cũng không thêm chút tiền nhỏ ấy.” Tôn Huệ nói: “Có điều nếu như vậy, chúng ta không công cũng có lộc ăn, còn chuẩn bị cho bọn đệ đệ bồi bổ thân thể nữa đây.” Năm nay coi như xong, sang năm la la mẹ trong nhà đại khái sẽ sinh con, đến lúc đó cho thuê đi một con, còn có một con thì giữ lại để nhà mình tự giết ăn.

“Hiện tại vẫn là kiếm tiền quan trọng hơn, đệ đệ con sẽ hiểu.” Tôn mẩu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Mùa đông càng ngày càng lạnh, hoa tuyết cũng bắt đầu rơi, nháy mắt đã tới cuối năm. Mỗi năm vào thời gian này, nhà nào cũng giết gà làm thịt dê, giữ lại để dành ăn Tết. Tôn Huệ cũng không ngoại lệ, ngoại trừ làm lạp xưởng, còn mua thịt bò ướp gừng vị hương. Com tất niên năm nay phong phú hơn một chút, cho dù chỉ có hai người là nàng và đệ đệ.

Thế nhưng ngày 23 Tôn mẩu lại đi qua thông báo, năm nay giống như những năm trước, tuy rằng bọn họ đã dọn ra ở riêng, nhưng com tất niên vẫn ăn cùng một chỗ, như vậy cũng náo nhiệt hơn. Đề nghị này là lúc tối Chu Hải nói ra, mà Tôn mẩu cũng không muốn bữa com tất niên chỉ có hai tỷ đệ các nàng lẻ loi, bèn đồng ý.

Tôn Huệ tất nhiên không có ý kiến, mà Tôn Duẫn, trầm mặc hồi lâu rồi cũng gật đầu.

Kỳ thực từ khi dọn ra khỏi Chu gia, Tôn Duẫn không muốn lại gặp mặt bọn họ nữa, thế nhưng sau khi phát sinh chuyện Vô Lại, mặc kệ như thế nào,

hắn vẫn cảm kích Chu Hải, Tôn Duẩn rõ ràng, ông ấy đã giúp đỡ rất nhiều. Bởi vậy, đối với chuyện tỷ tỷ và Chu Đồng dần dần giao hảo, hắn cũng không còn bài xích như trước đây nữa.

Hắn tuy nhỏ, nhưng cũng hiểu được, bọn hắn bây giờ cần chỗ để dựa vào, cho tới khi bọn hắn đủ mạnh mẽ.

Hai mươi lăm, Tôn mẫu đi qua, kéo tay con gái nói: “Năm nay không bằng mua miếng vải, làm cho con một bộ xiêm y tốt, đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ không có một bộ đồ ra dáng chút?” Những năm nay cuộc sống khổ cực, cho nên con gái con trai đã lớn vậy rồi mà cũng chưa từng được mặc quần áo đẹp, bình thường đều là đồ sửa lại từ quần áo của mình, nếu không cũng chỉ là dệt tạm tấm vải thô, may đồ mặc tạm.

Làm gì có ai không thích mới, Tôn Huệ cũng vậy, nhưng nàng vẫn nhịn xuống, nói: “Không sao đâu mẹ, quần áo may tết năm ngoái vẫn còn mới mới, năm nay cứ như vậy đi. Chờ xây nhà xong rồi, không cần mẹ nói, chính con tự mua vải về làm.” Vóc dáng nàng còn chưa có định hình, hai năm sau còn có thể cao thêm mấy cm, đừng đến lúc đó quần áo biến thành ngắn cũn không mặc được.

Tôn mẫu trừng mắt lên, tức giận: “Y phục kia mặc qua mặc lại cũng 3 năm rồi, may lại một lần, đã cũ một nửa, sao còn có thể mặc! Nghe mẹ, năm nay thừa dịp trong tay có tiền dư, cố gắng làm một bộ quần áo.” Bà quyết tâm phải sửa soạn cho con gái một lần, sang năm con gái cũng không còn nhỏ nữa, đến tuổi làm mai, ăn vận đẹp đẽ, sẽ càng có nhiều người vừa ý.

“Biết không, nha đầu Chu Đồng kia, năm nay mua hẳn một miếng vải bông mịn, làm một bộ quần áo kiểu mới, còn đánh một cây trâm vàng, nhìn đẹp lắm.” Tôn mẫu nói: “Tết đến, con cũng lấy chuỗi hạt đeo tay với cây trâm nường từ lý chính cho ra mà đeo, nhất định sẽ không kém nó.” Không phải không nghĩ tới chuyện mua đồ trang sức cho con gái, tương lai lập gia đình còn mang theo làm của hồi môn, chẳng qua có quá nhiều việc cần phải dùng đến tiền, chỉ đành tính sau.

Ngay cả quần áo mới nàng còn không muốn may, nào có chuyện mang đồ đắt tiền ra đeo chứ. Tôn Huệ nói: “Cây trâm mẹ cho không tệ, con thích đeo viên ngọc châu này, cũng rất tôn da, đeo nó cũng được.” Hạt châu trên cây trâm bạc phẩm chất không tệ, xanh biếc lấp lánh, chẳng qua là hơi nhỏ.

Nhắc đến cây trâm kia, Tôn mẫu nhất thời sùng sốt, sau một hồi thở dài mới nói: “Cây trâm bạc đó là cha con mua cho ta, lúc đó vì có thể sinh hoạt ở chỗ này mà đành bán đồ trang sức, chỉ còn cây trâm này, là khi đó cha con dắt theo ta tự chọn mua, nên mới không cam lòng, cố ý giữ lại để tưởng niệm. Cho con, cũng coi như tâm ý của cha con.” Mấy câu nói này khiến cho Tôn Huệ rất là phiền muộn, cha nàng đã chết nhiều năm như vậy, bất kể là ai cũng nên nhịn không muốn nghĩ tới. Lúc này lại bị gọi lại, mọi người đều không biết nói gì.

Vẫn là Tôn mẫu khô khan trước nhất, cười nói: “Không nói những chuyện này nữa, con thích cây trâm bạc kia, vậy thì đeo đi.” Lại nói: “Ngày hôm nay khí trời cũng không tệ lắm, ăn cơm xong chúng ta lên trấn đi, mua vải cho con và Duẩn nhi may quần áo. Còn có mấy ngày, ban đêm cố gắng chút, tới đêm 30 là có thể mặc được rồi.”

Tôn Huệ không tiếp tục từ chối nữa, vừa nhắc tới người cha đã chết, nàng nhớ tới một chuyện, cảm thấy đã tới thời điểm nên làm: “Mẹ, sang năm con muốn đi cùng đệ đệ đem phần mộ của cha dời tới nơi này.” Bao nhiêu năm rồi, đây là lần nên làm chuyện này, tuy rằng hàng năm bọn họ đều tế bái, nhưng sự thực chính là phần mộ cha coi như bỏ hoang, không nói địa giới xa xôi, mà còn mai táng sơ sài, không có quan tài, cũng không xây mộ.

Trước đây là tuổi quá nhỏ, hơn nữa vẫn còn ở tại Chu gia, chuyện này không dễ làm, nhưng hiện tại thì không giống, nàng và đệ đệ đã dọn ra ở riêng, hoàn toàn có thể đưa mộ phần của cha tới nơi đây.

“Chuyện này trước tiên không vội, chờ qua sang năm, ta chọn ngày tốt đi lên miếu, xin trụ trì chọn ngày. Hơn nữa nơi chôn cất cũng phải lựa chọn cẩn thận, phải mời người xem xét một chút, không đơn giản đâu.” Tôn mẫu nói.

Chuyển dời mộ phần đâu thể tùy tiện, ngày, địa điểm cũng phải chọn lựa kỹ, hơn nữa còn phải được mấy người trong thôn đồng ý, chuyện này dây dưa mất thời gian lắm.

“Được, nghe mẹ.” Tôn Huệ dù gì cũng không trải qua những chuyện này, hoàn toàn phải dựa vào mẹ quyết định, dù sao nhiều năm như vậy đều đã qua, đợi thêm một khoảng thời gian cũng không sao. Thế nào cũng phải để cha nhập táng lần nữa, có thể thế diện chút.

Lúc xế chiều, Tôn Huệ theo mẹ đi lên trấn, mua vải trở về, nàng chọn một tấm vải bông mịn màu xanh nhạt, mà đệ đệ chọn vải màu xanh lam. Tôn mẫu cũng giống như con gái, đối với màu sắc một chữ cũng không biết, cũng may còn biết khâu vá chút, may quần áo khá tỉ mỉ, hơn nữa cắt may không tệ, mặc vào nhìn rất đẹp. Hiếm thấy nhất chính là, hai bộ y phục này lại được làm xong đúng đêm 30, đó là nhờ Tôn mẫu thức mấy đêm để may.

Mặc bộ đồ mới vào, khuôn mặt vốn hơn gót cạnh của Tôn Huệ trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, thoát nhìn khá xinh đẹp. Làm cho Tôn mẫu cười khen: “Nha đầu của ta cũng rất xinh đó chứ, trong quá khứ bị quần áo xấu xí che lấp đi, hiện tại khiến ta giật cả mình.” Nước da của nàng không giống Tôn mẫu, tuy làm lụng vất vả nhưng vẫn trắng nõn, mắt rất to, cũng có thần, chỉ là đường nét hơi quá cứng, tổng thể mà nói, xem như là một mỹ nữ đẹp lạ.

Soi mình trong nước, Tôn Huệ mơ hồ thấy dáng vẻ của chính mình, không thể không nói, người vẫn phải dựa vào ăn mặc, nhìn dáng dấp mình, ở thôn này cũng được coi như một mỹ nhân rồi! Trong lòng có chút vui thầm, vốn đang than thở ngũ quan hơi cứng giống nam nhân, bây giờ nhìn lại thấy cũng rất tốt.

Mùng một sau giờ ngọ gặp mặt Ngô Thái Diệp, ánh mặt trời tốt đến kì lạ, mới vừa chạm mặt, Ngô Thái Diệp đã kêu lên thán phục, khen nàng đẹp, ảm ỉ cũng muốn may một bộ quần áo như vậy. Tôn Huệ được khen ngợi, trong lòng ngọt ngào như uống mật, cũng khen lại nàng: “Muội thì tính là gì, nào có đẹp như tỷ, ngay cả muội nhìn thấy tỷ cũng muốn làm một nữ đăng đồ từ đây.” Lời này, nửa là khen tặng, nhưng lời nói thật còn nhiều hơn. Ngô Thái Diệp có ngũ quan thanh tú của nữ tử Giang Nam, lại thêm tính cách nàng ấy hào sảng, không mấy ai không thích.

“Thôi đi, lại trêu ghẹo tỷ, cẩn thận tỷ cù muội đấy.” Ngô Thái Diệp nói: “Muội cũng nên mặc y phục mới nhiều một chút, như thế đẹp hơn, đừng có mặc

mấy bộ y phục sửa đi sửa lại kia nữa. Tỷ nói muội này, chúng ta đã tới tuổi này rồi, cần phải chú ý nhiều hơn.” Tiến đến sát tai Tôn Huệ, nhẹ giọng nói: “Tỷ thì coi như thôi, nhưng muội thì phải chú ý nhiều hơn, đã tới tuổi kết hôn rồi nên không thể tùy tiện được đâu, nếu không sẽ chẳng có mấy ai đến nhà cầu thân. Muội nhìn Chu Đồng một cái đi, trước kia cũng không chú ý, năm nay đã bắt đầu sửa soạn rồi, chẳng phải là vì muốn chọn một lang quân như ý đấy sao!” Lời này vốn không nên nói, nhưng vì Tôn Huệ là bạn tốt nên nàng nói ra cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tôn Huệ tròn to hai mắt, lập tức im lặng, nàng thật sự không nghĩ tới, ở trong mắt nàng, bản thân chỉ là một hài tử choai choai, ở đời trước cũng mới học trung học, nhỏ thế này, cách tuổi kết hôn còn kém! ngàn 800 dặm đấy!

Coi như nàng cố ý tránh né đi, không muốn nghĩ đến những chuyện này, hiện tại bị chọc thủng, nàng có chút nhụt chí. Tôn Huệ biết, mặc kệ nàng nhận định, thời đại này chính là như vậy, nữ tử mười lăm, mười sáu nhiều người đã sinh hài tử rồi, nói gì đi nữa cũng không có chuyện Tôn mẩu để mặc nàng mười mấy tuổi còn chưa được gả đi.

Ngô Thái Diệp thấy Tôn Huệ không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng xấu hổ, đẩy nàng một cái, vui vẻ nói: “Huệ tử, làm sao thế, còn thẹn thùng nữa sao! Ha ha, được rồi, hai chúng ta nói riêng với nhau mấy câu thôi, cho dù hơi quá giới hạn, nhưng không ai biết nên sẽ không sao đâu.” Lại nói: “Lời tỷ vừa nói, cho dù muội xấu hổ thì cũng phải nhớ thật kỹ. Chúng ta là cô nương, chỉ có một cơ hội này, nếu như bỏ qua, hối tiếc không kịp đâu.” Lời này Ngô mẩu đã cười nói với nàng, đáng vẻ lúc đó là như vậy: ‘Nha đầu, những cô nương khác đều ăn mặc đẹp đẽ, là vì muốn tìm được một lang quân như ý, thế nhưng con không cần, bởi vì hôn nhân của con đã được định ra từ rất sớm rồi.’

Gật gật đầu, Tôn Huệ kéo kéo khoe miệng nói: “Muội biết, mẹ muội có nói với muội.” Lốp mai rùa đã bị đánh vỡ, chỉ có thể đối mặt, trong lòng rất phiền não, lẽ nào phải bắt đầu tìm một hài tử thật thà để kết hôn? Ngẫm lại thấy có chút khùng bố.

“Biết là tốt rồi.”

“Ngô Nhị ca vẫn tốt chứ, ở cửa hàng trên thị trấn có ai bắt nạt hấn không?” Nàng vốn không định hỏi, dù sao chuyện này ở Ngô gia có chút phức tạp, Tôn Huệ nghe mẹ đề cập tới, dường như ngô Thái Diệp cũng bị chị dâu nàng giận lây, nhưng mình và Ngô Chi thâm giao một đoạn thời gian, cũng coi hấn như một người bạn tốt, nàng không thể không lo lắng. Nàng vẫn hiểu rõ, không có nghề nào không có ma cũ bắt nạt ma mới. Chưa quen cuộc sống ở một nơi mới, không có người chiều cổ, mọi chuyện tất nhiên sẽ không như ý.

Ngô Thái Diệp thì không sao, mặc dù nàng có hơi ảm ỉ, nhưng nàng cũng không cảm thấy bản thân không đúng, cũng sẽ không muốn đi tranh luận với đại ca chị dâu, dù sao nàng cũng hiểu rõ, không tới hai năm nữa chính mình sẽ bị gả đi, chờ tới khi đó, chuyện này sẽ dần dần bị quên lãng.

“Nhị ca tỷ làm việc chăm chỉ, cũng giỏi giao thiệp, còn có vị hôn phu của tỷ thu xếp giúp, hiện tại coi như đã hòa nhập với môi trường trong đó rồi.” Ngô Thái Diệp nhìn Tôn Huệ nói: “Mẹ tỷ có đi qua một lần, trở về nói không cần phải lo lắng, mọi người ở đó thoát nhìn rất tốt, cũng rất quan tâm Nhị ca tỷ.” “Như vậy cũng tốt.”

“Huệ tử, tỷ nghe mẹ tỷ nói, hình như sang năm đệ đệ muội sẽ đi Tư Thục học?” Tôn mẩu có đi tìm Ngô mẩu, Ngô Chi từng vào đó học, muốn hỏi thăm xem tiên sinh ở đó làm người như thế nào, có hết lòng dạy dỗ học trò hay không. Lúc đó Ngô Thái Diệp cũng có mặt nên nghe được.

“Lúc mẹ muội qua tỷ cũng ở đó sao?” Tôn Huệ nói: “Tám chín phần mười rồi. Hỏi thăm hai nơi, một nhà chính là nơi Chu Sơn vào học, nhà khác chính là nơi Nhị ca vào học, đang chưa biết chọn bên nào đây.”

“Nếu như Duẩn nhi đi học, tỷ sẽ đến chơi với muội cho muội đỡ buồn.” Nàng cũng muốn né tránh chuyện trong nhà, không muốn ở một chỗ với chị dâu.

“Được, cực kỳ hoan nghênh luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đầu năm có hai chuyện quan trọng, đầu tiên là Tôn Duẩn vào tư thực học, sau khi hỏi thăm mấy nhà gần đó, Tôn mẩu quyết định cho Tôn Duẩn đi học cùng một nơi với Chu Sơn, như vậy cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau; thứ hai là chuyện chuyển dời phần mộ của Tôn phụ, chuyện này còn cần thời gian, lúc này Tôn mẩu vừa mới đề xuất với lý chính, bởi vì lúc trước nổi lên tranh chấp với đám người Vô Lại, sợ người nhà hấn cản trở, cho nên chuyện này phải từ từ thúc đẩy, gấp quá là không được.

Ban đầu Tôn Huệ định rằng sau khi đệ đệ đi học, nàng sẽ bắt đầu thu mua củi ở trong thôn, rồi tự mình chở lên trấn trên bán kiếm chút tiền chênh lệch. Thế nhưng vừa mới nói ra đã bị Tôn mẩu bác bỏ, người đón củi trong thôn đều là đám thiếu niên choai choai, cho dù chưa phải nam nữ đại phòng, nhưng dù chưa đến tuổi đính hôn thì cũng cần phải chú ý một chút. Cho nên Tôn mẩu thà rằng kiếm ít tiền chút, cũng không hy vọng con gái của mình bị người ta nói ra nói vào.

Vì chút chuyện nhỏ này, Tôn Huệ thấy không đáng phải cãi cọ với mẹ, vậy nên nàng đối suy nghĩ, dù sao xe lừa để không chẳng làm gì, không bằng cho thuê, mỗi ngày chưa nói tới chuyện kiếm được bao nhiêu tiền, không cần cho lừa ăn là tốt rồi.

Nhưng khi nàng kích động chạy đi nói với Tôn mẩu, không đợi mẹ nàng mở miệng, Chu Đồng bên cạnh đã cười trước tiên, lắc đầu nói: “Mau thu lại suy nghĩ ấy đi, vì kia năm ba văn tiền, cần bán là không đáng giá. Người khác thuê lửa của muối, còn không biết sai sử thế nào đâu! Coi chừng bị bọn họ lừa mạng ép buộc, nó sẽ chịu không được.” Không phải là nhà mình, sao có thể cẩn thận, có khi còn hành hạ con lừa tới bệnh luôn.

Hơn nữa cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

“Nghe thấy không? Sau này phải tính toán kỹ lưỡng trong đầu một lần trước đã, xem có thể thực hành hay không, rồi hãy nói.” Tôn mẩu không biết làm sao, con gái bà, nói thông minh cũng coi như thông minh, chẳng qua luôn nghĩ mọi người đều là người tốt, giống như kiểu không rành thế sự. Còn phải dạy bảo, nếu không tương lai gả đến nhà người ta, nhất định sẽ bị thiệt thòi.

Tôn Huệ le lưỡi, mặt già của nàng đỏ bừng lên, vừa nãy đã quá kích động rồi, nghĩ tới có thể kiếm tiền là không kịp xem xét về phương diện khác nữa, hiện tại phục hồi lại tinh thần, bản thân thật sự muốn cho mình một cái tát, quá ngu xuẩn, sống hai đời mà còn như vậy, quá mất mặt.

Thấy con gái cũng là kiểu người không thể ngồi yên một chỗ, Tôn mẩu do dự, nói: “Nếu con ngại không có chuyện gì làm, hay là ta mua cái thớt đá, dạy con làm đậu hũ.” Năm ngoái thu hoạch được không ít đậu, bởi vì giá tiền không cao nên không bán, để ở nhà thỉnh thoảng đổi đậu hũ ăn.

“Mẹ biết làm đậu hũ sao, sao không nghe mẹ nói bao giờ?” Tôn Huệ thật sự rất kinh ngạc, bởi vì nàng xuyên lúc còn trong bụng mẹ, nên có trí nhớ từ khi còn nhỏ, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe nói, trước kia chưa thấy mẹ làm bao giờ, cũng không còn nghe thấy người bên cạnh đề cập đến.

“Chuyện lâu lắm rồi, hồi đó ta theo giúp bà ngoại làm, nhắc tới nó làm gì?” Tôn mẩu cười nói: “Nếu như không phải thấy con nhàn rồi không có gì làm, cả đời này ta cũng sẽ không nói.” Bà và nhà mẹ đẻ quan hệ không tốt lắm, nhiều năm nay đều chưa từng nghĩ tới chuyện muốn đi tìm. Cho nên, sao có thể tự đề cập tới chuyện này chứ.

Tôn Huệ gật đầu nói: “Vâng, mẹ dạy con đi.” Nghĩ tới có thể có thêm một nghề phòng thân cũng không tồi, lúc nhàn rồi thì tự mình làm ăn, nếu làm ngon còn có thể kiếm tiền. Phải biết rằng, trong thôn chỉ có một nhà làm đậu hũ, thôn lân cận không có, chợ cũng không luôn, muốn mua cũng không có mà mua.

Thớt đá không phải nói mua là có thể mua ngay được, phải đặt người ta làm mới được. Đến cửa hàng chuyên môn làm dụng cụ bằng đá, tiêu tốn năm trăm văn, coi như là tiền đặt cọc, để cho ông chủ nhanh chóng làm giúp. Mà trước khi thớt đá làm xong, còn phải bỏ công sức dựng một gian phòng nhỏ bằng trúc, coi như là xưởng đậu hũ.

Phòng không cần rộng lắm, một gian nho nhỏ sát cạnh phòng bếp, chờ thớt đá được chở tới thì cũng vừa hoàn thành. Từ đầu tới cuối cũng chỉ mất mấy ngày.

Đầu tiên phải đem đậu đi ngâm, chờ nó nở ra thì bỏ vào thớt đá, đổ thêm nước, bắt con lừa xay cối. Tôn mẩu đứng bên cạnh vừa nhớ lại cách làm, vừa nói cho Tôn Huệ nghe những điểm cần chú ý. Bởi vì đã rất lâu không làm cho nên đậu hũ lần này làm rất mất thời gian, hơn nữa thành phẩm cũng không tốt lắm, vẫn còn khá là cứng —— so với đậu hũ ở phương Bắc.

Thứ hai lần, lấy ra tỷ lệ thích hợp, đậu hũ làm ra vừa trơn vừa non, so với đậu hũ được bán trên chợ, coi như là thành công.

Đậu hũ vừa làm ra, ngày đầu tiên không định mang đi bán, Tôn mẩu để cho con gái lấy chỗ đậu đã làm thành công ra cắt thành từng khối, đem tặng cho các nhà trong thôn. Chỗ đậu cũ của mẹ đầu tiên, Tôn mẩu quyết định làm thành cháo, giữ lại bỏ vào cháo. Chỗ đậu loãng thì được làm thành tào phớ.

Mượn cách nói đời trước của Tôn Huệ, đậu hũ già chính là đậu hũ phương Bắc, đậu hũ non chính là đậu hũ phương Nam, quá non chính là tào phớ, đậu không đông lại là sữa đậu nành! Đậu hũ rần nổ là đậu hũ chiên, để hư chính là cháo. Bất kể thế nào, đều có thể bán.

Những nhà được tặng đậu hũ về sau đều tới chỗ Tôn Huệ mua, cũng coi như là quảng cáo sản phẩm.

Chuyện làm đậu hũ này cũng không có gì đáng nói, Tôn Huệ cao hứng lên liền làm một mạch, mới đầu Tôn mẩu còn phải đứng bên cạnh nhìn, dần dần một mình nàng cũng làm được, dù sao làm đậu hũ cũng không cần nhiều kỹ thuật, lại chẳng phải đem bán cho nhà giàu, không cần phải chú ý nhiều. Có khi làm không tốt, bán giá rẻ, người khác cũng chẳng nói gì, chỉ trừu ghẹo hai câu. Hơn nữa, chuyện làm ăn coi như không tệ, sau một tháng, thu được không ít tiền lời.

Việc này so với việc thu mua củi mang lên trấn bán kiếm tiền chênh lệch thì nhẹ nhàng hơn nhiều, hơn nữa còn lợi nhuận cao hơn chút ít.

Còn có một chuyện này, Tôn Huệ làm một thời gian ngắn thì không hài lòng với việc chỉ bán độc đậu hũ, vắt hết óc nghĩ cách, đầu tiên là làm ra đậu hũ chiên, đậu hũ khô nhiều lớp, mà loại được hoan nghênh nhất chính là đậu khô ngũ vị hương, sau khi tốn thời gian tương đối dài nghiên cứu chế tạo, mất không ít đậu hạt, mới coi là thành công. Thế nhưng, có giao ra thì sẽ có hồi báo, bởi vì làm ra đậu khô ngũ vị hương, ở vùng này còn chưa từng có cho nên rất được hoan nghênh, buôn bán lời một khoản kha khá.

Không biết là ai truyền lên trấn, huyện thành, có mấy tửu lâu tìm tới đây, muốn Tôn Huệ cung cấp đậu khô ngũ vị hương. Giá tiền tương đối cao, nếu nàng đáp ứng, nhất định sẽ thu được không ít tiền. Nhưng không đợi Tôn Huệ kịp vui mừng thì đã có người tới nói phu nhân Huyện lệnh cho mời nàng.

Phu nhân Huyện lệnh cho mời, Tôn Huệ không có biện pháp từ chối, nàng đi theo tới nhưng bà ấy không để cho nàng vào phòng, mà chỉ để nàng đứng ở ngoài cửa rồi hỏi mấy câu. Một bà tử đi ra ngoài, cầm hà bao đưa cho Tôn Huệ: “Đây là phu nhân thưởng, còn không mau tạ ơn.” Tôn Huệ cảm ơn, quý xuống, hướng về phía bên trong dập đầu: “Tạ phu nhân.” Đây là lần đầu tiên quý người sống, hai đời, lần đầu tiên cảm thấy bình đẳng thật là tốt.

Bà tử cũng không bảo nàng đứng lên, ném hà bao trên mặt đất, nói: “Đậu khô ngũ vị hương người làm ra, phu nhân ăn thấy thích, người nói ra bí phương,

hoặc ký văn tự bán mình, lưu lại trong phủ cũng được.” Lời này nói ra như thể đang ra lệnh, hoàn toàn không để cho đối phương phản đối.

Tôn Huệ hiểu, thích ăn chỉ là một chuyện, quan trọng hơn là nhìn trúng khả năng kiếm lời trong đó đi. Cho mình hà bao, thoát nhìn không nhiều, nếu như mình đưa bí phương cho đối phương, lợi nhuận gấp trăm lần cũng có. Ahhh, lần đầu tiên thẩm thía, quyền thế thật là quan trọng.

“Nếu phu nhân thích, ta đây sẽ nói biện pháp cho các ngài. Nếu như không chê phiền toái có thể kêu đầu bếp nữ đến chỗ, xem cách làm.” Có câu nói ‘Cánh tay dài thế nào cũng không thể dài quá bắp đùi’, huống chi so với phu nhân Huyện lệnh, bản thân ngay cả cánh tay cũng không phải! Cho nên, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút hiến phương pháp cho bà ta.

Bên trong phòng, phu nhân Huyện lệnh mở miệng phân phó: “Tiền ma ma, lát nữa bà kêu Lưu gia đi theo nha đầu này về, học cách làm cho tốt.” Nhất định phải học nhanh một chút, lão gia ở nơi này cũng đã nhiều năm, phải chuẩn bị tiền bạc, xem có thể thăng chức hay không.

“Vâng, ta đây sẽ đi gọi Lưu gia tới, dập đầu cho ngài xong sẽ đi theo nha đầu này về.” Tiền ma ma nói.

“Không cần dập đầu, trực tiếp đi qua đi. Tiền ma ma, nhớ dặn dò Lưu gia một câu, phải học cẩn thận, hơn nữa đừng quá tốn thời gian.”

“Phu nhân yên tâm, Lưu gia sẽ tự có chừng mực.”

Lưu gia, là kẻ chuyên hỗ trợ ở phòng bếp, là hồi môn của phu nhân Huyện lệnh, tay chân lưu loát, học gì cũng nhanh, chuyện xấu phu nhân phải đi làm đều rất là chú tâm. Mặc dù không vừa mắt Tôn Huệ, nhưng không hiểu sẽ hỏi, đầu khô gối vị hương này hơi phức tạp chút, thế nhưng chỉ năm ngày, cũng đã học được khá khá. Lưu gia ở thêm hai ngày, xác định đã có thể xuất sư, liền trở về phụng mệnh.

Biết Lưu gia chính là hạ nhân nhà Huyện lệnh, ánh mắt người trong thôn nhìn Tôn Huệ rất hâm mộ, bọn họ hoàn toàn không biết Tôn Huệ không hề cảm thấy kiêu ngạo chút xíu nào khi có liên quan tới nhà Huyện lệnh, ngược lại, còn rất không thoải mái. Thái độ cao cao tại thượng kia làm cho nàng bị buộc cúi đầu, mà hà bao bọn họ cho, về sau Tôn Huệ đem đi cân, phát hiện chỉ có năm lượng bạc, căn bản là quá ít, nếu như bán cho người khác, ít nhất cũng phải được hai mươi lượng! Mà những người có thể lực hơi lớn một chút, nhận được bí phương này, hoạt động một phen, vẫn có thể kiếm không ít tiền.

Chẳng qua việc này cũng đành thôi, sau khi làm xong vụ mua bán với phu nhân Huyện lệnh, người trong thôn đại khái không dám ức hiếp nhà mình nữa. Vừa nghĩ như thế, Tôn Huệ cũng được an ủi.

Ở nhà bên kia, khí sắc phụ nhân càng ngày càng tệ, thân thể rõ ràng suy yếu hơn trước rất nhiều, trong mắt tràn đầy đau thương, nhìn chị dâu nói: “Em thật không biết lúc nào sẽ phải ra đi, chết, em không sợ. Nhưng em không yên lòng Hiên nhi, lưu lại mình nó sống dựa vào bá bá, còn không biết sẽ thành ra cái dạng gì. Phải mau mau tìm một cô nương cho nó, thừa dịp em còn hơi sức, cho chúng nó thành hôn. Được như vậy, chỗ tài sản kia cũng có thể cảm tới tay.”

Nắm tay bà thật chặt, Ngô cô cô rung rung nước mắt: “Đừng có nói xui xẻo thế, nào tới mức độ đó chứ, gần đây đại phu kê đơn thuốc muối uống đã tốt lên nhiều, tin tưởng sau khi uống hết thuốc, em sẽ khỏe lên thôi.” Chuyện này phải làm sao đây, đứa nhỏ Hiên nhi này sớm mồ côi cha, toàn dựa vào mẹ nuôi nấng, hiện tại mới bao nhiêu tuổi, mẹ lại sắp đi rồi, thật là đáng thương.

“Thân thể của em, em biết rõ. Có thể chịu đựng qua năm nay, cũng coi như may mắn rồi.” Phụ nhân kéo bà, cầu xin: “Chị dâu, chị nhất định phải giúp em, phải mau mau tìm vợ cho Hiên nhi.”

“Biết, biết. Chị dâu đã nhờ người tìm kiếm rồi, nhất định sẽ chọn được một người tốt đưa đến cho em xem.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Phụ nhân nọ thấy chị dâu đáp ứng hỗ trợ, mới nở nụ cười: “Không những em làm liên lụy tới Hiên nhi, mà cả cha mẹ, ca ca chị dâu cũng phiền phức vì em, giả như em không xuất hiện trên cõi đời này, có lẽ sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.” Bà không khỏi cảm khái, cùng ở lại nhà mẹ đẻ, nếu là người khác thì đã bị nói cho không ra gì rồi. Ca ca chị dâu là người tốt, không những không phàn nàn, còn che chở mình và Hiên nhi nhiều hơn.

Lời này người nói bình thản, người bên cạnh nghe được lại không cách nào bình yên. Ngô cô cô bỗng cảm thấy đau xót trong lòng, suýt nữa rót nước mát, bà cố nén cảm xúc, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Nói cái gì thế, em là cô của con chị, không giúp em thì còn giúp ai. Chẳng qua em chỉ gặp vận xui một hồi, chờ qua đi rồi sẽ tới lúc hưởng phúc mà! Đến lúc đó chị dâu còn phải dựa vào em nữa đó.” Nếu là trước kia, em chồng tuyệt đối sẽ không nói những lời này, em ấy lòng dạ thanh cao, hẳn đã nhận định rằng tương lai sẽ báo đáp mình thật tốt. Cho nên, cho dù người khác nói linh tinh, em ấy vẫn thản nhiên như cũ. Mà bây giờ lại nói ra mấy lời như vậy, là biết rằng mình sắp không chống đỡ được bao lâu, kiếp này không có cơ hội báo đáp.

Nhiều ngày trôi qua, trong lòng phụ nhân hết lo lắng lại hoảng sợ, cho tới bây giờ, cách tử vong càng ngày càng gần, trái lại đã thông suốt. Lúc này còn có thể bình tĩnh nói: “Chị dâu, đời này muội không có biện pháp báo đáp ân tình của tỷ rồi, đời sau quá xa, chỉ có thể để cho Hiên nhi trả lại cho tỷ.”

“Mau thu lời này lại, chị dâu sẽ mất hứng, chị dâu chỉ cần em khỏe mạnh, mấy chuyện báo đáp linh tinh, người trong nhà đâu cần phải khách sáo như

vậy.”

Mặc dù bị ngắt lời, phụ nhân nọ vẫn tiếp tục nói: “Hiên nhi học vấn không tệ, tiên sinh cũng thường xuyên khen ngợi, không dám nghĩ trước sẽ đỗ Cử nhân, nhưng tú tài thì hoàn toàn có thể. Hơn nữa cha nó lưu lại rất nhiều thứ, lại chỉ có một mình hân là con, cuộc sống tương lai sẽ không quá tệ, biết ca ca chị dâu không thiếu. Nhưng hai anh chị sinh nhiều con, Hiên nhi một mình chiếm quá nhiều, nên chia cho mọi người một ít mới tốt.”

Ngô cô cô không nghĩ tới em chồng mình lại nói ra lời này, vội vàng ngăn lại: “Lời này của em khiến cho chị dâu không còn đất dung thân rồi, chị còn chưa cho cháu trai được thứ gì, chẳng lẽ làm trưởng bối còn ham muốn đồ của vãn bối? Cho dù của cải của Hiên nhi có nhiều hơn nữa, vậy cũng là thuộc về bản thân nó, chị và cậu của nó chỉ có cho thêm, chứ không lấy của nó. Mặc dù xác thực như lời em nói, trong nhà nhiều đứa nhỏ, nhưng tình huống trong nhà đã tốt hơn những người khác rất nhiều, như này rồi mà cuộc sống còn không tốt lên thì có nhiều hơn nữa cũng vô dụng.”

Biết em chồng nói như vậy, một là muốn báo đáp ân tình, thứ hai là muốn sau khi mình ra đi con trai cũng có chỗ nương tựa, thật sự là tấm lòng người mẹ vô bờ bến. Thế nhưng làm sao bà có thể đáp ứng, không những bị người ta chỉ trích, mà quan trọng hơn là, làm như thế là trái với lương tâm.

“Chị dâu, trong lòng em đã chọn được người, chị giúp em xem xét một chút, nếu như có thể, làm phiền chị đi một chuyến giúp em.” Phụ nhân nọ lại chuyển đề tài, vừa nói đến hôn sự của con trai, bà không đề cập tới chuyện chia của nữa, dù sao bà cũng đã tính toán tốt, sẽ không sửa đổi.

Thấy em chồng đổi đề tài, Ngô cô cô cũng hỏi theo: “Sao, em đã có nhân tuyển hả, nói nghe một chút?” Bà hơi ngạc nhiên, không biết là ai, nhiều ngày nay em chồng không đi ra ngoài, không biết là chọn người từ đâu.

Người này, phụ nhân nọ là rất hài lòng, quả quyết, ngoan cường, mà con trai bà quá mức nhu hòa, phải cưới được người vợ như vậy mới có thể chống nhà. Cười nói: “Là người trong thôn nhà ngoại của chị, họ Tôn, tên chỉ có một chữ Huệ.” Bà vẫn luôn có ý nghĩ này, hiện tại nghe nói nàng và phu nhân Huyện lệnh có giao dịch, liền quyết định rồi. Nhà đầu này không chỉ có đúng, hơn nữa thông tuệ, rất là phù hợp với tiêu chuẩn chọn dâu của bà.

“Huê nha đầu?” Ngô cô cô kinh ngạc suốt nửa kêu thành tiếng, bà hoàn toàn không ngờ em chồng lại tuyển trúng Huệ nha đầu, lưỡng lự một hồi, nói: “Việc này không dễ làm đâu! Em muốn sớm làm hôn sự cho Hiên nhi, chuyện này, Tôn gia sẽ không đáp ứng. Đệ đệ của con bé mới bao nhiêu tuổi, đính hôn là có thể, nhưng muốn làm hôn sự thì ít cũng phải qua hai năm nữa, ít nhất phải tới khi đệ đệ con bé lớn hơn chút.”

Tôn gia không chuyên ra ở riêng thì còn dễ nói, nhưng hiện tại, Tôn Huệ không thể nào kết hôn sớm như vậy được. Cũng là bởi vì dưới nàng còn có đệ đệ, đầu thế đệ một cậu nhóc hơn mười tuổi phải ở một mình một nơi như vậy được, hơn nữa lúc trước vừa gặp phải chuyện kia xong, chắc chắn bọn họ sẽ không đáp ứng.

Đối với tình huống Tôn gia, phụ nhân nọ biết rõ, nhưng bà vẫn rất vừa ý nhà đầu Tôn Huệ này, bèn nói: “Chị giúp em hỏi thăm trước đã, phải xem xem người ta có vừa ý Hiên nhi nhà ta không, những chuyện khác có thể tính sau. Nếu như có thể, cứ định hôn sự trước, về phần hôn lễ, trì hoãn một thời gian ngắn cũng không sao.” Bà thật sự coi trọng chuyện này.

“Được rồi, chị sẽ về nhà mẹ đẻ một chuyến, vừa lúc nhà chị dâu chị và nhà con bé khá thân thiết, nhờ em ấy hỏi giúp, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn.” Ngô cô cô không ôm bao nhiêu kỳ vọng, nhưng ở trước mặt phụ nhân, phải nói mấy lời thật dễ nghe.

“Làm phiền chị, tới đó chị thay em vãn an nhé.”

“Vậy em nghỉ ngơi trước đi, chị dặn dò đám nhỏ mấy câu rồi sẽ đi luôn.”

“Vâng. Chị đi đường cẩn thận.”

Tới Ngô gia, Ngô Thái Diệp và đại ca con bé đều có nhà, Ngô cô cô đuổi bọn hân đi, chỉ chừa lại Ngô mẫu nói chuyện, chờ trong phòng chỉ còn lại có hai người, bèn nói ra ý tứ của em chồng, muốn kết thân với Tôn gia.

“Hả? Em chồng em nghĩ như thế nào mà lại muốn Huệ tử làm con dâu?” Ngô mẫu vừa nghe liền nhảy dựng, hai người này hoàn toàn không liên quan tới nhau, lại chưa gặp qua, làm sao đã quyết định. Hơn nữa đối với hôn sự tương lai của Phùng Hiên, cho tới nay, Ngô mẫu đều đi hỏi thăm các tiểu thư nhà thư hương, dù sao phụ thân đã chết của Phùng Hiên chính là tú tài, gia đình họ trước giờ vừa làm ruộng vừa đi học.

Ngô cô cô cũng không giấu giếm chị dâu mình, thổ lộ thật tình, mang theo thương cảm: “Em chồng kia của em, chưa chắc đã qua được năm nay, cho nên càng muốn gấp rút định xong hôn sự cho con trai. Chuyện trong nhà họ, chị dâu cũng biết đấy, ông anh chồng đối xử với hai mẹ con không tốt, vẫn luôn bắt nạt Hiên nhi tuổi còn nhỏ, chiếm cửa hàng của họ. Em chồng em sợ cưới con dâu nhu hòa sẽ bị người ta chèn ép, trước giờ đều cố gắng tìm người có chủ ý. Mà nhà đầu Tôn Huệ này, hoàn toàn phù hợp, cho nên muốn hỏi ý nhà con bé xem thế nào.”

“Chị cũng coi như nhìn Phùng Hiên lớn lên, là một đứa nhỏ tốt, hơn nữa học hành chăm chỉ, người ta đều nói hân kế thừa trí thông minh của cha hân; bởi vì Thái Diệp, nhà đầu Huệ tử chị cũng thường xuyên tiếp xúc, thân thể khỏe mạnh, thông tuệ, quan trọng hơn là biết mềm biết cứng. Hai người này kết hợp, coi như là ông trời tác hợp cho.” Ngô mẫu chuyển lời, cau mày cảm thán: “Nhưng mà không được đâu, Tôn gia sẽ không đáp ứng, mẹ Huệ tử vẫn muốn tìm lương tể (con rể tốt) xuất thân đơn giản, tính tình tốt, con gái gả đi mới có thể thoải mái sống. Bà ấy từng nói với chị, nói là con gái đi theo mình chịu khổ lâu như vậy, tương lai nhất định phải tìm một nhà chồng phù hợp.”

Điều kiện của Phùng Hiên rất tốt, bản thân có tài khí, ở vùng nông thôn như này thân phận hân không hề thấp, hơn nữa tư chất hân cũng khá nổi bật. Nhưng hân và thân tộc không hòa thuận, trong nhà cha mất sớm, mẹ bệnh nặng, cuộc sống không yên bình. Tôn mẫu suy nghĩ cho con gái, chưa chắc sẽ đáp ứng.

Phùng Hiên là cháu ngoại của mình, dĩ nhiên là tốt, cho dù có chút ít tỷ vết nào thì bà cũng bỏ qua, Ngô cô cô nói: “Chị dâu nói lời này không đúng đâu,

trước không nói bản tính Hiền nhi ôn nhu, đối xử với người khác hòa nhã, chúng ta nói về lo lắng của chị một chút.” Nửa là oán giận, nửa là không phục nói: “Chị nói đi, gả cho cháu ngoại trai của em, sao lại không thoải mái? Đại bá của hắn cho dù tệ bạc, sau đám cưới, sẽ không phải ở cùng, hai vợ chồng trẻ có nhà riêng, hai bên sống xa nhau, lúc bình thường sẽ không đụng chạm nhiều, ngày lễ ngày tết, chẳng qua cũng chỉ làm chút lễ tiết bề ngoài, hòa hảo thì ở chung, không được thì cách xa ra, đâu thể nói là không tự tại! Hôn sự như vậy không có nhiều đâu.”

Hoàn toàn đúng là xem nhẹ mặt bất lợi, nếu quả thật đại bá hắn dễ né tránh như vậy, Phùng mẫu cần gì phải về nhà mẹ đẻ ở, cũng cần gì phải tìm một cô con dâu mạnh mẽ? Đại bá hung dữ, chỉ cần bồi phận là có thể áp đảo người, chỉ có biết điều lắng nghe mà thôi, sao còn có thể phản kháng?

Ngô mẫu cũng không tiện phản bác, nói: “Như vậy đi, hai chúng ta ở nơi này nói qua nói lại cũng vô dụng, không bằng đi tìm Tôn mẫu, em nói chuyện với bà ấy một chút, chỉ cần bà ấy gật đầu, chuyện này sẽ xong.” Đối với hôn sự này, lời nói của Tôn mẫu mới có trọng lượng nhất, bọn họ ngồi nơi đây có nói nhiều hơn nữa, cũng không thể đại biểu ý nghĩ của Tôn mẫu, vẫn nên nói cho bà ấy nghe, nghe xem bà ấy quyết định thế nào.

“Cũng tốt, vậy chị dâu mời bà ấy tới đây, em nói chuyện với bà ấy.” Ngô mẫu gật đầu đồng ý, bất kể có được hay không, dù sao cũng phải đi hỏi Tôn mẫu đã, lúc trở về Ngô cô cô cũng dễ ăn nói.” Tôn tử từ tới đây, chị phải ở bên cạnh giúp đỡ, hôn sự này nếu như có thể thành, chị chính là bà mai đó!” Bà nghĩ, nếu như có thêm Ngô mẫu vun vào, chuyện cũng có khả năng thành công.

“Chị hiểu mà, tất nhiên sẽ kể rõ ưu điểm của Hiền nhi, thế nhưng có thể thành công hay không, chị cũng không có thể bảo đảm, việc đó phải do Tôn tử quyết định.” Ở một bên nói bóng nói gió vẫn là có thể, nhưng cũng sẽ không khuyếch đại, dù sao Tôn gia có qua lại, không thể bởi vì một chút khuyếch đại hoặc giấu giếm, cuối cùng khiến cho cuộc sống của hai đứa nhỏ không thoải mái.

“Cái này em hiểu, không được cũng không sao, còn có thể tìm người khác, sẽ không để cho chị dâu xen giữa khó làm.”

Mới vừa vào đầu mùa xuân chưa được bao lâu, việc đồng áng khá rảnh rang, khí trời còn đang rét tháng ba, Tôn mẫu chỉ ở trong nhà làm chút ít thêu thùa. Thấy Ngô mẫu tới đây, chào hỏi xong, Tôn mẫu đã bị kéo đi, dọc theo đường đi cũng không nói gì, chỉ bảo tới nơi sẽ nói tí mĩ.

Tôn mẫu mang theo đầy bụng nghi ngờ đi tới Ngô gia, thấy Ngô cô cô lại càng thêm khó hiểu, bà đoán không ra ý tứ của bọn họ, không dung kéo bà tới là có chuyện gì?

Mới vừa ngồi xuống, Ngô cô cô đã rót cho bà một ly trà nóng, kế tiếp đem chuyện kết thân ra nói rõ đầu đuôi.

Nuốt nuốt nước bọt, Tôn mẫu ngây ngốc nói: “Không thể nào, sao lại coi trọng nhà đầu Huệ từ nhà tôi chứ, chẳng phải Phùng công tử luôn muốn kết thân với gia đình lớn hay sao?” Gia thế giống như Phùng Hiền được coi là tương đối tốt, cũng có chút ít lời đồn đãi, nhưng chỉ có mình hắn là con, nghe nói đang tìm tiểu thư nhà giàu, đợi đến thích hợp thì sẽ thành hôn. Cho nên đối với việc Ngô cô cô cầu thân, bà có chút phản ứng không kịp.

“Nào có, đã tìm được ai đâu! Toàn là người ngoài nói linh tinh thôi.” Ngô cô cô nói. Bà rất sợ bị hiểu lầm, bị người ta cho rằng Phùng Hiền bị từ hôn nên mới cầu hôn Tôn Huệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Cho dù lời đồn đại sai lầm, Tôn mẫu cũng không có ý từ kết thân, cười nói: “Con bé nhà tôi không xứng, tính tình thô lỗ, chữ to không biết, gả đi nhất định sẽ khiến người ta chê cười. Bà xem đó, vẫn nên lựa chọn chỗ khác tốt hơn, Huệ từ coi như xong đi.” Sở dĩ từ chối, ngoại trừ thân tộc Phùng gia không hòa thuận, còn có một điều nữa là, Phùng Hiền là người đọc sách, tương lai có địa vị, chắc gì đã không ghét bỏ con gái mình, ngộ nhỡ bị bỏ, con gái sẽ khổ nhiều lắm! Cho nên bà tuyệt đối không thể đáp ứng.

Lời này ý từ chối rất rõ ràng, Ngô cô cô lập tức sáng tỏ, vốn định nói hai câu khách khí, giờ đành từ bỏ, không muốn nói lại đề tài này. Thế nhưng nghĩ tới Phùng mẫu ở nhà còn đang nằm trên giường, trong lòng bị xúc động, Ngô cô cô nói: “Bà và chị dâu tôi thân thiết, mọi người đều không phải người ngoài, hiện tại chị dâu tôi cũng có mặt, bà có chỗ nào không hài lòng, hoặc là có yêu cầu gì thì cứ nói ra. Cho dù không được, lần sau tôi gặp được người thích hợp, cũng có thể giới thiệu với hắn.” Bà định hỏi kỹ chút, hòng việc cũng dễ ăn nói hơn.

Nhìn lướt qua Ngô mẫu, nơi này là chỗ thân quen, mà bọn họ lại là thân thích, Tôn mẫu cũng là nói hai câu: “Không nói gạt bà, đứa nhỏ Phùng Hiền này nói chung không ai không thích, đúng như tôi vừa nói đó, Huệ từ không xứng với nó. Gia thế nhà nó không tệ, bản thân lại có học vấn, tương lai nhất định sẽ đỗ đạt. Nhưng dù là có tiền đồ tốt, tôi vẫn không yên tâm, tương lai hai bên sinh ra dị tâm, sẽ khó giải quyết. Tôi không muốn tương lai con gái tôi phải đau khổ.”

Đây là ngay ở trước mặt Ngô mẫu bà mới nói, nếu là người khác, nói toạc ra, bà sẽ bị coi là kẻ xấu miệng.

Lo lắng vậy cũng không quá đáng, cõi đời này nhiều nhất là những chuyện nhue thế. Có mấy ai không chê cảm bã chi thê? Tuy vẫn đi tìm tiểu thiếp xinh đẹp nhưng còn bảo lưu địa vị chính thất, đã xem như có lương tâm. Còn có kẻ tàn nhẫn, dứt khoát cho người một phong hưu thư, địa vị hải tử cũng bị liên lụy, khó mà giữ được.

“Tôn tâu, những chuyện khác tôi không dám hứa chắc, nhưng phẩm đức Hiên nhi tôi dám bảo đảm. Nó tuyệt đối không phải loại người như vậy, tôi xem hần lớn lên, đúng là ôn hòa lương thiện, không làm ra được chuyện như vậy đâu.” Ngô cô cô thoáng kích động, bà thật sự tin tưởng phẩm đức của cháu ngoại trai.

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Tôi cũng chỉ suy đoán một số khả năng, cũng không phải thật sự tin tưởng nó như thế. Thế nhưng ngoại trừ điều này, còn có một vài điểm cần chú ý.” Nhìn đối phương: “Tôi không sợ bà căm ghét, nói thẳng luôn, đứa nhỏ Phùng Hiên này chỗ nào cũng tốt, thế nhưng quan hệ giữa nó và thân tộc rất là đau đầu. Mà tình huống nhà tôi, bà cũng biết đấy, ngàn dặm xa xôi tới đây định cư, hoàn toàn không thân không tộc, vì thế đã ăn không ít thiệt thòi. Cho nên tôi luôn nghĩ, tương lai nếu con gái được gả cho một nhánh của dòng họ nào đó lớn chút, thì sẽ không bị người ngoài bắt nạt.” Đây cũng là dự định của Tôn mẫu từ trước tới nay.

Tôn mẫu lo lắng như vậy rất là có lý, cõi đời này thật sự không có mấy kẻ bất hòa với thân tộc mà sống tốt đẹp được. Không phải là bị người trong tộc xia xói, thì cũng bị người ngoài bắt nạt mà không có ai ra mặt giúp đỡ. Cho nên thân tộc không hòa thuận mới xem như là chỗ tệ nhất của đứa nhỏ Phùng Hiên này, rất khó có người không e ngại.

Đối với chuyện này, Ngô cô cô cũng giải thích: “Em chồng này của tôi và đại bá bất hòa, mọi người đều biết, không có gì để giấu. Thế nhưng người trong tộc không phải toàn bộ đều đứng về phía đại bá kia, không ít người thân cận với Hiên nhi, ngày tết vẫn hương xuyên qua lại.” Bà hơi có chút tường niệm: “Đứa nhỏ Hiên nhi này tài tình không tệ, được rất nhiều tiên sinh tán thưởng, tương lai không hẳn không thể trúng tú tài, chưa biết chừng còn trúng cử nhân. Đến lúc đó lẽ nào đại bá của nó còn có thể nhàn nhai khó khăn!”

Chỉ cần thi khoa cử có thành tựu, sẽ có nhiều người ủng hộ, những kẻ ngày xưa không tốt, cho dù trong lòng không cao hứng, cũng sẽ giương lên khuôn mặt tươi cười.

Lời này không giả, nhưng rốt cuộc cũng phải trúng cử thì mới nói được! Thi khoa cử há lại là dễ dàng? Bao nhiêu người đầu tóc bạc trắng cũng không thi được tú tài, huống chi cử nhân, quá khó.

“Ngô muội, hôn sự này đại khái không thể thành, cũng không phải tôi bắt bí, coi con gái mình thành châu bảo. Đệ đệ của nó quá nhỏ, tôi cũng không nói gât bà, tôi có lòng định hôn cho con gái sớm một chút, thế nhưng không muốn gả nó đi quá sớm, ít cũng phải ở nhà thêm hai năm, chờ đệ đệ nó lớn hơn chút thì mới được.” Tôn mẫu nói: “Tôi có lỗi với hai đứa chúng nó, càng thêm đau lòng đứa lớn, để nó chịu khổ nhiều.”

“Thôi đừng nói lời này nữa, bà cũng là bất đắc dĩ, hai đứa nhỏ sẽ hiểu.” Ngô mẫu chợt nói chen vào.

Ngô cô cô thở dài một tiếng, nói: “Nhà nhà đều là như vậy, bà đừng nghĩ nhiều, không phải quá vất vả thì cũng là cuộc sống không như ý, đa phần đều là vậy.”

Nhìn Tôn mẫu, Ngô cô cô định nói thêm vài câu: “Tôn tâu, tôi bảo đảm với bà một câu. Huệ nha đầu gả tới nhà em chồng tôi, ngày tháng trôi qua tuyệt đối không khổ cực, bên đó có sẵn nhà cửa, hơn nữa của cải lưu lại rất đầy đủ.” Đối với mối lo của Tôn mẫu, bà nói: “Bà lo con trai phải ở một mình, điều này mọi người đều thông cảm, nhưng cũng không trở ngại. Hiện tại chẳng phải Dẫn nhi đang đi học sao, sau hôn lễ hoàn toàn có thể đến ở nhà anh rể, học tập có chỗ nào khó hiểu còn có người để hỏi. Bà đừng vội từ chối, cứ thử suy nghĩ xem sao đã, qua mấy ngày nữa tôi lại tới đây, lúc ấy bà hãy cho tôi một trả lời chắc chắn.”

Ngô cô cô nói như vậy, Tôn mẫu không phải không động lòng, đứa nhỏ Phùng Hiên này đúng là rất tốt, mới đầu đúng là phải lo lắng thân tộc không giúp đỡ, sẽ bị người ngoài bắt nạt. Nhưng Ngô cô cô nói cũng không sai, chỉ cần Phùng Hiên thi khoa cử có thành tích, như vậy thân tộc tuyệt đối sẽ không đẩy hần đi xa, trái lại càng thêm thân cận. Mà đại bá của hần, cũng không thể làm trái lời trường bối trong dòng họ.

“Được rồi, tôi về đi suy tính một chút, qua mấy ngày nữa bà qua đây, bất kể có đồng ý hôn sự này hay không, tôi cũng sẽ cho bà một câu trả lời chắc chắn.”

Tôn mẫu về nhà nghĩ suốt một ngày, hần vía lên mây, cuối cùng vỗ đùi nói: “Quên đi, dù sao cũng là chuyện kết thân của con bé, không bằng nói cho nó nghe một chút, xem nó nghĩ thế nào.” Suy cho cùng, Tôn mẫu vẫn phải bàn bạc cùng con gái, chứ không thể tự mình quyết định. Đương nhiên, điều này cũng là vì bản thân Tôn Huệ là một người rất có chủ ý.

Dặn dò Chu Đồng trông con trai út xong, Tôn mẫu liền đi ra cửa, về phía nhà Tôn Huệ. Đến nơi, Tôn Huệ vừa lúc có ở nhà, không đi ra ngoài, bởi vì phải bàn chuyện quan trọng, bà tỏ ra tương đối bí ẩn, cho nên vừa vào phòng liền đóng cửa lại. Tôn Huệ thấy mẹ có vẻ thần thần bí bí như vậy, đang thắc mắc, ai biết tiếp theo mẹ nàng liền mang đến một tin tức nặng tựa ngàn cân.

Nàng bị làm cho kinh sợ vô cùng!

“Mẹ nói cái gì, Phùng bá mẫu chọn trúng con, muốn con làm con dâu của bà ấy?” Đây đúng là tin tức khiến cho Tôn Huệ cực kỳ bất ngờ và hoảng hốt, bởi vì tết năm ngoái mẹ nhất định muốn may đo mới cho nàng, buộc nàng điểm trang chút, trong lòng nàng đã có chút e sợ mình sắp phải hứa hôn. Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ có người lại muốn kết thân với nhà nàng sớm như vậy, hơn nữa người này lại là Phùng Hiên!

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Đúng, con cảm thấy như thế nào, có thích hợp hay không?”

Tôn Huệ nói: “Mẹ, việc này cũng quá sớm đi, con mới bao tuổi chứ, ít cũng phải một hai năm nữa mới nên đính hôn.” Nàng muốn trì hoãn ngày nào tốt ngày ấy, cái nàng cần nhất chính là thời gian. Cũng không muốn hôn sự bị định ra sớm như vậy, hơn nữa đối tượng lại còn là một thiếu niên nhỏ tuổi.

Lời này Tôn mẫu không đồng ý chút nào, nói: “Sớm cái gì sớm, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi, hiện tại không mau tìm, cuối cùng chẳng lẽ con định chọn

một người mà không ai chọn hay sao! Nghe kỹ cho ta, mặc kệ người này có được hay không, năm nay cũng phải bắt đầu tìm kiếm hôn sự, có thể định ra là tốt nhất, bằng không đầu năm sau chính là kỳ hạn cuối cùng.” Không thể đợi đến lúc mấy người đồng trang lứa đã sinh con mà nàng còn chưa được gả đi, bị người khác nói ra nói vào là việc nhỏ, quan trọng hơn, cơ hội tìm được người chồng tốt không còn nhiều.

Tôn Huệ thấy lời này của mẹ mang theo tâm sự, vội vàng đòi đề tài: “Chẳng phải mẹ muốn hỏi con hôn sự với Phùng gia có được hay không đó sao? Con nghĩ, hay là thôi đi, con luôn cảm thấy tính cách của hắn không giống con, hơn nữa hắn là người đọc sách, con cũng không xứng với hắn!” Trước tiên từ chối hôn sự này đã, chuyện về sau, từ từ nghĩ.

“Nói linh tinh cái gì, con gái của ta tốt như vậy, nào có chuyện không xứng!” Tôn mẫu không thích nghe con gái hạ thấp chính mình đi như thế, trước mặt người ngoài bà nói vậy đó là khiêm tốn, cũng không phải thật sự cho rằng con mình không bằng người ta. Ở trong mắt cha mẹ, con cái mình là tốt nhất. Bà vỗ tay Tôn Huệ, nói: “Con thử nói ta nghe thử, con có gì không hài lòng đối với Phùng gia, đề ta suy nghĩ một chút.”

“Mẹ, Phùng công tử tính tình không tệ, con và hắn cũng đã gặp mấy lần, nhưng thật sự con cảm thấy khó có thể sống chung, nói chuyện rất không ăn khớp với nhau.”

“Cái gì mà khớp với chả không khớp, ta nghe không rõ ràng lắm.” Từ ngữ vừa rồi, Tôn mẫu chưa nghe người ta nói bao giờ, nhìn con gái: “Con cũng nghĩ tính cách hắn không tệ lắm, như vậy gia đình của hắn thì sao?”

“Con chưa không tiếp xúc qua, chỉ nghe người khác đàm tiếu mấy câu, sao có thể phán đoán.” Tôn Huệ nói, nàng luôn luôn không coi lời đồn đại của người khác là sự thật, nếu như không phải bản thân tự trải qua, nàng sẽ khó mà tin tưởng.

Tôn mẫu lắc đầu một cái, rất là bất đắc dĩ nói: “Con bé này này, hỏi con mấy câu con đều không chịu trả lời chắc chắn, quên đi, ta không hỏi nữa, tự mình nghĩ.”

“Vậy mẹ sẽ đáp ứng việc hôn nhân này hay sao? Đệ đệ còn nhỏ, bất kể thế nào ít nhất hai năm nữa con mới có thể gả đi được.” Trong lòng trầm xuống, Tôn Huệ rất sợ mẹ sẽ đồng ý.

Tôn mẫu hừ một tiếng, nói: “Dù sao hỏi con con cũng không biết gì, ta tự mình nghĩ.” Thấy dáng vẻ lo lắng của con gái, bà nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không hại con, tất nhiên phải hỏi thăm cẩn thận trước đã.”

Tôn Huệ lập tức nở nụ cười lấy lòng nói: “Con đâu có không yên tâm về mẹ chứ? Vậy mẹ cứ cẩn thận tìm hiểu một phen, trở về nói kết quả cho con nghe là được.” Tôn Huệ thăm nghĩ, đệ đệ nhỏ tuổi như vậy, tình huống trong nhà lại như thế, nàng cách lúc bị gả đi vẫn còn sớm!

Thế nhưng nàng sai lầm rồi, sự thực chính là, Tôn mẫu đi ra ngoài một chuyến, trở về liền nói, định ra rồi.

Phùng gia sẽ đến cầu thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Edit: Canina

Tôn Huệ tròn tròn mắt vì ngạc nhiên, nàng không hiểu, mẹ chỉ đi ra ngoài nửa ngày, không biết nghe ai nói gì mà mẹ lại quyết định nhanh như vậy cơ chứ! Phải biết, lúc trước mẹ còn rất do dự, còn chuẩn bị sẵn cả lời từ chối.

Vì việc này, Tôn Huệ hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng mẹ nàng không nói, chỉ nói là vì tốt cho nàng. Biết là mẹ sẽ không hại nàng, nhưng Tôn Huệ thật sự có chút phản kháng, không muốn bị định hôn sớm như thế.

Thế nhưng khi mẹ nàng nói câu tiếp theo, Tôn Huệ lập tức hiểu bây giờ không còn cách nào nữa, bởi vì mẹ nàng nói đã ước định bằng miệng, hơn nữa trong một tuần tới, sẽ mời bà mối chính thức đối canh thiệp, không còn chỗ để đổi ý nữa rồi.

Tôn Huệ còn chưa kịp hồi hồn trước quyết định này, Phùng mẫu đã mời bà mối đến, cùng uống chén trà với Tôn mẫu, sau đó hai bên trao đổi canh thiệp cho nhau. Nhận được canh thiệp, hai bên liền mang lên miếu xem bát tự. Kết quả không tệ, xem như là hợp nhau, hơn nữa còn giúp ích lẫn nhau, điều này làm cho Tôn mẫu càng thêm cao hứng, nhận định việc hôn nhân là đúng đắn.

Bởi vì bà mối không kín miệng, sau khi trao đổi canh thiệp chưa được hai ngày, chuyện Phùng gia nhìn trúng cô nương Tôn gia bị truyền ra ngoài. Trong thôn lời gì cũng có.

Trèo cành cao ngã đau vân vân, những lời kiểu như vậy thật sự là quá khó nghe. Lại còn nói Phùng gia chẳng ra gì, gả vào đó sẽ không có ngày nào được sống dễ chịu, không những bất hòa với thân tộc, mà Phùng Hiên còn là kẻ đọc sách chăm chỉ, không có công danh trên người, tương lai chưa chắc đã thành tài!

Hôn sự này không lâu sau đã truyền tới tai đại bá của Phùng Hiên, lúc đi ra ngoài nghe được tin tức này, Phùng đại bá miễn cưỡng duy trì sắc mặt bình thường, trở về nhà, trực tiếp ném ấm trà, chén nước xuống đất vỡ tan tành, sắc mặt tái nhợt, hần nuốt không trôi con giận này, đập rầm rầm lên trên bàn, nói: “Thực sự là quá coi thường ta rồi! Mụ đàn bà ngu ngốc này, không thể tha thứ, ta phải mời lão nhân trong tộc dạy dỗ quy củ cho mụ mới được. Hừ!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, giận tới mức hất tung chòm râu dưới cằm lên.

Nghe thấy tiếng động, vợ hắn đi vào, thấy một đồng mảnh vỡ, nhúu chặt lông mày, chỉ vào hắn nói: “Nổi điên làm gì, ấm chén này không phải dùng tiền mua sao? Ông đập vỡ như thế, tôi cho ông biết, ba ngày sau không cho ông uống rượu.” Bà tiếc của chết mất, tuy nói trong nhà giàu có, nhưng Phùng bá nương vẫn tương đối tiết kiệm, không chịu nổi sự lãng phí như thế.

Phùng đại bá trong lòng khó chịu không nói phát tác, bà vợ vừa bước vào không thêm hỏi han câu nào, đã vậy lại còn chỉ trích, Phùng đại bá nổi giận đùng đùng, hướng về phía bà vợ quát to: “Bà thì biết cái gì, con mụ ngu ngốc kia cho Hiên tiểu tử đính hôn, cũng không thêm nói với chúng ta một tiếng, trong mắt cô còn đại bá là tôi hay không! Lần này ai khuyên cũng vô dụng, tôi nhất định phải mời tộc lão bắt mụ giải thích, quả thực là khinh người quá đáng!”

Phùng bá nương vừa nghe lời này, cũng không để ý tới mảnh vỡ trên đất nữa, giật mình nói: “Định ra rồi sao, biết là nhà ai không?” Há miệng không nhận được quả trách: “Thế này còn ra thể thống gì cơ chứ, trước đây nhà tôi không chịu ở, dắt theo nhi tử chạy tới nhà mẹ đẻ, hiện tại cho Hiên tiểu tử đính hôn cũng không thông báo một tiếng, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ là cô nhi quả phụ đấy.”

Đính hôn không mà không được thông báo, Phùng đại bá đã tức lắm rồi, nhưng điều hắn càng thêm bất mãn chính là đối tượng đính hôn lại là như vậy: “Mụ vợ này của đệ đệ ta, cũng không biết có phải là bệnh quá hóa hồ đồ rồi hay không, lại đính hôn sự cho con trai của chính mình với một kẻ sa cơ lỡ vận cũng không bằng! May mà chúng ta biết nó thật sự là con trai của mụ, nếu không còn tưởng rằng là con rơi con vãi.” Lúc trước thật không nên để mụ ngu ngốc kia nuôi nấng Hiên tiểu tử, hiện tại nếu như bỏ mặc, cưới nữ tử như vậy về nhà, còn không bị người ta cười cho thối mũi.

“Thì ông cứ nói xem nào, là cô nương nhà ai?” Phùng bá nương giục chồng mình nói. Mấy ngày nay không đi ra ngoài, một chút tin tức cũng không nghe được.

“Còn có thể là ai, chính là Tôn gia mấy năm trước từ phương Bắc chạy nạn tới đây, định cư ở thôn Thanh Hà, phụ nhân kia còn gả cho tên thợ mộc chết vợ kia!” Quả thực chính là không biết xấu hổ, địa vị thấp hèn, xuất thân như vậy, có thể có cái gì tốt? Cuối cùng không những thanh danh bất hảo, e rằng còn liên lụy đến nhà mình.

Phùng bá nương nạt trọn trứng, ôm ngực nói: “Ồi thần linh ơi! Làm sao lại là nhà đó chứ, em dâu lần này mất bị mù hay là bị bỏ bùa mê thuốc lú không biết, cô nương kia đối mặt với đám du côn còn có thể hạ tử thủ, nói động thù liền động thù, gả vào đây không chừng sẽ lật cả nóc nhà. Lại nói, nhà đó nghèo như vậy thì đào đâu ra hồi môn? Có chỗ nào xứng được với Phùng gia chúng ta chứ!” Bà ta oán giận nói: “Cho dù không tìm được tiểu thư nhà thư hương thì cũng nên tìm nhà địa chủ giàu có nào đó mà kết thân chứ, đây là muốn vu hãm chúng ta thành kẻ bắt nạt đây mà.”

Vậy phải làm sao bây giờ, cưới người như vậy về nhà, tương lai nắm của cải trong tay, sao sẽ chịu phun ra. Nếu như của hồi môn của nhà gái nhiều, bà cũng có thể xơi mũi được một ít, dù sao nhà em chồng chỉ có một mình Hiên tiểu tử một cái, mà nhà mình có những ba đứa con!

Nhìn trượng phu mình, Phùng bá nương bất an nói: “Mau nghĩ cách, không thể cưới vào được đâu, con lớn nhà chúng ta còn chưa kết hôn đâu, dưới nó còn có hai đứa nhỏ nữa! Hôn sự này phải làm thế nào cho phải?” Điều này ảnh hưởng không nhỏ đến hôn sự của con cái mình, người khác nhìn thấy cháu dâu này, liền nói con cái nhà mình cũng không có giáo dục.

Phùng đại bá hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên, mụ ngu xuẩn kia không quan tâm tới con trai, tôi còn phải cố kỵ tới thể diện của Phùng gia. Tôi đây lập tức đi tìm tộc lão, lần này không chỉ lui hôn, mà còn không cho mụ dắt Hiên tiểu tử theo nữa.” Trong mắt hắn lóe lên tia sáng: “Xảy ra chuyện như vậy, tôi xem còn có ai đứng về phía mụ.” Phùng bá nương ở bên cạnh giật dây, nói: “Đúng, nên làm như thế, Hiên tiểu tử chính là người Phùng gia ta, làm sao có thể ở lại Ngô gia bên đó. Nhân cơ hội này, phải cố gắng nói lý một phen, nhà đại bá ruột thì không ở, lại chạy về nhà cậu.” Nếu như có thể nuôi nấng Hiên tiểu tử thêm một quãng thời gian, tương lai càng có thể kiểm soát được ít đồ. Mục đích của bà ta chính là vậy đó.

Trong mắt Phùng đại bá lấp lóe tia tính kế, hắn đang im lặng tìm từ ngữ, qua ước chừng nửa khắc, đứng lên nói: “Đi, tôi thay đồ xong, chúng ta tới chỗ tộc trưởng.”

Tộc trưởng đang có nhà, nhìn thấy bọn họ đã đến như trong dự liệu, rất là tùy ý nói: “Ngồi đi, có chuyện gì thì cứ nói, chốc lát nữa các trưởng bối trong tộc tới đây, nghe quyết định của bọn họ đi.”

Bưng chén trà trong tay, Phùng đại bá căng thẳng trong lòng, cảm thấy mọi chuyện hình như không đúng lắm. Thế nhưng hắn không biểu hiện ra, vẫn dựa theo cách nghĩ lúc trước mà giải thích: “Là như vậy, không biết tộc trưởng có nghe bên ngoài đồn đại hay không, dường như người ta nói Hiên tiểu tử đã đính hôn. Tôi nghe chuyện này xong rất là bất mãn, còn định phản bác ngay tại chỗ luôn, dù sao tôi đây làm bá phụ thế mà trước đó chưa hề nghe phong thanh gì đề mà quyết định giúp. Thế nhưng sau đó tôi lại nhận xuống, bởi em dâu kia của tôi làm việc không theo lẽ thường, không thể đoán trước. Tôi đến chỉ là muốn hỏi một chút, việc này nếu như là thật, có phải là nên có lời giải thích.”

Tộc trưởng nhìn chằm chằm Phùng đại bá, chậm rãi nói: “Hôn nhân từ xưa tới nay, đều là lệnh của cha mẹ, lời của mối lái. Hôn sự của Hiên tiểu tử, bắt kẻ có đúng như lời đồn hay không thì cũng là chuyện nhà bọn họ. Mặc dù ông làm bá phụ, nhưng dù thế nào cũng không thể vượt mặt mẹ ruột người ta được, còn ông nói muốn lời giải thích, ta thật sự không biết nên làm gì. Làm cha mẹ quyết định việc hôn nhân của hài tử, bá phụ lại tới đòi được giải thích, cõi đời này chưa từng có.” Tộc trưởng nói một câu như ‘nhất châm kiến huyết’*, làm mẫu thân quyết định việc kết hôn của hài tử, là chuyện tình thiên kinh địa nghĩa, người bên ngoài không có phận sự xen vào.

*nhất châm kiến huyết: 1 châm thấy máu, chọc đúng chỗ yếu hại

Sắc mặt Phùng đại bá trở nên khó coi, hần nói: “Tộc trưởng nói lời này quá khó nghe rồi, đệ đệ tôi chết sớm, tôi vẫn luôn coi Hiên tiểu tử như con. Nếu như mẹ nó tìm một người vợ tốt cho nó, tôi chỉ có vui mừng. Vấn đề chính là, cô nương này bất luận thân phận hay là phẩm đức đều không ổn, gả tới quả thực chính là sỉ nhục gia môn. Tôi làm đại bá, lẽ nào có thể trơ mắt nhìn mình cháu trai mình cưới cô nương như vậy?”

“Hà, là nhà ai, tệ đến mức đó sao? Có khi là ông nghe lộn đó, người làm mẹ sao có thể hại con trai của chính mình?” Tộc trưởng lắc đầu, rất không tin tưởng.

Phùng đại bá ngồi thẳng người dậy, nói: “Sao có thể không tệ chứ, nghe mấy người đáng tin nói, chính là con gái Tôn gia! Tộc trưởng, ông nói nghe một chút, đưa con gái nhà họ Tôn này thì tốt chỗ nào? Có điểm nào xứng với Hiên tiểu tử?” Hần thở phào nhẹ nhõm, hóa ra tộc trưởng còn chưa biết đính hôn đối tượng là ai, như vậy cũng tốt, nói một chút với ông ta, tin tưởng sẽ đứng ở phía bên mình. Dù sao tộc trưởng cũng không hy vọng trong tộc có người vợ độc ác.

Tộc trưởng gật đầu, một bộ hóa ra là nài: “Chỗ nào không tốt sao? Tính cách Hiên tiểu tử hơi quá ôn hòa, mẹ nó tìm cho nó một người vợ cứng cỏi chút, rất là ôn hòa. Đây là suy nghĩ cho Hiên tiểu tử, không biết các người có ý kiến gì?” Hiên nhiên là ông tán thành.

Phùng đại bá tròn tròn mắt, nói: “Ý kiến rất lớn thì có! Con bé kia tàn nhẫn lắm, nó dắt mũi Hiên tiểu tử thì làm sao bây giờ? Hơn nữa nhà đó rất nghèo, gả tới có khi còn chẳng có đồ cưới, thỉnh thoảng còn muốn trợ cấp nhà mẹ đẻ, cô nương như vậy sao có thể chọn, càng không thể tiến vào cửa Phùng gia chúng ta!” Hần một ngàn lần không đồng ý.

Tộc trưởng sầm mặt xuống, nói: “Ông muốn như thế nào? Đi lui hôn sự này sao, Phùng gia ta không có tiền lệ lật lọng như vậy!” Quan sát hần, ép hỏi: “Ông chuẩn bị làm thế nào, nói cho ta.”

Đối mặt tộc trưởng chất vấn, Phùng đại bá có chút không chống đỡ được, hần vẫn rất sợ người anh họ này, nhưng hần cũng sẽ không thoái nhượng, nói: “Không bằng mời tộc lão đến thương lượng, tôi nghĩ luôn có phương pháp.” Có tộc lão ở đây, tộc trưởng cũng phải thoái nhượng.

Tộc trưởng nói: “Được, vậy chờ tộc lão đến đây đi.”

Phùng đại bá âm thầm thở dài, vốn là muốn thuyết phục tộc trưởng, mượn uy của ông ấy áp chế người khác. Không nghĩ tới tộc trưởng và hần không cùng đường, hiện tại chỉ đành phải ký thác hy vọng vào đám tộc lão.

—hết chương 63—

Canina: Vậy là truyện đã đi được nửa đường rồi đây ~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Edit: Canina

Có thể nói mọi chuyện hoàn toàn ngoài dự liệu của Phùng đại bá, hần vốn tưởng rằng rất nhiều người sẽ không đồng ý hôn sự này, thế nhưng rốt cuộc chẳng có mấy người đứng về phe hần, cuối cùng, dưới sự dồn ép của tộc trưởng, hần chỉ có thể nén giận đồng ý.

Tập thể đã thống nhất ý kiến, cho dù hần không đồng ý thì cũng chỉ có thể nuốt oán giận vào trong bụng, nếu còn tỏ vẻ bất mãn, e rằng sẽ đắc tội đám trưởng bối trong tộc, lần sau sẽ chẳng còn ai đứng về phía hần nữa.

Tới nước này rồi, Phùng đại bá cuối cùng cũng ngộ ra, trước khi định hôn sự cho Hiên tiểu tử, em dâu hần đã thuyết phục đám tộc lão xong xuôi rồi, nếu không bọn họ đã không thống nhất nhanh như vậy. Lúc trở về càng thêm tức giận, trong lòng oán hận nghĩ, việc này không thể dễ yên! Lợi dụng tộc lão ép bức ta, được lắm, ngoài mặt ta sẽ không nói, nhưng trong bóng tối làm chút thủ đoạn, ai có thể nói gì được? Ta thật sự muốn xem xem, thủ đoạn của người lợi hại bao nhiêu, hần đây là đang hạ quyết tâm chống lại Phùng mẫu.

Bên kia Phùng đại bá giận dữ đập phá đồ đạc, bên này Phùng mẫu tươi cười không ngớt, ăn com xong, bà kéo tay chị dâu và mẹ vào phòng mình bàn chuyện.

“Tôn gia đáp ứng hôn sự này, canh thiệp đã trao đổi, tiếp đó phải hạ sinh lễ rồi. Mẹ và chị nghĩ giúp con xem, sinh lễ như thế nào thì tốt?” Tuy bà đã từng kết hôn, có kinh nghiệm, nhưng chuyện này vẫn nên bàn bạc cho kỹ, như vậy sẽ không xảy ra sơ suất.

Ngô cô cô được em chồng gọi tới để thương lượng chuyện hôn sự, bèn cười nói: “Chị nói với em này, không cần chú ý nhiều như vậy đâu, sinh lễ này cứ dựa theo quy chế ở nông thôn, đồ trang sức thì mua thêm chút là được rồi.” Thấy em chồng cười, kéo tay bà nói: “Đừng tưởng chị nói đùa, chúng ta đâu phải nhà quan lại, đề ý nhiều như vậy làm gì, nếu muốn có thể diện hơn thì mua thêm chút đồ đáng giá, bảo đảm mọi người đều thoải mái.”

Mẹ của Phùng mẫu cũng rất tán thành với quan điểm của Ngô cô cô, bà gật đầu nói với con gái: “Chị dâu con nói không sai, sinh lễ thực sự không cần bất chúc nhà quan lại, chúng ta cần nhất là những đồ thực dụng, ai mà chẳng phải sống, vẫn nên thêm chút bạc, cũng có thể tăng thêm đồ trang sức. Những thứ phù phiếm khác thì đừng thêm.” Ý nghĩ của bà rất đơn giản, vốn là người nông thôn, đồ cần mua thêm cũng nên dựa vào nhu cầu sinh sống ở nông thôn.

Ngô cô cô lại nói một câu: “Tơ lụa mua thêm hai khối, làm thành quần áo, vừa đẹp dễ vừa có thể diện. Còn lại là vải vóc có sẵn, chọn bốn màu khác nhau. Đồ trang sức thì đánh vòng vàng, hoa tai vàng, trâm thoa cũng bằng vàng. Còn lại thì dùng bạc đánh một bộ thật đẹp, cũng thật nặng.” Bởi vậy, sinh lễ này là cực kỳ hậu hĩnh. “Chị thấy cứ như vậy là được.” Cũng không thể vượt qua anh họ của Hiền nhi.

“Vậy cứ chuẩn bị theo ý chị dâu con đi, còn thiếu cái gì thì hỏi bà mối rồi bù sau.”

Phùng mẫu ngẫm nghĩ mấy lần, nói với mẹ và chị dâu: “Mẹ và chị nói thử xem, có nên thêm chút nữa hay không? Hoàn cảnh Tôn gia mẹ và chị cũng biết, trong nhà có chút khó khăn, tài sản đều phải để cho đệ đệ. Của hồi môn ít nhiều con đều không quan tâm, không có cũng không sao cả, đã như thế, sinh lễ chẳng bằng đưa nhiều chút, đến lúc đó mọi người đều có thể diện.”

Ngô cô cô lắc đầu: “Chị thấy không cần, chị đã từng tiếp xúc với Tôn tẩu, cũng hiểu rõ bà ấy thương yêu con trai con gái như nhau, đến lúc đó hồi môn tuy không nhiều, nhưng không thể không có. Nếu như chúng ta đưa quá nhiều sinh lễ, sẽ khiến cho Tôn gia khó xử.” Dù sao sinh lễ và hồi môn thường tương xứng nhau, sinh lễ phong phú, nhà gái cũng phải đưa của hồi môn tương đương. Trừ bán con gái ra thì đều là như vậy.

Ngẫm lại thấy cũng đúng, Tôn mẫu trong tương tượng của Phùng mẫu chính là người như vậy. Mà đã như vậy, cũng không thể tăng thêm quá nhiều sinh lễ, nếu không dựa theo tính tình Tôn mẫu, hẳn là sẽ tăng của hồi môn lên theo, thế thì thật không tốt.

“Vậy để em chọn ngày tốt, chúng ta lên huyện thành một chút, em có mấy thứ đồ trang sức, cần mang đi sửa kiểu dáng một chút.” Phùng mẫu nghĩ, thừa dịp thân thể còn tốt làm luôn cho xong việc. Nếu không tới khi mình ngã xuống thì lại phải làm phiền chị dâu, hơn nữa cũng không vui vẻ.

“Em chọn ngày xong thì nói với chị một tiếng, gần đây chị đều rảnh.” Ngô cô cô đáp ứng ngay, bà đúng là không có chuyện gì bận rộn. Hơn nữa nhân cơ hội này, bà cũng chuẩn bị mang theo một ít đồ trang sức đi sửa sang lại, đến lúc đó sẽ đem ra làm lễ ra mắt cho vợ của cháu trai.

Phùng mẫu bận rộn chuyện sinh lễ, Tôn mẫu cũng không nhàn rỗi, hơn nữa còn gấp gáp hơn. Đồ quan trọng nhất để làm của hồi môn chính là gia cụ, những thứ này không phải một chốc một lát là có thể làm xong. Cũng may từ hai năm trước bà đã bắt đầu chuẩn bị vật liệu gỗ rồi, tuy rằng không đầy đủ hết, nhưng không thiếu quá nhiều. Hơn nữa về mặt nhân thủ, Chu phụ đã đồng ý giúp. Vì chuyện này, Chu phụ đã thương lượng với gia đình của mấy người thợ thủ công, nói hai bên tập trung làm, cố gắng bỏ thêm thời gian, hẳn bảo đảm sẽ không làm lỡ việc.

Chăn gối cũng cần phải làm, việc này Chu Đồng đã đáp ứng từ trước rồi, Tôn mẫu mua vải vóc về lập tức đẩy nhanh tiến độ làm. Thế nhưng giá y thì không ai giúp được, Tôn Huệ phải tự mình làm. Bởi vì tay nghề Tôn Huệ không tốt lắm, mà giá y không thể quá khó coi, nàng đành cần rắng mua lụa đỏ, như vậy đẹp hơn không ít. Làm xong, nhờ người thuê chút hoa, giá y đã trở nên rất dễ nhìn.

Tôn Huệ rất xấu hổ, nàng nói thầm trong lòng, lấy tay nghề của nàng, chẳng phải là lãng phí lụa đỏ rồi hay sao. Lúc này vóc người nàng chưa lớn, nhưng tiền mua lụa đỏ cũng mất hơn hai xâu, nàng cực kỳ tiếc tiền. Thế nhưng Tôn mẫu thì lại suy nghĩ thoáng hơn nhiều, giá y mặc qua, tương lai có con gái thì lại truyền xuống là được.

Việc này ở nông thôn rất là bình thường, bởi vì rất ít người để cho con gái tự làm giá y. Dù sao giá y chỉ mặc mỗi ngày hôn lễ rồi lại đem cất đi, người ở nông thôn đều nghèo, ai cam lòng lãng phí như thế, một chiếc giá y truyền qua mấy đời cũng có. Hoặc là tỷ muội thay nhau mặc. Dù sao ngẫu ở đời trước của Tôn Huệ, người đi thuê áo cưới cũng nhiều hơn người tự đi mua. Đó còn là thời đại hiện đại, mọi người không quá kham khổ.

Chu Đồng cầm kim trong tay liên tục đưa lên đưa xuống thêu bao gối, nói: “Không nghĩ tới muội đính hôn nhanh như thế, trước đó cũng không nghe thấy phong thanh, thế mà dùng một cái canh thiếp đã đổi xong.” Hôn sự này chỉ trong một đêm đã quyết định xong, trước sau chưa tới mấy ngày. Ngay cả người ngoài như Chu Đồng còn chưa kịp phản ứng, huống chi là người khác. Mọi người đều không ngớt cảm thán, cũng quá nhanh đi.

“Muội cũng mơ hồ lắm, còn không kịp phản ứng thì mẹ đã định ra rồi.” Tôn Huệ lắc đầu nói, trong tay cũng không dừng lại, đang tự may giá y của chính mình. Giá y này mẹ nàng đã nói rồi, phải may xong trong hai tháng, hơn nữa còn phải may đẹp dễ ngay ngắn, đừng có mà phá hỏng tơ lụa. Với thủ nghề của nàng, nhất định phải chăm chút cẩn thận, nếu không thật sự sẽ tiêu đời.

“Ha ha, đúng thế, trừ phi là định ra từ nhỏ, nếu không con gái chúng ta ai mà chẳng giống nhau, trước khi cưới một đêm mới biết mặt vị hôn phu, sau đó còn chưa quen thuộc đã bị gả đi.” Chu Đồng nói.

Tôn Huệ nói: “Tỷ ấy, đừng chỉ nói muội. Muội nghe mẹ nói, hôn sự của tỷ hình như cũng đang được cân nhắc, là nhà ai thế?” Chu Đồng cũng đến tuổi định hôn rồi, bà mối thường xuyên đến nhà, thay mặt những nhà chọn trúng Chu Đồng tới đề nghị kết thân. Trong đó có một nhà, Chu phụ thấy rất vừa ý, bàn bạc với Chu gia gia, Chu nãi nãi một hồi, xem như đã xong một nửa.

Chu Đồng cũng không e thẹn, nói: “Thôn kia cách nơi này của chúng ta hơi xa một chút, khá gần nhà ngoại của tỷ, họ Lý, xem như là nhà giàu trong thôn. Cha tỷ nhờ người hỏi thăm, cậu của tỷ cũng đang dò hỏi, nếu như không có khuyết điểm gì quá lớn, hẳn là sẽ đáp ứng.” Lý gia cũng khá, trong nhà cũng dư dả, hơn nữa con trai Lý gia có tay nghề, làm đồ dùng bằng tre nứa rất đẹp, ở trong trấn cũng thuê nhà mở cửa hàng.

“Nên hỏi thăm cẩn thận, con gái chúng ta lập gia đình giống như đầu thai lần thứ hai vậy, có lẽ suốt đời cũng không thay đổi được, gặp phải người không tốt, cả đời coi như xong.” Tôn Huệ nói như thế cũng mang theo cảm khái, đời trước thì thôi, đối với chuyện ly hôn, xã hội vẫn tiếp nhận được, mà vào thời đại này, ly hôn đối với nữ tử hoàn toàn là đá kích trí mạng, không bị nước bọt dìm chết thì cũng rất khó có chỗ dung thân. Hơn nữa con trai con gái ngoại sẽ không theo ngoại, nửa đời sau của ngoại sẽ không có nơi để dựa vào.

Liếc mắt nhìn Tôn Huệ một chút, Chu Đồng khen: “Muội so sánh vậy đúng là thỏa đáng, thế nên cha tỷ đạt được tin tức nhiều ngày như vậy, cũng không vội vã định ra, chỉ vì muốn tìm hiểu nhiều hơn.”

“Định hôn xong nói với muội một tiếng, bao gói các thứ muội sẽ nhờ người làm, tỷ cũng phải gấp gấp làm cho chính mình.” Tôn Huệ nói. Nghe mẹ nói, nếu như định ra, đối phương yêu cầu cuối năm thành hôn, mà giá y của Chu Đồng còn chưa thấy đâu, mẹ ruột tỷ ấy mất sớm, mặc lại giá y sẽ không may mắn, cho nên cần phải làm một lần nữa. May giá y xong phải khâu hoa, còn có đủ loại chần, bao gói, thời gian quả thật hơi gấp.

Chu Đồng cười lắc đầu, nói: “Còn chưa có tin tức chính xác đâu, cho dù định ra rồi, thời gian cũng vẫn còn sớm! Nếu trong nửa năm mà còn chưa làm xong, vậy tỷ nên cắt châm tuyến đi luôn, không bao giờ làm nữa.” Nàng chế nhạo Tôn Huệ: “Muội chưa bao giờ làm châm tuyến mà làm cũng rất nhanh, sao tỷ có thể kém đây?” Thốt ra lời này xong, nàng không nhìn được cười ra tiếng.

Hơn nửa ngày trôi qua, mới chỉ đi được một đường châm tuyến, Tôn Huệ làm giá y này, còn không biết tới bao giờ mới xong! Cũng may da mặt nàng dày, bị nói cũng không đỏ mặt, còn nói năng hùng hồn: “Tỷ đừng có cười muội chậm, giá y này mẹ muội đã quy định rồi, phải cẩn thận mười hai vạn phần, làm xấu sẽ bị mắng. Đã vậy còn phải làm lại. Nếu như thế, cứ từ từ đi, chứ làm rồi mà phải sửa lại thì phiền phức lắm.”

“Là phải từ từ làm, giá y của muội chính là tơ lụa, lãng phí sẽ tiếc lắm.” Chu Đồng nói lời này trong lòng rất là ước ao, không có cô nương nào không thích vải lụa, tới ngày đại hôn mặc cái này lên, cả thôn đều hâm mộ.

“Tỷ đừng nói thế, chẳng qua nữ hồng của muội không dùng được nên mới phải mua tơ lụa, vì việc này mẹ muội còn cần nhẫn rất lâu đấy.” Tôn Huệ thăm thẳm nói, tơ lụa này tốn nhiều tiền như vậy, tiền đó có thể đổi được một con la la trưởng thành, quá đắt. Nếu không phải không dùng tơ lụa không được, nàng đã thay bằng vải bông rồi.

Hai người vừa trò chuyện, vừa làm châm tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Namiki

Phùng gia hành động rất nhanh. Mới vào đầu tháng ba, cô trong sân vừa chớm nhú mầm xanh, người người vừa trút bỏ chiếc áo bông dày nhất, Phùng mẫu đã dẫn bà mới tới, thương lượng việc đi qua thăm nhà*, sau đó trải qua các bước tiếp theo, chính thức định hôn. Theo lời bà, hai hài tử cũng không tính là nhỏ, hưởng hờ đều rất xuất sắc, canh thiệp đã đổi rồi, không bằng bắt đầu thực hiện các lễ tiết xong xuôi, cuối cùng chỉ cần đón dâu, như vậy sẽ không luống cuống tay chân.

*访亲: việc đi qua xem xét nhà cửa, nơi ở của nhà trai (theo như pgs pts Gió của nhà Vườn đã cố vấn =)))))

Đối với việc đi qua thăm nhà, Tôn mẫu không có ý kiến, những lễ nghi này kiểu gì chẳng phải làm, sớm chút muộn chút cũng không sao. Thế nhưng có một chuyện cực kỳ đau đầu, chính là chọn người đi qua thăm nhà. Theo lý thuyết, người được chọn có thể là mẹ, cô hay thím của hài tử, nhưng Tôn gia chạy nạn đến đây, những thân thích này còn không biết đang ở nơi nào. Tôn mẫu rất băn khoăn, nếu như không có một ai đi qua, không mặt mặt thì cũng làm trò cười cho người khác.

Bởi vì chuyện này cũng không có gì hay mà giấu giếm, Tôn mẫu nói thẳng với Phùng mẫu: “Hoàn cảnh nhà tôi bà cũng biết đấy, ở đây không có thân thích, chuyện chọn được người đi thăm nhà lần này cần bàn bạc kỹ. Mẹ, thím thì thông có cách nào thông báo rồi, tôi nghĩ, thế nào cũng phải tập hợp đủ nhân số, tuy không phải chí thân, nhưng cũng phải có người giữ thể diện. Không thể quá khó coi.” Tìm mấy người có quan hệ tốt đi một chuyến là được.

“Phải đấy, nếu thân thích của hài tử không ở, như vậy thì chọn bạn bè thân thiết là được. Thế nào cũng phải tập hợp đủ nhân số, nhìn cũng thể diện.” Phùng mẫu cười tán thành, quay đầu nói với bà mới: “Việc này phải làm phiền bà, hai ngày nữa xác định nhân số xong bà qua nhà nói cho tôi một tiếng, để còn tiện sắp xếp chỗ ngồi.” Từ xưa tới nay, chỗ ngồi này rất là quan trọng, nếu như sắp xếp không tốt, mọi người mặt hứng không nói, mặt mũi chủ nhà cũng bị mất.

Bà mới họ Vương, ngoài bốn mươi tuổi, miệng dẻo biết ăn nói: “Xem Phùng nương từ gì, đâu có gì mà phiền với không phiền, đây chính là cần câu cơm của tôi! Đi nhiều một chút, đến lúc đó tới cửa uống nhiều thêm một chén trà là được rồi.” Đối với Tôn mẫu nói: “Bà thấy sáng ngày một được không, hay là lùi lại lâu hơn?”

Tôn mẫu gật đầu: “Không cần lùi lại, hai ngày là được rồi, sáng sớm ngày một bà qua đây, tôi nhất định sẽ đưa danh sách cho bà.” Trong lòng bà lúc này đã chọn được người, chỉ cần đi xác định xem ngày đó bọn họ có bận hay không là xong việc.

Uống cạn ly trà, lại hàn huyên thêm vài câu xong, Phùng mẫu cũng rời đi. Bà còn phải đi về, cùng chị dâu dọn dẹp nhà cửa. Chìa khóa nhà vốn ở trong tay Phùng đại bá, mấy năm qua lão ta cũng để không ít đồ ở đó. Mấy hôm trước Phùng mẫu dựa vào lý do muốn mời khách đãi khách, mời tộc trưởng, đã lấy được chìa khóa vào tay, gian nhà này những năm nay đều sửa sang tu bổ, hơn nửa phòng ốc được xây bằng gạch xanh, quét sạch một lát là được

rồi.

Mà Tôn mẫu thì lạ đi tới Ngô gia, bà muốn mời Ngô mẫu đi qua thăm nhà giúp, còn có nương tử của lý chính, ở trong thôn bà và hai người này giao hảo, ngoại trừ bọn họ đúng là không chọn được người phù hợp. Hai người này nghe Tôn mẫu thỉnh cầu liền đồng ý ngay tập lự, cười nói đùa đi theo được ăn ngon.

Kỳ thực bữa cơm này cũng không phải ăn không, thời điểm hôn lễ các bà sẽ phải thêm trang cho tân nương. Nếu không phải tiêu pha món tiền này, việc chọn người sẽ dễ hơn nhiều. Còn Tôn mẫu tìm các bà, cũng không phải chiếm lợi của người ta, mà là bởi vì trong nhà Ngô mẫu và nương tử lý chính còn có con gái chưa thành hôn, đến lúc đó sẽ có cơ hội trả lại ân tình cho bọn họ.

Như vậy cộng cả bản thân Tôn mẫu và bà mối là có bốn người, Tôn mẫu nghĩ tìm được thêm hai người nữa thì tốt, sáu người đi, số 6 là số may mắn. Ở thôn này không còn ai thân thiết với bà như Ngô mẫu và nương tử lý chính nữa, nếu tùy tiện mời người, người ta sẽ không cho rằng mình coi họ bằng hữu, trái lại họ sẽ tưởng rằng mình muốn vớt chỗ tốt từ phía họ nữa đấy.

Kỳ thực trong lòng Tôn mẫu còn có hai nhân tuyển, cố gắng thuyết phục hẳn là có thể thành, đây chính là Chu nãi nãi và con gái của bà. Thế nhưng phải nghĩ cách mở miệng thế nào để không đến nỗi hiểu lầm, ồn ào không thoải mái. Tôn mẫu nghĩ, có phải trước tiên cần phải hứa hẹn trước, lúc thêm trang bản thân bà tự bỏ tiền, hoặc là chờ Chu Đồng và con gái Chu cô cô thành hôn bà cũng cho thêm trang.

Tôn mẫu chưa kịp tới tìm, Chu nãi nãi đã chủ động tới nhà, lão thái thái năm nay mới vừa năm mươi, thoát nhìn còn rất có tinh thần, một thân áo chèn màu đỏ sẫm, tóc búi chỉnh tề, nhìn rất lịch sự. Giọng nói của bà ấy cũng có sự nhu hòa của nữ tử vùng sông nước, chỉ cần không tức giận mắng người không bóng gió mỉa mai thì cũng rất dễ nghe: “Mấy ngày nữa phải đi qua thăm nhà cho Huệ tử sao, đã chọn đủ người chưa? Tôi và cô của hải tử vừa vặn không có chuyện gì, nếu như không chê nhiều, có thể đi qua xem nào nhiệt một chút.” Nói lời này xong liền nhìn Tôn mẫu, xem bà quyết định như thế nào. Có muốn bọn họ đi cùng hay không.

Chu nãi nãi qua đây, là có thương lượng qua với chồng mình, chủ động bày tỏ thiện ý, là có ý muốn bỏ qua mâu thuẫn đất đai lần trước. Vài mẫu, tuy cũng đau lòng, nhưng dù sao vẫn phải sống chung, muốn đổi một năng đầu khác là điều không thực tế, huống chi rất khó có kẻ mẫu thật sự tốt, hơn nữa tiểu tôn tử ở giữa, không thể để cho nó phải chịu tội.

Đưa bé Tôn Huệ kia thật không dễ dàng, gả mối này không lo ăn uống, nhà bên đó cũng có chút của cải. Thế nhưng tính cách con bé khá đơn thuần, hoàn cảnh nhà họ hơi phức tạp, bà thấy mà cũng sốt ruột thay. Không có thủ đoạn nhất định sẽ khó khăn. Lễ thăm nhà này, nếu chỉ có hai, ba người đi, bị coi thường, còn không biết Tôn Huệ gả qua sẽ phải làm sao đây.

Chu nãi nãi cũng không ghét bỏ Tôn Huệ gì lắm, nhiều năm như vậy, coi như nhìn nàng lớn lên, lúc nhỏ gặp phải tai ương, mới đây lại trải qua chuyện Vô Lại, rất thương tiếc nàng. Cho nên bà đồng ý ra mặt giúp.

Tôn mẫu đang vì chuyện này mà sốt ruột, nghe xong rất là cao hứng, nói: “Tốt quá rồi, còn thiếu một trưởng bối ngài làm chủ đây, ngài đồng ý đi một chuyến, con mời còn không kịp.” Lần này thật sự là bớt được rất nhiều chuyện, hơn nữa mình cũng không cần phải đi qua chỗ muối muối Chu Hải một chuyến: “Cô cô đã nói với ngài rồi sao, con đang định đi mời em ấy đây!”

Chu nãi nãi nói: “Nó nghe được tin tức Huệ tử đính hôn, liền nói, có thể đi qua thăm nhà giúp. Thế nhưng nó chưa rõ thời gian, nếu có thể, cô tự mình đi một chuyến, nói rõ ràng thì tốt hơn.” Tuy con gái có tâm, nhưng việc này không thể vội vàng quyết định thay, nó không cảm ơn thì thôi, chứ ngộ nhờ lại oán giận cả mình là không được.

“Đúng, lẽ ra nên như vậy, con sẽ đích thân đi một chuyến, nói rõ thời gian.” Tôn mẫu lĩnh hội, không đặc biệt đi một chuyến, người ta sẽ không biết được ý tứ của mình, không biết mình có muốn nhờ người ta giúp đỡ thật không.

Muội muội Chu Hải gả không xa, ở phía đông bắc thôn Thanh Hà, cách hai thôn, gọi là Tào gia, toàn thôn đều họ Tào, truy ngược về mấy chục đời trước chính là cùng một cha mẹ. Nhà Tào dựng ở trong thôn có thể nói là không tệ, có hơn năm mươi mẫu ruộng nước, mười mẫu ruộng dâu. Thấy Tôn mẫu tìm mình, vị Chu cô cô này một hơi liền đáp ứng.

Lễ thăm nhà này, có thể nói là viên mãn, sáu vị đi, đi qua đó đầu tiên là loanh quanh một vòng, nhìn khắp cả phòng ốc sân vườn. Không thể không thừa nhận, tuy rằng gian nhà không nhiều, nhưng trái phải cũng có chừng hai phòng nhỏ, phòng chính cũng chia làm hai bên đông tây, rất là lớn. Đầu xây bằng gạch xanh, đã được hơn mười năm, tu bổ một phen, trong thôn coi như hiếm có.

Đánh giá nhà cửa xong, cháo cũng chín rồi, bát được bưng đặt trên bàn cho mọi người cùng ăn. Táo đỏ thả đường, vừa giải khát, vừa có thể tạm lấp đầy bụng. Trong lúc này mọi người sẽ chuyện trò, tiếp khách có Ngô cô cô và Phùng đại bá nương. Đã tới nước này, cho dù Phùng đại bá nương bất mãn thế nào đi chăng nữa thì cũng phải cười, nếu như tiếng tăm không tốt bị truyền ra, chỉ sợ không ít tộc nhân sẽ lên tiếng phê phán. Coi như lúc này bà cố kiềm chế, sau này sẽ tìm cơ hội thích hợp đàm chọc hai câu, cho dù không thể phá hồng hôn sự này, cũng phải để cho bọn họ mất vui.

Phùng mẫu chỉ vào gian nhà, cười nói: “Nhà này đã mấy năm không ở, có chút cũ nát, tôi nghĩ trước khi kết hôn sẽ tìm người tu sửa một phen, cần phải trông như mới, dù sao hôn lễ sẽ được tổ chức tại đây, phải chỉnh tề mới được.” Tiêu tốn một khoản tiền, nhà đã lâu không ở, e rằng có vài chỗ bị dột cần phải lợp lại ngói, xong xuôi nhìn sẽ đẹp đẽ, ở cũng thoải mái hơn.

Chu nãi nãi nói: “Nhà này nhìn cũng còn tốt, chỉ có mấy chỗ cửa sổ cần phải sửa sang thôi, không cần sửa nhiều.” Bởi vì quanh năm không có người ở, cửa sổ trải qua gió táp mưa sa, không còn ra hình thù gì, một vài cánh cửa còn rơi xuống, nhìn không thuận mắt.

Ngô cô cô tiếp lời, cười nói: “Lão gia ngài cứ yên tâm đi, em chồng cháu ở nhà đã chuẩn bị tiền nong cả rồi, đang liên hệ thợ thủ công, nhất định ở trước hôn lễ sửa sang lại thật đẹp, đến lúc đó, mọi người nhìn thấy nhất định sẽ thoả mãn.”

Nói chung mọi người đều thoả mãn, ăn một bữa cơm trưa xong, lại ngồi chuyện trò thêm một lúc lâu, mọi người mới trở về.

Sau đó là định ngày chính thức, nhà trai đưa sính lễ cho nhà gái, đồ vật rất nhiều, một chiếc xe bò không chứa hết, mà phải làm hai xe. Hàng xóm, tập trung xem náo nhiệt, theo xe tiến vào Tôn gia.

Ngày đó qua thăm nhà có bàn bạc thời gian đưa sính lễ, sáng sớm Tôn mẫu đã tới nấu nước, cho bà mối và những người đưa lễ tới uống. Chu nãi nãi và Chu cô cô cũng đến, ngày hôm nay phải chiêu đãi bà mối và người đưa sính lễ, Tôn mẫu bận rộn không chịu nổi, bọn họ đến phụ một tay.

Chẳng qua mọi người đều được thêm một phen kiến thức, lúc lấy sính lễ từ trong rương ra, giao từng món cho Tôn mẫu, người ở nơi này đúng là mở rộng tầm mắt. Đầu tiên là vải vóc, lụa hai tấm, vải La Giang bốn tấm. Tiếp theo là đồ trang sức, cái này còn nhiều hơn, một bộ trang sức bằng vàng bao gồm vòng tay, nhẫn, vòng tai, cây trâm, hai bộ làm bằng bạc cũng có đủ vòng tay, nhẫn, vòng tai, cây trâm, còn có vòng tay ngọc bích. Bạc sính lễ là hai mươi sáu lượng, tiền mừng 666 văn. Còn lại là những thứ khác, có thể sính lễ này là nhất đẳng.

Những kẻ ước ao đồ kị lập tức nhiều lên, vốn đều nói gả đi không ra sao, sẽ bị ức hiếp, bây giờ liền mất đi ý niệm này. Riêng phần sính lễ này đã là quá hậu rồi, bị làm khó dễ thì thế nào, có mấy ai được hài lòng thuận ý làm dâu?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Namiki

Mấy ngày gần đây, Phùng Hiền như sống trong mơ vậy, bước đi mà như giẫm phải mây xốp, chông chênh, bẽ bàng. Hắn luôn giấu kín tâm tư của mình đối với Tôn Huệ, chút hảo cảm nhỏ bé ban đầu dần dần thúc giục hắn tới gần Tôn Huệ hơn. Thế nhưng hắn hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại phát triển nhanh chóng như thế, khi hắn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, Tôn Huệ đã trở thành vị hôn thê của hắn.

Có thể cùng Tôn Huệ kết làm vợ chồng, Phùng Hiền rất vui vẻ, hắn yêu thích sự kiên nghị và tính cách ôn hòa thoải mái của Tôn Huệ, hơn nữa hắn không động lòng với cô nương nào khác ngoài nàng. Thế nhưng, kỳ thực đáy lòng Phùng Hiền luôn cất giấu ưu thương, cho dù người trong nhà gạt hắn, nhưng thông qua rất nhiều chi tiết nhỏ, hắn cũng đã nhận ra thân thể mẹ không còn tốt nữa, có lẽ chỉ cần ngã xuống một lần là sẽ không bao giờ có thể đứng dậy được.

Hắn rất là lo lắng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, mỗi ngày Phùng Hiền đều cố gắng duy trì sự bình tĩnh, không muốn bị mẹ phát hiện ra, sợ bà lo lắng. Quá nhiều cảm xúc chất chứa trong tim không thể kể ra khiến cho Phùng Hiền rất là ngột ngạt. Hắn đã từng hơn một lần nghĩ rằng, giả như có thể kể với người khác, có lẽ hắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là, Phùng Hiền không có lấy một người bạn tâm giao.

Chẳng biết có phải mẹ Phùng Hiền đã phát hiện ra sự khác thường của hắn mà không nói hay không; nhưng cho dù bà ấy không phát hiện được, thì những ngày này vẫn cứ trôi qua như thế đó.

Khi trời dần dần trở nên ẩm áp, mọi người cũng mặc ít áo hơn. Khi hoa đào nở đầy cây, Phùng mẫu bảo Phùng Hiền đón Tôn Duẫn về nhà mình chơi. Lý do chính là, anh rể lớn nhất quan tâm việc học của em vợ tương lai.

Tư Thục vừa tan học, nghe theo Phùng mẫu dẫn dò, Phùng Hiền đứng ở cổng chờ, từ rất xa đã nhìn thấy Tôn Duẫn, còn có Chu Sơn bên cạnh, bèn mời hai người tới nhà mình làm khách. Chu Sơn ban đầu còn từ chối, nói người trong nhà đang chờ, bảo một mình Tôn Duẫn đi qua đó, hắn về nói với mẹ một tiếng.

Phùng Hiền cười kéo Chu Sơn, nói: “Cùng đi đi thôi, cũng nhận biết nhà, sau này thường xuyên đến chơi. Nếu muốn nhắn với mẹ một câu cũng rất đơn giản, có bạn học ở cùng thôn thì nhờ hắn đi một chuyến.” Tất nhiên là phải mời cả hai, bất kể thế nào, Chu Sơn cũng coi như là em trai Tôn Huệ.

Tôn Duẫn cũng nói: “Chúng ta cùng đi đi, chẳng phải có nhiều chỗ huynh nghe không hiểu sao? Thay vì mai đi hỏi mấy người Đình Vũ, còn không bằng lúc ăn cơm nhờ Phùng đại ca giảng cho.” Hắn không ưa mấy người Đình Vũ, ý vào việc học trước hai năm, theo cách nói của tỷ tỷ, bọn chúng chính là đồ chánh chó. Hắn sẽ không đi hỏi bọn họ, ăn nói thô lỗ thì cùng thôi đi, còn thường xuyên sỉ nhục mình. Thực sự là đáng ghét.

Phùng Hiền kịp thời mở miệng: “Có vấn đề gì thì nói với huynh một chút, dù sao huynh cũng coi như học sinh lâu năm, hắn là có thể trả lời. Nếu không thì cùng nhau thảo luận.” Hắn nói năng rất khiêm tốn, y như một người quân tử vậy.

Nhớ lại sự khó ưa của bọn Đình Vũ, Chu Sơn liền đổi ý, nói: “Vậy thì quấy rầy Phùng đại ca.” Trước giờ hắn không thích tới nhà người khác chơi, bởi vì mỗi lần như vậy hắn đều rất căng thẳng. Những người kia mặc kệ hắn lớn hay nhỏ đều sẽ nói: Đáng thương, nhỏ như vậy mà đã mồ côi mẹ, phải sống với

mẹ kể chắc khổ lắm! Họ lại nhai một thôi một hồi, Chu Sơn chẳng muốn nghe một câu nào.

Ở thôn Thanh Hà này có năm người đi Tư Thục học, trong đó người khá thân với Chu Sơn là Chu Xuyên cùng tộc, cách Chu gia cũng không xa lắm, tình cờ hần còn đang thu dọn sách vở nên chưa về, Chu Sơn bèn tìm hần: “Chu Xuyên ca, lúc huynh trở về nói với người nhà đệ một tiếng, hôm nay đệ và Tôn Dẫn có khi đến tối mới về, Phùng đại ca mời hai đứa bọn đệ tới nhà làm khách.”

Phùng Hiền đi qua thôn Thanh Hà mấy lần, bởi vì phong thái cử chỉ của hần giống như công tử của gia đình giàu có, mà gần đây hần và Tôn Huệ đính hôn, rất nhiều người biết hần, mà Chu Xuyên trùng hợp là một người trong số đó, thấy đúng là hần, liền gật đầu đáp: “Được, ta sẽ nói với thúc phụ một tiếng.” Cha Chu Xuyên lớn hơn Chu Hải hai tuổi, cho nên Chu Xuyên mới gọi Chu Hải là thúc phụ.

Phùng Hiền nói với Chu Xuyên: “Làm phiền đệ. Đi đường cẩn thận một chút.” Nói xong bèn dẫn theo hai người Tôn Dẫn đi về nhà mình.

Sau khi nhà gái thăm nhà, Phùng mẫu liền dẫn theo con trai chuyển khỏi nhà mẹ đẻ về nhà, chìa khoá cầm trên tay, không giao cho người khác nữa. Thọ thủ công cũng nói rồi, ước chừng qua thanh minh sẽ đến sửa nhà giúp. Phùng mẫu định nhân lúc sức khỏe còn chưa quá kém, tận lực giải quyết xong những chuyện cần thiết. Không thể chờ đến khi bà thực sự đổ bệnh, mọi chuyện đều phải nhờ người thân làm giúp, như vậy thì sẽ rất phiền phức, bà sẽ vô cùng áy náy.

Lúc Chu Xuyên tới nhấn lời thì Chu nãi nãi đang ở trong sân rửa rau, chuẩn bị làm cơm tối. Nghe xong bà liền choáng luôn, sau khi tiễn Chu Xuyên rồi đi bèn quay sang nói với Chu Đồng đang đứng bên cạnh: “Đệ đệ con ấy, người khác khách khí với nó hai câu, thế là nó liền tới nhà người ta làm khách.” Chu Đồng vẫn tương đối hiểu đệ đệ mình, nâng nói: “Bà nội, đệ đệ là kiểu người nếu không cần đi thì nhất định sẽ không đi, lần này chắc là Phùng gia cực lực khuyến bảo, nên mới đi theo tới.”

“Quên đi, đi qua đó có thể hỏi han Phùng Hiền một chút, bà nghe nói Phùng Hiền đọc sách rất giỏi.” Chu nãi nãi nói.

Lúc trở về nghe thấy tin này, Tôn mẫu cười cười, nói: “Không ngờ bọn họ hành động nhanh như vậy. Tôi cứ tưởng còn phải thêm ít ngày nữa cơ đấy” Chu Hải hơi nghi hoặc, hỏi: “Có ý gì?” Tôn mẫu giải thích: “Lúc trước khi tôi đáp ứng hôn sự này thì đã từng có ước định với Phùng gia, hiện tại Dẫn nhi còn quá nhỏ, nếu như Huệ từ gả đi sớm, như vậy tôi lo Dẫn nhi không thể sống một mình, cho nên muốn để nó tới Phùng gia ở một khoảng thời gian. Nói thật, tôi làm thế cũng là có tư tâm, Phùng Hiền học tập rất tốt, Dẫn nhi đi theo nó mấy năm cũng có thể trưởng thành lên rất nhiều, sau này cũng sẽ không cần cực khổ nữa.” Như vậy xác thực sẽ bị người ta nói ra nói vào, nhưng từ khi bà bị ép tới mức phải lưu vong ngàn dặm đến nơi này, bà đã không hơi đầu mà nghĩ nhiều như vậy. Nếu như việc gì là tốt cho con cái thì bà mang tiếng xấu cũng chẳng sao.

Chu Hải cau mày, không đồng ý: “Cho dù tương lai Huệ từ lập gia đình, Dẫn nhi cũng có thể chuyển về đây ở trước, chờ khi nào nó thành hôn thì lại chuyển đi ra ngoài. Không nên tới ở nhà anh rể, người ngoài thấy, còn không biết nói như thế nào đâu! Như thế sẽ không tốt cho hai đứa nhỏ. Lúc nào rảnh bà nói với Phùng gia nương tử một câu, chuyện sau khi thành hôn đệ đệ tới ở coi như thôi đi.”

“Trong lòng tôi đã nghĩ kỹ rồi. Chẳng lẽ tôi lại đi hại con của chính mình? Cái vị đại bá Phùng gia kia, nghe đồn không phải là người dễ đối phó đâu, cả nhà lão đều thêm rõ dãi tài sản mà đệ đệ lão để lại.” Tôn mẫu thở dài nói: “Ông biết không, thân thể Phùng gia nương tử không tốt, không biết lúc nào sẽ ra đi. Tương lai Huệ từ gả qua đó, ngộ nhờ Phùng gia đại bá ý vào thân phận trưởng bối tới ức hiếp thì sẽ rất khó làm. Mà có Dẫn nhi ở đó, ít nhiều lão còn có thể kiêng kỵ mấy phần, thực sự không được, còn có thể trở về đây thông báo một tiếng, miễn cho hai đứa nó bị bắt nạt cũng khó nói.” Có thể nói bà đã suy nghĩ nát óc mới nghĩ ra ý đồ này, vốn dĩ không nhất định phải đồng ý hôn sự này, thế nhưng câu nói đầu tiên của Phùng mẫu đã thuyết phục được bà.

“Kết thân với nhà tôi là thích hợp nhất, tương lai bất kể Hiền tiểu tử đi thi khoa cử có đạt được thành tích gì hay không, đều có thể bảo đảm con gái bà sẽ được sống sung túc. Mà tôi, cũng cần sự quả quyết của con gái bà để bảo vệ phần của cải này, có thể nói, việc này đối với cả hai bên đều rất tốt.”

Chu Hải đã hiểu rõ, nói: “Đành vậy thôi.” Lại nhớ tới hôn sự của con gái mình, hần thở dài nói: “Đúng là mọi việc chẳng thể nào hoàn mỹ được, Huệ từ như vậy, đối tượng đính hôn của Đồng nhi lần này cũng lại có vấn đề. Tôi vì việc này mà đau đầu muốn chết, thật sự không biết có nên đồng ý hay không.”

Gần đây Tôn mẫu quá bận bịu nên chưa kịp hỏi tới việc hôn nhân của Chu Đồng, lúc này thấy Chu Hải thở dài, bèn hỏi: “Sao, có vấn đề gì không, nói tôi nghe một chút, có gì tôi và ông cùng bàn bạc.” Nếu là năm ngoái thì bà sẽ không nói như vậy, đối với hai đứa nhỏ mà vợ trước của nhà họ Chu để lại, có thể không hỏi đến thì bà sẽ không hỏi đến, bởi vì bà sợ nếu bà can thiệp vào, sau này xảy ra vấn đề sẽ bị chỉ trích, đơn giản mặc kệ cho Chu phụ đi làm. Hiện tại bởi vì Chu gia hai lần ra mặt vì con gái, dần dần bà cũng hỏi đến chuyện của Chu gia, kịp thời đề đạt ý kiến của bản thân.

Chu Hải đã quá đau đầu vì việc này rồi, bèn nói: “Bà biết không, người nhà bên kia cái gì cũng tốt, ai cũng không có vấn đề gì. Nhưng thân thể đứa nhỏ bên đó lại có chỗ thiếu hụt, nếu không tôi đã đáp ứng ngay rồi.” Gia đình bên đó có điều kiện tốt, đứa nhỏ cũng có tay nghề, hơn nữa về ngoài không tệ, nếu không phải vì có thiếu hụt, nó hoàn toàn là một lựa chọn tốt.

Tôn mẫu nói: “Có tật xấu gì? Thế thì không được, thân thể không tốt chính là chuyện lớn đấy, để Đồng nhi gả đi thì làm sao bây giờ? Nếu để tôi nói, thà rằng điều kiện kém một chút, chỉ cần đứa nhỏ không thiếu hụt, chịu lao động, cuộc sống vẫn có thể tốt lên.” Điều bà khó chấp nhận nhất chính là thân thể có thiếu hụt, không những bị người ta đem ra đùa cợt, gia đình cũng sẽ có mâu thuẫn.

“Nếu như là tật xấu lớn, chắc chắn tôi sẽ không cân nhắc, dứt khoát từ chối luôn. Chẳng là đứa nhỏ kia tai trái hơi điếc, cần phải lớn tiếng mới nghe thấy, tai phải bình thường, cũng không khó khăn trong sinh hoạt. Những điều kiện khác thật sự rất tốt, tôi nghĩ vấn đề nhỏ ấy cũng không là gì, nói không chừng Đồng nhi qua đó còn có thể được nâng niu hơn chút.” Ý tưởng này của Chu Hải cũng rất bình thường, đầu tiên chính là vấn đề của đứa nhỏ kia không lớn lắm, không ảnh hưởng quá nhiều đối với cuộc sống, vẫn có thể sinh hoạt bình thường.

Tôn mẫu gật đầu, nói: “Chỉ là một bên lỗ tai nghe không rõ lắm, cũng phải vấn đề lớn đi, gả đi quả thật có thể được chiều chuộng hơn. Như vậy đi, hai

người lớn chúng ta có nói gì đi nữa thì quan trọng nhất vẫn là hai đứa nhỏ, vì chính tại nó mới phải sống với nhau cả đời. Ngày mai ông nói với mẹ một tiếng, nhờ bà đi hỏi ý từ Đồng nhi thử, nếu như nó tình nguyện thì có thể đáp ứng hôn sự này rồi.”

Tuy rằng từ xưa tới nay hôn nhân đều là lệnh của cha mẹ, lời của mối lái, thế nhưng chỉ cần không phải kẻ có chủ tâm đem con đi bán, cha mẹ cũng sẽ hỏi thử ý của con, xem con mình nghĩ gì. Tôn mẫu suy nghĩ rất tự nhiên như vậy, hơn nữa hỏi thử con mình, lắng nghe ý nghĩ của con, càng có thể nhận rõ ưu khuyết trong đó.

Chu Hải nói: “Được, ngày mai tôi sẽ nhờ mẹ đi hỏi con bé. Chỉ cần Đồng nhi không ngại, chỗ tôi cũng không thành vấn đề, như vậy việc này sẽ được định ra thôi.” Đứa bé kia xác thực rất được, chỉ cần con gái không chê hán có chút thiếu hụt, bọn họ rất có thể sẽ đáp ứng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi ra ngoài làm việc, Chu Hải nói với mẹ mình một câu, nhờ bà nhân lúc vắng người hỏi thử con gái, xem nó có thể chấp nhận hay không.

Nhân lúc Tôn Huệ chưa tới nhà, Chu nãi nãi bèn kéo cháu gái vào trong phòng, nói: “Trước đây khi người ta tới cầu thân cũng đã nói rõ tình huống của đứa bé kia rồi, cháu nghĩ thế nào, nếu như không thể tiếp nhận, bà sẽ bảo cha cháu đi từ chối hôn sự này.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Edit: Canina

“Bà nội, để cháu suy nghĩ thêm đi, trước tiên không vội từ chối.” Chu Đồng nói, nàng không quyết định chắc chắn được, lựa chọn này liên quan tới hạnh phúc cả đời nàng, không phải nói định là có thể định. Nàng nghĩ, dù sao cũng nên suy nghĩ kỹ càng, miễn cho tương lai hối hận, vì tới khi đó có nói gì cũng muộn.

Chu nãi nãi không nói thêm gì nữa, chỉ bảo: “Cháu từ từ suy nghĩ, bà và mợ sẽ bàn bạc lại, có quyết định gì sẽ đến nói cho cháu nghe.” Việc này ngay cả người lớn cũng thấy khó nghĩ, sao có thể bắt hài tử tự quyết định, chẳng qua chỉ hỏi thử xem sao.

Mang theo tâm sự như vậy, lúc thêu thùa may vá Chu Đồng hoàn toàn không thể tập trung, thỉnh thoảng sẽ cau mày ngó thử người ra, nhiều lần tự đâm kim vào tay. Bình thường sẽ không bao giờ bị như vậy, trước nay tốc độ thêu thùa của nàng nhanh hơn thế này nhiều, cũng chưa từng bị kim đâm vào tay, lúc này nàng hoàn toàn rối loạn.

Tôn Huệ bên cạnh nhìn nhiều lần, rốt cuộc phải mở miệng: “Chu Đồng tỷ, tỷ có có tâm sự gì sao? Có thể nói với muội một chút không, cho dù không thể giúp tỷ giải quyết, cũng có thể cùng suy nghĩ với tỷ.” Tiến lên đoạt lấy kim thêu trong tay nàng: “Ngày hôm nay cứ nghỉ một ngày đi, dù sao cũng không gấp lắm, xem tỷ chọc đầu ngón tay thành tổ ong rồi kia.” Đầu ngón tay nàng không ít hơn năm dấu đỏ, nhìn đã thấy đau.

Không nói còn đỡ, bị Tôn Huệ nhắc tới chuyện đó, Chu Đồng lập tức cảm thấy đầu ngón tay vừa đau vừa rát. Hơn nữa hôm nay đúng là nàng không có tâm trạng may vá nên mới để mặc muội ấy lấy đi, trong lòng thầm nói với chính mình: Ngày hôm nay nghỉ ngơi một chút vậy.

Nhìn Tôn Huệ, Chu Đồng nghĩ không bằng hỏi muội ấy thử xem sao, muội ấy là người có chủ ý, biết đâu có thể dẫn dắt mình, bèn nói: “Là chuyện này, còn nhớ gia đình tới cầu thân mà lần trước muội hỏi ta hay không?” Thấy Tôn Huệ gật đầu, tiếp tục nói: “Ta đang phiền lòng vì chuyện này, mợ ta hỏi thăm nhiều lần, đã thăm dò rõ ràng hoàn cảnh bên đó, người này điều kiện gia đình không tệ, tính cách cũng được, còn có tay nghề. Thế nhưng mọi chuyện đâu thể mười phần vẹn mười, nam nhân kia có một bên lở tai nghe không rõ lắm. Ta có hơi khó lựa chọn.”

Tôn Huệ nghe xong, xáp đầu gối lại gần, nói: “Nếu là lở tai nghe không rõ, hơn nữa chỉ có một bên thì có thể thành hôn. Chỉ cần bản thân hán không kém cỏi, cùng lắm sau này nói to một chút, không có gì lớn cả.” Nói tới đây bèn chuyển đề tài: “Đương nhiên, cũng không phải không gả cho hán không được, điều kiện của tỷ tốt như vậy, lại có đôi tay linh xảo, đâu thiếu gì người cầu hôn.”

“Kỳ thực điều khiến ta băn khoăn không phải là vì sợ người ta chê cười, hơn nữa thành thật mà nói điều kiện như hán đã là hiếm có, cho dù có, cũng sẽ không tới cầu hôn ta.” Chu Đồng biết, nếu như không phải lở tai hán có vấn đề, người nhà hán chưa chắc đã coi trọng nàng, điểm ấy chính nàng vẫn tự hiểu lấy. “Ta lo lắng một điểm, cái này có thể truyền cho hài tử hay không, nếu như tương lai hài tử bị nghiêm trọng hơn thế, vậy phải làm sao bây giờ?” Đây mới là điều khiến Chu Đồng lo lắng, nếu như là nam tử, dựa vào điều kiện hậu đại thì còn có thể lấy vợ. Thế nhưng là con gái thì phải làm sao đây, cho dù có thể xuất giá, bị ức hiếp cũng không có biện pháp!

Tuy rằng di truyền học chưa được xác lập, thế nhưng cổ nhân vẫn biết ảnh hưởng của cha mẹ lên đứa con, trong tục ngữ có nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ biết đào hang! Chu Đồng lo lắng như vậy là rất hợp lý, bản thân nàng có thể chấp nhận khuyết điểm của trượng phu, nhưng nàng không thể chịu được nếu con cái mình sau này cũng bị như vậy.

Tôn Huệ lý giải mối lo của Chu Đồng, quan điểm của nàng cũng là như thế, có thể bao dung cho trượng phu, nhưng tương lai nàng không thể xác định liệu có ai bao dung cho con cái mình hay không. Nhất định phải cho con cái những điều tốt nhất, không cho phép chuyện không như ý xảy ra với con mình, đây là tâm lý chung của những người làm cha mẹ.

“Nếu tỷ lo lắng chuyện này, vậy có thể nhờ mợ tỷ hỏi thăm một chút, xem lỗi tai hấn là thiếu hụt bẩm sinh, hay là khi còn bé bị bệnh, hoặc là bị thương dẫn đến lỗi tai không tốt. Nếu như là vấn đề sau này thì không cần phải lo lắng sẽ truyền cho đứa nhỏ, hỏi xong rồi mới lựa chọn thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Tôn Huệ nói.

Cũng không phải tất cả thiếu hụt đều có sẵn từ trong bụng mẹ, nhiều khi bởi vì bị bệnh không cẩn thận trị liệu, bị thương tạo thành. Nguyên nhân như vậy thì không nhất định sẽ truyền cho đứa nhỏ.

Ánh mắt Chu Đồng sáng lên, cười nói: “Đúng là như thế, trước đây ta không nghĩ tới, ta sẽ nói với bà nội một tiếng, nhờ bà đi hỏi thăm một chút. Nếu như không phải do bẩm sinh, ta sẽ đáp ứng việc hôn nhân này.” Nàng đã đến tuổi kết hôn, người này cũng rất thích hợp, chỉ cần không phải buồn phiền vì đời sau, đồng ý cũng tốt.

Đến buổi chiều, Chu Sơn trở về, còn có Tôn Dẫn, hai người bọn họ học xong đi cùng nhau về Chu gia. Bởi vì đã một đêm không về nên tất nhiên sẽ bị hỏi, Tôn mẫu nhìn nhi tử: “Dẫn nhi, sao thế, đi tới nhà Phùng đại ca của con sao?” Đây là điều kiện đã giao hẹn với Phùng mẫu, nhưng bà cũng muốn biết cảm thụ của nhi tử, nếu như không thích ứng, vậy phải nghĩ phương pháp khác mới được.

Tôn Dẫn nhắc tới việc này, rất hưng phấn: “Mẹ, Phùng đại ca rất tốt, con đi học có nhiều vấn đề không hiểu, hỏi huynh ấy, huynh ấy đều có thể giảng cho con nghe, con cảm thấy huynh ấy giảng có khi còn thấu triệt hơn so với tiên sinh nữa đó.” Quay sang Chu Sơn hỏi: “Huynh thì sao, có cảm thấy như vậy không?” Chu Sơn cười nói: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như thế, Phùng đại ca học tập thật sự rất tốt!” Nếu như có thể thường xuyên học hỏi, việc học của chính mình sẽ được giúp ích rất nhiều.

Thấy con trai có ấn tượng không tệ đối với Phùng Hiên, trong lòng Tôn mẫu thật thoải mái, nếu như vậy tương lai cũng có thể an thuận. “Như vậy thì tốt, nếu như con còn có cái gì không hiểu, cứ đi tìm Phùng đại ca của con, chịu khó thỉnh giáo hấn.” Tôn Dẫn cau mày, nói: “Việc này có phiền phức hay không ạ? Con thấy hay là hỏi bạn cùng trường cũng được.” Tuy sau này tỷ tỷ sẽ gả cho Phùng đại ca, đến lúc đó quan hệ hai nhà sẽ trở nên rất thân cận, thế nhưng hấn cũng không thể suốt ngày làm phiền Phùng Hiên.

“Dẫn nhi, đừng quá khách khí, qua lại nhiều một chút, Phùng đại ca con học một mình cũng buồn chán mà, qua đó có gì còn trò chuyện.” Nhìn Chu Sơn, Tôn mẫu nói: “Sơn nhi cũng thế, có vấn đề gì thì cứ đi qua hỏi một chút.” Tôn Dẫn gật đầu nói: “Vậy cũng tốt, có chỗ nào không biết, con sẽ đi qua thỉnh giáo Phùng đại ca.”

Sau đó Tôn Dẫn thường thường tiếp nhận lời mời của Phùng Hiên, qua bên đó làm khách, có lúc Chu Sơn cũng đi theo, có lúc chỉ có mình Tôn Dẫn. Dần dần, chuyện này trở thành chuyện bình thường, Tôn Dẫn cũng quen với việc có vấn đề khó hiểu thì lại chạy tới Phùng gia, học hành tiến bộ rất nhanh, khả năng lý giải kiến thức cũng tốt lên, còn được tiên sinh khích lệ mấy lần.

Có một ngày, Chu Đồng đi qua Tôn gia, vừa vận dụng phải Tôn Huệ, Tôn Huệ đang chuẩn bị đi qua thăm nàng, thấy nàng tới liền đón vào nhà chính ngôi, nói: “Muội đang muốn qua nhà tỷ đây, tỷ mà đến muộn một lúc chắc muội sang đến nơi rồi.” Chu Đồng nói: “Ta cũng không có chuyện gì mà, đến chỗ ta, Thụ tiểu tử luôn ở trước mặt lộn lờ, khó nói.” Tôn Huệ: “Sao, là chuyện gì, nói ta nghe một chút.” Không biết rốt cuộc có chuyện gì mà lại không muốn để cho người ta nghe thấy.

“Mợ ta đã hỏi thăm, người kia không phải bị thiếu hụt từ trong bụng mẹ, là vào lúc ba tuổi, lỗi tai có bệnh, lại trì hoãn không kịp trị liệu. Cho nên sau này tuy đã khỏi nhưng vẫn lưu lại nguồn bệnh, lỗi tai không còn tốt nữa.” Chu Đồng đem tin tức mợ mình mới hỏi thăm được ra nói cho Tôn Huệ nghe, lại nói ra quyết định của chính mình: “Bởi vì không phải thiếu hụt bẩm sinh, ta quyết định đáp ứng hôn sự này rồi, qua đây tâm sự với muội trước sau đó sẽ nói với người trong nhà.” Điều kiện của nàng, tổng thể mà nói cũng không quá tốt, mẹ mất sớm, dưới cái nhìn của người ngoài, đứa nhỏ không được mẹ dạy dỗ sẽ dễ bị làm hư, sẽ không được yêu thích lắm. Như vậy nếu nàng không nhận hôn sự này, tin tưởng sẽ không có ai chú ý tới mình.

Tôn Huệ thấy Chu Đồng có ý định đáp ứng, cười khen: “Chỉ cần người kia không tệ thì tốt, chút thiếu hụt này không tính là gì. Muội xin chúc mừng tỷ hạnh phúc trước nhé.” Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng hỏi: “Tỷ đáp ứng hôn sự này rồi, có biết khi nào sẽ thành hôn hay không?” Chu Đồng lớn tuổi hơn mình một chút nên sẽ phải lập gia đình trước mình, nói không chừng đình hôn xong, năm trước năm sau sẽ làm lễ kết hôn luôn.

“Còn chưa biết, nhưng ta nghĩ sẽ không quá lâu đâu, không chỉ có ta, mà cả hấn cũng không còn nhỏ tuổi nữa rồi. Cha mẹ hai bên, hấn cũng muốn làm hôn sự sớm.” Chu Đồng nói tới đây, trong lòng liền nặng nề, nói cho cùng nàng vẫn còn có chút sợ hãi, không biết sau khi lập gia đình có thể gặp phải chuyện gì không như ý hay không.

“Đừng quá lo lắng, tỷ phải tin tưởng, người trong nhà biết đánh nghe tốt đẹp.” Tôn Huệ an ủi, chính bản thân nàng tuổi tác cũng không còn nhỏ, cho dù nhỏ hơn so với Chu Đồng. “Chúng ta làm cô nương, dù sớm dù muộn, đều sẽ có ngày này. Thả lỏng chút, chỉ cần chúng ta xác định đôi phương là người có thể dựa vào, như vậy sẽ không thành vấn đề, đôi phương sẽ cho chúng ta cảm giác an toàn.”

Chu Đồng chớp chớp mắt, lắc đầu nói: “Nha đầu muội này, rốt cuộc là ta lớn hơn hay là muội lớn hơn thế? Còn an ủi ta nữa chứ.” Đưa tay sờ sờ đầu Tôn Huệ, vui vẻ nói: “Nhanh nói ta nghe, muội lấy đâu ra những từ ngữ kỳ quái như thế, sao trước nay ta chưa từng nghe thấy.” Cảm giác an toàn, nghe hiểu được, thế nhưng chưa bao giờ nghe qua. Nhiều lần đều muốn hỏi Tôn Huệ, tại sao có thể biết nhiều từ mới như vậy, hiện tại vừa vận có cơ hội, lập tức hỏi ngay.

Quá bất cẩn rồi, Tôn Huệ thầm trách mình, mỗi khi muốn nói gì nàng đều thầm nhắm trong lòng, cẩn thận từng li từng tí một, tuyệt đối sẽ không nói từ nào không có, miễn cho người ta tò mò, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị đem đi thiêu chết. Thế nhưng lời nói đã ăn sâu vào tư duy, những từ ngữ nàng hay dùng từ đời trước thỉnh thoảng vẫn bật ra theo phản xạ.

“Muội chỉ nói chơi thôi, chỉ có điều là không biết giải thích như thế nào, vốn chỉ là tăng thêm chữ trong câu mà thôi.” Tôn Huệ giải thích như vậy, hy vọng có thể thông qua, nhìn Chu Đồng hỏi: “Tỷ cảm thấy thế nào, có thể hiểu nghĩa hay không?”

Chu Đồng nói: “Rất dễ hiểu.” Thế nhưng vẫn kỳ lạ, ai mà có thể phát minh ra nhiều từ như vậy chứ. Chẳng qua cũng không phải chuyện gì lớn, nàng chỉ hỏi một câu cho có, không xoắn xuýt lấy vấn đề này nữa.

Ban đêm, Chu Đồng nói với cha mình, nàng đáp ứng hôn sự này rồi, không chê chỗ thiếu hụt của người khác. Có lời của Chu Đồng rồi, Chu Hải cũng thoải mái hơn, hẳn chuẩn bị đáp ứng. Sau đó ông còn phải gặp mẹ của Chu Đồng bàn bạc, cùng nhau trao đổi ý kiến.

Sau khi thu hoạch lúa mạch xong, hôn sự của Chu Đồng xem như đã được định ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Edit: Canina

Từ sau khi xảy ra chuyện Vô Lại, mọi chuyện dường như càng ngày càng phát triển theo chiều hướng tốt, việc học của Tôn Duẩn không tệ, hôn sự của Tôn Huệ đã được định ra, mà quan hệ với Chu gia cũng hoà hoãn lại. Lúc này, sau khi được Tôn mẫu nhiều lần khẩn cầu, Tam lão trong thôn cuối cùng cũng đồng ý, đáp ứng để cho bọn họ dời phần mộ của Tôn phụ về đây.

Tôn mẫu hành động phải nói là rất nhanh, vừa được chấp thuận một cái, liền vội vàng mời người thăm dò địa huyệt, còn đặc biệt lên chùa xem ngày tốt, xác định rõ giờ lành, dẫn theo một đôi nhi nữ đi về nơi hồi xưa đã chôn Tôn phụ.

Một đường này đi qua khá nhiều quận huyện, lộ dẫn là nhờ lý chính dùng quan hệ trên huyện làm giúp, qua nhiều năm như thế, muốn tìm lại hoàn toàn chỉ biết dựa vào trí nhớ mơ hồ. Đi quá nhiều chặng đường oan uổng, rất nhiều chỗ làm dấu hiệu đều đã biến mất, nếu như không nhờ cẩn thận tìm tòi, e rằng sẽ chẳng thể nào có thể đến được nơi cần đến.

Nước sông đỏ nặng phù sa vỗ vào mạn thuyền khiến cho chiếc thuyền nhỏ bé chông chênh kịch liệt, nói không chừng một con sóng lớn nào đó sẽ cuốn nó xuống đáy sông. Đây là chiếc thuyền mà Tôn mẫu tìm mãi mới thấy, những người khác vừa nghe thấy bọn họ muốn thuê thuyền để chở tro cốt thì đều từ chối, sợ xúi quẩy. Vẫn là vị này tốt, nói một câu, ta đây cho dù bị đất vàng lấp lên tận cổ cũng không sợ, dẫn theo các người đi thị sở gì.

Tay cầm ly rượu, lưng tựa mạn thuyền, trong miệng ngâm nga một bài dân ca, vừa có sự phóng túng của người phương bắc, lại mang theo suy nghĩ của người phương nam, giữa sóng lớn cuộn cuộn, Tôn Huệ dường như cũng cảm giác được sự phóng khoáng tự do, nàng không có tài hoa, nếu đổi lại là Tô Đông Pha Lý Bạch* ở đây, nhất định sẽ làm ra được những bài thơ hay lưu truyền muôn đời.

*các nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc

Đi đường thủy ngược dòng, tốc độ rất chậm, xuất phát từ sáng sớm, đến xế chiều, mới xem như tới bờ. Buộc thuyền nhỏ vào bến đò, chủ thuyền nằm ngả nghiêng trên thuyền nghỉ ngơi, mà Tôn mẫu dẫn theo hai hài tử đi lên bờ. Bởi vì sợ trong thời gian ngắn không tìm được, Tôn mẫu cố ý để lại bánh cho chủ thuyền, để hẳn đổi thì ăn.

Châm ngọn nến trong đèn lồng, ba người ở trên bờ cất bước rất lâu, mặt trời lặn xuống, trăng lưỡi liềm mọc lên, cũng chưa tìm được, lại tìm khoảng chừng nửa canh giờ, mọi người mới tìm một chỗ ngồi xuống, lấy bình nước, bánh trái ra ăn. Tôn mẫu thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nói: “Ngày hôm nay cứ như vậy đi, nửa đêm tối mờ mịt cũng chẳng nhìn thấy gì mà tìm, không bằng về thuyền nghỉ ngơi trước, ngày mai lại tìm.”

Chỗ này không có thôn trang, khắp nơi đều là đất hoang, cỏ lau mọc ngập đầu gối, hơn nữa nhiều bụi cây, muốn tìm một gò đất rất khó.

Tôn Huệ đánh giá chung quanh, ngoại trừ ánh sáng le lói của đèn lồng, vạn vật đều bị đêm đen bao phủ, ngày đó có trăng lưỡi liềm, đại khái chính là chỗ này rồi. Dưới tình huống như vậy, xác thực rất khó tìm, không bằng tạm thời về lại thuyền nghỉ ngơi, chờ ban ngày lại quay lại. Dù sao cũng không có chuyện gì quá gấp, về chậm một ngày cũng không sao.

“Được, về thuyền trước đi, nói với chủ thuyền một tiếng, ngày mai đợi thêm nửa ngày.” Tôn Huệ nói.

Tôn mẫu bảo con gái nắm góc áo mình, một tay cầm đèn lồng, một dắt con trai, dò dẫm từng bước một trở về.

Một đường không dễ đi, không nói bàn chân thỉnh thoảng giẫm phải dây leo, mà đất dưới chân cũng gồ ghề trắc trở, không cẩn thận rất dễ vấp ngã.

Lên thuyền, Tôn mẫu ngại ngừng biểu đạt hy vọng có thể ở chỗ này thêm một đêm, ngày mai tìm được mộ sẽ rời đi. Chủ thuyền quơ quơ bầu rượu, say chúi chúi nói: “Không sao, thêm một đêm thì thêm một đêm. Ta ở đầu thuyền này ngủ, mấy người vào trong khoang nghỉ ngơi đi.” Lúc đi có nói với vợ mình rồi, cũng không hẹn ngày về nhất định. Mộ chôn cất từ nhiều năm trước, hơn nữa còn chôn vội vàng, đâu dễ gì tìm được.

Thấy chủ thuyền để cho ba người nhà mình nghỉ trong khoang thuyền, hẩn ngủ bên ngoài, Tôn mẩu vội vã xua tay: “Thế sao được, vẫn là ngai ngủ trong khoang thuyền, nếu không chề, xin cho con trai của ta theo cùng, ta và con gái sẽ ngủ bên ngoài.” Tuy nói đã sắp thẳng sáu, nhưng qua Hồng Hà, khí trời vẫn còn hơi lạnh, để chủ thuyền ở bên ngoài, thân thể hẩn chẳng biết có thể chịu được hay không, rốt cuộc đã có tuổi, vẫn nên cẩn trọng một chút thì tốt hơn.

“Ta uống rượu, có thể khu hàn*, đắp một cái chăn lên người, ấm áp lắm.” Chủ thuyền phát tay, nói: “Đừng nói nhảm, mau dẫn con trai con gái bà vào bên trong ngủ đi.” Hẩn thường xuyên nghỉ ngơi trên thuyền, đã quen chịu đựng ấm áp, cái lạnh như này trước đây đã từng trải qua, nhưng bọn họ thì khác, lại là nữ tử, không chịu nổi lạnh, nếu bọn họ ở ngoài, không chừng sẽ lạnh cóng chân tay.

Tôn mẩu tiến vào trong khoang, ôm ra hai cái chăn, trải trên sàn thuyền, tiến lên lôi chủ thuyền, đẩy hẩn vào trong khoang, nếu nói không được thì đành phải hành động. Chủ thuyền lắc đầu, say choáng choáng không có khí lực từ chối, chỉ đành cười khổ nói: “Người phụ nhân này, quá mức không biết tốt xấu, quên đi, ta cũng không thêm tranh cãi với bà, ban đêm ngủ, đừng bỏ quần áo ngoài, lạnh lắm đó.”

“Chúng tôi đi một chuyến này đã từng trải nhiều rồi, chút lạnh thế này vẫn chịu được.” Tôn mẩu đáp lời chủ thuyền, quay đầu nói với con trai đang đứng bên ngoài: “Duẩn Nhi, con đi vào ngủ, nghỉ ngơi bên cạnh chủ thuyền.” Tôn Duẩn nói: “Mẹ, con ở bên ngoài cùng với mọi người còn ấm áp hơn.” Hẩn không thích tỷ tỷ và mẹ ở bên ngoài lạnh lẽo, bản thân lại được nằm trong khoang thuyền, không bằng cùng nhau ngủ bên ngoài.

Nhắc tám mành che bằng vải lên, Tôn mẩu nói: “Tiểu tử thúi còn không mau đi vào, chăn nhỏ như vậy, ba người làm sao ngủ?” Biết con trai muốn ở cùng với mình, nhưng bà làm sao có thể cho phép, nếu như không phải kiêng kỵ con gái đã là cô nương thì đã bảo nàng đi vào trong rồi. Hiện tại không được, chủ thuyền tuy hơn năm mươi, đã tới tuổi làm ông, không ngại nhiều lắm, nhưng thuyền ra ngoài cũng không êm tai, nên đành để con gái ở ngoài với mình.

Tôn Duẩn không có cách nào, tiến vào trong khoang, lúc nằm xuống còn bị mẹ cản dẫn: “Cẩn thận một chút, ban đêm đừng quấy rầy chủ thuyền nghỉ ngơi.” Chủ thuyền ha ha cười nói: “Ta uống rượu, cho dù động tĩnh lớn cũng không thể làm ta tỉnh giấc được đâu, trừ phi thuyền lật.”

Ngày hôm sau, chủ thuyền đang cầm cần câu cá, mà Tôn mẩu dẫn theo hai con đi lên bờ, hôm nay bà sẽ tìm kiếm vào ban ngày, tìm ra địa phương chôn cất Tôn phụ, còn phải đào lên, mang về. Cũng không thể bỏ lỡ giờ lành mà hòa thượng đã tính ra, tiếp theo an táng lần nữa vào đúng canh giờ, mới không tổn hại số mệnh người sống, người dưới đất cũng sẽ không bị kinh động.

Gò đất năm đó giờ không biết ở nơi nào, tìm đã lâu, cũng không thấy nơi nào có hình dáng tương tự. Mà vùng này lại không có bóng người, cho dù muốn tìm người hỏi thăm, cũng không biết tìm ở đâu. Chỉ có thể tự mình chậm rãi tìm kiếm, sau đó dần dần phục hồi lại ký ức cũ, dựa vào cảm giác mà tìm. Đến trưa, ánh mặt trời chói chang đứng giữa đỉnh đầu, Tôn Huệ ăn bánh, phiền lòng nhìn quanh không mục đích, đột nhiên một gốc cây du lọt vào tầm mắt của nàng, cái cây kia thoát nhìn rất quen thuộc.

Gọi mẹ một tiếng, Tôn Huệ chỉ vào gốc cây nói: “Chúng ta qua chỗ đó xem đi, có thể sẽ có kết quả.” Nếu nàng không lầm, gốc cây kia đúng là gốc cây trong trí nhớ của nàng, như vậy chạp được chôn ở cách đó không xa. Tôn mẩu gật đầu, lúc đó con gái đã ghi chép lại, chuyến đi này cũng may con bé nhớ kỹ, nếu không chưa chắc đã có thể tìm được tới đây, vậy tay gọi con trai tới: “Đi, theo tỷ tỷ của con đi nhìn một cái đi.” Hi vọng lần này có thể tìm thấy mộ phần.

Cây du rất cao, ước chừng ba mét, chạp cây đuối ra thành hai cành lớn, lá cây cực kỳ tươi tốt.

Tôn mẩu đi tới gần, bà không nhìn ra, trong trí nhớ không có gốc du như vậy, bà chỉ nhớ là có một gò đất, những thứ khác không nhớ được. Lúc đó chỉ lo bị thương, còn phải chăm sóc hai đứa nhỏ, căn bản không có khả năng chú ý hoàn cảnh chung quanh, hiện tại cũng chỉ có thể đặt hi vọng vào con gái. “Có gốc du như vậy sao, ta nhớ dường như không có, con cẩn thận ngắm lại xem, có phải là nơi này?” Vẫn còn có chút hoài nghi, nếu như lúc ấy có gốc du như vậy, hẩn là bà cũng nhớ được.

Đi tới dưới gốc cây, Tôn Huệ ngẩng đầu lên, cẩn thận ngược mắt nhìn, nhếch môi: “Không sai, chính là nó! Xem ra không bao lâu nữa là có thể tìm được mộ cha rồi.” Quả thực không sai, đúng là cái cây đó, thấy mẹ nghi hoặc, giải thích: “Năm đó nó còn chưa lớn bằng đây, thân cây vẫn chưa to bằng miệng chén đầu, chỉ thấp chừng này. Mấy năm qua cũng coi như mưa thuận gió hòa, nó mới có thể cao lớn như vậy.” Sức sống ngoan cường của thực vật thật khiến cho người ta thần phục, năm đó bởi vì không có thức ăn, lá cây, vỏ cây đều bị vật sạch, năm đó gốc du này cũng bị lột vỏ ngắt lá, hiện tại lại lớn lên tươi tốt như vậy.

“Có đúng không, làm sao con biết chính là gốc cây này? Cây du nào lớn lên chẳng giống nhau.” Tôn mẩu nói.

Tôn Huệ chỉ vào chỗ chạp cây phân nhánh cho Tôn mẩu xem, nói: “Mẹ nhìn thấy không, chỗ chạp cây này có vết thương rất sâu, tuy rằng đã liền lại, thế nhưng chỗ bị lột vỏ đó vẫn có thể nhìn ra. Đây chính là do năm đó nó bị người chém một đao, mạnh mẽ phân ra hai cái chạp cây. Lúc đó con liền chú ý tới điều này, còn tưởng rằng sẽ không sống sót được, không nghĩ tới hiện tại lại lớn lên tươi xanh như thế.” Cũng may mà nó còn sống, nếu không sẽ chẳng thể nào tìm được nơi chôn cha.

Tôn mẩu nhìn một chút, quả nhiên như con gái nói, chỗ chạp cây có một vết thương rất sâu, nói: “Vậy có gốc cây này làm dấu rồi, con biết mộ cha con ở phương hướng nào không?”

Có gốc cây nàymchi dẫn, trong lòng Tôn Huệ đã có sơ đồ đại khái, có thể ước chừng vị trí mộ cha. Gật đầu, nói: “Tìm thử mới biết.” Đưa mắt nhìn về phía góc đông bắc, đuối tay chỉ vào một nơi: “Hẩn là ở hướng kia, con nhớ là vậy.” Sẽ không sai, lúc đó chôn cất là đứng ở góc độ này, hơn nữa khoảng cách cây này, ước chừng dài tầm mười mấy mét.

“Đi, chúng ta tới xem xem.” Tôn mẩu nói.

Khoảng cách không xa, ước chừng 20 bước là đến, thế nhưng vị trí đó cũng không phải gò đất, mà chỉ cao hơn đất bằng một chút mà thôi. Tôn Huệ đến

nơi này, thờ dài nói: “Chẳng trách không tìm thấy, ai mà ngờ gò đất năm đó cao như vậy giờ lại thấp thế này.” Hẳn là bị nước mưa ăn mòn, sụp đổ dần dần.

Việc đào mộ cũng không thuận lợi, dù sao không biết vị trí chính xác, mà chỉ có thể dựa vào trí nhớ mơ hồ, sau khi tìm rất nhiều nơi, rốt cuộc tìm thấy tảng đá năm đó. Có mốc này rồi thì nhanh hơn rất nhiều, ban đầu đào được quần áo mục nát, không lâu sau thì lại đào được xương, tiếp theo bọn họ dùng tay bới ra, lấy tất cả những khúc xương đã đào được bỏ vào trong hũ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bình Thản Vùng Sông Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.